PAUL FÉVAL

MISTERELE LONDREI

Volumul II

EDIȚIE PRESCURTATĂ

VERSIUNEA ROMÂNEASCĂ DE
VLAD MUȘATESCU

Editura UNIVERSUL FAMILIEI
1992

PAUL FÉVAL

Les mystères de Londres

PAUL FÊVAL

MISTERELE LONDREI

Volumul II

PARTEA A TREIA

MAREA FAMILIE

(Urmare)

CAPITOLUL VIII

SÎNGERAREA

Omul care-l surprinsese pe doctorul Moore în flagrant delict de spionaj, omul care-l surprinsese în clipa cînd, părăsind căpătîiul unui bolnav ce-i fusese încredinţat, al unui muribund, săvîrşise o faptă de neiertat, mai cu seamă pentru moravurile engleze — în virtutea cărora fiecare casă locuită este un sanctuar ce nu poate fi violat nici chiar de lege — acest om nu era nici cavalerul Angelo Bembo, nici vreunul din servitorii marchizului. Era ultimul om de care doctorul ar fi avut vreun motiv să se teamă. Era însuşi bolnavul ce-i fusese încredinţat, muribundul, Rio Santo în persoană.

Doctorul Moore era un as în ştiinţa medicală şi prea demn de întîietatea pe care opinia publică i-o acorda printre membrii lui *Royal College* pentru a nu fi privit ca posibilă, ba chiar sigură revenirea la viaţă a marchizului de Rio Santo, cu condiţia să i se acorde la timp îngrijirile necesare. Dar ceea ce-l umplea de stupoare era tocmai revenirea neaşteptată la viaţă, spontană, înfăptuită fără nici o asistenţă medicală, fără nici un ajutor.

Evident, analizînd superficial starea marchizului, se înşelase. El, atît de iscusit, atît de prudent de obicei, acţionase, într-o împrejurare în care era în joc propria-i viaţă, cu neatenţia unui începător. Ceea ce luase drept un leşin datorat unei sugrumări aproape perfecte nu era decît paralizia trecătoare care-i atacă adesea pe oamenii perfect

sănătoși, dar care abuzează de facultățile lor cerebrale, paralizie al cărei aspect înspăimîntă și care, repetată, duce la idiotizare sau la moarte, dar ale cărei prime efecte pot fi ușor combătute cu ajutorul celor mai elementare noțiuni clinice.

Marchizul suferise o lejeră congestie cerebrală sub influența căreia se mai afla încă. Dar imobilitatea lui, acea moarte aparentă fusese un fenomen nervos, complicat fără îndoială de niște accidente vasculare. Moartea aceea nu fusese decît un fel de letargie.

Doctorul își dădu imediat seama de situația lui și se simți umilit. Se afla în puterea lui Rio Santo, nu numai din pricina spionajului flagrant în care-l surprinsese acesta, nu numai datorită faptului că-l părăsise în mod neloial cînd era în comă, ci și pentru că fiecare din cuvintele rostite de el, doctorul Moore, fusese auzit de marchiz. Știa foarte bine toate acestea și nici nu încerca măcar să spere contrariul: letargia și implicațiile ei nu ating întru nimic simțurile și gîndirea. Dar în timp ce se umilea astfel, o hotărîre extremă izbucni din ceața gîndurilor sale. Rio Santo purta pe chip simptomele evidente ale unei dereglări parțiale a creierului, ale cărei efecte sînt nespus de diverse.

Moore ghicise că marchizul își pierduse graiul. Limba îi rămăsese paralizată după întoarcerea la viață a tuturor celorlalte părți ale corpului. Gîndea lucid; mintea îi era în perfectă stare, dar mușchii limbii sufereau încă influența paraliziei. În cursul activității sale de medic, Moore întîlnise nenumărate cazuri. Era sigur de constatarea sa.

Or, Rio Santo, cel lipsit momentan de grai și încă slăbit de o luptă aspră, ale cărei urme mai erau vizibile și pe figura lui, se afla, la rîndul său, în puterea doctorului, întocmai ca și acel Rio Santo care zăcuse întins pe canapea.

Moore își propuse s-l ucidă. Rio Santo stătea în picioare în fața lui, cu privirea fixă, cu gîtul țeapăn și avea mai mult aspectul unei fantome decît al unui om. Împotrivirea pe care ar fi putut s-o opună ar fi fost fără îndoială neînsemnată, ușor de biruit. Cît despre piedicile de-afară, nu era cazul să se teamă: Rio Santo nu putea să strige după ajutor.

Ca și cum ar fi vrut să confirme pronosticurile doctorului, marchizul își suflecă mîneca halatului și, cu un gest semnificativ, arătă vîna umflată a antebrațului său.

— Vreţi să vă iau sînge, milord? întrebă Moore.
Rio Santo făcu energic un semn afirmativ.

Doctorul ezită. Ceva din hotărîrea sa trebuie să i se fi oglindit pe chip, căci Rio Santo aruncă instinctiv o privire spre pat, ca şi cînd ar fi vrut să vadă dacă putea să găsească vreun punct de sprijin în locul acela. Slăbiciunea trupului influenţează forţa sufletului. Din fericire pentru marchiz, Moore nu-i observă privirea deznădăjduită. Privirea aceea ar fi pus capăt îndoielilor sale. Dar Rio Santo, deşi sleit din punct de vedere fizic, nu putea rămîne multă vreme slab în faţa unei primejdii. Exista în el o cantitate imensă de sînge rece şi de curaj, pe care atîtea încercări succesive nu izbutiseră s-o epuizeze. Îşi reveni numaidecît, deşi era perfect conştient de neputinţa-i fizică.

În timp ce Moore continua să şovăie, se simţi din nou strîns de braţ. Apăsarea era înceată şi persistentă. Era ca un ordin dat de o voce hotărîtă, dar lipsită de mînie. Moore îşi scoase trusa şi o deschise. Se supuse. Şi, odată primul pas făcut pe această cale de supunere silită, Moore redeveni vasal. Uită orice idee de revoltă; se înspăimîntă la gîndul că putuse s-o conceapă. În clipa în care apropie lanţeta de braţul lui Rio Santo, acesta îl opri, luă instrumentul şi-l privi cu atenţie. Avea ochii încă tulburi de sîngele care-i umplea pupilele; nu reuşi să vadă ceea ce dorea. Dar doctorul înţelese, deşi chipul împietrit al marchizului nu-i putea comenta gestul; înţelese şi se cutremură, căci gestul acela îi dezvăluia mai limpede decît orice că Rio Santo nu-şi pierduse nimic din luciditate de vreme ce ştergea el însuşi lanţeta pe o poală a halatului, care se înroşi instantaneu. Fără să spună un cuvînt, doctorul îşi suflecă şi el mîneca şi-şi înţepă uşor braţul. Rio Santo făcu un semn de încuviinţare. În clipa următoare, din vîna lui deschisă ţîşni un viguros şuvoi de sînge.

— Destul! spuse Rio Santo după cîteva secunde.

Doctorul tresări violent la sunetul acestei voci. Îşi ridică privirea aţintită asupra lanţetei, pătruns de-o adevărată spaimă. Rio Santo vorbea, Rio Santo era din nou omul redutabil în faţa căruia totul se înclină. Moore fărîmase cu mîna lui lanţul care ferecase graiul acestui om a cărui neputinţă o urmărise cu dispreţ. Îi dăduse din nou facultatea de a porunci, puterea de a pedepsi. Pricepîndu-se să-şi înăbuşe impresiile, izbuti să ascundă sub un văl de nepăsare teama pe care o resimţea, dar, fără să vrea, îşi

plecă ochii în fața lui Rio Santo, a cărui privire semeață își redobîndise viața și-al cărui chip livid își recăpăta treptat expresia obișnuită.

Sîngele continua să curgă. Moore, absorbit de atenția dată feței marchizului, ai cărui mușchi își recăpătau, rînd pe rînd, mobilitatea expresivă, nu se mai gîndea la sîngerare.

— Destul, domnule! repetă Rio Santo, încruntîndu-se și ducîndu-și mîna la inima sfîrșită. Tot mai vrei să mă asasinezi?

Moore opri sîngerarea și-și încrucișă brațele pe piept. Aștepta sentința.

— Dă-mi un fotoliu! spuse Rio Santo.

Moore se grăbi să-și arate supunerea. Marchizul căzu greoi pe pernă și-și acoperi cu mîna ochii care, slăbiți de nopțile de veghe, de criză și de sîngele pierdut, nu suportau lumina zilei. Rămase astfel timp de trei sau patru minute. După aceea înălță capul. Fruntea-i palidă era din nou senină.

— Domnule doctor — spuse el, fără nici un fel de afectare — îți mulțumesc pentru faptul c-ai violat secretul acestui bîrlog... datorită dumitale, știu acum că bietul bolnav nu mai este în pericol de moarte.

Arătă spre Angus, care dormea în pat. Moore se înclină automat.

— Cred că nu mă-nșel — adăugă Rio Santo — dar ai spus că starea lui, de aci înainte, se află în afară de orice pericol?

— Da, milord.

— Domnule doctor — continuă marchizul — îți mulțumesc că ți-ai dezvăluit în fața ochilor mei sufletul, în timp ce zăceam acolo, în ghearele morții...

— Senioria Voastră m-a auzit?...

— Perfect, domnule... Mă invidiezi... vrei să-mi afli taina...

— Vai, milord! Vă rog!... vru să-l întrerupă Moore, al cărui glas căpătă accente de implorare.

— Nu mă ruga nimic, domnule! îl întrerupse Rio Santo, care făcea eforturi să vorbească, dar al cărui calm biruitor contrasta puternic cu slăbiciunea lui. Nu mă ruga; e inutil. Nu-ți vreau răul... Numai că invidia dumitale este nesăbuită, iar taina mea face parte din acele secrete care nu pot fi ghicite... Taina mea seamănă cu paginile

scrise în limbi necunoscute pe care le-ai găsit în cabinetul meu și pe care ai încercat în van să le descifrezi: nu era suficient să pui mîna pe ele, îți trebuia și-o cheie pentru a le înțelege.

În aceste ultime cuvinte ale marchizului se simțea un dispreț rece, absolut, fără margini. Orgoliul lui Moore se revoltă înăbușit în sufletul său.

— Domnule doctor — urmă iar Rio Santo, cu aceeași voce înceată și obosită ce ar da o notă de răceală unui omagiu, dar care sporește expresia disprețului — îți mulțumesc, în sfîrșit, mai cu seamă pentru faptul că nu m-ai asasinat.

Moore făcu doi pași îndărăt. Parcă primise o lovitură de bici peste obraji. Se credea pierdut, fără nici o scăpare.

Dar Rio Santo continuă:

— Moartea mi-ar fi fost crudă... foarte crudă! Încă o dată, nu-ți vreau răul... Pune perna asta sub picioarele mele, domnule doctor.

Moore luă perna și-o așeză sub picioarele marchizului.

— Iartă-mă, domnule doctor, dacă abuzez astfel de bunăvoința dumitale... Du-te și deschide ușa de-afară a cabinetului meu și spune-i lui Ange... i-ai vorbit pe-un ton aspru bietului băiat, adineauri, domnule!... Spune-i că mi-ai salvat viața... Îți va ierta insolența. Spune, de asemenea, oamenilor mei... Cît e ceasul, domnule doctor?

Moore își scoase ceasul:

— E ora zece, milord.

— Ora zece — repetă Rio Santo — timpul e prețios, dar oboseala mă doboară și-mi trebuie cel puțin o jumătate de zi de odihnă... Spune oamenilor mei să-nhame caii pentru ora patru... Cavalerul Angelo Bembo mă va însoți.

Doctorul rămase pironit timp de o jumătate de minut, ca și cum ar mai fi așteptat și alte porunci, apoi se îndreptă spre ușă.

— După aceea, domnule doctor — continuă Rio Santo în clipa cînd Moore se îndepărta — să vii înapoi... Am să-ți pun cîteva întrebări.

Moore se întoarse în cabinet, pentru a deschide ușa exterioară. Trecînd prin fața divanului pe care se afla adineauri Rio Santo, cel învins de hazard și atît de aproape de moarte încît nu era nevoie decît să-l împingi puțin ca să se prăbușească în brațele ei, doctorul ridică din umeri,

mînios pe sine însuși. Prilejul fusese ratat. Dar ura lui Moore, brusc sporită de însăși trădarea lui dată în vileag, făgăduï să se răzbune.

Se spune că prilejul nu se ivește de două ori. E foarte adevărat, dar pe oamenii abili nu-i interesează acest lucru, deoarece prilejul care nu vine poate fi creat...

Moore deschise ușa exterioară a cabinetului.

— Ce se-aude, domnule, ce se-aude? strigă cavalerul Bembo.

— Viața domnului marchiz este în afară de orice pericol, signore — spuse Moore, apucîndu-l pe Lovely de zgardă pentru a-l împiedica să dea buzna în apartament.

— În afară de orice pericol! repetă Bembo într-un elan de bucurie comunicativă. Am fost nedrept cu dumneavoastră, domnule doctor; sînteți un adevărat savant și-un prieten demn!... Vă rog să primiți scuzele mele și să mă considerați oricînd la dispoziția dumneavoastră.

Doctorul se înclină cu răceală și abia atinse mîna pe care Bembo i-o întinse.

— Signore — rosti el în șoaptă și cu o expresie echivocă — n-am făcut tot ceea ce-aș fi vrut...

— Nu pot să-l văd pe Don José? întrebă Bembo.

— Nu acum... Senioria Sa te însărcinează să pregătești caii pentru ora patru și se bizuie pe dumneata că-l vei însoți.

Bembo sări în sus de bucurie.

— Vrea să iasă! strigă el. E-o adevărată înviere! Ah, domnule doctor, sînteți un om priceput!

— Așa am crezut și eu multă vreme — răspunse Moore, scuturînd din cap — dar crede-mă, signore, hazardul joacă un mare rol în lumea asta...

Salută și închise ușa la loc. Angelo își spuse că pesemne doctorul devenise foarte modest; dar bucuria îl copleșea; alergă spre grajduri, urmat de Lovely, care înțelegea, fără îndoială, de vreme ce și el, dînd uitării tristețea de mai înainte, sărea în sus și umplea coridoarele cu lătraturile sale de bucurie.

Între timp, Moore se întoarsese în camera moșierului. Zgomotul pașilor săi îl trezi pe Rio Santo, care ațipise în fotoliu.

— Iată, au trecut șase zile de cînd n-am făcut nimic — spuse el — n-am văzut nimic, n-am auzit nimic... S-a întîmplat ceva pe la dumneavoastră, domnule doctor?

— Lumea s-a mirat de lunga dumneavoastră absență, milord, dar cei ce vă sînt fideli i-au pus lesne cu botul pe labe pe nemulțumiți... Milord, nu știu ce credeți despre mine, dar v-o spun din adîncul inimii: nebuni sînt cei ce-ncearcă să vă-nfrunte!...

Rio Santo aținti asupră-i privirea lui profundă și calmă.

— Iar dumneata ești un om chibzuit, domnule doctor! rosti el cu simplitate.

— Fiecare om are în viața lui momente de rătăcire, milord... Fiindcă vorbim despre mine, am fost de două ori nebun adineauri... nebun c-am vrut să vă ucid...

— Și nebun că n-ai făcut-o — îl întrerupse Rio Santo.

— Da, milord — răspunse doctorul — nebun că n-am făcut-o.

Rio Santo se răsuci în fotoliu.

— Partida s-a-ncheiat cu remiză, domnule — spuse el — dumneata n-ai să mi-o ierți niciodată. Eu, eu n-am timpul necesar să mă ocup de dumneata... Îți accept ajutorul ca și-n trecut; mă bizui oarecum pe dumneata și-o fac cu convingere...

— Această încredere, milord... — începu doctorul Moore, care se simți, pentru o clipă, ispitit să facă pe pocăitul.

— Încredere nu-i cuvîntul potrivit — îl întrerupse Don Rio Santo. Ceea ce voiam să spun e că, neavînd timp să mă ocup de procesul dumitale, te voi zdrobi la cea mai mică bănuială...

Piciorul lui Rio Santo, azvîrlind cu violență perna, căzu pe covor.

— Să fii cu ochii în patru, domnule! încheie el.

— Milord, milord! exclamă Moore, cu o emoție ipocrită. Într-un moment ca acesta, un singur cuvînt bun ar fi făcut din mine sclavul dumneavoastră pentru toată viața!

Privirea lui Rio Santo nu-și pierdu expresia de superioritate calmă, dar mușchii gurii, involuntar contractați, făcură să-i tremure ușor vîrfurile mustății sale fine, negre.

Moore își aruncă masca; își dădu seama că era de prisos să se mai prefacă. Fruntea lui plecată se ridică din nou; surîsul rece și cinic îi reapăru pe buze și spuse, fără a se mai stăpîni:

— Ei bine, milord, am să fiu cu ochii în patru... Vă

voi sluji, dar nu voi înceta o clipă să vă urăsc. Voi fi unealta și dușmanul dumneavoastră... Voi face...

— Ajunge, domnule! îl întrerupse Rio Santo. Știu toate acestea. Spunîndu-mi-le, nu riști, dar nici nu cîștigi nimic... Să vorbim despre lucruri serioase, te rog.

Moore simți un val de mînie în suflet văzînd disprețul absolut, imens cu care erau privite amenințările ca și avansurile sale. Ura lui spori și mai mult, dar un fel de spaimă superstițioasă puse stăpînire pe el.

Rio Santo îi păru invulnerabil.

— Încă un cuvînt, totuși — continuă acesta, obosit și pe-un ton nepăsător — întrucît s-ar putea ca întîmplarea să mă scoată din nou, pentru a doua oară, în calea dumitale, lipsit de apărare, și cum dumneata poți să faci rău de la distanță, ca reptilele acelea veninoase care-și aruncă saliva la întîmplare, vreau să-ți spun un secret... Dacă m-ai fi ucis azi-dimineață, astă-seară ai fi dormit pe paie la Newgate... Nu mă-ntrerupe. Știi că n-arunc niciodată vorbe în vînt... Te cunosc de multă vreme, doctore... Și între dumneata și eșafod nu există, de două luni de zile, decît voința mea.

Moore tremura, dar voia să se îndoiască.

— Între eșafod și mine, milord — spuse el, încercînd zadarnic să-și ia un aer sfidător — există o prăpastie pe care toată puterea dumneavoastră n-ar fi în stare s-o astupe.

— Ascultă, domnule, prea multă vorbărie mă obosește și am lucruri importante să-ți comunic... Lordul high-sherif deține un plic sigilat în care se găsește condamnarea dumitale. Nu te mira: în felul acesta îi am, mai mult sau mai puțin, la mînă pe toți Lorzii Nopții, confrați de-ai dumitale... Altminteri, domnule, mi-ar trebui o mie de vieți!

— Dar ce conține plicul?

— Gîndește-te la toate mîrșăviile dumitale, doctore. Plicul conține dovada uneia din ele, o dovadă ce nu poate fi recuzată.

— Dar de ce lordul high-sherif nu l-a deschis pîn-acum?

— Trebuie să-ți iert atîtea întrebări. Îmi dau seama că lucrul te interesează într-adevăr îndeaproape, doctore, dar condescendența mea nu va merge pînă acolo încît să-ți

răspund. Plicul este o mină, domnule, dîra de pulbere există, fii sigur... iar moartea mea îi va da foc.

— Bine, dar...

— Destul! Să lăsăm asta... Ce veşti ai despre domnişoara Mary Trevor?

CAPITOLUL IX

ACASĂ LA PERCEVAL

Trecu un timp pînă ce doctorul Moore să răspundă la întrebarea lui Rio Santo. Cele afirmate de marchiz aveau o nuanţă de ciudăţenie fantezistă menită să trezească nesiguranţa doctorului; dar, pe de altă parte, trecuse atîta vreme de cînd se abătuse de la drumul cel drept spre a merge pe căile întortocheate ale crimei, la capătul cărora se află opulenţa sau eşafodul, avea pe conştiinţă atîtea acte pasibile de sancţiunile justiţiei umane, încît în sufletul lui spaima se lupta cu incertitudinea. De altfel, ştia că Rio Santo întreţinea legături, a căror natură scăpa tuturor, cu toţi înalţii funcţionari ai celor Trei Regate. Faptul invocat de el nu era deci imposibil. Astfel încît, adevărat sau nu, izbutise din plin. De aci încolo, Moore nu era decît un asasin dezarmat, un şarpe lipsit de venin.

Rio Santo triumfa fără ostentaţie în urma acestei victorii şi-şi păstră indiferenţa sa semeaţă. După cîteva secunde, repetă pe un ton poruncitor:

— Te-am întrebat, domnule, ce veşti ai în legătură cu domnişoara Mary Trevor.

Moore îşi alungă brusc gîndurile care-l frămîntau.

— Milord — răspunse el — n-am nici o soluţie sigură de dat Senioriei Voastre. Ieri am început un tratament care, după toate aparenţele, ar fi salvat-o pe miss Mary Trevor, dar peste zi a survenit o criză... o criză teribilă, milord... Trebuie să-ncerc asupra celeilalte, înainte de a-l aplica domnişoarei Trevor, un alt tratament în legătură cu noua ei situaţie, mai cu seamă că onorabila moştenitoare a lordului James este ameninţată de-o primejdie reală şi apropiată...

— Biata Mary! murmură Rio Santo. Trebuie s-o văd.

— Nu, milord... domnişoara Mary are mare nevoie de odihnă... de-o odihnă absolută... organismul ei slăbit a trecut printr-o grea încercare...

— Dar ce s-a-ntîmplat? întrebă neliniştit marchizul.

— Multe, milord!... Şi, oricare ar fi părerea Senioriei Voastre, consider o mare eroare faptul că n-am profitat de rana lui Perceval...

— Ah!... exclamă Rio Santo. E vorba de Perceval!

— Da, milord, de Frank Perceval, care se simte la fel de sănătos, ca şi dumneavoastră, ca mine... Doamne, un sfert de deget în plus şi Perceval ar fi dormit acum în cripta castelului de la Fife... Ar fi fost firesc: din tată în fiu, toţi şi-au găsit sfîrşitul în duel... Dar dumneavoastră aţi fost generos... era dreptul incontestabil al Senioriei Voastre... Acum...

— Te rog, domnule — îl întrerupse Rio Santo — să revii la fapte.

Moore îşi regăsise pe nesimţite stăpînirea de sine, echilibrul tulburat de încercările la care fusese supus în lupta lui inegală împotriva lui Rio Santo. Se înclină oarecum flegmatic, vădind în atitudinea sa o fărîmă din semeţia înnăscută şi o pocăinţă prefăcută.

— Uitasem că milord vrea să doarmă — spuse el. Iată faptul: natura bolii domnişoarei Trevor s-a schimbat... afecţiunea ei nervoasă a căpătat simptome atît de grave, atît de noi pentru mine, încît primele teste făcute pe cealaltă nu-mi mai sînt suficiente.

— Pe cealaltă?! repetă Rio Santo, care auzea acest cuvînt pentru a doua oară fără să-l priceapă. Despre cine vorbeşti, domnule?

— Despre o fată fermecătoare, pe cuvîntul meu, milord! răspunse Moore, cu un entuziasm ciudat. Despre un subiect de experienţă plin de viaţă şi de o rară perfecţiune!... Cîtă tinereţe!... Cîtă vigoare delicată şi graţioasă! Ce forme frumoase întrunind toate seducţiunile anatomice ale femeii!... Ah! zău, milord, este o adevărată plăcere să foloseşti bisturiul pe-o astfel de carne elastică şi tare, să despici articulaţiile... Dar Senioria Voastră nu-i medic... Vorbesc despre fata în privinţa căreia v-am spus cîteva cuvinte în cursul ultimei noastre întrevederi, fata ce avea să-mi slujească drept... Cum aş putea să exprim acest lucru în faţa unui om atît de delicat ca dumneavoastră, milord?... care trebuia să-mi slujească drept

balon de încercare, de schiță, ciornă. Într-un cuvînt, milord, de fata pe care o *vom* ucide, ca s-o salvăm pe miss Mary.

Moore pronunță acest *vom* cu o asprime sarcastică și nu-și ascunse bucuria pe care-o resimțea aruncînd asupra marchizului o parte din infamia lui acțiune. Buzele lui Rio Santo începură să tremure:

— E tînără și frumoasă! murmură el.

— Frumoasă și tînără, într-adevăr, milord!... Mai frumoasă și mai tînără chiar decît miss Mary Trevor.

— Mi-ai făgăduit că n-o ucizi, domnule! exclamă deodată marchizul, aruncîndu-și privirea asupra ochilor pe jumătate închiși ai doctorului Moore.

Dar de data aceasta doctorul i-o înfruntă curajos.

— Milord — spuse el cu un surîs rece — mă aflu în situația acelui nebun care promisese să bea marea și care, somat să-și țină făgăduiala, a răspuns: „Domnilor, n-am nimic împotrivă să beau marea. Dar v-ați gîndit oare să opriți fluviile care-i sporesc necontenit apele?"... Nici dumneavoastră, nici eu, milord, n-am putut să-mpiedicăm ca starea domnișoarei Trevor să se înrăutățească în chip deplorabil... Fata m-a costat o sută de lire: trebuie să ne folosească la ceva.

Rio Santo își trase îndărăt fotoliul și nu se mai uită la doctorul Moore, ai cărui ochi aveau în clipa aceea o strălucire diabolică.

— La urma urmei — continuă doctorul pe un ton degajat — Senioria Voastră este în acest caz cel mai bun judecător... Dacă socoate că miss Trevor trebuie lăsată să piară...

Printr-un gest marchizul îi ceru să tacă și-și trecu mîna peste frunte.

— Cel de sus nu poate ierta așa ceva! spuse el cu glas profund schimbat.

Moore ridică imperceptibil din umeri.

— Să aleg! continuă Rio Santo. Să aleg între biata mea Mary și această tînără necunoscută... Să aleg, cînd alegerea înseamnă o condamnare la moarte... Se spune că-i frumoasă. Era, fără îndoială, fericită... Îngrozitor!... Îngrozitor!

Capul marchizului se înclină: privirea lui căpătă o expresie tulbure în care se oglindeau, ca să spunem așa, gînduri din cele mai melancolice.

— Numai la Londra-i posibil să se întîmple așa ceva! murmură el. Ieșind de la Temple Church, biata copilă putea să cadă în mîinile emisarilor acestui comerț oribil în care mizeria vinde științei bucăți de carne umană! ... Micuța mea sfîntă care zîmbea atît de duios și-a cărei voce cristalină se înălța la cer, putea deveni victima slujitorilor acestui om ... Pentru numele lui Dumnezeu! strigă el mînios. Știi cum am să mă rizbun pentru asta, domnule?

Ochii lui Rio Santo scînteiau. Vocea sa izbucni atît de amenințătoare, încît Moore începu iar să se teamă.

— M-auzi? spuse Rio Santo care se ridică, drept și neclintit, fără a mai păstra vreo urmă de oboseală. M-auzi?

Moore, stupefiat și neînțelegînd nimic, bolborosi cîteva cuvinte fără șir. Rio Santo îl apucă de braț.

— Nu știu dacă o iubesc, domnule — rosti el oarecum rătăcit — dar dacă ar fi vorba de ea ... Oh! te-aș strivi fără milă.

Marchizul căzu iar în fotoliu. Brațul lui Moore avea o vînătaie în locul unde-l strînsese Rio Santo.

— Milord — spuse Moore înăbușindu-și un geamăt de suferință — cred c-o înțeleg pe Senioria Voastră ... Nu există nici o probabilitate ... Totul pare să indice că acest subiect de experiență n-are nimic comun cu metresa dumneavoastră.

— Cine ți-a spus că mi-a fost metresă? îl întrerupse brusc marchizul. Am văzut-o o dată rugîndu-se, am auzit-o cîntind imnuri religioase ... de-ai ști ce frumoasă-i și cît de mult seamănă c-un înger ... Altădată mi s-a părut c-am zărit-o în spatele unei perdele de la fereastra sa. Asta a fost tot ... Mi-aș da și viața pentru fericirea ei ...

Moore nu izbuti să-și rețină un gest de milă disprețuitoare. „Vorbește ca un băiat de prăvălie din Cheapside — gîndi el ... În inima asta, a cărei forță e totuși atît de mare, există loc pentru toate slăbiciunile ..."

Pentru o mie de motive științifice și de altă natură, doctorului i-ar fi făcut plăcere să disece acea inimă. Adăugă cu glas tare:

— După toate probabilitățile, fata, căreia Senioria Voastră îi nutrește un interes atît de cald, nu-i cea pe care-o țin închisă de șase zile în locuința mea ... Totuși, întrucît faptul nu este matematic imposibil, ce-ar fi s-o vedeți, milord?

— S-o văd! repetă marchizul șovăind.

— Trebuie să atrag atenția Senioriei Voastre — continuă Moore — că micuța se află de pe acum într-o stare foarte proastă...

Rio Santo întoarse capul dezgustat.

— Foarte schimbată, dacă preferați — continuă iar doctorul — a trebuit să-ncep cu înfometarea și izolarea ei în întuneric...

— Destul! Destul! murmură marchizul ale cărui tîmple erau inundate de-o sudoare rece. Destul, domnule, mă înspăimînți!... Ah, ai dreptate, nu poate fi ea!... Cerul o iubește, fără îndoială, și-o ocrotește... Dar, oricine-ar fi victima dumitale, fie-ți milă de ea, ai milă!

Moore prinse curajos brațul marchizului și-i luă pulsul.

— Vă dau cuvîntul meu de onoare, milord — spuse el — că nu sînteți în măsură, în momentul de față, să suportați asemenea emoții.... Vă rog, liniștiți-vă... Natura vă cere imperios odihnă... Mîine, astă-seară, cînd va dori Senioria Voastră, îi voi spune într-un cuvînt totul în legătură cu Frank Perceval... acum, datoria mea-i să mă retrag.

Rostind aceste cuvinte și acoperindu-și astfel retragerea cu un zel admirabil simulat, ieși în grabă.

Rio Santo îl chemă înapoi cu o voce stinsă. Oboseala îl copleșea. Doctorul n-apucase bine să treacă pragul, cînd capul marchizului căzu greoi pe spătarul fotoliului. Se cufundă numaidecît într-un somn profund.

Nu vom aștepta să se trezească pentru a aduce la cunoștința cititorului urmarea raportului doctorului Moore; dar, mai înainte, îl vom conduce, întorcîndu-ne înapoi cu cîteva zile, la căpătîiul lui Frank Perceval.

Două voluminoase capitole ne despart acum de aceste evenimente, istorisite la sfîrșitul primei părți a povestirii noastre. Totuși, avînd o aversiune naturală pentru *privirile retrospective,* vom risca doar un rezumat de cîteva rînduri.

Era, dacă cititorul își amintește, a doua zi după balul de la Trevor-House. Perceval, grav rănit, se afla într-o stare de somnolență, sub veghea perfidă a *bunului* sir Edmund Mackensie. O comedie abil înscenată, din care cîteva scene prealabile se petrecuseră la Trevor-House, își desfășurase actul principal chiar la căpătîiul rănitului. Dominată de Tyrrel, Susannah săruta fruntea lui Perce-

val care dormea, chiar în clipa cînd lord James Trevor punea piciorul în cameră.

Lord Trevor, furios, coborî scările spre a se întoarce la fiica sa care-l aştepta în trăsură, în faţa uşii principale.

De aci consimţămîntul fetei, care se considera înşelată, faţă de căsătoria cu marchizul de Rio Santo.

Totuşi, Frank Perceval mai avea dreptul să spere. Împinsă de simţămîntul nesăbuit ce-l determină pe naufragiat să se agaţe de orice, chiar dacă-i vorba de tăişul unei săbii, lady Ophelia venise la întîlnirea pe care i-o dăduse în ajun.

Biata femeie, îndrăgostită şi subjugată, venise, deşi nu ştia ce trebuia să facă, încercînd să se agaţe de un fir de aţă cu care să-l ţină pe Rio Santo lîngă ea. Firul de aţă era o otravă mortală. Dar ce reprezintă moartea pentru sine sau pentru altcineva, faţă de elanurile tulburătoare ale unui suflet care adoră, se căieşte şi suferă! Ophelia ar fi fost fericită să moară pentru Rio Santo!

Venise, dar cînd era pe punctul de-a da la iveală taina care avea să-l readucă pe Rio Santo la picioarele ei, o teroare instinctivă pusese stăpînire pe ea. Ar fi vrut să fugă, dar nu mai avea cînd.

Vorbi. Frank scrise scrisoarea aceea pe care lord Trevor o distrusese sub privirea credinciosului Jack, în faţa întregii familii, rupînd astfel în mod violent toate legăturile cu sărmanul Frank.

Aci reîncepe povestirea noastră.

După ce scrisese scrisoarea, Frank îşi lăsă capul pe pernă. Era încă destul de trist, dar avea o speranţă. Lord James Trevor ţinea la el din copilărie şi, fireşte, nu-i putea refuza întrevederea pe care-o solicita. Într-adevăr, în scrisoare Frank afirma pe cuvînt de onoare că era cu totul străin de scena jucată la căpătîiul său de către o femeie necunoscută, şi adăugă că avea de făcut Senioriei Sale destăinuiri de cea mai mare importanţă.

Cum putea să gîndească că lord Trevor va rupe în bucăţele scrisoarea sa înainte de-a o citi!

— Jack trebuie să fie acum foarte aproape de Trevor-House — spuse el după cîteva minute. Peste o jumătate de oră va fi înapoi.

— Iar toată maşinaţia aceea tenebroasă se va risipi ca fumul — adăugă Stephen.

Frank îi întinse mîna.

— Prietene, de-ar fi așa — murmură el — căci fericirea vieții mele depinde de asta...

— Capul sus! spuse Stephen, strîngînd mîna pe care i-o întindea Perceval. Cred că lady Ophelia...

— Sărmana femeie! îl întrerupse Frank. E tare nefericită, Stephen!... Și-a dăruit inima acestui om care s-a abătut asupra Londrei, în timpul absenței mele, ca un adevărat blestem... acestui om a cărui nume este pe buzele tuturor... pe care toate femeile îl iubesc... și care m-a înfrînt de două ori!

— E frumoasă și nobilă — răspunse Mac-Nab, al cărui gînd se îndrepta fără voia lui spre Clary Mac-Farlane. Dar știi, Frank, tocmai inima acestor ființe deosebite se înșală... Cred că fericirea obișnuită le sperie... Există în ele o poezie amăgitoare care le înfățișează bucurii unice, bucurii demne de ele, altundeva decît în viața obișnuită... Într-o bună zi părăsesc drumul pe care merg de obicei și, cum privirea li-e îndreptată spre cer, nu văd prăpastia deschisă în fața lor... Cunosc o astfel de ființă... Oh! Dumnezeu s-o aibă în pază, căci e la fel de nobilă și frumoasă ca biata lady Ophelia... privirea ei amăgită cată departe, fără să vadă inima devotată care suferă la doi pași de ea!

— Despre cine vorbești, Stephen? întrebă Perceval uimit.

— Dumnezeu s-o aibă în pază! repetă trist tînărul medic. Și Dumnezeu să mă aibă și pe mine în pază, Frank, căci o iubesc așa cum o iubești și tu pe Mary Trevor.

— Dar ea nu te iubește deloc? întrebă Perceval, apropiindu-și capul de cel al prietenului său.

— Nu știu — răspunse Mac-Nab.

Apoi adăugă numaidecît cu un fel de amărăciune:

— Eu nu sînt un erou de roman! Semăn prea mult cu ceilalți oameni! N-am visat niciodată lucruri extraordinare și văd fericirea într-o viață prea liniștită... Frank, dragul meu, o iubesc împotriva voinței mele; sora ei, blînda Anna, care m-ar iubi poate, ea ar fi trebuit să-mi fie sortită... dar dragostea rătăcește și nu știe niciodată s-aleagă... Eu o iubesc pe Clary! O iubesc ca un nebun!

Frank începu să zîmbească.

— Ce fericit ești, Stephen! spuse el. Și cît de nedrept, ca toți oamenii fericiți... Îmi aduc aminte de Miss Clary... și de blînda Anna, cum îi spui tu... Miss Clary

trebuie să fie acum nespus de frumoasă... iar Anna foarte drăgălașă... era un adevărat înger odinioară!... Într-adevăr, e foarte greu de-ales... iată singura nenorocire pe care-o recunosc în situația ta. Odată alegerea făcută... în ce mă privește, cred c-aș fi ales-o pe Anna... Ba nu! Poate pe Clary... Odată ce te-ai fixat, Stephen, nu-ți rămîne decît să fii fericit.

Influențat de veselia lui Perceval, Stephen era aproape ispitit să creadă în fericirea sa.

— Taci, Frank — răspunse el pe-un ton blajin — vorbești prea mult pentru un bolnav... și totuși, e-o mare consolare pentru mine faptul să te-aud vorbind astfel. Poate mă-nșel...

— Cum! Nu ești foarte sigur că n-o iubești pe Anna? îl opri rîzînd Perceval.

Stephen puse degetul pe buzele lui Perceval și continuă surîzînd:

— Ți-am spus să taci, Frank. Sînt medicul tău și-ți poruncesc să taci. Biata Anna!... Aș vrea s-o pot iubi...

— Dacă vrei să știi părerea mea, Stephen, tare mi-e teamă că le iubești pe amîndouă.

Fruntea lui Mac-Nab se întunecă.

— Acum trei zile, Frank — răspunse el — nu știam deloc să-mi citesc în adîncul sufletului. Acum trei zile, dacă mi-ai fi vorbit astfel, aș fi rîs împreună cu tine din toată inima. Eram foarte fericit atunci!... Dar duminică, în ziua sosirii tale la Londra, Frank, am văzut deodată limpede în sufletul meu... A fost o clipă plină de delicii și în același timp plină de groază!... Clary mi-a apărut ca și cum pînă în momentul acela ochii mei, privind-o, ar fi fost atinși de orbire... Am văzut un înger acolo unde mai înainte nu era decît o fată obișnuită... I-am răpit brusc bietei Anna locul egal pe care i-l rezervasem pînă atunci în inima mea... Căci, după cum ai spus adineauri în glumă, Perceval, înainte le iubeam pe-amîndouă... Și una și cealaltă erau pentru mine niște surori dragi... Aș fi fost pus în încurcătură dacă mi s-ar fi cerut s-aleg... Of, Doamne, de ce nu mai pot spune și-acum același lucru!

În vocea lui Stephen răsuna o deznădejde ciudată. Frank îl privea uimit.

— Găsești că asta-i o nenorocire? spuse el, văzînd că Stephen tăcea.

— Oh! da, e-o nenorocire — strigă Stephen — o mare

nenorocire, Frank! ... căci știi cum s-a produs această revelație atît de neașteptată? ...

— Pe vremuri nu erai atît de romantic ... — vru să spună Perceval.

— Nu mai rîde, Frank — îl opri Stephen strîngîndu-i mîna cu putere — căci vocea care m-a trezit e gelozia!

— Gelozia! repetă încet Perceval care, gîndindu-se la situația lui, se întristă și el.

— Am un rival — continuă Stephen mînios — îl cunosc ... Cine-i? Nu ți-aș putea spune ... Acest om n-o iubește, n-o cunoaște ... ea nu i-a vorbit niciodată ... Cînd mă gîndesc la asta, totul mi se pare un vis ... simt că-mi pierd capul! ...

Se auzi pe scară pasul neregulat și șovăitor al bătrînului Jack. Perceval încercă să se ridice.

— E-o nerozie, Stephen! strigă el brusc, ațîțat în același timp de febră și de nerăbdare. Trăiești într-o lume a fantasmelor ... Clary te iubește, aș pune rămășag ... Ascultă! Nu se-aud pașii lui Jack pe scară? ... Du-te și deschide-i, prietene ... haide, du-te odată! ... Se-ntoarce cu vești bune, dragul de el! ... Ce-ncet urcă! ... Am presimțiri pline de voioșie, Stephen. Văd pretutindeni numai bucuria ... Ah! bătrînul ăsta nu mai ajunge odată sus! Din cauza lui întîrzie răspunsul lui James Trevor! ...

CAPITOLUL X

DOUĂ AMINTIRI

Supunîndu-se dorinței lui Frank a cărui nerăbdare ajunsese la culme, Stephen se dusese să deschidă ușa. Într-adevăr, era bătrînul Jack care urca anevoios scara. În sfîrșit, trecu pragul și înaintă greoi spre patul stăpînului său.

— Ce vești mi-aduci, Jack? strigă acesta. Vorbește odată, omule! ... Ce vești?

Jack se sprijini de unul din pilonii patului și-și duse mîna la inimă. Era palid și chipul său exprima o deznădejde cumplită.

— N-ai predat scrisoarea? reluă Frank iritat.
— Am predat-o, Excelenţa Voastră — răspunse încet bătrînul Jack.
— Şi?
Jack îşi scutură capul pleşuv.
— Nu mi-ai adus nici un răspuns? insistă Frank.
— Perceval se trage dintr-o stirpe mai nobilă decît Trevor! rosti bătrînul servitor, ridicîndu-şi cu mîndrie fruntea năduşită. Tatăl Înălţimii Voastre l-ar fi pedepsit pe unul ca ăsta, punînd valeţii să-l cotonogească ... Trevor! Cine-i Trevor? ... Un baron din Nord ... un ...
Capul lui Perceval căzuse la loc pe pernă.
— Dar vorbeşte odată, oricare-ar fi răspunsul! spuse Stephen. Nesiguranţa asta îl ucide.
— Răspunsul! strigă bătrînul Jack a cărui mînie sporea mereu. Trevor a rupt scrisoarea Excelenţei Sale, fără s-o citească.
Frank închise ochii, scoţînd un geamăt uşor.
Stephen nu se mai putu reîntoarce acasă la mama lui decît a doua zi, căci, în tot cursul nopţii următoare, Frank, chinuit de febră, căzuse pradă delirului şi îngrijirile tînărului medic erau absolut necesare.
Pentru Mac-Nab a fost o noapte plină de gînduri triste şi negre presimţiri. Starea lui Frank era departe de-a prezenta simptome liniştitoare. Avea temperatură extrem de mare, iar Stephen se temea că toate emoţiile acelea chinuitoare, îndurate una după alta, aveau să facă inutile îngrijirile sale.
Era aproape de miezul nopţii. Frank aţipise şi respira greu, gemînd din cînd în cînd. Pe-un jilţ, într-un colţ al camerei, bătrînul Jack dormea şi visa. Visa fără îndoială insulta suferită de tînărul său stăpîn, căci uneori bombănea furios şi se trezea tresărind cu numele lui Trevor pe buze.
În spatele patului, o veioză aprinsă lumina vag obiectele din cameră cu pîlpîirile ei intermitente. Se puteau vedea cînd strălucind, cînd dispărînd în umbră, marele blazon al clanului Perceval şi rama aurită a portretului domnişoarei Harriet, sora lui Frank, moartă în floarea vîrstei, al cărei chip melancolic şi palid, ieşind astfel deodată din umbră, părea o fantomă.
Stephen se concentrase mai întîi asupra prietenului său bolnav şi-i urmărise atent evoluţia temperaturii. Apoi gîndul îi lunecă, fără să-şi dea seama, de la lucrurile

prezente la cele din afara cadrului său. Amintirea iubitei lui, Clary Mac-Farlane, îi umplea acum inima, de unde boala lui Frank o izgonise pentru moment.

Însă, ca o consecință firească a geloziei, Stephen n-o mai vedea pe verișoara sa altfel decît ca atunci, la Temple Church, printre semenele ei, trimițînd magnificului necunoscut o privire tristă, înfocată, pasionată, o privire în care se afla atîta dragoste, încît Stephen pentru a se simți foarte fericit, s-ar fi mulțumit cu-o mică parte din acea adorație mută.

Stephen ținea ochii deschiși; veghea, dar în semiobscuritatea în care se găsea, imaginile evocate se desfășurau prin fața ochilor săi ca într-un vis.

Clary era acolo, în fața lui, și era și mai frumoasă prin dragostea aceea ciudată care-l îndurera pe Mac-Nab. Lîngă Clary se afla frumosul visător din Temple Church, căruia Stephen nu-i știa numele și pe care noi îl cunoaștem sub acela de Edward.

Iar scena care se petrecuse în biserică se repeta acum cu-o minuțioasă exactitate. Ca și atunci, prima reacție a lui Stephen fu să exclame: „Am mai văzut acest chip undeva".

Exista totuși o diferență:

În biserică, Stephen alungase imediat această idee, socotind-o insignifiantă și menită să nu-i rețină atenția mai mult decît o asemănare întîmplătoare. În noaptea aceasta stăruia însă asupra ei. Ura lui crescuse. Simțea o nedeslușită nevoie de-a da urii sale un mobil, altul decît gelozia. Încetul cu încetul, amintirea îndepărtată, dar precisă, ca un eveniment sinistru, petrecut mai de mult, se situă înaintea recentelor amintiri de la Temple Church. Compară cele două amintiri și le apropie. Făcu acest lucru cu-o pasiune atît de intensă, încît stropi de sudoare îi îmbrobonirä fruntea.

Între timp, Perceval se agita în pat, dar Stephen era prea absorbit de gîndurile sale ca să-i dea vreo atenție.

Tînărul medic l-ar fi putut descrie din memorie pe frumosul visător de la Temple Church. Fie că în seara aceea, la biserică, respinsese cu prea multă ușurință ideea neașteptată a asemănării care-l izbise din primul moment, fie că imaginile se confundau și se învălmășeau, după șocul primit de creierul său, cert e faptul că-l vedea acum pe Edward cu alți ochi.

Edward nu mai era pentru el o cunoştinţă recentă. Amintirea acelor trăsături, atît de osebite prin frumuseţea lor bărbătească, data acum din perioada copilăriei sale. Văzuse odinioară...

E-adevărat că cincisprezece ani aduc riduri pe fruntea unui bărbat şi-i presară pulberi de argint în păr. Or, acest Edward părea tînăr, iar părul lui bogat cădea în bucle negre ca abanosul pe-o frunte la fel de neprihănită ca fruntea unui adolescent.

Şi totuşi, era el, el era! Lipsea ceva, ceva de care Stephen nu-şi putea da seama, dar, în rest, cele două amintiri, comparate, se potriveau exact una cu cealaltă.

Le despărţeau cincisprezece ani. Cea recentă avea legătură cu-o aventură obişnuită, de toate zilele: întîlnirea de la Temple Church. Cealaltă era implicată într-o dramă odioasă şi sîngeroasă, despre care am vorbit vag, uneori, în cursul acestei povestiri, dar pe care cititorul n-o cunoaşte încă în amănunţime.

Stephen era din ce în ce mai sigur şi nu mai căuta decît elementul care lipsea chipului lui Edward pentru a deveni identic cu celălalt chip, gravat cu linii de neşters în adîncul memoriei sale.

Frank se agita din ce în ce mai mult pe patul lui de suferinţă. Un coşmar fierbinte îi apăsa pieptul.

Stephen nu vedea nimic. Ochii i se închiseseră din pricina eforturilor depuse cu prilejul investigării lui încăpăţînate.

Frank începu să murmure cuvinte confuze. Limba lui, înlănţuită de coşmar, încerca cu disperare să-şi rupă verigile.

„El e! îşi spuse Stephen, poate pentru a suta oară. — Da, el e... N-am observat însă pe obrazul lui..."

— Cicatricea! strigă Perceval în somn. Nu i-am văzut oare cicatricea pe frunte?...

Stephen se ridicase.

— Cicatricea! repetă el. Oh! acum mi-aduc aminte...

— Pe fruntea lui roşie — continuă Frank — apărea albă şi parcă tăiată...

— De la sprînceana stîngă pînă la capătul frunţii?... spuse involuntar Stephen.

— De la sprînceana stîngă pînă la capătul frunţii — repetă Perceval.

— Frank! strigă Stephen. Îl cunoşti deci şi tu. Pentru numele lui Dumnezeu, despre cine vorbeşti?

Frank nu răspunse. Somnul îl cuprinsese din nou.

Mac-Nab căzu iar în fotoliu.

— Foarte ciudat... — murmură el.

Gîndirea lui chibzuită şi înţeleaptă fusese, în mod hotărît, tulburată. În jurul lui se succedau, în fiece clipă, evenimente bizare, cărora nici raţiunea, nici silogismele învăţate, nici puţina sa experienţă nu-i puteau sluji drept cheie.

Simţi cum gîndurile îi şovăie, confuze, cum imaginaţia i se aprinde, iar noaptea luminoasă care-l înconjura i se păru plină de viziuni stranii.

În definitiv, cuvîntul acela rostit de Frank putea să fie consecinţa unui capriciu al viselor; dar Frank nu se mărginise la un singur cuvînt.

Ca să fi putut descrie astfel cicatricea aceea, trebuia s-o fi văzut...

Stephen aruncă o privire nerăbdătoare spre Perceval care adormise din nou. Dacă ar fi putut să-l descoase, să-l facă să vorbească, să afle...

Dar cum să-l lipsească pe sărmanul rănit de cele cîteva clipe de odihnă atît de necesare?

Stephen se strădui să-şi stăpînească tulburarea şi să vadă limpede în vălmăşagul ideilor sale. Cel puţin acum avea cuvîntul căutat al enigmei. Ceea ce-i lipsea chipului lui Edward era cicatricea, întru totul asemănătoare cu cea descrisă de Perceval, o cicatrice lungă şi albă, pornind de la sprînceana stîngă pînă la capătul frunţii.

Dar fruntea lui Edward, aşa cum şi-o amintea el, aşa cum o văzuse cu trei zile în urmă, în biserică, nu avea nici cea mai mică urmă de cicatrice. Un altul ar fi putut să-şi spună că, probabil, timpul ştersese acel stigmat, dar Stephen, ca medic, ştia foarte bine că nu se poate şterge o cicatrice.

Nemaiexistînd nici un dubiu în această privinţă, se agăţă de posibilitatea unui anumit joc de lumini, de razele difuze răspîndite de lămpi; dar memoria nemiloasă îi răspunse că fruntea frumosului visător, sprijinită de stîlpul din Temple Church, fusese luminată puternic, în timp ce el, Stephen, îl examinase cu-o curiozitate plină de invidie...

Își spunea toate acestea. Și, totuși, convingerea lui rămînea aceeași, iar în suflet o voce îi repeta necontenit:

— El e!

Stephen era convins; îndoiala dispăru. Certitudinea puse stăpînire pe el, aducînd cu sine oroarea trecutului și mai cu seamă o imensă spaimă de viitor.

Căci era vorba de Clary. Iar Clary îl iubea pe acest om. Stephen nu suferise niciodată atît de cumplit.

Reîntoarsă în închipuirea sa, imaginea frumoasei verișoare îl captivă cu totul. O vedea stînd liniștită în casa doamnei Mac-Nab. Uneori, tresărea la gîndul dureros că veghea sau visul ei se adresau lui Edward care nu era de față; uneori se legăna cu speranța că gelozia îl indusese în eroare...

Apoi, în singurătatea și întunericul favorizînd apariția unor noi fantome, el se sperie o clipă ca un copil. Se gîndi la locuința mamei sale care nu era păzită în noaptea aceea decît de femei, se gîndi că el nu era acolo pentru a veghea asupra lui Clary și că, poate... Dar își reveni numaidecît și se simți rușinat de aceste spaime copilărești. „S-ar zice că strada noastră, Cornhill, atît de mare, atît de bine luminată, în care mișună atîția polițiști, a devenit deodată un refugiu al hoților, și asta numai fiindcă s-a întîmplat să lipsesc într-o noapte de-acasă, pentru a sta la căpătîiul unui prieten bolnav! murmură el zîmbind ușor. Pe cuvîntul meu, am devenit fricos ca o babă... N-a mai rămas decît să dau crezare poveștilor de adormit copiii pe care le rostesc de-o sută de ani încoace cumetrele orașului... Parcă am redevenit copil."

Se ridică, își scutură capul, de parcă ar fi vrut să se lepede de temerile sale ridicole și făcu cîțiva pași prin încăpere. „Cînd am să bat, mîine, la ușa casei noastre din Cornhill — își spuse el, ca și cum ar fi dorit să schimbe cursul conversației cu el însuși — pun prinsoare că vocea blîndă a bietei Anna îmi va ura bun venit... Clary are altceva de făcut decît să-mi iasă în întîmpinare... De ce n-o iubesc pe Anna!"

Rosti aceste ultime cuvinte, însoțindu-le de-un prelung oftat. Zorile începură să se ivească în spatele ferestrelor.

Nemaisperînd să găsească alte gînduri în stare să-i alunge tristețea, Stephen, nemulțumit de sine, se așeză din nou la căpătîiul lui Perceval. Aștepta nerăbdător ca Frank

să se trezească, pentru a-i cere explicații asupra cuvintelor stranii rostite în somn.

Această explicație prezenta pentru el un interes lesne de bănuit, deoarece astfel avea să afle prin ce coincidență ciudată acelaşi om tulbura somnul bolnavului şi veghea medicului.

Mai mult de-atît, voia să ştie unde văzuse Frank Perceval cicatricea aceea care ocupase un loc atît de mare în meditațiile sale din cursul nopții.

CAPITOLUL XI

VESTEA UNEI NENOROCIRI

Frank Perceval continua să doarmă, iar Stephen Mac-Nab aştepta nerăbdător trezirea acestuia, pentru a obține explicația cuvîntului rostit în timpul visului.

Dar această explicație întîrzia.

Pe la orele şapte dimineața, se auzi o bătaie violentă în uşa de-afară a locuinței. Bătrînul Jack deschise şi se întoarse numaidecît spre a-i spune lui Mac-Nab că o femeie, care venea din partea mamei sale, îl aştepta jos.

Stephen luă în grabă măsurile impuse de starea lui Perceval şi-i dădu îndrumări bătrînului valet, care ascultă cu luare-aminte cuvintele lui, întipărindu-şi-le în memorie. Apoi coborî în salon, unde-o găsi pe slujitoarea doamnei Mac-Nab.

— Ce s-a întîmplat Betty? întrebă el.

— S-a întîmplat, domnule Mac-Nab! răspunse biata fată pe fața căreia Stephen observă abia atunci adînca tulburare şi durere ce-i răvăşise trăsăturile. Ah! Doamne! Ah! Doamne! Nu mă-ntrebați ce s-a-ntîmplat... Veniți mai bine acasă! Veniți repede, căci biata coniță e-nnebunită... Ți se topeşte inima dacă te uiți la ea.

— Vorbeşti de mama? strigă Stephen. Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a-ntîmplat?

— Ah! Doamne! Ah! Doamne! repeta jalnic Betty. Ți se topeşte inima!... Bietele fete! Ah! Doamne!

Neliniștit, tînărul medic o apucă de braț pe Betty și-i porunci pe un ton hotărît să vorbească mai limpede. Betty își duse batista la ochi și strigă:

— Ți se topește inima! Biata femeie înnebunește!... Ah! Doamne! Ah! Doamne!...

Stephen făcu ceea ce ar fi trebuit să facă de la început. Ieși în stradă, opri o trăsură și porni iute spre Cornhill.

Intrînd în casă, constată că Betty avusese dreptate. Sărmana doamnă Mac-Nab arăta ca înnebunită. Toată noaptea își așteptase nepoatele lîngă ușa deschisă a casei, sperînd tot timpul să le vadă venind din clipă în clipă.

În zori intrase în casă, urcase cu greu cele două etaje pînă la cămăruța fetelor, iar odată ajunsă acolo, fu cuprinsă de un fel de nebunie: le strigase printre lacrimi, pînă ce-și pierduse puterile, și căzuse în nesimțire.

Cînd îl văzu pe Stephen, își reveni oarecum și reuși să pronunțe, tot printre lacrimi, numele Anna și Clary.

Stephen ghici. Prin vorbele ei nedeslușite, Betty îl pregătise pentru o nenorocire.

Dar chiar de n-ar fi ghicit, aspectul paturilor goale de care, evident, cele două surori nu se atinseseră, l-ar fi pus curînd în temă.

Dispăruseră. Faptul era evident pentru Stephen. Doamna Mac-Nab nu știa nici ea mai mult.

Stephen se simți copleșit. Lovitura era prea dură, după o lungă noapte de chin și insomnie. Își acoperi fața cu mîinile și-și înăbuși lacrimile care voiau să-l podidească. Maică-sa îl strînse în brațe și murmură printre lacrimi:

— Singura mea nădejde-i la tine, fiule.

La această chemare, Stephen își reveni. Odată depășit primul moment de slăbiciune, își regăsi energia rece ce stătea la temelia firii sale și care, în ceasurile de disperare supremă, constituia calitatea cea mai de preț. Își scutură toropeala rămasă din visurile nopții trecute și-și redobîndi vigoarea înnăscută. Se simțea mult mai puternic și mai la largul lui în fața unei nenorociri cunoscute, ale cărei proporții, oricît de mari ar fi fost ele, se puteau măsura, decît în fața temerilor fantastice, neliniștitoare înfrigurate care-l tulburaseră în ultimele douăsprezece ore. Pe Stephen fabulosul îl stingherea, poezia îl deruta; aici, hazardul îi cerea să soarbă o cupă amară, dar se simțea cu

picioarele pe pămînt. Isprăvise cu halucinațiile și fantomele, se întorcea la viață.

În fața teribilei și neprevăzutei catastrofe, devenise mai curajos și mai puternic. Sarcina lui era din cele mai ingrate: nu avea de purtat o bătălie, ci trebuia să caute, să scotocească în imensitatea Londrei! Se simți la înălțimea misiunii sale.

— Nu-ți pierde speranța, mamă — răspunse el — ai încredere în mine.

Doamna Mac-Nab nu se afla acasă cînd cele două surori fuseseră răpite. Temîndu-se de învinuirile stăpînilor ei, Betty, care fusese singură în momentul acela, falsifica faptele, afirmînd că cele două domnișoare plecaseră fără să spună nimic. Nimeni, se jura ea, nu pătrunsese în casă.

Mai rămînea o singură speranță. Angus Mac-Farlane avea un mod atît de ciudat de-a fi, încît doamna Mac-Nab era îndreptățită să presupună posibilitatea unei întîlniri secrete fixată de el fiicelor sale. Stephen împărtăși o clipă această părere. Oricît de slabă ar fi o șansă, cînd e singura, trebuie să te agăți de ea. Dar tînărul medic nu rămase multă vreme prizonierul acestei iluzii. Cu toate ciudățeniile lui, moșierul nu s-ar fi jucat astfel cu liniștea surorii sale, reținîndu-le o noapte întreagă pe cele două fete. Și apoi, nimic nu lăsa să se creadă că moșierul se afla la Londra.

Stephen hotărî să meargă la comisariatul de poliție din Bishopsgate.

Cînd ajunse în stradă, cumetrele din Cornhill și din Finch-Lane aflaseră despre răpirea celor două surori, prezentînd-o în felul lor.

De unde știau?

Cumetrele au ochi care sînt în stare să vadă prin ziduri și urechi care aud și ceea ce nu se rostește.

Apoi, mai era și Betty, slujnica doamnei Mac-Nab.

Stephen își continuă drumul spre Bishopsgate, încercînd să dezlege enigma dispariției celor două surori. Prima idee care i se ivi în minte: necunoscutul de la Temple Church era autorul răpirii. Rațiunea lui respinse la început această idee căci, admițînd că bănuielile lui stîrnite de gelozie erau adevărate, Clary era cea care îl iubea pe omul acela și nu el o iubea pe Clary. Dealtfel, pentru ce le-ar fi răpit pe-amîndouă surorile? Argumentele erau, evident, de necombătut. Totuși, Stephen nu renunță cu

totul la această idee, deoarece şi minţile cele mai rezonabile păstrează într-un colţişor ascuns gînduri tenebroase sau pătimaşe.

În al doilea rînd, Stephen îşi spuse că putea fi vorba pur şi simplu de-o răpire obişnuită, o răpire dublă şi nimic mai mult.

Mai exista posibilitatea ca să fie una din acele răpiri atît de obişnuite în vremea aceea, săvîrşite de vreo slugă a unui înalt demnitar.

În sfîrşit, nu era exclus să fie amestecaţi furnizorii de cadavre pentru disecţie.

Stephen se cutremură şi nu îndrăzni să formuleze pînă la capăt acest gînd.

Şi totuşi, îşi mărturisi că era cel mai posibil din toate.

Oricare ar fi fost adevărul, socotea că ochiul investigator al poliţiei îl va ajuta mult şi-şi legă speranţele de întrevederea cu comisarul de pe Bishopsgate Street.

Comisarul de pe Bishopsgate Street îl primi pe Stephen de la înălţimea poziţiei sale. Stephen făcu anticameră timp de o oră şi jumătate.

Expuse cazul şi solicită să se depună de urgenţă toate eforturile posibile.

— Desigur, desigur, domnule — răspunse comisarul — este un caz urgent... Robin Cross, înregistrează reclamaţia domnului Mac-Nab... e-un caz urgent... Fir-ar să fie, avem numai cazuri urgente, pînă peste cap... Vă rugăm să reveniţi peste cincisprezece zile, domnule.

— Peste cincisprezece zile! exclamă Stephen stupefiat. Bine, domnule, dar...

— Ah!... mai doriţi ceva, domnule Mac-Nab?... V-am spus; peste cincisprezece zile... La dispoziţia dumneavoastră.

— Nu s-ar putea?...

— Nu, fir-ar să fie, domnule!

— Sînt dispus să fac orice sacrificii...

— Oh!... În cazul acesta, vorbiţi cu Robin Cross, domnule... Eu nu-mi mai văd capul de treabă... La dispoziţia dumneavoastră.

Robin Cross se ridicase. Era un fel de spectru, lung şi slab, a cărui figură tăioasă se afla prinsă între două smocuri zbîrlite de favoriţi albicioşi. Îi adresă lui Stephen un salut respectuos şi-l rugă să intre cu el într-un birou alăturat.

— Vedeți dumneavoastră, toate aceste cercetări ne costă o groază de bani, domnule — îi spuse el. Vă rog s-aveți amabilitatea de-a lua loc... O răpire!... în general, oamenii cred că noi avem o baghetă magică pentru regăsirea obiectelor pierdute. O dublă răpire!... Sînt drăguțe fetele, domnule?

— Ce importanță are asta! răspunse brusc Stephen.

— Dați-mi voie, scumpe domn!... N-am intenția să vă jignesc... Ne-ați dat semnalmentele lor exacte, dar semnalmentele nu spun nimic... Aș putea să vă citez, bunăoară, cazul faimosului Fergus-cel-Roșu, știți, Fergus O'Breane, banditul din Teviot-Dale, care seamănă ca două picături de apă cu...

— Vă rog, domnule, să revenim la cazul nostru! îl întrerupse Stephen nerăbdător.

Poate că, dacă Stephen nu s-ar fi grăbit să-l întrerupă, ar fi putut afla numele stăvilit pe buzele lui Robin Cross.

— Foarte bine — continuă acesta nespus de calm. Vă-ntrebam dacă cele două domnișoare sînt drăguțe.

— Da, domnule, sînt drăguțe.

— Hm! Hm! făcu Robin Cross scuturînd din cap. Va trebui să puneți la bătaie o sumă cam mare.

— Sînt dispus să nu mă tocmesc — spuse Stephen.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră, domnule... Vedeți dumneavoastră, dacă erau urîte, cazul s-ar fi rezolvat de la sine. După patru zile, răpitorii le-ar fi azvîrlit în stradă... Cam așa se-ntîmplă, știți... N-am mai fi avut altceva de făcut decît să le culegem... Cu zece guinee ăți fi scăpat... și chiar aceste zece guinee ar fi reprezentat un gest de generozitate din partea dumneavoastră, căci legea ne interzice să cerem ceva. Dar sînt drăguțe... hm! hm! domnule... poate chiar foarte drăguțe...

Stephen ridică, nerăbdător și dezgustat, ochii spre cer. Individul îi călca pe nervi.

— Sînt foarte drăguțe, am înțeles! continuă Robin Cross cu un suspin dureros. Ah, dragă domnule, vă va costa cincizeci de lire.

— Și pot fi sigur...?

— De zelul nostru...? Sîntem recunoscuți pentru asta, domnule Mac-Nab! Aveți încredere în noi... Dacă nu le vom regăsi pe scumpele domnișoare, înseamnă că voia Domnului va fi împotriva noastră.

— Vă rog, vă rog, domnule! strigă Stephen care luă mîna comisarului și o strînse puternic. Veți cerceta, nu-i așa? Veți răscoli toată Londra...

— Londra-i mare, scumpe domn — mormăi Robin Cross.

Stephen nu-l auzi; continuă, din ce în ce mai aprins:

— Le veți găsi, chiar dacă se află în mîinile unui om puternic...

Robin Cross strîmbă din nas.

— Mi le veți reda, domnule, nu-i așa?... Vă ofer cincizeci de lire, o sută, mai mult, cît doriți.

Strîmbătura lui Robin Cross se schimbă deodată într-un surîs excesiv de măgulitor.

— Îmi place să v-aud vorbind așa, tinere gentleman! spuse el strîngînd, la rîndul său, mîna lui Stephen... Fiți liniștit, vom răscoli toată Londra, cum spuneți, vom face imposibilul... Dacă n-ați avea nimic împotrivă, să ne puneți la dispoziție ceva... cît doriți... pentru primele cheltuieli...

Stephen lăsă pe șemineu patru sau cinci bancnote de cinci lire.

— Perfect! Perfect! repetă Robin Cross. Veți fi mulțumit de noi, tinere gentleman!

Stephen coborî, plin de speranță, scara comisariatului de poliție. Dar odată ajuns în stradă, aerul proaspăt îi risipi amețeala de care se lăsase cuprins fără voia sa. Chibzui la rece, cîntări valoarea promisiunilor acelor lacomi mercenari. Speranța i se spulberă.

Și totuși trebuia să acționeze. Bietele fete așteptau fără îndoială ajutorul lui. Dar cum să acționeze singur, ce era de făcut?

Stephen mergea, fără să știe încotro, drept înainte și nu se sinchisea să-și aleagă drumul. Tocmai cînd își repeta: „Trebuie să acționez, trebuie să acționez!" ridică ochii și citi, la colțul unei aglomerări de case, numele Finsbury-Square. Păli. Numele acesta îi readucea în gînd o idee lugubră, respinsă cu groază. Stephen știa că acolo se afla unul din bîrlogurile furnizorilor de cadavre pentru disecții.

Era medic și prin studiile și flecărelile tinerilor săi confrați dibuise drumul către aceste prăvălii de carne umană a căror existență e tolerată de poliție, datorită cointeresării financiare, și pe care unii oameni le socot „un

rău necesar". Era la curent cu faptul că vecinătatea marelui cimitir al nonconformiştilor atrăsese în preajma lui Finsbury-Square, în Worship Street, pe cei mai cutezători, pe cei mai redutabili dintre traficanţii morţii.

Primul îndemn al lui Stephen fu să fugă. Apoi o forţă irezistibilă şi misterioasă îl împinse să-şi continue drumul spre Worship Street. Nelinişţea are necontenit nevoie de certitudine, iar nenorocirea pe care-o cunoşti pare mai puţin amară decît cea de care te temi.

Stephen Mac-Nab se temea şi dorea în acelaşi timp. Însă, dat fiind starea sufletească în care se afla, cu cît teama-i mai cumplită, cu-atît dorinţa e mai mare.

Curînd se trezi în Worship Street, în faţa unei clădiri mari a cărei faţadă semăna perfect cu-a celorlalte case vecine.

Pe uşă, sub butonul soneriei, era o plăcuţă de aramă pe care se puteau citi aceste cuvinte:

BIROUL — BISHOP

Stephen întinse mîna spre butonul soneriei. Apoi o retrase pentru a o duce din nou. Inima îi bătea, ca atunci cînd simţi că-ţi vine să leşini.

CAPITOLUL XII

BIROUL — BISHOP

În timp ce Stephen şovăia, cu degetul pe butonul soneriei de deasupra plăcuţei *Mr. Bishop — Office*, de partea cealaltă a străzii un om îl contempla cu interes.

Individul, rezemat de grilajul unei case, purta costumul specific cerşetorilor Londrei, straniu veşmînt semănînd perfect cu costumul unui gentleman, diferit doar prin pete şi uzură, veşmînt de-o mie de ori mai trist şi mai respingător decît zdrenţele săracilor de pe continent, deoarece pare să afişeze un fel de pretenţie la bunăstare şi protestează împotriva unei mizerii evidente.

Poate că şi ăsta-i un calcul într-o ţară în care mizeria înseamnă a fi condamnat la moarte.

Omul care-l urmărea cu privirea pe Stephen putea să

aibă vreo patruzeci de ani, dar părea cu zece ani mai în vîrstă. Zdrențele costumului negru îi atîrnau pe umerii osoși, descărnați. Pantalonii, de asemenea negri și peticiți în zeci de locuri, se lipeau, flescăiți și jilavi, pe picioarele de-o înspăimîntătoare subțirime.

Trebuie să fi fost cîndva un bărbat chipeș, cel puțin așa părea după trăsăturile-i regulate care nu erau lipsite de-o oarecare finețe. Dar foamea sau boala, sau amîndouă laolaltă, făcuseră asemenea ravagii, încît ansamblul trăsăturilor nu mai putea inspira altceva decît milă. Fruntea lui îngustă, bombată, era acoperită de-o masă de păr în dezordine. Gura avea acea expresie de amărăciune ulcerată pe care nevoia de-a zîmbi o face și.mai tristă. Avea ochii mohorîți, holbați, rătăciți.

De fapt, trăsăturile lui nu exprimau nimic, nimic altceva decît mizeria împinsă pînă la limită.

Omul nostru era într-adevăr în această situație: murea de foame.

Bietul nenorocit continua să privească la Stephen cu o stranie expresie de lăcomie. Era evident că dorea nespus să se apropie de tînărul medic, dar ceva îl reținea.

În sfîrșit, în timp ce Stephen șovăia el însuși, cerșetorul părăsi tiptil grilajul de care se sprijinea și traversă strada cu pași de lup. Ajunse lîngă Stephen în clipa în care acesta se hotărîse în sfîrșit să apese pe butonul soneriei.

— Înălțimea Voastră! spuse el timid, trăgîndu-l pe Mac-Nab de haină. Oh! Înălțimea Voastră!

Stephen se întoarse repede, rușinat că fusese surprins în locul acela. Văzînd aspectul nenorocitului; se simți iritat, dar bietul om se clătina pe picioarele-i jigărite; cei cîțiva pași pe care-i făcuse îl sleiseră.

— Ce dorești? întrebă Stephen străduindu-se să-și stăpînească nervii.

— Oh! Înălțimea Voastră! răspunse individul cu un puternic accent irlandez. Nu fiți supărat pe mine ... vreau doar să vă spun că domnul Bishop vinde foarte scump, în timp ce noi ne putem înțelege la jumătate preț.

Fără să vrea, Stephen făcu un pas înapoi.

— Te ocupi cu vînzarea de cadavre! exclamă el.

— Vreți să cumpărați unul? întrebă încet irlandezul în loc să răspundă.

Stephen se gîndi numaidecît la cele două surori

— Ai o fată tînără? rosti el scrîșnind din dinți.
Irlandezul dădu întristat din cap:
— O! Înălțimea Voastră — spuse el — eu nu-s un asasin ca domnul Bishop... Și cînd spun că domnul Bishop e-un asasin, poate mă-nșel... știu foarte bine că nu trebuie să-i vorbești niciodată de rău pe bogătani... dar, în ce mă privește, Înălțimea Voastră, e de-ajuns să vă uitați la mine și să vă dați seama că n-aș avea putere să omor nici măcar un copil...
Stephen privi mai atent la sărmanul nenorocit și i se făcu milă de starea lui jalnică.
— Prin urmare, dezgropi cadavre și-apoi le vinzi? întrebă el pe un ton mai blînd.
— Vai! nu, Înălțimea Voastră — răspunse irlandezul — sînt catolic.
— Atunci, ce vrei să-mi propui?
— Un corp care n-a fost rău clădit la vremea lui, Înălțimea Voastră... cam slăbuț, dar sănătos... patruzeci de ani, înalt de cinci picioare și șase degete... într-o oră poate fi al dumneavoastră. Dac-ați putea aștepta opt zile, aș prefera... dar dacă nu se poate...
— Și de unde vei face rost de el? bolborosi Stephen stupefiat.
— Oh! nu vă sinchisiți de asta, am eu grijă.
— Deci n-a murit?
— Nu tocmai — spuse irlandezul zîmbind trist.
— Ai de gînd să-l ucizi?...
— Va trebui...
— Dar bine, omule, spune odată — rosti Stephen tremurînd — al cui este cadavrul?
— Dacă Înălțimea Voastră n-are nimic împotrivă — replică irlandezul cu o hotărîre rece — e vorba de cadavrul meu.
Acestea fiind zise, se clătină și, temîndu-se să nu cadă, se așeză pe treptele scării lui Bishop.
Stephen îl examină atent. Nu descoperi pe chipul lui extenuat nici o urmă de alienare mintală sau măcar de febră. Această culme a mizeriei umane îl făcu să uite pentru o clipă propria-i suferință.
— Cum te cheamă? întrebă el căutîndu-și punga cu bani.
— Oh! Înălțimea Voastră — strigă fericit irlandezul — văd c-aveți de gînd să mă cumpărați... Mă numesc

Donnor d'Ardagh și vă pot spune în două cuvinte povestea mea... Vedeți dumneavoastră, noi, irlandezii, sîntem ispitiți să venim la Londra și Londra ne ucide...

Văzînd că Stephen îl ascultă, Donnor își regăsi pentru o clipă volubilitatea proverbială a fiilor Erinului și continuă iute:

— Oh! da, Înălțimea Voastră, Londra-i o nenorocire pentru irlandezi... Am venit aici, în urmă cu mulți ani, și m-am căsătorit în Saint Giles cu-o fată frumoasă care mă iubea. Eram săraci, dar încrezători în forțele noastre și munceam pe brînci... Acum doi ani trăiam liniștiți, împreună cu cei cinci copii ai noștri, dintre care unii începuseră să muncească... Cel mai mare, Patrick, era foarte frumos și vînjos; ar fi fost un sprijin pentru noi la bătrînețe, căci avea inimă bună... dar regelui i-au trebuit marinari. Patrick a fost luat și urcat cu de-a sila pe-un vapor care nu s-a mai întors... Sărmana mea Nell plîngea tot timpul cît lucra; apoi a-ncetat să mai lucreze, căci avea inima bolnavă... Pîinea a-nceput să lipsească din *cellarul* (beciul) nostru din Church Street... Lui Georges, al doilea fiu al meu, un copil blînd și mărinimos, i s-a făcut milă de maică-sa și-a furat o doctorie de la un negustor de medicamente... Georges a fost trimis la Botany-Bay... Nell s-a prăpădit.

Donnor își înăbuși plînsul și continuă gîfîind:

— Snail și Loo, pe care fusesem siliți să-i trimitem la muncă, într-o fabrică, în timpul bolii lui Nell, s-au înhăitat cu drojdia societății și-au decăzut pînă pe ultima ei treaptă... Se pare că Snail s-ar fi angajat în *Marea Familie*... Dacă ați ști ce băiat drăguț și priceput era, Înălțimea Voastră! și Loo, frumoasa mea Loo! slăbiciunea sărmanei Nell!... Loo a devenit rușinea numelui meu... N-are decît treisprezece ani, Înălțimea Voastră. Nu biata fată, ci Londra trebuie trasă la răspundere!...

Donnor își lăsă capul în piept și începu să plîngă, dar nu conteni să vorbească.

— Snail și Loo aveau suflete curate — spuse el — dar Londra pervertește copilăria și copilăria nu-și dă seama... Acum Loo e pe moarte, ucisă de gin și de oboseala îngrozitoarei sale meserii, iar Snail se-ndreaptă cu pași repezi spre spînzurătoare... Oh! Aștia-s copiii mei!... Copiii lui Nell, care era atît de neprihănită și-atît de bună! Acum, Înălțimea Voastră, nu mi-a mai rămas decît o fetiță, fără

haine pe ea, care doarme în cenușă la ușa fostului meu *cellar*... Sînt prea slab să muncesc și-ncerc să-mi vînd trupul pentru două lire și zece șilingi.

— Dar bine, omule — spuse Stephen — crezi că atunci cînd dumneata nu vei mai fi pe lume, fetița va suferi mai puțin?

— Oh! Înălțimea Voastră, m-am gîndit la tot — răspunse Donnor c-un zîmbet de copil — am avut timp să gîndesc. De cîteva zile încerc să mă vînd... dar domnul Bishop mă găsește prea prăpădit... Se înșală: mai am încă destulă carne pe mine!... Vedeți dumneavoastră, Brien Cork, negustorul de mărunțișuri din Bainbridge Street, e dispus să-mi ia fetița la el, dacă fac rost de două lire pentru îmbrăcămintea... Mi-ar mai rămîne zece șilingi, din care cinci mi-ar sluji să-i pun lui Neil o cruce pe mormînt... Cu ceilalți cinci...

Donnor șovăi.

— Oh! Înălțimea Voastră — continuă el stingherit — îmi dau seama că nu-i un gînd creștinesc... și, la nevoie, aș putea să scad ultimii cinci șilingi... Dar e-atîta amar de vreme de cînd n-am mai băut și mîncat pe săturate!... Aș fi vrut, Înălțimea Voastră, înainte de-a muri să stau la masă ca un om, să mănînc pîine și să beau bere... Le-am uitat pînă și gustul.

Stephen rămase o clipă fără grai în fața acestei expresii supreme a mizeriei. Donnor credea că tînărul doctor îi găsește pretențiile exorbitante.

— De va fi nevoie, voi renunța și la cei cinci șilingi — continuă el ofticd. Pot să mor și flămînd, așa cum am trăit... cît despre ceilalți cinci... Biata Neil n-are nici cruce pe mormînt... Ah! Înălțimea Voastră, dacă vă tocmiți, fetița nu va ști unde să-ngenuncheze pentru a-și plînge mama!...

Ochii lui Stephen lăcrimară; stăpînirea de sine i se topi la auzul acestor cuvinte.

— Donnor — spuse el — și eu sînt foarte nefericit... din casa mamei mele au fost răpite două fete pe care le iubesc ca și cum mi-ar fi surori.

— Ah! făcu irlandezul aruncînd o privire înțelegătoare spre plăcuța cu numele lui Bishop.

— Du-te de mănîncă și bea — continuă Stephen punîndu-i în mînă niște bani și cartea sa de vizită — cumpără-i cele trebuincioase fetiței... apoi treci pe la mine.

Donnor nu se grăbi deloc să-şi arate recunoştinţa. Cunoştea prea bine Londra spre a crede în binefăcători, iar privirea lui interoga bănuitoare fizionomia lui Stephen.

— Înălţimea Voastră — spuse el după o tăcere — mai trebuie o liră şi cinci şilingi.

— Dacă-mi vei putea fi de folos, am să te plătesc — răspunse tînărul doctor scurt, depărtîndu-se de irlandez cu o mişcare. De nu-mi vei putea fi de folos, te voi ajuta... Du-te, Donnor, şi vino azi pe la mine, în Cornhill.

Donnor se îndepărtă, uluit. Ideea de-a cîştiga ceva bani, prăpădit cum era, altfel decît vînzîndu-şi cadavrul, nu-şi mai putea face loc în mintea lui deprinsă cu gîndul morţii.

„Am să fac tot ce-mi va fi în putinţă pentru fetiţă", gîndi el.

Dar nu-i mulţumi în nici un fel lui Stephen.

Acesta apăsă pe butonul soneriei. Uşa se deschise.

Un valet în livrea roşie îl introduse pe Mac-Nab într-un salon destul de frumos, ai cărui pereţi erau ornamentaţi cu o mulţime de gravuri proaste reprezentînd scene de sport, exhibiţii pugilistice şi lupte cu floreta. Ici-colo erau aruncate mănuşi de box, cravaşe, pipe şi mai multe numere din ziarul *The Grog*, publicaţie săptămînală ilustrată, ale cărei coloane se deschid larg ştirilor privitoare la vînători, sport, jocuri, meciuri de box sau *eccentricity*.

Stephen întrebă de domnul Bishop.

— Domnul se găseşte în biroul său — răspunse valetul. Dacă binevoiţi să-mi spuneţi numele dumneavoastră, vă voi anunţa.

L-am descris pe Bishop-Hoitarul în prima parte a povestirii noastre, cu prilejul memorabilei înfruntări dintre Tom Turnbull şi Mich, cumnatul micuţului Snail. Nu vom reveni asupra acestui portret, mult prea puţin atrăgător ca să ne stimuleze fantezia şi să-l mai descriem o dată. Totuşi, vom fi siliţi să indicăm în treacăt cîteva trăsături uitate sau modificate în funcţie de trecerea timpului.

Bishop era îmbrăcat cu un halat de satin ale cărui broderii şanjante aveau nişte reflexe purpurii magnifice. Pe cap purta o bonetă scoţiană din tartan stacojiu aşezată într-o parte. Şedea tolănit pe-o canapea de catifea, aşezată lîngă un perete de asemenea căptuşit cu catifea. Canapeaua, fotoliile, tapiţeria şi perdelele pe jumătate trase ale

ferestrelor erau toate roșii. Tot acest roșu arunca pe fața traficantului de cadavre o culoare apoplectică înspăimîntătoare. Lîngă el, era întins pe covor un cîine scoțian uriaș cu părul roșcat. Ochii săi, reflectînd lumina de foc a acestui colț straniu, aveau o strălucire într-adevăr diabolică.

Domnul Bishop era și el în felul lui un *eccentric man*. Mobilierul îi exprima viziunea.

Trăgea dintr-o pipă turcească lungă, o narghilea, a cărei sursă de alimentare se afla undeva pe jos și trimitea spre tavan colaci de fum împurpurați.

Pătrunzînd în strania cameră, Stephen se simți la început oarecum amețit, din pricina culorii insolite care domina toate obiectele.

Primul lucru pe care-l zări în haosul acela încins fu privirea de flăcări scînteietoare a cîinelui scoțian care mîrîi înăbușit.

Apoi, desluși conturile unui chip de buldog cu bonetă din tartan scoțian de catifea: era proprietarul. Stephen se îndreptă spre el.

— Oh! Oh! spuse Bishop fără să se deranjeze. Dumneata ești Mac-Nab?... Nu te cunosc... Ce dorești?

— Eu însă te cunosc — răspunse Stephen care-și recăpătase sîngele rece — și-aș vrea să-ți văd supușii.

— Supușii mei! Asta-i bună! exclamă Bishop rînjind. Eu însumi sînt unul din supușii credincioși ai regelui... Unde crezi că te afli, prietene, ca să-mi vorbești mie despre supuși?... Ești atît de palid, încît toate catifelele mele nu izbutesc să-ți rumenească obrajii... Sper că n-ai venit aici să-ți bați joc de mine?

— Îți repet — replică Stephen — c-am venit să-ți cumpăr un supus.

— Drace! mormăi Bishop ridicîndu-se dintr-un salt și apucîndu-l pe tînărul medic de guler. Ești cumva de la poliție, prietene?

Cîinele scoțian își întinse labele din față și le ghemui pe cele din spate, ca și cum ar fi vrut să se năpustească asupra lui Stephen.

CAPITOLUL XIII

CAVOUL

Mişcarea lui Bishop fusese atît de neaşteptată, atît de imposibil de prevăzut, încît Stephen nu se putuse pune în gardă. De altfel, la ce bun să se apere? Bishop era un om de-o vigoare atletică, iar Stephen se afla acolo lipsit de orice posibilitate de-a cere ajutor.

Sîngele rece era singura armă în stare să învingă în acea înfruntare neaşteptată. În privinţa asta, Stephen se putea socoti pregătit.

— Nu sînt poliţist — răspunse el calm — şi-apoi mai există negustori ca dumneata la Londra, domnule Bishop, iar felul dumitale de-a te purta nu-i de natură să-ţi atragă clienţi.

Bishop îi dădu drumul din strînsoare.

— Un poliţist ar fi tremurat în ghearele mele — bodogăni el — dar la urma urmei nu-l cunosc pe băiatul ăsta... Şi totuşi, n-aş vrea să-mi pun în primejdie negoţul... Nu eşti fricos, tinere domn — adăugă el cu glas tare. Îmi plac oamenii curajoşi... Dar de ce naiba ai venit să-mi vorbeşti despre supuşi?... Eu sînt un negustor cinstit de ale, de porto, de gin, de whisky, în sfîrşit, de tot ce se poate bea... Dar de supuşi, ce naiba! Nu-nţeleg ce vrei să spui!... Te-ntreb pentru a doua oară, ce doreşti?

Stephen, care avea acum libertatea de-a se mişca, scoase portofelul şi-i înmînă lui Bishop cartea sa de vizită.

— Ah! ah! exclamă acesta. Pentru un om de ştiinţă eşti cam nechibzuit, tinere gentleman. Afurisit să fiu dacă nu ţi-ai riscat pielea... Ai terminat cu ceea ce ar fi trebuit să-ncepi... Nu se vine în felul ăsta în biroul meu, ca şi cum aş vinde mănuşi franţuzeşti sau zahăr candel pentru copilaşi... Cred c-ai să mă scuzi, domnule. Un agent de poliţie seamănă destul de mult c-un om şi trebuie să fiu cu ochii în patru... Vrei să serveşti ceva... un pahar de whisky sau de porto... un grog?

— Te rog să mă ierţi, domnule — continuă Stephen — nu beau nimic.

Bishop îşi încruntă sprîncenele groase şi se tolăni comod pe canapea.

— Nimic? ... Nici măcar un degețel de sherry, domnule Mac-Nab? continuă el oarecum indispus. Mă rog! Faci cum vrei, nu-s eu omul care să mă formalizez pentru un refuz ... Dar n-aș vrea să-mi porți pică, domnule Mac-Nab ... La urma urmei, poate vei fi un mușteriu interesant ... Pe cinstea mea, ai riscat mult ... și nu o dată mi s-a întîmplat să transform un spion într-un supus de cinci sau șase guinee.

Aci, Bishop izbucni în rîs, iar cîinele Turk, stimulat de veselia stăpînului său, scăpără scîntei roșii din privirile ochilor săi uriași.

Bishop luă o sticlă de gin ce se afla pe-o masă la capătul divanului și-și umplu un pahar mare. Albastrul-pal al ienupărului se împurpură sub miile de raze înflăcărate care porneau din toate colțurile odăii. Cînd Bishop apropie licoarea de buze, ai fi jurat că se pregătea să bea sînge.

— În sănătatea dumitale, domnule Mac-Nab — spuse el — pari un băiat de treabă ... Să vedem ... ce pot face ca să-ți fiu agreabil?

Stephen, pe care strînsoarea atleticului negustor de carne umană nu izbutise să-l tulbure, se simți năpădit de-o sudoare rece cînd i se puse această întrebare, totuși ușor de prevăzut. Sosise clipa hotărîtoare. Avea să i se deschidă porțile muzeului morții, unde poate că Anna și Clary ...

Stephen se clătină și se sprijini de spătarul unui fotoliu.

— Oh! pe cinstea mea — exclamă Bishop ridicîndu-se în coate — am impresia că nu ne simțim prea bine, tinere gentleman! ... E-nduioșător, aș putea să jur! ... Ei! dar cum tot suferi de rău de mare, ce mai contează o vizită în salonul meu de lux! ... Ah! ah! vino-ți în fire, domnule Mac-Nab ... cu gin sau fără gin, cum dorești ... dar vino-ți în fire ... Ce dracu! Ai venit c-un scop, desigur ...

— Am venit s-aleg și să cumpăr, domnule — spuse Stephen făcînd un efort, deoarece simțea primejdia unei îndelungi tăceri.

— Asta-i foarte bine, domnule Mac-Nab. Te rog să-mi spui de ce-ai nevoie.

— Explicația ar fi lungă și tehnică — răspunse Stephen. Prefer să-mi aleg singur.

— Așa-mi placi ... Cum stai cu inima?

— Sînt gata să te urmez.

Bishop clipi din ochi cu un aer de superioritate dispreţuitoare. Emoţia tînărului medic, care era vizibilă şi-a cărei sursă nu o cunoştea, îi făcea milă.

— Dumneata, domnule Mac-Nab — continuă Bishop din vîrful buzelor sale groase — dumneata mi-aminteşti de vremea cînd mă treceau toate sudorile de cîte ori trebuia să-mi petrec noaptea în cimitir... căci trebuie să fii mai întîi valet înainte de-a deveni stăpîn... Dumneata-nţelegi asta, dumneata care ai învăţat greaca şi latina în mai multe cărţi decît am văzut eu în toată viaţa mea, slavă Domnului!... Am mînuit multă vreme cazmaua şi lopata... Ori de cîte ori mă gîndesc la asta, simt nevoia să beau un pahar de gin, sau *blue-ruin*, cum i se mai zice în popor... E-o meserie aspră, zău aşa, şi-n nopţile de toamnă, vezi o mulţime de lucruri ciudate prin cimitire... Dar să nu mai pomenim de asta. Acum am lucrătorii mei şi-al naibii să fiu dacă m-am atins de vreun mormînt în ultimii doi ani... Nopţile sînt făcute să dormi şi să bei: beau şi dorm. Nici preotul de la Saint Paul nu poate cere mai mult.

Bishop se ridică şi prinse o funie de mătase de zgarda lui Turk, pe care-l legă solid de-un inel fixat în perete.

— E-o măsură de precauţie, domnule Mac-Nab — murmură el. Diavolul ăsta de Turk, dacă-l laşi de capul lui, îţi face praf un om mai înainte de-a apuca să spui „şo pe el!" Un braţ se-nghite şi mai repede...

Stephen schiţă un gest de dezgust.

— Bine, bine, domnule! mormăi Bishop. Îmi dau seama, ai o inimă simţitoare... Dar, la urma urmei, un cîine nu-i un om. Turk nu vede nimic rău în asta, e ca şi cînd dumneata ai mînca un cotlet.

— Mai repede, domnule, te rog — spuse Stephen.

— Facă-se voia dumitale, tinere gentleman.

Bishop trase cu violenţă un buton de cristal fixat în catifeaua peretelui şi, în urma efortului, unul din panouri lunecă brusc de-a lungul unei scobituri, făcînd să apară o gaură neagră imensă din care răbufnea un val de aer rece.

— Te rog să intri! spuse Bishop, într-o izbucnire de veselie grosolană.

Stephen nu mai putea şovăi. Trecînd prin toate fazele fricii şi-ale nerăbdării, neliniştea lui se transformase în avînt. Se îndreptă hotărît spre locul indicat.

— O clipă — strigă Bishop oprindu-l cu asprime — iartă-mi comportarea, tinere domn, dar cred că-i mai bine să îmbrîncești un om decît să-l lași să-și frîngă gîtul... Cînd ți-am spus să intri, a fost un fel de-a vorbi... trebuia să-ți spun să cobori, căci nu există decît o văgăună adîncă de douăzeci de picioare și-o scară... Dă-mi voie să trec eu primul.

Bishop se prijini de perete și coborî scara stînd cu spatele. Stephen îl urmă.

— Nu-ți fie teamă — murmură Bishop coborînd. Scara-i bună și ai s-o urci din nou... Nu același lucru îl pot spune toți cei ce au coborît-o, domnule Mac-Nab... Este scara științei, zău așa!... N-ai să găsești pe ea decît urmele de praf ale pașilor celor de la Royal College. Ah! ah! tinere gentleman, ești un om norocos. Chiar noaptea trecută s-a făcut turul cimitirelor din est și din Southwark... Expoziția-i bogată.

Stephen se opri pe loc.

— N-ai decît cadavre deshumate? întrebă el.

— Ehei! făcu Bishop cu-o înspăimîntătoare cochetărie de negustor. Nu spun nici da, nici nu, domnule Mac-Nab!... Ai să vezi! Ai să vezi!... Merită osteneala... Și totuși, trebuie să-ți mărturisesc numaidecît că mi se atribuie mult mai multe merite decît am... Cu mine se-ntîmplă ca și cu oamenii de spirit, domnule: li se pun în circă toate vorbele de duh ce se rostesc la douăzeci de leghe depărtare... Dacă o pisică-i asasinată noaptea pe străzile Londrei, mi se atribuie mie cinstea... E mîna lui Bishop, zice lumea, Bishop-Hoitarul... Pe legea mea, nici Grey, nici Melbourne, nici Holland, nepotul lui Fox, nici Stanley, nici Peel, nici Graham, stupidul conformist, nici Althorp, nici John Russel... destul de afurisit tipul, nici chiar bătrînul Wellington nu-s atît de cunoscuți ca mine... E-un fapt de necontestat, domnule Mac-Nab... Și nu văd ce diferență se poate face între renumele unui om și renumele altui om... Ah! ah! greu se cîștigă reputația, domnule, dar cînd ai dobîndit-o, o ai pe vecie și nu mai știi cum să scapi de ea... Bishop încolo, Bishop încoace... Ah! ah! Bishop...

Individul rîdea atît de zgomotos, încît făcea să se cutremure scara de icniturile sinistrei lui veselii.

— Ei bine, domnule Mac-Nab — continuă el pe un ton serios — toate astea-s prostii. Ucizi, firește, cînd ești

nevoit s-o faci... altminteri, nu te poți socoti decît un biet negustor... dar nu asasinezi în plină stradă, așa cum cred cockneyii, din noapte pînă-n zori. Fir-ar să fie, domnule, dacă s-ar proceda astfel, poliția ar fi silită să dea, în cele din urmă, un semn de viață... tăcerea ei costă destul de scump, domnule, și jumătate din beneficiu se duce acolo... Nu spun decît adevărul adevărat! Ah! ah! nu cumva să crezi că tace, cum spune jalnicul găgăuță de comisar adjunct de pe Lambert Street, domnul Robert Blound, „în interesul combinat al științei și-al umanității"? Mă rog, în definitiv s-ar putea să fie și-așa, nu-mi pasă... dar, cu toate astea, nu trebuie să mergem prea departe, în interesul combinat al umerilor și gîtului nostru... ha! ha!... Gluma nu mi se pare proastă... Și apoi, domnule Mac-Nab, trupurile „aranjate" sînt al naibii de scumpe... Între noi fie vorba, nu furnizăm acest soi de articole, decît atunci cînd avem certitudinea unui plasament bun și cînd ni se comandă în mod special... Iată c-am ajuns, domnule.

Stephen suferea îngrozitor. Sîngele-i era cînd rece ca gheața, cînd aprins ca focul. Voia mereu să deschidă gura pentru a-i spune lui Mr. Bishop să se grăbească, dar nu putea vorbi, deoarece o groază irezistibilă îi paraliza corzile vocale.

Domnul Bishop deschise o ușă. Privirea lacomă a tînărului medic căzu deodată asupra unei săli mari, boltite și lunguiețe, luminată de lămpi; în jurul încăperii, care era o pivniță uriașă, se înșiruiau o mulțime de mese de marmură înclinate.

Pereții spoiți cu var reflectau, mai palidă, lumina lămpilor asupra formelor umane, rigide, imobile, culcate pe marmura neagră a meselor.

În mijlocul sălii, o cădelniță mare în care ardea tămîie lăsa să se strecoare fuioare subțiri de fum prin numeroasele orificii ale unui capac de argint.

Existau cel puțin zece mese și nici una nu era goală.

Abia deschisese ușa cavoului și Bishop își pierdu graiul. Nu mai era același om. Fie din pricina schimbării subite de lumină, fie din pricina unei reale emoții, în ciuda volubilității recentului său discurs, trăsăturile-i căpătară instantaneu o paloare de mort.

Apucă brațul lui Stephen. Mîna-i era rece.

— Totu-i alb aici — murmură el — totu-i roșu sus...

Ca să uit... Cînd n-am roșu în jurul meu, domnule Mac-Nab, toți oamenii mi se par niște cadavre.

Încercă să zîmbească și continuă:

— Mi-am uitat sticla de gin, și fără gin nu fac nici două parale printre ticăloșii ăștia morți... E jalnic, dar asta-i... Haidem s-alegi...

Stephen nu așteptă să i se spună de două ori. Făcu în grabă ocolul cavoului, lăsîndu-l pe Bishop mult în urmă.

Apoi căzu în genunchi gîfîind.

— Îți mulțumesc! îți mulțumesc! murmură el.

Se adresa cerului.

— Ei bine, ei bine, domnule Mac-Nab — strigă de departe Bishop a cărui voce părea tulburată în chip straniu — nu m-aștepți!... Spune-mi!...

Stephen nici n-avea de gînd să-i răspundă; era cu totul absorbit de fericirea de-a nu fi văzut acolo ceea ce se temea atît de mult c-ar putea vedea.

Bishop ajunse lîngă el, avînd grijă să nu privească nici la dreapta, nici la stînga. Pasul îi era nesigur. Cînd ajunse în prag, il împinse pe Stephen la o parte și se grăbi să închidă ușa la loc.

Un suspin zgomotos răsună din pieptul lui.

— Urcă, hai urcă; mi-e sete.

Bishop își recăpătă suflul și continuă:

— Domnule Mac-Nab, în definitiv, ce părere ai?... Nu spui nimic... Ah! ți-a fost frică, fii sincer?

— Nu, domnule — răspunse Stephen.

— Nici mie; zău așa! Dar îmi uitasem sticla cu gin.

Reintrînd în salonul roșu, Bishop se grăbi să-și repare greșeala și bău două pahare mari, unul după altul.

— Asta-i adevărul, domnule Mac-Nab — spuse el apoi — nu mi-aș schimba meseria nici pentru cea a papei... Ei, ți-ai ales ceva?

Stephen răspunse scurt că nimic din ceea ce văzuse nu putea servi studiilor sale actuale.

— Oh! oh! făcu Bishop fără să manifeste vreo indispoziție. Nu face nimic, nu face nimic!... Sper însă c-ai fost mulțumit de *expoziția* mea!

Stephen dădu din cap afirmativ.

— Asta mi-e de-ajuns, domnule Mac-Nab. O să cădem la-nvoială altă dată, deoarece consider să mă pot bizui

pe faptul c-ai să-mi fii mușteriu... La drept vorbind, adăugă el strecurînd o nuanță de maliție în surîsul lui bădăranos — părerea mea e c-ai venit din pură curiozitate... Nu treci în goană și n-arunci o singură privire dacă, din zece bucăți, nici una nu-ți convine... dar nu contează!... Îmi pare bine că te-am cunoscut, domnule Mac-Nab.

Stephen salută și se îndreptă spre ușă. Mr. Bishop îl conduse pînă în prag. Ajuns acolo, continuă c-un bizar amestec de stingherealä și neruşinare:

— Am senzația, tinere gentleman, că m-ai luat drept un nătîntol văzînd cum m-am comportat acolo jos... Adevăru-i că nu mă simt în largul meu fără sticla de gin... dar cînd am ginul cu mine, nu-mi pasă de ticăloșii ăia palizi, nici cît de marele Mogul... Sper să am plăcerea să te revăd, domnule Mac-Nab.

Deși Stephen era medic, cele văzute îl tulburaseră într-o oarecare măsură. Am aluneca însă departe de adevăr dacă am spune că „prăvălia mortuoară" îl impresionase la fel ca pe-un om înzestrat cu-o sensibilitate obișnuită; totuși, ieșind de la domnul Bishop, își umflă fericit pieptul pentru a inhala aerul proaspăt de afară.

Dar nu ideea morții îl chinuia pe el, ci ideea crimei. O clipă se dărui cu totul gîndului mîngîietor că surorile nu încăpuseră pe mîinile unui asasin; dar, reflectînd bine, bucuria lui deveni mai potolită. Bishop nu era singurul furnizor al chirurgilor din Londra; iar ceilalți, mai puțin bogați sau mai puțin curajoși, păstrau în jurul sinistrului lor negoț un mister de nepătruns.

Stephen n-avea deci nici un mijloc de-a dobîndi în această privință o certitudine desăvîrșită.

Cînd se reîntoarse în casa din Cornhill, Betty îi spuse că un necunoscut îl aștepta în salon. Omul vorbea despre două tinere fete care fuseseră răpite.

Betty n-apucă să spună mai mult. Stephen o dădu brusc la o parte, ca să intre în salon.

CAPITOLUL XIV

BODEGA SHAKESPEARE

Stephen uitase complet de Donnor d'Ardagh, cerșetorul irlandez, și de tîrgul straniu pe care acesta i-l propusese la ușa lui Bishop.

Dacă s-ar mai fi gîndit la Donnor d'Ardagh, începutul explicației lui Betty, afirmînd că omul care aștepta în salon vorbea despre două tinere, l-ar fi determinat pe Stephen s-o ia la goană.

Intrînd în salon, îl recunoscu pe Donnor mai mult după fracul zdrențăros decît după figură, căci bietul irlandez ațipise așteptîndu-l, iar chipul său sprijinit într-o mînă îi era ascuns de pletele dezordonate ale părului său bogat.

Stephen, care se avîntase cu toată ardoarea curiozității sale nerăbdătoare, se opri locului deznădăjduit.

— Dumneata erai? exclamă el.

Donnor nu sesiză sensul acestor cuvinte, dar se trezi tresărind; își duse mîna la stomac.

— Oh! murmură el. Am visat că mîncam pîine!... Mi-a prins foarte bine, chiar în vis, căci nu mai sufăr de foame...

Îl zări pe Stephen și se-nfioră din cap pînă în picioare.

— N-am visat — continuă el — am mîncat... banii singelui meu. Iată-mă, Înălțimea Voastră. Am fost în Saint Giles. Mitica are acum ce-mbrăca, și-am cumpărat pîine... Nu trebuia să cumpăr pîine — adăugă el suspinînd — căci pîinea e bună și-ți dă chef de viață... dar mi-e totuna. Iată-mă.

Donnor se ridicase și stătea în picioare, cu brațele încrucișate, în fața lui Stephen care, doborît de oboseală, se trîntise într-un fotoliu.

— Bine — îngînă acesta din urmă distrat. Am să-ți încredințez o misiune.

— Înălțimea Voastră — spuse hotărît Donnor — grăbiți-vă!... Acum nu mai sufăr, parcă-mi vine iar să trăiesc... În definitiv, n-am decît patruzeci de ani... să terminăm mai repede. Am o funie în buzunar; nu mai e nevoie decît de-un cîrlig.

Stephen îl privi uimit.

— Dați-mi cei douăzeci și cinci de șilingi pe care mi-i datorați — continuă Donnor — și arătați-mi drumul spre laboratorul dumneavoastră... Astă-seară treaba va fi terminată.

Amintirea celor întîmplate reveni deodată în mintea lui Stephen.

— Am nevoie de prieteni vii, Donnor — spuse el c-un surîs involuntar — și voi încerca să-ți scot din cap ideea spînzurării... N-a mai fost nimeni pe-aici, de cînd ai venit?

— Înălțimea Voastră!... Înălțimea Voastră! strigă Donnor în loc să răspundă. Mai spuneți-mi o dată și mai pe-ndelete... Sînt un biet nenorocit... n-ar fi cinstit să mă lăsați să cred... Deci nu-mi vreți trupul în schimbul banilor dumneavoastră?

— Firește că nu, prietene — replică blînd Stephen.

— Oh...! făcu Donnor sufocat de mirare.

Apoi continuă cu-o volubilitate fără seamăn:

— Trebuia să-mi închipui... Doar mi-ați mai spus-o în Worship Street... Dar nu voiam să vă-nțeleg, fiindcă adesea am nădăjduit... și-i groaznic de dureros să nădăjduiești în van!... Dar, oh! Înălțimea Voastră! cînd am văzut că locuiți în casa asta, de unde cele două domnișoare mi-au aruncat de multe ori pomana...

— Deci dumneata ai vorbit despre ele? îl întrerupse Stephen.

— Da, Înălțimea Voastră.

— Le-ai recunoaște?

— Dintr-o mie, pe sănătatea mea!... Am vorbit despre ele, fiindcă mi-ați spus în Worship Street că sînteți în căutarea a două tinere care au fost răpite... și m-am temut...

— Pe ele le caut, Donnor.

— Pe ele! repetă irlandezul împreunîndu-și mîinile subțiri și ridicîndu-le deasupra capului. Bieții îngerași!... Și-ați aflat ceva, Înălțimea Voastră?

Stephen dădu trist din cap.

— Oh! Am să le găsesc eu! exclamă Donnor apucîndu-l pe Mac-Nab de braț. Am să le găsesc, chiar dacă s-ar afla în ghearele diavolului ăluia cu-o mie de capete, *Familia!*... Snail și Loo, cei doi copii ai mei, au căzut încursă și fac parte din armata aia rușinoasă care atacă necontenit în bezna nopții din Londra... Cînd muream

de foame, am refuzat banii pe care voiau să mi-i dea, fiindcă am mîinile curate, Înălţimea Voastră, slavă Domnului!... Dar pentru dumneavoastră, care v-a fost milă de mine... pentru cei doi bieţi îngeraşi care mi-au alinat adesea suferinţa... Oh! aş fi în stare să fac orice...!

— Îţi mulţumesc, Donnor, îţi mulţumesc — spuse Stephen — dar la ce te gîndeşti?

— Micuţa Loo are inimă bună — răspunse irlandezul — iar Snail e-un băiat descurcăreţ... Înălţimea Voastră, dacă *Familia* este cumva amestecată în răpirea celor două domnişoare... voi şti... voi afla unde se află... Apoi mă voi reintoarce să v-ascult poruncile şi să v-ajut în străduinţele dumneavoastră.

Stephen îi strînse mîna, iar Donnor, a cărui faţă, împietrită de suferinţă, strălucea acum animată de flăcările unui devotament aprins, mai spuse cu-acel accent de profundă recunoştinţă pe care prefăcătoria cea mai iscusită n-a reuşit niciodată să-l imite:

— Aţi dăruit o rochiţă fetiţei mele care umbla aproape despuiată în Church Street, Înălţimea Voastră; aţi făgăduit o cruce sărmanei Nell; pentru toate acestea, v-am dat trupul meu... Dac-aş putea, v-aş dărui şi viaţa, Înălţimea Voastră, dumneavoastră şi celor două domnişoare. Fiindcă din toată Londra, numai dumneavoastră trei aţi avut milă de-un biet irlandez...

Donnor porni în grabă pe Cornhill, îndreptîndu-se spre Saint Paul. Era încă destul de slăbit şi bietele lui picioare chinuite de-un post cronic tremurau sub povara trupului istovit: un pumn zdravăn de-al lui Tom Turnbull sau al lui Mich l-ar fi făcut literalmente ţăndări. Dar figura lui îşi pierduse imobilitatea mohorîtă. Ochii mari, expresivi şi blînzi, aveau flăcări în priviri. Efortul de-a merge cît mai iute îi colora pometii ieşiţi în afară şi obrajii scofîlciţi, iar înfăţişarea lui, în ansamblu, exprima imboldul unui curaj mult peste puterile lui.

Mergea cu fruntea sus, cu privirea sigură şi, în timp ce alerga, vorbea singur, după obiceiul oamenilor care trăiesc izolaţi şi n-au nici un prieten căruia să-i încredinţeze gîndurile:

— Oh! ce cumsecade-i tînărul gentleman! Oh! Ce inimă bună!... Şi bietele fete, îngeraşii mei... Oh! Dumnezeu şi sfînta Fecioară să-i aibă în pază pe tustrei!... Nenorocirea să se-abată tocmai asupra acestei case, sin-

gura din Londra în care-am găsit nişte suflete milostive, care să se-ndure de mine... Ah! Donnor, trebuie să te zbaţi, să cauţi, să mori pentru asta... Asta trebuie să faci şi-o vei face, Donnor... Da, da, o vei face.

Se opri gîfîind la răspîntia din Fleet Street, în faţa lui Temple-Bar.

— Dar unde să dau acum de-afurisitul ăla de Snail? Dumnezeu ştie dacă locuieşte undeva!... Ia să vedem: există localul lui Peg, în Before-Lane... Dar e deschis numai seara, în orele de spectacol... Mai e azilul de la Temple, dar nu ştiu parola, n-or să-mi deschidă poarta... Şi-apoi, Snail preferă să bea şi să se distreze, nu să doarmă într-o pivniţă... Ah! mai e spirit-shopul Shakespeare, la doi paşi de-aici... Sărmanele mele picioare au mare nevoie de odihnă.

Donnor îşi reluă alergătura, trecu prin stînga bisericii Saint Clément şi se îndreptă spre Wych Street unde se afla bodega Shakespeare, cunoscută în întreaga Londră drept locul de întîlnire al hoţilor de tot soiul.

Era aproximativ patru după-amiază. Salonul nu prea avea muşterii. Totuşi, două sau trei separeuri erau ocupate şi, într-unul din ele, Snail, îmbrăcat în faimosul costum de gentleman pe care-l cumpărase cu două zile înainte în Harte Street, la porunca bravului căpitan Paddy O'Chrane, juca foarte atent whist cu Tom Turnbull şi alţi doi oameni din *Familie*.

Tom Turnbull avea fruntea bandajată cu-o batistă; altminteri nu se zărea pe faţa lui nici o urmă a îngrozitoarei încăierări susţinute la *Pipa şi Oala*. Mich, mai puţin norocos sau mai firav, se afla în mîinile unui chirurg.

Într-un alt separeu, în faţa unei oglinzi agăţate pe perete, micuţa Loo se îndeletnicea cu toaleta pentru plimbarea de seară. Îşi cîrlionţase şuviţele abundente ale părului ei blond şi-şi colora obrajii palizi c-un tampon îmbibat de fard.

Lumina zilei, scoţîndu-i în relief slăbiciunea, făcea şi mai vizibile şi mai înspăimîntătoare ravagiile viciului asupra acestei nefericite victime a unei decăderi precoce. Paloarea răzbătea de sub roşeaţa artificială şi nici un fard nu era în stare să acopere cearcănele vinete, adînci şi mari pe care beţia, nopţile pierdute şi suferinţa le schiţaseră sub ochii ei mari, îndobitociţi.

Ori de cîte ori îşi ridica braţele deasupra capului, să-şi

aranjeze părul, efortul smulgea pieptului ei bolnav un horcăit jalnic. Atunci se oprea și sorbea o dușcă de gin.

După aceea, un suflu de viață străbătea prin tot corpul ei firav. Zîmbea în oglindă și cînta cu-o voce tristă un crîmpei de refren obscen.

În timp ce micuța Loo se gătea, cîntînd și bînd, Snail, căruia costumul de gentleman îi inspira o mîndrie foarte firească, își continua partida de whist cu cei trei parteneri care-l trișau.

— Trei și spatiile! spuse el amestecînd cărțile — iar cîștigu-i întreit, camarade Tom... Cine-ar spune, văzîndu-mă jucînd cu voi, că era cît pe-aci să-l ucizi pe Mich, cumnatu-meu?... Dar eu mi-s băiat de salon, ce naiba! Și n-are decît să-l ia dracu pe Mich!

— Bietul Mich! spuse de departe Loo. De trei zile nu m-a cotonogit.

— Trage la măsea, surioară Loo, bea și cîntă, dar lasă-ne pe noi bărbații să jucăm liniștiți!

Turul începu și se sfîrși. Deși era trișat, Snail cîștiga tot timpul.

— Sîntem egali la spatii! Scrie numai două puncte, Tom — spuse el. Aha, frumușica de Madge mi-a povestit noaptea trecută o chestie nemaipomenită... Să mor dac-am înțeles vreo vorbă... Zice că Lorzii Nopții l-au cumpărat pe Saunder Elefantul, fostul uriaș de la circul din Astley, ca să sape un tunel sub palatul regelui.

— Nu sub palatul regelui — replică Charlie, luntrașul cel burduhănos — ci sub tezaurul coroanei, în Turn.

— Bună idee! exclamă Snail. Dar Elefantul o să aibă mult de furcă, deoarece tezaurul se află în mijlocul Turnului, iar Turnu-i mare.

— Vax! spuse Tom Turnbull. Astea-s prostii... Mai bine fiți atenți la joc!

— Poți să joci și să vorbești în același timp, gîndesc eu, camarade Tom Turnbull! continuă Snail dîndu-și aere. Gentlemenii de la cluburi pălăvrăgesc tot timpul cînd joacă și nimeni nu se supără... Cum vă spuneam, nevastă-mea mi-a împuiat capul cu tot felul de chestii ciudate: aș vrea să fie de față, dar azi-dimineață s-a-mbrăcat să care legume proaspete și carne pe bricul *Kean*, care-a aruncat ancora ieri la Greenwich... zice că Saunders lucrează singur cît doisprezece oameni la un loc... și-i destul de țeapăn pentru asta, băieți!...

— Doisprezece prăpădiţi ca tine, neisprăvitule! bodogăni Tom.

— Ca mine, sau ca dumneata, Turnbull... Nu-i prea mare deosebire... Sintem amîndoi zdraveni!... Cit despre Saunders ăla, al naibii să fiu dacă n-aş da o jumătate de guinee să-l văd la treabă... V-aduceţi aminte? Anul trecut, la circul din Astley, ridica un cal!

— Treaba lui ce făcea, neisprăvitule! Bate pica!

— Bat pica, Tom, şi-ţi cer trefla... Ştiţi că Paddy, căpitanul, este cornacul Elefantului... Am să-l rog să mă lase şi pe mine să-l văd.

— Trebuie să fie nostim — spuse Charlie — dar dacă o să pună laba pe bijuteriile coroanei, noi cu ce-o să ne-alegem?... cu cîţiva şilingi... Ah! dacă Înălţimea Sa n-ar fi venit la ţanc, Turnbull, acuma biştarii lui Mr. Smith ar fi fost în mîinile noastre.

— Ce chef am mai fi tras! exclamă Tom.

— Ce *fun**! spuse Snail.

În separeul ei Loo tuşi şi saliva ei avea culoarea sîngelui.

— Nu mai am gin — murmură ea.

Apoi, apăsîndu-şi pieptul cu mîinile adăugă:

— Iar mă arde... ca un foc!... Am flăcări în mine...

În clipa aceea uşa salonului se deschise brusc şi Donnor d'Ardagh îşi făcu apariţia.

— Ia te uită! exclamă Snail netulburat. Iată-l pe tata!... Ar fi cazul să-ţi scoţi pălăria, Tom Turnbull... Surioară Loo, fă o plecăciune, te rog...

CAPITOLUL XV

DONNOR

Văzîndu-l pe Donnor d'Ardagh înveşmîntat în hainele lui zdrenţuite, banditii adunaţi în salonul cuibului de hoţi izbucniră în rîs, dar chipul de om cumsecade al bietului

* Distracţie (în engleză).

irlandez avea ceva care impunea respect şi-acest lucru, adăugat cuvintelor lui Snail, potoli larma zgomotoasă lor veselii.

— Ah! ăsta-i taică-tu, Snail — spuse Tom — drace!

Burduhănosul de Charlie şi celălalt jucător îl salutară amical cu capul.

— Da, e taică-meu — strigă Snail — bravul meu părinte care a venit să bea un pahar cu noi, ce naiba!

Donnor continuase să înainteze precipitat atît timp cît avusese vlagă, dar alergătura îl sleise. Se lăsă pe o bancă şi încercă să-şi şteargă sudoarea de pe frunte cu mîinile.

— Vrei să bei ceva, *daddy* (tată)? întrebă Snail. Îţi prezint pe-ăşti trei gentlemeni care-s prietenii şi camarazii mei.

Cei trei *gentlemeni* executară trei saluturi identice.

— Dacă Madge, nevastă-mea, n-ar fi fost plecată, fir-ar să fie — continuă Snail, ridicîndu-şi gulerul cu-o gravitate grotescă — ţi-aş fi recomandat-o, daddy.

Donnor nu scotea o vorbă şi privea la fiul său cu-o uimire mută. Încă de la începutul acestei scene, tonul lui Snail n-avusese nici o intenţie de batjocură. Caraghiosul atinsese un asemenea grad de prostie, încît putea spune cu bună-credinţă toate aceste timpenii.

— Nu mi-e sete — rosti in sfirşit irlandezul făcînd un efort să vorbească. Ai ţoale frumoase, Snail.

— Da, daddy ... n-aş zice că-s nemulţumit de croitorul meu ... Cred că mă-mbrac destul de elegant.

— Sărmana Nell! murmură Donnor.

Snail nu auzi. Dar chiar dacă ar fi auzit, tot n-ar fi înţeles nimic din durerea amară care exista în evocarea amintirii unei soţii cinstite faţă de depravarea unui fiu.

— Daddy — continuă el cu tonul prietenos al unui fiu care-a izbutit în viaţă pe căi cinstite şi se află în faţa tatălui său rămas sărac — nu te-ngrijeşti destul! Eşti slab ca o scobitoare, daddy ... nu-i aşa, Tom? ... Ce dracu! Lumea o să mă ia drept un fiu hain!

— Să lăsăm asta, băiete — spuse Donnor cu-o gravitate plină de tristeţe. N-am venit aici să vorbim despre mine ... Unde-i soră-ta Loo?

— Loo! ... la naiba! Cred, daddy, c-ai dreptate ... i-am spus lui Loo să vină pentru a se pleca înaintea ta,

așa cum se cuvine... Pesemne că-i beată, *dad*, pricepi... Asta-i lucrul cel mai puțin rău... Trebuie să-și ude pieptul... Dar unde naiba zace? adăugă el străbătînd salonul cu privirea.

Loo dispăruse.

— Asta nu-i frumos — continuă Snail pe-un ton sentențios. Ce părere ai, Tom, prietene? N-aș fi crezut-o în stare de așa ceva pe soră-mea Loo... Fir-ar să fie! trebuie să știi să te porți... Loo! Surioară Loo!

— Destul, Snail — spuse irlandezul, am să stau de vorbă numai cu tine.

— Nu se poate, daddy, nu se poate. Loo trebuie să-nvețe bunele maniere... E sora unui gentleman și nu-i cazul să se poarte ca o fată fără căpătîi... Loo! Surioară Loo!

Se auzi hîrîitul înfundat al unui acces de tuse pe care fata încerca să-l înăbușe.

— Aha! știam eu! exclamă Snail. A căzut pe undeva, prin vreun colț... Dacă-i așa, îți dai seama, daddy, nu-i poți spune nimic... cînd se-mbată...

— Tusea asta-i îngrozitoare — murmură Donnor care se ridicase.

— E-o tuse afurisită, daddy... Dar cu gin se potolește... Uite! I se vede o bucată din poala rochiei.

Se repezi și-o apucă de braț pe Loo care se ascunsese în spatele peretelui unui separeu. Biata fată se opunea. Abrutizarea facultăților ei mintale împiedicase otrava exemplului să acționeze tot atît de eficace asupra ei, ca și asupra fratelui său, Snail; încă mai era în stare să se simtă rușinată în fața tatălui pe care-l iubea.

De-aceea se ascunsese.

Snail o scoase cu forța din ascunzătoare și-o împinse înaintea lui Donnor îndemnînd-o:

— Haide, Loo, ce dracu, surioară, nu te prosti! Fă o plecăciune lui daddy, Loo.

Micuța, tulburată, își duse amîndouă mîinile în dreptul ochilor înlăcrimați.

— Tată!... oh! tată! îngînă ea plîngînd.

Donnor își simțea inima zdrobită. Văzînd toaleta aceea caracteristică, strălucirea falsă, fardul aplicat pe obrajii supți, pe care ginul și desfriul își puseseră pecetea, se simți adînc tulburat. Aripile morții fîlfîiau deasupra co-

pilei gătite pentru orgie. Gîfîia printre lacrimi, iar tusea înăbuşită aducea o salivă roşiatică pe buzele-i decolorate.

„Şi totuşi, cîndva, semăna cu Nell" — gîndi Donnor. „Biata Nell! Bine c-a murit!"

Loo continua să stea în faţa tatălui ei, nemişcată şi cu ochii ascunşi în dosul miinilor. Donnor o sărută pe frunte, ridicîndu-şi spre cer privirea scăldată de lacrimi.

— Dumnezeu să aibă milă de tine, fata mea — spuse el.

— Oh! îngînă Loo. Te iubesc, daddy... şi cînd mă gîndesc la dumneata plîng... Dar am nevoie de gin, pentru a-mi stinge focul care mă arde aici, înăuntru...

Îşi apăsă cu amîndouă miinile pieptul.

— Am un foc în mine — adăugă ea — tot timpul!... Dac-ai şti, daddy, cît de mult aş vrea să mor!

Donnor făcu un gest de disperare mută.

— Ei, fir-ar să fie — spuse burduhănosul de Charlie — chestia asta începe să-mi calce pe nervi.

— Costumul de cioclu îţi strică tot cheful — replică Tom Turnbull. Dar voi, ăştia, ţineţi-vă pliscul. Pare un om de treabă.

— Zău, dad, mă faci să plîng ca un copil — strigă Snail care era într-adevăr emoţionat, fără să ştie prea bine de ce... Un gentleman nu se cade să plîngă, ce naiba! Dealtfel, i-am dat batista frumoasei mele Madge... Haide, daddy! Haide, Loo! Destul cu smiorcăiala, trăsni-m-ar Dumnezeu!... Trăiască veselia.

Snail încheie această cuvîntare solemnă şi elocventă printr-un mieunat formidabil care-i făcu pe toţi cei de faţă să sară în sus. În ciuda pretenţiilor sale la titlul de gentleman, Snail, încîntat de efectul produs, era cît pe-aci să repete figura, cînd o privire a tatălui său îi închise gura.

— Zău, tată, cu tine nu mai poate omul nici să rîdă — mormăi el.

— Trebuie să-ţi vorbesc, Snail — spuse calm Donnor amintindu-şi de scopul vizitei sale.

— Să-mi vorbeşti, dad?... Între patru ochi, pesemne... Tata vrea să-mi încredinţeze un secret de familie — adăugă el întorcîndu-se spre camarazii săi... Eu sînt fiul cel mai mare, pricepeţi, moştenitorul, zău aşa!

— Atunci vezi-ţi liniştit de treburi, domnule Snail — spuse pe un ton grav Tom Turnbull.

— Păstrați-mi locul — continuă Snail... Jucați cu mînă moartă... am să mă-ntorc. Daddy, îți stau la dispoziție.

Donnor își conduse cei doi copii în separeul cel mai îndepărtat și se așeză între ei.

Turnbull continua să amestece cărțile.

— Adevăru-i — spuse el luîndu-și o mutră serioasă — dac-aș fi tată, a doi păduchi de teapa ăstora și, să-i zicem, și om cinstit pe deasupra, i-aș strivi pe-amîndoi!

— Aiureli! mormăi Charlie. Loo nu mai are de trăit decît vreo două săptămîni, iar Snail n-o să-l lase prea mult pe călău s-aștepte... Te-ai obosi degeaba, Turnbull.

Se scurseră trei zile. În zelul lui entuziast, bietul Donnor d'Ardagh făgăduise, cu ușurință, mai mult decît era în stare. Snail nu știa nimic și n-avea nici o posibilitate să afle, în ciuda inteligenței sale realmente foarte precoce. Într-adevăr, marea *Familie* nu-și încredința secretele agenților mărunți. Snail se jurase pe credința lui de om că-i va aduce un răspuns lui taică-său în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Îngîmfat, lăudăros și dealtfel nelipsit de-o oarecare bunăvoință, încercase, poate, dar nu izbutise nimic.

La capătul celor trei zile, Stephen nu avea deci încă nici un indiciu care să-l poată pune pe urmele celor două surori. Știa doar că nu căzuseră în mîinile asasinilor de la cadavrele pentru disecție. Era o consolare negativă, un pretext de-a spera, o încurajare de-a continua fără răgaz demersurile și cercetările.

Donnor d'Ardagh se întrecea pe sine însuși. Zelul lui arzător îi dădea puteri. Cît era ziua de mare umbla, se informa, scormonea, spiona. Seara, îi raporta lui Stephen rezultatul eforturilor sale și, cum eforturile erau zadarnice, se acuza amar pentru neputința sa.

Din păcate, puterea sărmanului irlandez era departe de-a avea aceleași proporții cu zelul lui.

Stephen lupta cu energia lui calmă și sîngele rece al curajului său împotriva disperării care punea stăpînire pe el. Mama lui, zdrobită de cumplita lovitură care-o luase prin surprindere, zăcea la pat, iar Mac-Nab își împărțea timpul liber dintre investigațiile sale între căpătîiul bolnavei doamne și cel al lui Frank Perceval.

Acesta din urmă se afla în convalescență, iar bătrînul Jack era fericit să constate în fiecare dimineață o ameliorare.

Din noaptea aceea de veghe, dinaintea veștii fatale, noaptea în care monologul lui Stephen, zbuciumat în același timp de gelozie și de amintiri, se întîlnise într-un fel atît de neobișnuit cu visul lui Perceval, tînărul medic nu mai avusese răgazul necesar să stea de vorbă cu prietenul său. De trei zile, vizitele sale nu fuseseră decît scurte apariții, căci se grăbea să-și îndeplinească îndatoririle de medic și pleca apoi numaidecît ca să-și reia dificila misiune.

Totuși, nu uitase planul de a-l interoga pe Perceval. Departe de acesta, dorința lui devenise și mai puternică în urma împrejurărilor funeste prin care trecuse, deoarece răpirea celor două surori era asociată în mintea lui, de altfel printr-o legătură vagă, de sumbrele meditații din timpul nopții de veghe.

În ultimele trei zile, își spusese de mai multe ori că necunoscutul de la Temple Church nu era deloc străin de răpire.

Ideea nu stătea în picioare, deoarece purtarea lui Edward în timpul acelei serate, care constituise un fel de prolog al nenorocirilor sărmanului Stephen, dovedea clar că nu le cunoștea pe cele două surori. De altfel, chiar dacă le-ar fi cunoscut, ce sens avea ca frumosul visător să răpească două fete?

Deși își repeta toate aceste lucruri raționale, Stephen se încăpățîna să nu creadă în ele. Era vădit înclinat să-l urască pe magnificul necunoscut de la Temple Church, în ciuda rațiunii.

În seara celei de-a treia zile, o părăsi pe maică-sa și se îndreptă spre Dudley House, hotărît să încerce a descoperi ce legătură exista între visul lui Perceval și frămîntările sale.

Apropierea aceea ciudată, întîlnirea dintre somn și veghe, putea să nu fie decît o întîmplare. Dar...

— În sfîrșit, prietene! exclamă Perceval de îndată ce Stephen intră în cameră. Ai vreo noutate?

— Nici una! răspunse trist Stephen.

— Bietul Mac-Nab! Cît de mult aș vrea să fiu pe picioare, să te-ajut în căutările tale... Ah! fiecare clipă

mi-arată cît de mare-i răul pe care mi l-a pricinuit acest marchiz de Rio Santo!... Crezi că mîine m-aş putea da jos din pat, Stephen?

Stephen îi luă pulsul şi-l examină.

— Poate — spuse el. Starea ţi s-a îmbunătăţit, Perceval; acum nu mai e nici un pericol. Poţi să vorbeşti?... Am să-ţi pun o serie de întrebări importante.

— Întrebări? repetă Frank uimit. Sînt gata să-ţi răspund... dar ce fel de întrebări sînt oare, de vreme ce necesită o introducere atît de solemnă?

Stephen încercă să zîmbească.

— Doamne — spuse el — e vorba despre o împrejurare legată de-o amintire groaznică, asasinarea tatălui meu, pe care o întîlnire recentă mi-a redeşteptat-o în suflet... Iată despre ce-i vorba, Perceval.

Stephen îi povesti în puţine cuvinte gîndurile întunecate care-l bîntuiau. Vorbi despre gelozia sa, despre necunoscutul de la Temple Church şi despre asemănarea acestuia cu asasinul tatălui său.

— Ceva lipsea acestei asemănări, Frank — adăugă el. Ceva de care nu-mi puteam da seama... Tu ai fost acela care, visînd, ai pus capăt incertitudinilor mele.

— Cum aşa? întrebă Frank.

— Căutam detaliul, amănuntul care lipsea respectivului, pentru a semăna perfect cu ucigaşul... şi tu ai pronunţat numele detaliului absent...

— Ah! constată nepăsător Perceval.

— Ai spus: cicatricea...

— Cicatricea! repetă Frank care deveni palid şi se ridică pe jumătate.

— Apoi ai descris-o...

— Ah! exclamă iar Perceval. Dar... spune-mi, Stephen... am rostit numele marchizului de Rio Santo?

— Nu! răspunse Stephen care, la rîndul lui, rămase uimit. Deci ştii ce vreau să spun?

Frank întoarse capul spre portretul domnişoarei Harriet Perceval pe care-l luminau vag ultimele raze ale zilei.

— Da, Stephen, oh! da — murmură el pătruns de-o dureroasă emoţie. Ştiu ce vrei să spui... Sărmana mea surioară!... Visul acesta mă chinuieşte adesea... e-un vis groaznic!...

CAPITOLUL XVI

PE DRUMUL CEL MARE

Privirea pe care Frank Perceval o aruncase spre portretul surorii sale era atît de dureroasă, ultimele sale cuvinte purtau pecetea unei tristeți atît de profunde, încît Stephen tăcu și se simți stînjenit, temîndu-se că, fără să vrea, deșteptase amintiri chinuitoare.

Nu se înșela. Întrebarea lui redeschisese o rană mai profundă decît aceea pe care i-o provocase spada marchizului de Rio Santo.

Frank îi întinse mîna și continuă:

— Ești singurul meu prieten, Stephen, și-ți datorez încredere... Dar există unele dureri pe care le acoperi c-un văl... anumite răni pe care nu le poți înfățișa în toată goliciunea lor...

— Frank — îl întrerupse Mac-Nab — iartă-mă, te conjur, nu mai spune nici un cuvînt.

— Sufăr nespus, cînd visul acesta îmi tulbură somnul — continuă încet Perceval care părea să nu fi luat în seamă întreruperea lui Stephen. Biata Harriet!... Era tînără... și frumoasă... și fericită, Stephen!... Apropie-te... mai mult, vreau să-ți spun cum a murit sora mea Harriet... numai ție, m-auzi, Mac-Nab...

Se opri și păru o clipă absorbit de amintiri. Stephen aștepta.

— E-o poveste ciudată! continuă Perceval. Ciudată și plină de aventuri care ar putea părea de domeniul imaginației... Dar, vai! totu-i adevărat... prea adevărat!... Uneori, mă-ndoiesc, într-atît de mult seamănă amintirile mele cu fantasmele nebunești ale unui vis... Dar îndoiala mea-i zdrobită de marmura unui mormînt, Mac-Nab... S-a întîmplat acum doi ani. Harriet, cerută în căsătorie de Henry Dutton, Lord Sherborne, pe care-l iubea, a vrut să-și petreacă sfîrșitul verii alături de mama și-am plecat în Scoția în primele zile ale lui iulie. Harriet era o fată minunată: ne iubeam foarte mult. Ții minte, Stephen, că-ți vorbeam mereu despre ea, pe vremuri. Țineam unul la altul mai mult decît se iubesc de obicei un frate și-o soră. Călătoria a fost minunată. Eram singuri într-o diligență.

Vorbeam despre viitor, fiecare despre dragostea lui, despre lord Sherborne și despre Mary Trevor... Oh! Stephen, timpul zbura și nici nu ne păsa de drumurile proaste ale comitatelor din nord. Am ajuns la frontieră. Era o vreme minunată și, cînd am intrat în Annan, orologiul bătrînei biserici anunța orele zece seara. „Să mergem pînă la Lochmaben", mi-a spus Harriet. Făceam întotdeauna cu plăcere ceea ce părea să-i fie pe plac, Stephen. „Să mergem pînă la Lochmaben", am răspuns. „O să dormim la domnul Mac-Farlane, unchiul prietenului meu Mac-Nab." Am schimbat caii la diligență și-am pornit-o din nou la drum, cu un surugiu scoțian. De la Annan pînă la Lochmaben, o știi mai bine decît mine, Stephen, de vreme ce-i locul tău de naștere, drumul străbate niște peisaje admirabile: Priveam, eu și sora mea, fermecați din clipă în clipă de noi priveliști, fie sumbre, fie grațioase sau mărețe, cărora lumina albă a lunii le împrumuta un farmec fantastic. Dar înaintam foarte încet, căci drumurile bune sînt rare în regiunile pitorești. Ceasul meu arăta miezul nopții, și ne aflam încă la multe leghe de Lochmaben. Totuși, n-aveam nici un motiv de îngrijorare. Harriet se bucura chiar de această întîrziere care prelungea farmecul frumoasei nopți. Biata surioară! Noaptea aceea avea să fie ultima noapte pe care o privea ea zîmbind. Tocmai îmi pusesem ceasul la loc în buzunar, cînd trăsura se poticni violent de ceva plasat de-a curmezișul drumului. Trecu de acest prim obstacol grație avîntului cailor, dar apoi se prăbuși, sfărîmîndu-se, într-un șanț, care tăia drumul în lățime, pe o distanță de douăzeci de pași. Atît eu cît și Harriet am scăpat nevătămați. Surugiul trase o serie de înjurături scoțiene și-i ocărî pe cei cu întreținerea drumurilor care, sub pretext că le repară, făuresc adevărate capcane unde-și frîng gîtul bieții călători. Șanțul acela, Stephen, era într-adevăr o capcană. Dar am toate motivele să cred că nu fusese săpată de administrația locală. Cît despre primul obstacol, care provocase dezechilibrul trăsurii, era pur și simplu un trunchi de copac azvîrlit cu scopul de-a bara drumul. Am coborît. Am lăsat-o pe iarbă pe Harriet, care îngălbenise de spaimă, și m-am dus să văd ce se-ntîmplase cu diligența. După părerea mea, încă mai putea fi folosită. Totuși, surugiul ne spuse, întărindu-și afirmațiile cu jurăminte, că dacă ne-am continua călătoria ar însemna să ne

punem viețile în pericol. N-aveam nici un motiv să mă feresc de-acest om, Stephen. L-am crezut. Nopțile sînt reci dincolo de Solway. Cînd m-am reîntors lîngă Harriet, am văzut că începe să tremure de frig. „Unde-nnoptăm, Frank?" mă-ntrebă ea. Nu știam ce să spun, așa că m-am adresat surugiului, care mi-a răspuns: „De partea cealaltă a drumului, Înălțimea Voastră, se află castelul stăpînului acestor locuri, dar nu-mi vine a crede că Duncan din Leed se va obosi la ceasul ăsta din noapte să ne deschidă!"...

— Erai atît de-aproape de Crewe? îl întrerupse Mac-Nab.

— Ne aflam la cel mult o milă de castelul unchiului tău, Stephen. Și cînd spun o milă, respect aprecierea surugiului, căci, după părerea mea, eram mult mai aproape.

— Continuă! spuse Stephen. Îmi va fi foarte ușor să ghicesc unde v-ați oprit, din urmarea povestirii tale... Cunosc fiecare palmă de pămînt între Annan și Crewe.

Perceval spuse mai departe:

— Nu-i decît acest castel prin apropiere? l-am întrebat eu pe surugiu. Nu știam pe-atunci că stăpînul locurilor era Mac-Farlane. „Mai este ferma Leed, la miazănoapte de castel" — răspunse surugiul — „dar e mult de mers. Cît pînă la Lochmaben!... Nu văd altceva decît casa Randal..."

— Casa lui Randal Graham! exclamă Stephen.

— Cunoști casa Mac-Nab? întrebă Frank.

— Dacă o cunosc!... Oh! Da, o cunosc... Acolo a fost asasinat tatăl meu...

— Acolo mi-a fost pîngărită sora! rosti Perceval cu glas profund și stăpînit.

Între cei doi tineri interveni o clipă de tăcere dureroasă. Frank se ridicase în capul oaselor și-și frîngea mîinile. Chipul său îngălbenit de suferință avea o expresie de tristețe aspră. Stephen își sprijinea capul în mînă.

— Stranie coincidență — spuse în cele din urmă Perceval.

Apoi adăugă brusc, ridicîndu-și privirea spre prietenul său:

— Stephen, ai putea să răspunzi pentru unchiul tău Mac-Farlane?

— Nu te-nțeleg!... murmură tînărul medic uimit.

— Văd că ai încredere în el — continuă Frank. Asta-i

bine... Te rog să nu-mi ceri socoteală pentru întrebare, înainte de-a termina ce-am de spus... Cred, sper, că din această convorbire se va ivi pentru amîndoi o rază de lumină. Căci asasinul tatălui tău, Stephen, trebuie să fie călăul sorei mele.

— Așa cred și eu — replică Stephen.

— Casa lui Randal Graham — continuă Perceval — este, după cum știi, despărțită de șosea printr-un pîlc des de stejari și se înalță între două dealuri împădurite, la marginea ruinelor fostei mănăstiri Sfînta Maria din Crewe... De altfel, nu cunosc poziția castelului unchiului tău față de casă și de ruine... nu m-am mai întors niciodată pe meleagurile acelea sinistre.

— Castelul lui Angus Mac-Farlane — răspunse Stephen — nu-i altceva decît fostul corp de case al mănăstirii. Se-nalță dincolo de ruine, la vreo jumătate de milă de casa Randal.

— Ah! făcu Perceval, și se încruntă. Scoțianul mă mințise... Spune-mi, Stephen, știi?... Dar erai prea tînăr cînd ai părăsit comitatul Dumfries...

— Cunosteam ruinele, așa cum cunosc camera asta, Frank, și n-am uitat nimic.

— Atunci poate știi să-mi spui... N-ai auzit niciodată vorbindu-se despre subterane... despre niște galerii care comunică, prin ruine, între casa Randal și castelul din Crewe?

— Niciodată — răspunse Stephen.

— Atunci unde comunică? murmură Frank ca și cum și-ar fi vorbit sieși.

Adăugă cu voce tare:

— Există deci, prin împrejurimi, un alt castel decît cel de la Crewe?

— Nici unul, pe o distanță de mai bine de două leghe de jur împrejur... Dar cine ți-a vorbit despre existența subteranelor?

— Le-am străbătut — replică Frank — sînt lungi și-un om se poate rătăci cu ușurință în labirintul lor... Vom reveni asupra acestui subiect, Stephen. Era puțin după miezul nopții cînd am ajuns la poarta casei Randal. Sora mea nu se simțea bine și se temea de drumurile sălbatice și sumbre. Eu însumi mă simțeam tulburat de-o vagă neliniște. Surugiul bătu la ușă. Aproape numaidecît am auzit un zgomot înăuntru și-o voce care strigă: „Cine-i acolo?"

„Sluga dumneavoastră, domnule Smith“, răspunse surugiul. „Am venit c-un tînăr lord şi-o doamnă, a căror diligenţă s-a făcut praf la Groapa lui Roos, dracu să-i ia pe slujitorii regelui plătiţi să-ngrijească minunatele şosele ale Scoţiei! S-a fărîmat ţăndări, ca un pahar, domnule Smith“ „Dar tu cine eşti?“ întrebă vocea. „Oh! Surugiul Saunie, Saunie din Annan, Saunie-Lătrătorul, domnule Smith.“ Uşa se deschise. Domnul Smith, a cărei figură era ascunsă aproape în întregime de-o apărătoare verde pentru ochi, ne primi c-un salut rece şi ceremonios. „Domnule“ — i-am spus eu — „mai întîi vă rog să primiţi mulţumirile mele. Fără ospitalitatea dumneavoastră...“ „Tinere“ — mă-ntrerupse domnul Smith cu-o voce făţarnică. „Sper că tînăra doamnă îţi aparţine creştineşte, că-i singe din sîngele dumitale...“ „Tînăra doamnă-i sora mea“, am răspuns. „Ah!“, exclamă domnul Smith care, după cîte am putut să-mi dau seama, o supunea pe biata Harriet unui minuţios examen. „Maudlin!“ „Ce s-a-ntîmplat?“ se auzi din depărtare o voce piţigăiată. „Pregăteşte două camere separate“, spuse domnul Smith. „Domnule“, am încercat eu să obiectez. „Sora mea-i slăbită şi suferindă. Aş dori să nu mă despart de ea“. „Vai tinere, vai!... Noaptea, demonul ispitei se află în culmea puterii... Noaptea...“ „Cum! domnule“, am ţipat eu cu indignare şi dezgust. Cutezaţi să presupuneţi că?...“ „Inima omului, tinere“, începu să declame domnul Smith fornăind, e slabă... Ademenirea cărnii puternică... şi dacă nu vreţi să vă supuneţi regulilor casei mele, duceţi-vă şi dormiţi sub clar de lună“. Domnul Smith salută grav şi se retrase. În clipa următoare, un valet aduse nişte gustări la care Saunie, surugiul nostru, se repezi lacom. Harriet şi cu mine abia ne-am atins de bucatele care ne-au fost oferite. „Cine-i domnul Smith?“ l-am întrebat eu pe Saunie. „Oh!“ exclamă el cu gura plină, „dînsu-i gentlemanul care v-a vorbit adineauri, cel cu apărătoarea aceea verde pe frunte“. „Am înţeles, dragul meu, dar ce fel de om e?“ „Ce fel de om?“ repetă Saunie cu-o mutră nevinovată. „Un om ca dumneavoastră şi ca mine, milord... Mă duc să mă culc... Fiţi liniştit: mîine diligenţa va fi gata de drum.“ Harriet şi cu mine am urmat exemplul lui Saunie şi ne-am retras în odăile noastre. Erau alături, avînd doar o uşă închisă între ele, prin care puteam sta de vorbă. Gîndeam că, la urma urmei, domnul Smith ne-ar fi putut

rezerva o surpriză şi mai neplăcută. Am auzit-o pe Harriet suindu-se-n pat şi glasul ei blînd urîndu-mi noapte bună. Eram obosit. M-am trîntit pe pat îmbrăcat şi-am adormit aproape imediat. Dar, tu cunoşti, Stephen, somnul acela neliniştit, uşor, care-ţi oferă posibilitatea să simţi şi să auzi totul. E-un somn viclean, of, Doamne! Auzi şi ţi se pare că visezi... Este ceea ce mi s-a întîmplat mie. Fereastra rămăsese întîmplător deschisă. Abia închisesem ochii, şi-un zgomot de voci înăbuşite îmi ajunse la urechi. Acum, după ce ştiu cele întîmplate, cred că vocile veneau de afară şi se vorbea sub fereastra mea. „E tare frumoasă", spunea o voce care mi s-a părut a fi a domnului Smith, deşi nu mai avea accentul acela de făţărnicie puritană. „Da", răspundea o altă voce „dar nu-i tînăra ducesă de*** şi zău dacă merita osteneala să arunci nişte stejari de-a curmezişul drumului pentru atîta lucru!... E ca şi cum ai prinde un iepure într-o capcană de lup, pe cinstea mea!" „E frumoasă", repetă domnul Smith, „iar Înălţimea Sa se află în castel". „Ştiu... Înălţimea Sa nu se va alege decît c-un oscior. În trăsura Excelenţelor Lor, ducele şi ducesa de*** trebuiau să fie cinci mii de lire şi nişte bijuterii, iar la ăştia n-am găsit absolut nimic... Nu se sapă şanţuri pentru un fleac ca ăsta, domnule maior, ce naiba!" „Ei! Paulus, dragul meu, stejarul şi şanţul vor mai fi de folos, deşi, la urma urmei, stejarul e prea subţire şi şanţul cam prost făcut, de vreme ce trăsura prostănacului a rămas în perfectă stare. Va veni şi rîndul Excelenţelor Lor..." „Voi lua măsuri să se mai adîncească şanţul", mormăi Paulus. „Eu am să mă ocup de tînăra doamnă", spuse Smith, sau maiorul. „Înălţimea Sa va avea un desert pe gustul lui". Auzeam limpede toate acestea, Stephen. Nu-mi scăpa nici un cuvînt. Dar aveam un văl pe creier şi credeam că visez... Desigur, ţi s-a întîmplat şi ţie. Credeam că visez şi totuşi raţionam nedesluşit. Îmi spuneam că visul era, evident, urmarea impresiei nefavorabile pe care mi-o făcuse domnul Smith. Pîlpîirea nehotărîtă care-ţi luminează mintea în astfel de momente, Stephen, slujeşte la înrădăcinarea erorii, astfel încît toate cele din jur, sunetele, mirosurile şi chiar atingerile se împletesc de la sine cu starea aceea de semitrezie şi ajută somnului. Nu mai auzeam nimic. Am adormit de-a binelea murmurînd: „Ce ţi-e şi cu visurile! Pun

rămăşag că visul va reveni". Într-adevăr, mi-a revenit visul, Stephen. Sau, mai bine spus, drama îngrozitoare ale cărei prime scene le auzisem continua în apropiere. Urechea prindea din nou sunetele cu-o claritate ciudată. Dar somnul creierului falsifica percepţiile organelor trezite. Am auzit un zgomot înăbuşit venind dinspre camera Harrietei, apoi ţipete înăbuşite, gemete. După aceea se făcu linişte. Nu se mai auzea nimic, cînd am tresărit deodată în urma unuia din acele şocuri electrice care tulbură uneori somnul. Ai senzaţia că te prăbuşeşti în vid, că te clatini pe marginea unei prăpăstii, cîte şi mai cîte... Am sărit pe podea. Tot ce auzisem în timpul somnului îmi reveni în minte, învăluind-o într-o spaimă confuză. Încă nu credeam că se petrecuseră în realitate, dar cine poate şti, în tulburarea nopţilor, pe ce drum pătrunde teama în sufletul nostru? M-am apropiat tiptil de uşa Harrietei, am pus urechea în dreptul broaştei. Nimic! Ce-aşteptam, ce-aş fi vrut să aud? Nimic! Desigur Harriet dormea. Dar tăcerea aceea m-a înfiorat. „Harriet!" am rostit eu încet. Iar nimic. „Harriet! Harriet!" am strigat din nou. Aceeaşi tăcere. Presimţiri chinuitoare au început să-mi treacă prin cap şi inimă. Întrezăream adevărul. Ceea ce luasem drept vis se petrecuse aievea în preajma mea. Am ţipat, am bătut furios, cu pumnii strînşi, în uşă. Nici un răspuns. „Oare au ucis-o?" m-am întrebat, în timp ce-o sudoare rece îmi şiroia pe frunte. Am luat bara de fier de la fereastră şi, folosind-o ca pe-o rangă, am spart cu ea uşa Harrietei. Luna, pătrunzînd printr-o fereastră fără perdele, inunda camera cu razele sale. Patul surorii mele era gol.

CAPITOLUL XVII

ROMAN

— Harriet fusese răpită — continuă Perceval — gemetele pe care le auzisem în somn erau strigătele de disperare ale sărmanei mele surioare. M-am repezit spre patul gol şi mi-am strecurat mîna sub cuvertură. Încă nu

se răcise. Răpitorii nu puteau fi departe; dar încotro să-mi îndrept căutările? Camera în care dormise Harriet avea trei uşi: una dădea în odaia mea, a doua, pe care auzisem cum o încuiase ea însăşi de două ori, rămăsese închisă, în sfîrşit, cea de a treia, îngustă, se afla la picioarele patului, în faţa ferestrei...

Stephen puse mîna pe braţul lui Perceval.

— Cunosc odaia aceea — spuse el. Acolo s-a-ntîmplat nenorocirea mea, ca şi a ta, Frank... Prin uşiţa de lîngă pat, am văzut la un moment dat apărînd doi oameni, din care unul purta o mască pe faţă... celălalt ţinea în mînă o făclie. Tata dormea în patul în care a dormit mai tîrziu nefericita ta soră... Dar spune mai departe, Perceval, te-ascult.

— Mi s-a povestit cîndva despre asasinarea domnului Mac-Nab Stephen — continuă Perceval — dar mi s-a relatat în termeni neclari. Tu-mi vei depăna detaliile... Poate că, pentru cele două crime săvîrşite în acelaşi loc, nu există decît un singur vinovat. Şi ţin destul la tine, Mac-Nab, ca să te iau părtaş la răzbunarea mea.

— Iar tu eşti singurul om din lume, Frank — răspunse Stephen strîngîndu-i mîna cu putere — cu care-aş consimţi să-mi împărtăşesc ura faţă de asasinul tatălui meu... Ce-ai făcut după dispariţia surorii tale?

— O clipă am rămas ca trăsnit. Îmi strîngeam capul cu amîndouă mîinile, tremurînd, dar capul meu refuza să gîndească. Privirea-mi rătăcită şi tulburată străbătea odaia în toate direcţiile, părînd să zărească peste tot imaginea Harrietei... Ceea ce se întîmplase mi se părea de neconceput. Îmi spuneam că justiţia curăţase de mult cele Trei Regate de bandele de hoţi a căror îndrăzneală îi înspăimîntase pe părinţii noştri. Îmi spuneam... Dar evidenţa, evidenţa inexorabilă înăbuşea îndoiala binefăcătoare. O clipă am mers atît de departe, încît am sperat că-mi pierdusem minţile. Căzusem la picioarele patului. Trăiam momentul acela nesfîrşit de tulburare, care m-a făcut incapabil de orice hotărîre timp aproximativ un minut. După aceea, nevoia de-a acţiona mă scoase din toropeală. M-am ridicat dintr-un salt şi, fără să mă gîndesc, m-am aruncat în neştire în spaţiul întunecat care se găsea dincolo de uşiţa deschisă. În alte împrejurări, fără îndoială, aş fi murit deoarece uşa dădea spre-o scară de granit, ale cărei trepte înalte, înguste, uzate, coborau la mare adîncime.

— Ah!... exclamă Stephen, ca și cum s-ar fi așteptat la altă urmare.

Apoi, adăugă aproape imediat:

— Ciudat, Perceval. În spatele ușii despre care vorbești, eu n-am văzut nimic altceva decît un zid de piatră.

— Îți spun ce mi s-a întîmplat, Stephen... și, dealtfel, n-aud pentru prima oară despre un zid de piatră... dar în povestirea mea există lucruri și mai ciudate. Așteaptă numai, și-ai să te minunezi. Mă repezisem fără să am habar de existența scării. Abia trecusem pragul cînd pămîntul a-nceput să-mi fugă brusc de sub picioare... Scara despre care-ți vorbesc, Stephen, atingea partea de jos a tocului ușii.

— Între zidul pe care l-am văzut cu ochii mei, Frank — răspunse Mac-Nab — construcție veche și roasă de ape, între aceasta și prag, încăpeau doi oameni... Cred că ucigașii tatei acolo se ascunseseră.

— Dumnezeu mi-e martor că nu mă puteam înșela — continuă Perceval. De altfel fiecare din împrejurările acelei oribile nopți a rămas gravată cu litere de sînge în memoria mea. Mă lăsasem în voia soartei, mînat de avîntul meu. Lunecînd astfel pe acea pantă și abia atingînd cu piciorul, în goană, cîteva trepte la întîmplare, m-am prăbușit pe pămîntul jilav al unei galerii, unde am rămas nemișcat cîteva secunde. Dar nu eram decît amețit. O clipă mai tîrziu, m-am sculat și-am constatat că n-aveam nici un fel de rană. În juru-mi, o beznă cumplită. Deasupra capului, la înălțime foarte mare, apărea o lumină slabă, reflex rătăcit al razelor lunii care trecea prin ușița deschisă. O clipă m-am gîndit să urc iar scările, pe care alunecasem, căci nu-mi puteam închipui că drumul scos în cale de hazard mă va călăuzi spre biata mea Harriet! Poate că văgăuna aceea n-avea nici o ieșire. Nu-mi dădeam seama de forma ei și nici nu-i bănuiam dimensiunile. Întunericul se întindea pretutindeni, ca un văl opac în jurul meu. Dar în clipa cînd am pus piciorul pe prima treaptă a scării, ceva m-a-ndemnat să fac cale-ntoarsă și să-ncerc iar a sparge zidul întunericului ce mă-ncercuia.

„Am văzut un spectacol straniu, în a cărui realitate mintea mea a refuzat la-nceput să creadă. Am închis ochii pentru a scăpa de vedenia care-mi izbise privirea și care era atît de fantastică încît îmi întărea credința

că-mi pierdusem mințile. Dar cînd am redeschis ochii, am văzut-o iar, am distins-o perfect și, în loc să urc din nou, m-am cufundat în umbra galeriei. La o distanță enormă, Stephen, distanță pe care n-am putut s-o apreciez exact, dar care micșora într-atît obiectele încît un om arăta cît o păpușă, am zărit o lumină puternică, iar în urma acestei lumini mergeau, grupate patru sau cinci persoane, purtînd ceva de culoare albă. „Harriet! Biata mea surioară!" am exclamat eu atunci. Căci, din clipa aceea, am bănuit, am simțit că obiectul alb purtat de oamenii aceia, pe care distanța ce ne despărțea mi-i înfățișa ca pe niște pitici, era sora sau cadavrul surorii mele. Nu mai puteа fi vorba de nehotărîre. Orice s-ar fi întîmplat, trebuia să-i urmez, să-i ajung cu orice preț. Mă aflam în niște galerii subterane de-o întindere extraordinară. Casa Randal se înălța la una din extremitățile galeriilor, cealaltă ducea Dumnezeu știe unde. Grupul, alcătuit din cinci oameni și din sora mea Harriet, înainta la lumina torțelor. Eu n-aveam nimic care să mă călăuzească. Cel ce conducea grupul cunoștea drumul; eu îl ignoram cu desăvîrșire. Dar ce importanță aveau toate acestea! Un singur gînd mă stăpînea: certitudinea că trebuia să ocolesc niște primejdii, deoarece grupul nu urmase o linie dreaptă și mi se-nfățișase deodată la colțul unei galerii al cărei perete îmi ascunsese pînă atunci lumina torțelor. Îți dai seama, Stephen, cît de zadarnic era acest gînd, de vreme ce-mi vorbea despre pericol, fără să-mi ofere mijloacele de a-l evita. Busola mea era grupul și torțele sale. Într-adevăr, continuam să văd caravana nocturnă, așa cum de pe acoperișul bisericii Sf. Paul se zăresc trecătorii. Desigur, aveam puține speranțe. Totuși, am pornit-o cu brațele întinse înainte, să nu-mi zdrobesc capul de vreun perete ieșit în afară. Solul galeriei cobora în pantă. Mergeam repede. După puțin timp, mi s-a părut că oamenii dinaintea mea deveneau din ce în ce mai mari. Curajul mi-a sporit. Dar, pe măsură ce-naintam, un zgomot îndepărtat, care la-nceput nu fusese decît un murmur înăbușit, devenea din ce în ce mai distinct. Un zgomot ca de cascadă, o apă care se prăvălea de la o înălțime uriașă...

— Torentul de la Blackflood! murmură Stephen.

— Parcă nu cunoșteai galeriile, Mac-Nab? constată Perceval, privindu-și țintă prietenul.

Stephen zîmbi cu amărăciune.

— Frank — spuse el — n-ai pe lumea asta alt prieten decît pe mine, iar eu nu te am decît pe tine... Să nu ne suspectăm unul pe altul... Am impresia că-l bănuiești pe unchiul meu Mac-Farlane. N-am nici un motiv să-ți împărtășesc părerea, căci îl respect și-l iubesc pe tatăl sărmanei Clary... dar nu-i voi lua apărarea cu prețul unei minciuni.

— Iartă-mă, Stephen! bîigui Perceval, rușinat, dar era prea sincer pentru a-și ascunde-un involuntar gest de îndoială.

Stephen îi întinse mîna.

— Nu cunosc galeriile despre care vorbești — continuă el. N-am știut niciodată de existența lor, și cred că nimeni nu le cunoaște în regiune. Dar, admițînd că există, și nu mă îndoiesc niciodată de ceea ce susții tu, Perceval, iar dacă sînt străbătute de-un curent de apă, negreșit trebuie să fie vorba despre torentul de la Blackflood, care dispare într-adevăr brusc sub stînca de la Traqhair, la sud de ruinele bisericii Sfînta Maria din Crewe.

— Iartă-mă, Stephen — spuse încă o dată Perceval. În ce privește suspiciunile pe care le-aș avea în legătură cu domnul Mac-Farlane, te voi lăsa pe tine să judeci... A trecut multă vreme pînă ce-am ajuns la locul de unde venea zgomotul despre care ți-am vorbit. Solul galeriei continua să coboare în pantă ușoară, într-adevăr aproape imperceptibil, dar neîntrerupt. Pe măsură ce înaintam, simțeam sub pași un teren mai lipicios și mai alunecos. Curînd un aer jilav mă izbi în față. Zgomotul cascadei era din ce în ce mai puternic. Nu mai exista nici o îndoială. Am mai făcut cîțiva pași și-am zărit o pînză albă spintecînd întunericul: era spuma provocată de căderea torentului. Continuam să merg, în ciuda stropilor mărunți și reci care începuseră să-mi biciuiască obrajii. Am înaintat pînă ce am atins cu picioarele spuma fosforescentă a micului lac săpat de apele torentului de la Blackflood, cum îi zici tu. Evident, lacul și cascada erau pricina ocolului făcut de oamenii pe care-i urmăream, ocol ce-mi ascunsese mai întîi lumina torțelor lor. Dar care era celălalt drum? Încotro s-o iau? Am pornit-o la dreapta, apoi la stînga și, în amîndouă părțile, am dat, după cîțiva pași, de peretele gros și stropit cu apă al galeriei, foarte strîmtă în locul acela. Apoi m-am reîntors la pînza de spumă, Stephen, și încredințîndu-mi su-

fletul lui Dumnezeu, m-am aruncat în apă. A fost o încercare nespus de obositoare. Curentul mă prinse cu-o forță irezistibilă, dar știind că galeria-i îngustă și temîndu-mă, în primul rînd, să n-ajung prea departe, în cine știe ce alt loc îngust unde nu-i mai puteam fi de nici un folos surorii mele, am făcut eforturi disperate. Din fericire, curentul împingea mai cu seamă în direcția de unde plecasem. După ce-am înotat cîtva timp, m-am trezit în niște ape mai liniștite. Era și timpul, Stephen, căci începusem să zăresc un perete negru interpunîndu-se între mine și jumătatea grupului, punct luminos care-mi slujea mereu drept busolă. Dacă m-aș fi lăsat tîrît, aș fi rătăcit drumul. Am atins malul opus tocmai la colțul peretelui negru, care nu era altceva decît zidul galeriei și mi-am reluat goana. În partea aceea, drumul merge în sus. Alergam cît puteam, pentru a mă încălzi. Grupul devenea din ce în ce mai distinct, mă apropiam, eram lîngă el... Deodată, se opri. Mă aflam destul de-aproape ca să disting în fața urmăriților o ușă zidită în peretele galeriei. Ușa se deschise. Torțele dispărură. Oh! Stephen, lovitura, la care de altfel trebuia să m-aștept, mă dobori. Am comis imprudența să fac cîțiva pași, dorind să caut o lumină, ceva care să mă călăuzească: n-am văzut nimic și, cînd m-am oprit, mi-a fost imposibil să-mi dau seama încotro trebuia s-o apuc! Torțele dispăruseră. În ce parte? Nu-mi mai aduceam aminte. Zgomotul cascadei se făcea iar auzit, dar acum îmi ajungea la urechi ca un murmur înăbușit, răsunînd în dreapta ca și în stînga, în spate ca și în față. Eram pierdut. Lipsit de forță și curaj am îngenunchiat. Mă jeluiam ca un copil; plîngeam ca o femeie, iar blestemul, însoțitorul orcărei slăbiciuni, era pe buzele mele... Dar se pare că noaptea aceea era sortită să ducă mucenicia mea la culme. Aș fi fost fericit să mor, rătăcit în bezna imenselor galerii. În clipa cînd disperarea mă pironise, stors de vlagă, pe podeaua umedă a galeriei, am auzit în depărtare pașii greoi ai unui om și-o voce cîntînd. M-am dat la o parte din drum și, stînd în picioare, m-am sprijinit de zidul galeriei. Omul trecu pe lîngă mine, continuînd să cînte. Cred că era Saunie, surugiul nostru. M-am luat după el. Saunie n-avea nici o torță, dar cînta și, de altfel, zgomotul pașilor săi ar fi fost de-ajuns să mă călăuzească. Am mai mers timp de cîteva minute. Cred c-am zăbovit nu mai mult de-o

jumătate de ceas în galerie. După acest răstimp, am auzit o ușă scîrțîind și zgomotul pașilor lui Saunie încetară brusc. Mă aflam iar singur și fără călăuză. Dar eram foarte aproape de țintă și mi se părea că întrevăd o lumină slabă înaintea mea. Atunci, Stephen, mi-am putut da seama, sau, mai bine spus, să-mi imaginez întinderea imensă a galeriei. Lumina pe care-o întrezăream venea de afară, era oglindirea unui reflex, căci razele lunii nu puteau pătrunde pînă jos. Lumina cădea pe-o porțiune a zidului înalt în care se găsea ușa pe unde dispăruse Saunie și, înaintea lui, răpitorii surorii mele. Din locul unde mă aflam acum, nu puteam vedea dincotro vine lumina, dar, ajungînd lîngă ușă, am zărit la mare înălțime o gaură prin care se zărea cerul înstelat. În apropiere se terminau zidurile galeriei. Mă aflam la un fel de răspîntie luminată tulbure de raza care venea de-afară. Erau vreo douăsprezece sau cincisprezece galerii asemănătoare celei pe care tocmai o părăsisem. Tot atît de largi și, fără îndoială, tot atît de lungi. Puteai să rătăcești zile de-a rîndul, dacă moartea nu-ți ieșea în cale, în acel labirint întunecat, Stephen!... Privită de jos, de la distanța aceea, gaura părea acoperită cu-o dantelă. Trebuie să fi fost un grilaj de fier pe orificiul acela care slujea de răsuflătoare pentru giganticele galerii. Dar pesemne că ți-e cunoscută, Stephen, căci trebuie să se vadă de la nivelul solului, nu?

Mac-Nab șovăi.

— Există — spuse el în sfîrșit — *Greedy-Hole* (văgăuna nesățioasă), în care fostul moșier din Crewe a aruncat, după cum spune hronicul, o mie de căruțe de pămînt fără s-o poată umple... Am aruncat adesea eu însumi acolo pietroaie mari, fără s-aud vreodată zgomotul căderii lor.

— Unde se află această văgăună? întrebă Perceval.

— La cincizeci de pași de peronul din Crewe — răspunse tînărul medic.

— Deci, mă aflam sub curtea castelului — continuă încet Perceval. Așadar, spațiul de dincolo de poartă trebuie să fie chiar sub castel.

— Așa cred — murmură Stephen. Dar ce-i dincolo de poartă?

— Ți-aș fi istorisit de mult această poveste lugubră, prietene — continuă Frank în loc să răspundă — dacă n-aveam în adîncul inimii o bănuială îngrozitoare, pe care

mi-o confirmă, de un ceas, fiecare din cuvintele tale. Nu mă-ntrerupe: am de gînd să nu-ți ascund nimic. Toate lucrurile acelea, răspîntia, răsuflătoarea, galeriile mă preocupau în foarte mică măsură. Nu mă aflam acolo ca să meditez sau să privesc. Am împins ușa care s-a deschis și s-a închis singură în urma mea. Un zgomot confuz de cîntece și hohote de rîs îmi izbi auzul. Bîjbîind prin întuneric, am întîlnit o altă ușă care cedă, întocmai ca și prima. Un strigăt de stupefacție îmi ieși din piept. Am închis ochii răniți de lumina orbitoare a mii de lumînări, a căror flacără se reflecta în nenumărate cristale, răspîndindu-se în jerbe scînteietoare.

CAPITOLUL XVIII

ORGIA

— Locul în care mă aflam și unde intrasem întîmplător — continuă Frank Perceval — era o sală vastă, boltită, a cărei lumină orbitoare mă izbise mai cu seamă din pricina beznei profunde în care bîjbîisem pînă atunci. Sala avea forma unui naos și-mi închipui că fusese folosită drept capelă catolică, fie în epoca primelor persecuții suferite de creștini în insulele noastre, fie în perioada opresiunilor mai recente, pe care le-a adus odată cu ea reforma. Pereții, alcătuiți din enorme pietre jilave, irizau strălucitoarea lumină a candelabrelor. La capătul naosului, în locul unde se află de obicei pristolul unei biserici, se înălța o estradă pe care niște muzicanți, îmbrăcați în costume strălucitoare, ca de teatru, alcătuiau o orchestră completă. În mijloc se afla o masă mare, plină de sticle și mîncăruri alese, în jurul căreia ședeau vreo patruzeci sau cincizeci de călugări purtînd rasele austere ale discipolilor sfîntului Francisc. Toți aveau bărbi lungi care le ascundeau trei sferturi din obraji. Lîngă fiecare din acei călugări travestiți se afla cîte o femeie frumoasă și strălucitor împodobită, cu sînii goi și părul despletit presărat cu diamante sau flori. Bărbații și femeile beau și rîdeau în hohote. Capela antică răsuna de larma deșănțată a or-

giei. Se auzeau rîsete fără sfîrșit, săruturi zgomotoase, cîntece, înjurături. În timp ce țineam ochii închiși, pentru a mă feri de razele luminilor care străluceau în fața mea, am auzit un strigăt răsunător și m-am simțit înșfăcat de două brațe vînjoase, a căror strînsoare mă reduse deodată la cea mai deplină neputință. În clipa următoare, bine legat, eram azvîrlit pe un morman de perne îngrămădite lîngă peretele capelei. Abia atunci, Stephen, am putut distinge detaliile acelui chiolhan de necrezut. Trebuie să recunosc că, în primul moment, surprinderea și curiozitatea au fost atît de copleșitoare, încît am uitat de nenorocirea mea și, timp de un minut, am crezut că asist la cea mai bizară reprezentație de teatru. Nimeni nu-mi dădea nici o atenție. Strigătul răsunător stîrnit de apariția mea neașteptată se stinsese într-un hohot de rîs. Călugărul care mă doborîse la pămînt își reluase locul. N-aș fi putut să-l disting printre confrații săi. Între timp, orgia continua. Privirea mea se fixă curioasă pe fețele acelor bandiți deghizați în călugări. Îți jur, Stephen, că printre ele se aflau figuri energice și extrem de distinse. Existau ochi expresivi, frunți albe și gînditoare, surîsuri fine și, printr-un ciudat joc al întîmplării, multe din acele figuri nu-mi păreau necunoscute. Aveam impresia că pe unele din ele le mai întîlnisem în drumul meu. Unde? Toate acestea, Stephen, trebuie puse poate pe seama tulburării mele. Dar nu reușeam să situez chipurile lor decît în saloanele înaltei aristocrații, iar memoria mea se încăpățîna să le despartă trăsăturile de bărbile acelea uriașe, siluetele de veșmintele împrumutate, spre a le înfățișa în costumele elegante întîlnite la recepțiile noastre londoneze... Într-un moment atît de îngrozitor, gîndurile-mi erau destul de ușuratice, nu găsești? Recunosc, prietene, și mă mir c-am putut avea asemenea gînduri. Dar ele îmi veneau în minte fără voia mea... De-atunci, rareori am mai pus piciorul în saloanele mondene. În cursul primului an care-a urmat nopții fatale am stat deoparte. Aveam sufletul cernit. În cel de-al doilea, am călătorit în mai multe țări străine. Dar o dată, singura dată, cred, cînd m-am mai dus d-atunci la o sindrofie, în urmă cu mai bine de-un an, m-am trezit față în față, în saloanele ducelui de Buccleugh, c-un om a cărui privire m-a făcut să tresar. Aș fi putut jura că era unul din falșii călugări din galeria Sfintei Maria din Crewe...

— Cine era? întrebă Stephen.

— Ei bine — continuă Frank — era unul din cei mai distinşi ofiţeri ai armatei noastre, colonelul Sir George Montalt... Iar duminică, după un an de absenţă, la balul lordului James Trevor, mi s-a părut că-l recunosc pe marchizul de Rio Santo... Dar n-ai putea să mă-nţelegi acum, Stephen, de aceea am să-mi continui povestirea. Aproape toate femeile care participau la banchetul nocturn erau nespus de frumoase. În afară de aceasta, păreau a fi familiarizate cu orgiile şi băutura. Numărul lor depăşea cu foarte puţin pe cel al bărbaţilor. Toate încercau să fie cît mai atrăgătoare, îşi luau atitudini lascive, ispititoare, zîmbetele lor mîngîiau, buzele lor, pe jumătate închise, cerşeau dragoste şi mii de făgăduieli voluptoase se ascundeau în ochii lor languroşi. Uneori, vacarmul general se mai potolea, orchestra cînta încet o melodie suavă, nu se mai auzea decît un murmur. Orgia îşi schimba aspectul. Cincizeci de perechi şuşoteau în jurul imensei mese: ici-colo cîte un braţ alb de femeie atîrna de gîtul înroşit al unui bărbat, o gură trandafirie se furişa, lacomă, în căutarea buzelor unui călugăr. Şi toate acestea, Stephen, îţi repet, sub valurile de lumină care inundau vechea capelă, pe un sol pavat cu morminte! Privirea mea cercetase chipurile a aproape jumătate din meseni, cînd se opri asupra unui personaj al cărui aer sfidător, de evidentă superioritate, atrăgea în mod special atenţia. Părea să fie căpetenia tenebroasei adunări. Scaunul său, aşezat la mijlocul mesei, era mai larg şi mai înalt decît ale celorlalţi. Semăna cu un jilţ. N-am văzut niciodată un bărbat mai frumos, Stephen. Purta un fel de anteriu de mătase, viu colorat, ale cărui cute largi îi dădeau un aer maiestuos. Ca şi confraţii lui, avea chipul în parte ascuns de-o barbă lungă, neagră ce cobora în valuri bogate pînă la piept. Ceea ce se zărea din trăsăturile sale se potrivea foarte bine cu această podoabă austeră. Ochii, cînd blînzi, cînd gînditori, cînd poruncitori, cînd teribili, aveau într-adevăr o forţă supraomenească. Faţa îi era calmă şi tînără, şi cînd zîmbea totul părea să se lumineze în jurul lui. În ciuda desfrînatei orgii, convivii manifestau un respect extraordinar faţă de omul acela. Fiecare se înclina cînd îi vorbea şi toată lumea se ridica în picioare să-i ureze sănătate. Spre el se îndreptau cele mai dulci surîsuri ale tuturor acelor femei frumoase, iar

în surîsurile lor exista un fel de adorație amestecată cu teamă. Pesemne așa procedează femeile dintr-un harem cînd își dispută o privire a sultanului. Toți îi spuneau *Înălțimea Sa*. Răspundea tuturor omagiilor cu acea nepăsare regească care-i apanajul firesc al puterii absolute. Zîmbetul îi era curtenitor dar mîndru, iar în condescendența sa exista o nuanță de dispreț. Lîngă el, pe-același scaun, stătea ghemuită o femeie a cărei toaletă contrasta în chip ciudat cu toaletele din jur. În păru-i blond, lung, despletit nu existau nici perle, nici diamante, nici flori. Era îmbrăcată cu un capot simplu, cu un guler dantelat de muselină. Lăsa impresia că abia își părăsise patul, în grabă, să ia parte la sărbătoare și să prezideze orgia. Nu reușeam să-i văd chipul. Stătea cu spatele la mine și-și sprijinea capul pe umărul Înălțimii Sale, care ducea din cînd în cînd în dreptul buzelor ei un pahar de cristal. Iar femeia bea. Văzînd-o pe copila aceea blondă, Stephen, am simțit o durere ascuțită în inimă. Îmi înghețase sîngele în vine, sub apăsarea unei spaime de nedescris. Căci aveam impresia că desfrînata aceea, pe jumătate despuiată, care-și umezea buzele bînd din paharul unui bandit și se lăsa mîngîiată în văzul tuturor, era sora mea...

— Oh! exclamă Stephen cu un aer de reproș.

Nu-i așa că era o jignire amară adusă purității angelice ai cărui ochi holbați căpătară deodată o strălucire stranie. Nu-i așa că era o jignire amară adusă purității angelice a bietei mele Harriet?... O jignire de neiertat adusă stirpei Percevalilor? O nebunie, o slăbiciune, o lașitate?...

— Oricum, o idee pe care numai tulburarea minții tale putea s-o imagineze, Perceval — spuse Stephen.

— Oh! da... eram foarte tulburat... și nelinișit... iar ideea era nebunească... nebună și lașă!... Am alungat-o din toate puterile. Am închis ochii pentru a-i deschide din nou și-a privi și mai atent. Era într-adevăr frumosul ei păr blond. Doamne, și rotunjimea diafană a umerilor ei... Și apoi, cămașa de noapte!... Oare sora mea nu fusese răpită în timpul somnului?

— Ah! Frank!... îl opri Stephen.

— Îți mulțumesc... îți mulțumesc, Mac-Nab! rosti anevoios Perceval strîngînd mîna prietenului său. Ești un băiat generos... Oh! ai apăra-o pe Harriet împotriva

oricui ar îndrăzni s-o acuze că și-a sprijinit fruntea feciorelnică de umărul unui brigand, nu-i așa?

— Ce-i cu tine, prietene, delirezi! exclamă Stephen. Pe cinstea mea că i-aș lua apărarea, doar am cunoscut-o... Dar ce gură lașă ar putea s-o acuze?

Frank gâfâia și avea o privire rătăcită.

— Gura care ar îndrăzni să rostească așa ceva, Stephen — spuse el încet, cu un calm înfiorător — s-ar închide apoi pentru totdeauna... căci numai eu am dreptul s-o acuz pe fiica lui Perceval!

Stephen rămase stupefiat și tăcu.

Frank continuă:

— Sufeream îngrozitor. Stăteam acolo, pironit locului, neputînd nici să acționez, nici măcar să transform în certitudine îndoiala care mă copleșea. Tînăra fată stătea mereu cu spatele la mine și, deși privirea-mi lacomă n-o părăsea nici o secundă, n-am reușit să-i văd chipul. Nimic altceva nu mai conta pentru mine. În toată mulțimea aceea nu existau decît tînăra fată și bărbatul căruia i se spunea *Înălțimea Sa*. Ei procedau la fel ca mine. Se izolaseră. El o ținea în brațe, îi zîmbea cu pasiune și o atrăgea mereu la pieptul său. Fata răspundea mîngîierilor. În gesturile amîndurora se citea o dragoste care nu semăna nici pe departe cu pantomima lascivă jucată de celelalte perechi. Frumosul călugăr se purta delicat și curtenitor, fata își păstra candoarea, deși se lăsase sedusă. Oh! Stephen, cît de mult aș fi dorit să nu fie asemeni celorlalte, vicioasă, experimentată în subtilitățile desfrîului!... Spune-mi, crezi că o biată fată, luată cu forța din culcușul ei, transportată prin galerii imense, necunoscute, la lumina roșietică a torțelor, și azvîrlită în brațele unor bărbați hidoși, poate să-și piardă deodată rațiunea și să cadă pradă demenței?

La această întrebare neașteptată, Stephen, care înțelegea prea bine starea lui sufletească, dar dorea cu încăpățînare să nu priceapă, îl interogă pe Frank, cu privirea.

— Nu ești în stare să-mi răspunzi? adăugă, pe-un ton aspru, Perceval.

— Fără-ndoială — răspunse în cele din urmă Stephen. Spaima, iubirea... au existat cazuri...

Frank îl întrerupse cu un gest și-și luă capul în mîini.

— Iartă-mă, Mac-Nab — spuse el apoi — amintirea aceea mă face să delirez... Dealtfel, ce nevoie am de avi-

zul științei? Nu-l cunoștea deloc pe bărbatul acela: oricît de frumos ar fi fost, fascinația nu putea să-și exercite forța într-o jumătate de oră...

— Deci ea era? șopti Stephen.

Frank sări ca ars.

— Ea! Cine? strigă el. Vorbești cumva despre Harriet Perceval? O străfulgerare de furie i se ivi în priviri.

Dar mînia se stinse la fel de repede cum venise. În timp ce-o lacrimă i se prelingea încet pe obrazul palid, spuse:

— Iartă-mă, Stephen. Ești un băiat bun... N-ai să mi-o iei în nume de rău... Scena aceea îngrozitoare se află aci, în fața ochilor mei... Doamne! Cît de mult o iubeam!... La ce bun să-ți ascund? Ea era! Blînda mea Harriet, sora mea dragă, surioara mea, neprihănită ca un înger, Stephen!

Frank plîngea.

— Și închipuiește-ți — continuă el cu-o voce pe care lacrimile o făceau aproape de neînțeles — era sfîșietor!... Plîngi și tu! Doamne! Am văzut toate acestea cu ochii mei și n-am murit!... Harriet, nefericita copilă, își încolăcea brațele în jurul gîtului acelui bărbat pe care-l lua drept Henry Dutton, logodnicul ei!... Se credea fără îndoială la ceremonia de căsătorie... Ar fi fost atît de fericită cu Henry, care-i un suflet nobil! Oh! Stephen, cum să te mai miri că trezirea a ucis-o după un asemenea vis oribil!... Dar încă nu știi totul. Sărmana Harriet a rămas nerăzbunată.

CAPITOLUL XIX

SABBAT

Frank Perceval se opri o clipă. Durerea evocată fusese prea violentă pentru starea lui de slăbiciune, nu putuse suporta șocul amintirilor brusc reînsuflețite.

După cîteva momente, continuă:

— Se părea că uitaseră de prezența mea. Nimeni nu mă lua în seamă. Festinul nocturn își urma cursul. Starea

de beție a fiecăruia se accentua, iar larma era uneori atît de stridentă, încît acoperea complet acordurile orchestrei. Însă și Înălțimea Sa era din ce în ce mai însuflețit. Paharul de cristal trecea mereu de la buzele sale la buzele tinerei fete ale cărei trăsături continuau să rămînă invizibile pentru mine. El o privea, Stephen, cu niște ochi în care strălucea flacăra unei dorințe aprinse, exaltate, pătimașe. Tremuram pe pernele unde fusesem azvîrlit. Îmi voi aminti întotdeauna de clipa aceea de groază supremă cînd vălul a căzut, descoperind cutremurătoarea realitate. A fost o suferință cumplită, Doamne! Eu care, în clipa aceea, mă temeam să văd risipindu-se ceea ce-mi mai rămăsese din speranță, jur că nici o lovitură nu va putea vreodată să-mi zdrobească în chip atît de crud inima. Sîntem o familie ilustră, Stephen, și-un neam orgolios. Onoarea mi-a fost inoculată încă din leagăn, iar cel crescut în gînduri orgolioase suportă mult mai greu rușinea. Și-apoi, dac-ai ști cît de mult o iubeam! ... S-a-ntîmplat într-unul din momentele de tăcere care întrerupeau vacarmul orgiei, ca niște clipe de acalmie în timpul unei furtuni. Pînă și orchestra tăcu. Am văzut-o pe tînăra fată, pe care-o urmăream tot timpul, ridicînd paharul în dreptul buzelor și-aproape numaidecît o voce blîndă mi-a răsunat în urechi spunînd: „Henry, scumpul meu stăpîn, beau în sănătatea ta!" Era glasul Harrietei. Am scos un țipăt groaznic și m-am zvîrcolit drăcește, făcînd eforturi disperate să mă eliberez. Vocea îmi spunea tot, tot ce ți-am mărturisit, Stephen, prezența ei pe marginea prăpastiei și nebunia care o făcea să ia prăpastia drept un pat de flori. Strigătele mi-au fost acoperite de zgomotul paharelor și-al toasturilor. Cuvîntul Harrietei fusese un semnal. Totuși, întrucît îmi continuam eforturile de-a o face pe sora mea să mă audă, unul dintre convivi se ridică și mă lovi cu un șervet peste față. Un acces de furie îmi dădu forța de-a rupe una din funiile cu care eram legat și m-am rostogolit la cîțiva pași de perne. „Afurisit băiat!" spuse călugărul. „Ce urlete! ... Cred c-ar trebui să-i punem un căluș în gură." „Nu! Oh! Nh"! am strigat, implorînd. „Lăsați-mă, fie-vă milă! ... Dacă sora mea îmi aude glasul, poate că-și va reveni în fire ..." „Ha! ha! ..." — bodogăni călugărul. „S-ar putea, la naiba! ... Dar n-ar fi deloc pe placul Înălțimii Sale! ..." Spunînd aceasta, împături șervetul și mi-l legă zdravăn la gură, în ciuda efor-

turilor mele neputincioase. Am încercat din nou să strig. Dar mizerabilul își cunoștea meseria: aveam un căluș în gură. Mă azvîrli din nou pe perne, unde am rămas ca un obiect neînsuflețit. Ceilalți convivi nu-și dăduseră osteneala să se-ntoarcă.

„Milorzi și gentlemeni", spuse în clipa aceea unul din falșii călugări, în persoana căruia l-am recunoscut numaidecît pe Smith, stăpînul casei Randal, „așteptam astăseară o pradă frumușică și întrucît ne despărțim mîine, probabil că tînărul duce de *** și doamna sa vor trece fără dificultate pe lîngă castel... Dar, din fericire, am făcut o altă captură ce pare să fie pe gustul Înălțimii Sale!" Discursul fu întîmpinat cu urale. Se bău; începură cuvîntările. Acestea erau ținute într-un fel de argou al cărui sens îmi scăpa de cele mai multe ori. Totuși am înțeles cîteva fraze, suficiente spre a mă convinge că-n fața mea se aflau cîțiva din membrii cei mai marcanți ai unei vaste asociații organizate, fără îndoială, pentru furturi, răpiri și crime. Înălțimea Sa era șeful suprem al asociației, al cărui sediu permanent se afla la Londra, dar care avea și ramificații în străinătate și-ale cărei galerii de la Sfînta Maria din Crewe erau în același timp loc de refugiu, în caz de pericol, și vilă de țară.

— Și n-ai încercat deloc să-i pui pe magistrați pe urmele acestei bande redutabile? îl întrerupse Stephen.

— Am încercat, prietene — răspunse Perceval. Dar domnul Mac-Farlane e judecător de pace al comitatului Dumfries... A fost însărcinat să facă ancheta și de două ori cercetările au ajuns la un punct mort.

Stephen se căia poate că-l întrerupse. Părea stingherit.

— Înălțimea Sa — continuă Frank — era, după cîte am înțeles, în străinătate de mai mulți ani și apărea numai arareori, pentru scurt timp, în Anglia. Dar, în anul următor, Înălțimea Sa urma să se stabilească la Londra, spre a pune în aplicare un gigantic plan de jefuire. Astfel încît omul acela trebuie să fie acum aici — adăugă Perceval încruntîndu-și deodată sprîncenele.

Stephen ciuli urechile, dar Frank nu trase nici o concluzie.

— Am avut impresia — continuă el — că unii oratori făceau aluzie, în *speech*-ul lor, la planuri întocmite cu multă vreme înainte; toți băură cu entuziasm în sănă-

tatea unui anume Saunders Elefantul care trebuia, singur, să umple cu aur toate casele de bani ale organizației. Numele Saunders și Fergus au fost singurele rostite în prezența mea. Sindrofia la care asistam era dealtfel ultima desfășurată în Scoția. Asociații urmau să se disperseze, ducînd cu ei instrucțiunile care fuseseră discutate pe îndelete în cadrul tenebroasei reuniuni. Lucrurile acestea, Stephen, ți se vor părea poate imposibile, de necrezut. Ah! De-aș fi putut și eu să cred că totul nu era decît un vis! De n-aș fi avut o dovadă copleșitoare a realității amintirilor mele!... Dar, celor care se vor îndoi, prietene, le voi arăta un mormînt... Înălțimea Sa răspunse pe scurt și cu-o stranie autoritate tuturor oratorilor. Părea extrem de plictisit de această obligație și se întorcea mereu spre Harriet, de parcă subordonații săi ar fi săvîrșit o crimă, răpindu-i cîteva clipe din fericirea sa. La sfîrșitul ultimului discurs, se ridică și salută adunarea cu-o alură regească. „Milorzi și gentlemani", spuse el zîmbind, „fiecare lucru la timpul lui. Am deliberat toată săptămîna, am discutat, am plănuit... Acum să ne distrăm!" Un tunet de aplauze răsună sub bolțile de zece ori seculare ale capelei. „Fergus! Fergus trăiască în veci"! se striga frenetic. În același timp, la un gest al Înălțimii sale, orchestra se trezi. Toate instrumentele care o alcătuiau izbucniră în același timp, iar naosul se umplu de-un cîntec zgomotos și însuflețit. Cîteva perechi se ridicară. Preludiul fu urmat de un vals. După cinci minute, jumătate din convivi se învîrteau în jurul mesei. După alte cinci minute, nu se mai aflau pe scaune decît șeful bandei și sora mea. Ceilalți, furați de ritmul mereu mai accelerat al valsului, se învîrteau, se învîrteau într-un cerc fără sfîrșit. Obosisem privindu-i... Dansul continuă, într-un tempo din ce în ce mai frenetic. Femeile deveneau tot mai palide: ochii bărbaților scăpărau flăcări. Înălțimea Sa. o ținea tot timpul în brațe pe tînăra fată. Buzele lor se atingeau: își vorbeau în șoaptă, iar biata mea soră, amăgită, părea nespus de fericită. În clipa cînd valsul atinsese un ritm amețitor, șeful se aplecă asupra mîinii surorii mele și-o sărută, apoi, strîngîndu-și cordonul rasei, o luă pe biata fată în brațele sale vînjoase și-și părăsi jilțul. Orchestra își încetini ritmul, cîntînd un vals mai lent. Abia atunci am putut zări chipul surorii mele. Căci ea era, Stephen!... Oh! disperarea mea nu mă-nșelase... Surîdea biata ne-

știutoare, fericită că dansează la balul ei de logodnă: zîmbea și zîmbetul ei îmi sfîșia inima. Înălțimea Sa o invită la dans; se supuse, docilă, amestecîndu-se printre ceilalți dansatori. Încetul cu încetul, în jurul lor perechile se răriră, ceilalți dansatori, obosiți sau dornici să privească, deveniră spectatori. Curînd Harriet și cavalerul ei rămaseră singuri. O văd și-acum, Stephen, trecînd prin fața mea, surîzătoare și fericită, pe lîngă mine care zăceam zdrobit, legat fedeleș și lipsit de grai... Am și-acum în fața ochilor legănatul grațios al siluetei ei mlădioase care se lăsa, încrezătoare, purtată de brațele viguroase ale acelui bărbat... Oh! Bărbatul acela!... Îl urăsc! Îl urăsc! Stephen! Șoapte de admirație se auzeau de pretutindeni, căci amîndoi erau frumoși. Totuși, Harriet abia mai respira. Își sprijinea, plină de iubire, fruntea palidă de umărul Înălțimii Sale care se opri deodată s-o așeze, jumătate leșinată, pe-o canapea încăpătoare aflată la capătul mesei. Orchestra continuă să cînte în surdină. Înălțimea Sa se așeză pe canapea lîngă Harriet. Era un semnal. Se stîrni un zgomot strident și miile de lumînări se stinseră în același timp. Totul se cufundă într-o beznă adîncă. Orchestra tăcu. Frînghiile cu care eram legat îmi intrară în carne, în urma efortului disperat de a-mi salva sora în momentul acela suprem. Dar totul era zadarnic. Am căzut la loc, învins, mut, zdrobit. Dumnezeu a avut milă de mine: mi-am pierdut cunoștința.

— Sărmane prieten! murmură Stephen strîngîndu-i mîna lui Perceval.

Acesta se afla de cîteva secunde într-o stare de dureroasă uitare. Vocea lui Mac-Nab îl făcu să tresară.

— Unde-am rămas? întrebă el brusc. Căci trebuie să termin cruda povestire, Mac-Nab... Ți-am spus că după valsul blestemat, călugărul se așezase lîngă sora mea, iar lumînările fură stinse de-o suflare infernală?... Da! Trebuie să-ți fi spus, căci mă compătimești prea tare, ca să nu-mi cunoști nenorocirea... E vorba de-o Perceval... jură-mi pe sănătatea ta că vei păstra secretul!

— Oh! Frank! exclamă Stephen. Mai e nevoie să jur?

— Nu — răspunse Frank cu privirea rătăcită — ți-am cerut să juri, Stephen?... Nu... trebuie să-ți fie milă de mine... Ascultă! Cred c-o iubeam pe sora mea mai mult decît pe Mary... Mary... singura mea iubire de-aci îna-

inte... Oh! o cred din toată inima! Nu ştiu cît a durat leşinul meu — adăugă el aproape numaidecit. Cînd mi-am venit în fire, era tot întuneric şi-o tăcere adîncă domnea în sală. După aproximativ un ceas, am auzit un zgomot răzbătînd dinspre galeriile prin care rătăcisem în cursul nopţii. Uşa pe unde intrasem se deschise şi îşi făcură apariţia mai mulţi bărbaţi ţinînd în mîini torţe aprinse. Lumina dădu la iveală, destul de nedeslușit însă, urmările orgiei: călugări şi femei dormeau laolaltă. Dar nu asta mă interesa. Ochii mi s-au îndreptat numaidecît nerăbdători spre canapeaua pe care şeful se aşezase lîngă sora mea. Harriet era întinsă pe perne. Dormea. În ce-l priveşte pe călugăr, era în picioare, cu braţele încrucişate pe piept, absorbit de meditaţii profunde. Lumina torţelor îl smulse reveriei. Prima lui privire fu îndreptată spre sora mea, pe care-o contemplă o clipă cu compasiune şi dragoste. Se aplecă şi-o sărută pe frunte. Apoi, scoţîndu-şi rasa de mătase, o acoperi cu ea. Oare exista vreo urmă de delicateţe în inima acestui bărbat, Stephen? După aceea, înaintă pînă în mijlocul celor ce dormeau şi strigă cu-o voce tunătoare: „Deşteptarea, domnilor, deşteptarea!" Bărbaţii se ridicară, femeile dispărură ca prin farmec. Vechiul naos îşi schimbase cu desăvîrşire aspectul. Strălucirea luminărilor făcuse loc luminii fumegînde şi împurpurate a torţelor. Vast, sumbru, misterios, naosul părea redat adevăratei sale înfăţişări. Masa cu resturi de mîncare era tot ce mai amintea de orgia din ajun. Muzicanţii plecaseră îndată după femei, astfel încît în capelă nu se mai aflau decît călugării adunaţi în cerc în jurul Înălţimii Sale. „Milorzi şi gentlemeni", spuse el, „a sosit clipa despărţirii... Sînt mulţumit de realizările dumneavoastră... Cît despre mine, am încă multe lucruri de făcut pe continent, dar cred că-mi va ajunge un an pentru rezolvarea lor... Peste un an, mă voi întoarce la dumneavoastră, împreună cu cîţiva prieteni buni şi credincioşi... Pînă atunci, nu uitaţi nici o clipă instrucţiunile mele; nu uitaţi nimic şi supuneţi-vă". Călugării se înclinară. „Totul e gata?" întrebă Înălţimea Sa pe unul din purtătorii de torţe. „Trăsurile aşteaptă lîngă castel", răspunse acesta. „Să mergem, domnilor, noroc şi la revedere!" Se produse o învălmăşeală în direcţia uşii. În clipa aceea, unul

dintre călugări se îndreptă spre șef și mă arătă cu degetul spunînd: „Ce să fac cu el?" Înălțimea Sa își coborî privirea spre mine. „Fratele bietei fete!" murmură el. „Să-l . . . ?" continuă călugărul încheindu-și gîndul cu un gest expresiv. „Vai! doctore, vai! . . . La ce bun această moarte inutilă?" „Nu-i inutilă, milord", răspunse doctorul ridicînd vocea, „și dacă i-am consulta pe frații noștri . . ." Era, evident, un apel. Călugării se apropiară. „Doctore", răspunse șeful îndreptîndu-și talia înaltă, „nu sînt de acord să discutăm acest lucru . . . Plecați, domnilor." „Dar omul acesta ne poate nenoroci!" strigă *doctorul*. „E-adevărat! E-adevărat!" se auziră murmure. Înălțimea Sa își înăbuși un gest de mînie violentă. „Milorzi și gentlemeni, spuse el, știți bine că refugiul nostru-i de negăsit . . . În momentul de față, locul prin care a pătruns acest tînăr nu mai există . . . și-apoi, cum și-ar putea aminti altceva decît de niște galerii întortocheate . . ." „Dar a venit o dată!" . . . îl întrerupse o voce. „Rog să nu fiu întrerupt, domnilor! Vă cer viața acestui tînăr." Un murmur străbătu mulțimea. „Țin la sora lui", continuă șeful. „Vreau ca noaptea care a trecut să nu-nsemne pentru ea decît o amintire de dragoste . . ." Rumoarea se înteți. „Doresc ca-n memoria ei să nu existe, alături de imaginea mea, un gînd îndoliat." „Fir-ar să fie, milord!" strigă o voce aspră. „Puneți asemenea nimicuri în balanță cu siguranța noastră? . . ." N-ai văzut niciodată, Stephen, o transformare mai neașteptată și mai înspăimîntătoare ca aceea care se petrecu pe figura calmă și mîndră a Înălțimii Sale. Ochii săi aruncau săgeți, în timp ce mușchii feței îi tresăreau violent. Fruntea i se înroși deodată și linia albă a unei cicatrice se ivi atît de clară, încît ai fi zis că-i pictată cu pensula . . .

— De la sprînceana stîngă pînă la rădăcina părului? . . . îl întrerupse Stephen.

— Întocmai! spuse Frank. Ți-aduci aminte de visul meu? . . .

— Mi-aduc aminte de ceea ce am văzut, Perceval! răspunse încet Stephen. Mi-aduc aminte de asasinul tatălui meu . . . E același om! Oh! El e!

CAPITOLUL XX

PACT ÎNTRE DOUĂ PORNIRI DE URĂ

— Ascultă-mă, Frank, acum ascultă-mă tu — continuă Stephen. Trebuie să obținem din toate acestea o certitudine... Îți vei continua după aceea povestirea... Oh! crede-mă, el e, același om care, într-un interval de doisprezece ani, a așternut doliul atît în familia ta, cît și-n a mea... Nu-i posibil să ne-nșelăm: pe lingă semnul cu care mîna Domnului i-a însemnat fruntea, pentru a-l supune răzbunării noastre, e vorba de-același orgoliu ciudat în mediul rușinii, de-aceeași mîndrie în lumea crimei, de-același curaj neînfricat în sinul josniciei. Eram încă un copil. Pătucul meu se afla instalat într-un colț al aceleiași camere, din casa Randal, unde nefericita ta soră s-a culcat în același pat în care dormise tatăl meu în noaptea despre care ți-am vorbit. Ușa prin care-ai coborît tu în galerie se deschise. Apărură doi oameni. Unul din ei lăsă pe masă făclia pe care-o ținea în mînă și veni la mine să-mi astupe gura cu-o batistă. În același timp, se așeză între mine și pat, în așa fel încît să mă-mpiedice să văd. Dar nu-mi acoperise bine vederea, privirea mea putîndu-se strecura între brațul și trupul său. Am văzut tot. Celălalt, care era mai înalt, avea în mînă două pumnale; se îndreptă direct spre patul tatălui meu și-i strigă cu voce tare numele. Tata se trezi tresărind. La vederea străinului care se afla la căpătîiul lui scoase un țipăt. „Taci, Mac-Nab, taci!" spuse omul mascat. „Eu sînt." „O'Breane!" murmură tata lăsînd capul în piept. „Mă așteptam la asta!... Mi-am jucat viața, am pierdut!..." „Încă nu, Mac-Nab... Scoală-te! Știi bine că eu nu ucid!... Scoală-te, îți spun! Am adus două pumnale." Tata se ridică încet. Groaza mea ajunsese la culme, dar continuam să privesc. Cînd tata fu în picioare, cel pe care-l numise O'Breane îi întinse unul din pumnale. Tata îl luă și se puse în gardă. Lupta a fost scurtă și tăcută. Tata căzu după cîteva secunde. „Peste un ceas voi fi răzbunat!" îngînă el. O'Breane se aplecase să lovească. În timp ce se ridica, masca îi căzu de pe față. I-am văzut chipul timp de-o secundă, Frank... i-am văzut fruntea aprinsă de

focul luptei și, în mijlocul frunții, o cicatrice albă întru-totul asemănătoare celei pe care-ai descris-o. „Copilul te-a văzut, milord!“ strigă omul care mă păzea. În același timp își ridică asupra mea cuțitul, dar O'Breane, care-și pusese din nou masca, îi smulse arma din mîini și se-aplecă deasupra culcușului meu. „Biet copil!“ murmură el cu-o voce blajină și plină de milă „Dumnezeu mi-e martor c-aș fi vrut să-ți cruț tatăl... Dar îmi stă în cale... și eu trebuie să merg înainte!“ Deschise fereastra și sări împreună cu însoțitorul lui afară. La țipetele mele, toată casa a fost în picioare și-aproape numaidecît au sosit niște soldați din Dunfries. Dealtfel, fuseseră chemați chiar de tatăl meu. Le-am arătat ușița. Au deschis-o. În spatele ei era zidul acela despre care ți-am vorbit, Perceval, un zid masiv, fără nici o deschizătură, care evident fusese construit cu cîteva secole în urmă.

— Ciudat — murmură Frank. Iar împrejurarea aceasta, asupra căreia voi fi silit să revin la sfîrșitul povestirii mele, nu constituie nici singurul, nici cel mai mic mister al locului acela funest, Stephen... Dar ne-am străduit în zadar să-nțelegem, căci în toate acestea există ceva și mai straniu... Povestea ta seamănă nu numai cu-a mea, Mac-Nab, ci și cu cea istorisită de lady Ophelia...

— Cum!... exclamă Stephen.

— Secretul contesei de Derby nu-mi aparține — îl întrerupse Frank — și n-am voie să mă folosesc de el decît într-un anumit fel și față de anumite persoane.. Dar am cel puțin dreptul să mă slujesc de el față de mine însumi și-această revelație, care concordă, cu cuvintele tale, cu-amintirile mele, îmi risipește îndoielile în asemenea măsură, încît le preschimbă aproape în certitudine. Stephen, cred că știu numele mascatului care l-a ucis pe tatăl tău și numele brigandului care mi-a pîngărit sora... Extraordinară coincidență! Ca și cum totul trebuia să semene, ție ți-a salvat viața în camera din casa Randal, iar mie în capelă. Poate chiar m-a crutat o dată mai mult decît pe tine... Dar mărinimia e prea neînsemnată în comparație cu răul făcut.

— Nu vrei să-mi spui numele lui? întrebă Stephen.

— Prietene — răspunse Perceval — ți-l voi spune. Dar ascultă ce s-a întîmplat cu sora mea. Mînia subită a șefului avu un efect magic asupra așa-zișilor călugări

Se dădură înapoi îngroziți, lăsînd un mare spațiu gol între ei și el. Îl priveam cu uimire și admirație. O tăcere profundă domnea în capelă. „Tînărul acesta va trăi", spuse Înălțimea Sa, stăpînindu-și vocea care voia să izbucnească. „E dorința mea!" Nimeni nu îndrăzni să răspundă. Fără să-și piardă expresia de trufie inflexibilă și dominatoare, chipul Înălțimii Sale redevenise calm. Sprincenele-i negre schițau pe fruntea acum palidă o linie hotărîtă și pură. Cicatricea dispăruse. „Milorzi și gentlemeni", spuse el, „nu vă mai rețin ... Puteți pleca." Cu toții se înclinară respectuos, în tăcere. În clipa următoare, în capelă nu se mai afla decît un singur călugăr pe care șeful îl oprise printr-un gest. „Doctore", îi spuse el, „toarnă cîteva picături de opium pe buzele sărmanei fete care dorme acolo ... E-o copilă frumoasă și blajină ... Trebuie să fie iubită, și-aș vrea ... Dar e-o nebunie să regreți trecutul, doctore." Călugărul scoase dintr-o trusă pe care-o purta cu el o fiolă și umezi buzele surorii mele. „Dar gentlemanul?" se interesă falsul monah. „Tînărul trebuie adormit și el, doctore." „Dar dacă refuză să bea?" „Încearcă." Doctorul, a cărui barbă semăna cu-o mască, acoperindu-i aproape în întregime fața, veni lîngă mine și-mi scoase călușul. Înălțimea Sa se plimba agale pe lîngă masă. Am răsuflat din greu. „Vrei să bei?" îmi spuse doctorul. Am luat fiola și-am băut. „Oricine ai fi", am țipat eu apoi, adresîndu-mă șefului, „te consider un laș, un mizerabil ... Primesc viața pe care mi-o dăruiești, dar numai ca să mă răzbun ... Să nu-ți închipui că ești atît de bine mascat încît să nu te pot recunoaște ... " „Îl auziți, milord?" spuse doctorul. „Îl aud, doctore, dar fii liniștit, cei ce-au vrut să se răzbune pe mine au murit ... " Se apropie de mine și mă privi drept în față. „Și eu te voi recunoaște", murmură el, „dar dacă va fi posibil, te voi cruța iarăși." Dacă omul acela este cel pe care-l cred eu, Stephen, și-a ținut făgăduiala căci, lunea trecută, viața mea s-a aflat din nou în mîinile lui.

Stephen bănuia, dar voia o certitudine.

— Lunea trecută ... ? repetă el.

Frank își arătă rana.

— El e autorul!

— Rio Santo! exclamă Mac-Nab. Aproape că m-aș-teptam la asta! Dar nevăzîndu-l vreodată, nu puteam

ști... Oh! trebuie să dau de el! Nici nu bănuiești pînă unde a-mpins hazardul asemănarea dintre nenorocirile noastre... nu știi că ura noastră are aceleași motive și-aceeași măsură... știi cît de mult seamănă suferințele noastre din trecut... Ei bine! Pînă și prezentul ne apropie! Omul care stă între tine și Miss Trevor e-același care mă-mpiedică să mă apropii de inima Clarei.

— Oare-i cu putință?... îl întrerupse Frank.

— Pe el îl iubește Clary, cu pasiunea aceea a cărei explicație constituie un mister, ca dealtfel tot ceea ce-l înconjoară... el a răpit-o, poate...

Stephen povesti cu lux de amănunte scena de la Temple Church și Frank își dădu seama, din descrierea făcută frumosului visător, că era vorba de marchizul de Rio Santo.

— Da — spuse el după un moment de tăcere — ai drepturi egale cu-ale mele. Iar asemănarea pe care ai găsit-o între omul de la Tempe Church și asasinul tatălui tău este o dovadă în plus. Căci fără să fi vorbit împreună despre el, l-am recunoscut amîndoi...

Stephen se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Unde te duci? îl întrebă Frank.

— Să-l înfrunt pe marchizul de Rio Santo — răspunse tînărul medic a cărui mînie îl scosese din calmul său obișnuit. Poate voi avea mai mult noroc decît tine, Perceval... dacă nu... va trebui să răzbuni și-un frate în afară de sora ta...

— Stai! se adresă Frank cu o nuanță de reproș. Dacă vrei să profiți de rana mea! Ah! Stephen!... pentru prima oară ești egois și nedrept!

Stephen se întoarse lîngă pat și-i strînse mîna lui Perceval.

— Iartă-mă, Frank — șopti el — dar mă-nnebunește gîndul să nu știu nimic despre Clary...

Perceval dădu plapuma la o parte și puse atît de rapid picioarele pe covor, încît Stephen nu-l putu opri.

— Vezi, prietene, vezi! spuse el. M-am înzdrăvenit și n-am să te fac să m-aștepți mult... Oh! sărmana mea Harriet! adăugă, întinzîndu-și mîinile împreunate spre portretul surorii sale. Tu ești în ceruri și-acolo totul se iartă... dar, pe pămînt, lumea se răzbună... Oh! țineai la onoare, Harriet... Chiar sub privirea lui Dumnezeu

vei zîmbi cînd omul acela va fi pedepsit. Încă vreo cîteva cuvinte și povestirea mea se termină, Mac-Nab — continuă el cu glas violent, sugrumat de-un accent de durere neașteptat. Șeful și cel căruia îi spunea doctor se retraseră. Am rămas singur cu Harriet care dormea. Nu mai eram atît de strîns legat. M-am tîrît pînă la sora mea și-am ridicat vălul de mătase cu care era acoperită. Avea un surîs pe buze și rostea, în vis, numele iubit al lui Henry Dutton. Biata surioară! M-am așezat lîngă ea. M-a prins somnul. În clipa cînd am sărutat-o pe frunte, am simțit că-mi pierd cunoștința. N-aș putea spune cît timp am rămas sub influența narcoticului, dar de la Crewe pînă la Dudley-Castle, care se află între Peebles și Middleton, e cale lungă. A fost desigur nevoie de mai mult de-o zi pentru acoperirea acestei distanțe pe drumurile desfundate ale Scoției de Sud. Și totuși, cînd m-am trezit, Stephen, mă aflam în apropierea castelului mamei mele. Ne aflam, eu și sora mea, în trăsura noastră. Harriet continua să doarmă. Trăsura era părăsită; caii fuseseră deshămați și dispăruseră împreună cu surugiul. Am ajuns la grilajul parcului și-am strigat. Sora mea fu transportată în casă. Se trezi. Prima ei privire mi-era adresată mie. „Frank", spuse ea, „îmi aduc aminte de tot ... știu ... Va trebui să mor." Din ziua aceea, Stephen, n-am mai auzit-o niciodată pe biata mea Harriet scoțînd vreo vorbă. S-a stins încet lîngă noi, ucisă de rușinea care-i apăsa conștiința. Cît au fost zile frumoase, se ducea uneori să se așeze la umbra unui stejar în parc. Orele treceau; ca stătea nemișcată. Mama era tot timpul după ea și plîngea, văzînd-o cum se stinge. Cînd veni toamna, puterile o părăsiră. Nu se mai putea duce în parc. Nu mai avea suflu. Într-o seară, ne chemă printr-un gest, pe mine și pe mama, lîngă șezlongul ei. Ne-am așezat alături. Și-a pus mîinile în ale noastre și-a început să zîmbească pentru prima oară după șase luni. Apoi și-a ridicat ochii mari spre cer. Mama căzu în genunchi și începu să se roage. Stephen, Harriet murise! Nu așteptasem această clipă ca să acționez în justiție, și chiar a doua zi după sosirea mea la Dudley-Castle scrisesem unchiului tău, domnului Mac-Farlane, în calitatea sa de magistrat al comitatului Dumfries, o scrisoare precisă, amănunțită, scoțînd la iveală latura stranie a

aventurii noastre care n-avea nici o legătură directă cu onoarea numelui Perceval. Unchiul tău, Stephen, mi-a răspuns printr-o scrisoare — aş numi-o evazivă, ca să n-o calific mai sever — prin care se eschiva să deschidă o anchetă asupra unui fapt considerat de el nu numai straniu, ci şi imposibil... Am stăruit într-un mod categoric şi fără drept de replică. Ancheta a avut loc. A început şi s-a încheiat în casa lui Randal Graham, între pereţii camerei în care dormise sora mea. Cazul s-a clasat pe loc, declaraţia mea fiind considerată, încă de la primele rînduri, eronată. Într-adevăr, scara despre care arătasem că-mi slujise să cobor în galerii nu exista. În locul ei, îndărătul uşii, se înălţa un zid de piatră de-o vechime incontestabilă. Cît despre galeriile înseşi, douăzeci de martori au declarat că nu auziseră niciodată vorbindu-se despre aşa ceva.

— Aş fi procedat şi eu la fel ca martorii aceia, Frank, — spuse Stephen.

— Te cred, Mac-Nab. Poate sînt nedrept faţă de domnul Mac-Farlane... Şi totuşi, capela aceea blestemată se găseşte chiar sub castelul lui din Crewe!... Dar n-avem timp de asta acum, trebuie să ne gîndim la alte lucruri, nu să dezlegăm enigme... Mai eşti hotărît să-l înfrunţi pe marchizul de Rio Santo?

— Nu! răspunse Stephen.

Frank îşi exprimă printr-un gest satisfacţia.

— Dar eu — întrebă el — crezi că voi putea lua în curînd lucrurile de la capăt?

— Tu, Perceval? spuse nepăsător Stephen. Ca şi mine, nu vei mai încrucişa de-aci înainte spada cu-acest om. Spada, prietene, este o armă doar împotriva unui braţ loial... Cu marchizul de Rio Santo trebuie folosite alte mijloace... Nu-ţi dai seama că scena diabolică jucată la căpătîiul tău, pentru a-l induce în eroare pe James Trevor, era o invenţie a Senioriei Sale?

— Crezi!... spuse Frank.

— Şi mai cred ceva. O bănuială pe care a trebuit s-o resping, devine acum pentru mine certitudine... L-ai recunoaşte pe călugărul acela căruia i se spunea *doctorul*, în galeriile din Crewe?

— Nu ştiu... Dar de ce mă-ntrebi?

— Imaginația mea lucrează prea repede — șopti Stephen în loc să răspundă. Și, în definitiv, nu pot crede ca doctorul Moore... unul din savanții noștri de seamă... să fie în stare să bea și să danseze cu niște bandiți sub ruinele Sfintei Maria... Încercarea de asasinat rămîne totuși o realitate... Dar de ce oare să fi-ncercat doctorul Moore să te ucidă, Frank? adăugă tînărul medic, adresîndu-se deodată lui Perceval!

— Mi-ai mai vorbit despre asta, Stephen, dar marchizul de Rio Santo care-mi cruțase viața...

— Oh! orice mare actor — îl opri Mac-Nab — are infinite nuanțe în jocul său... Cred că marchizul e-un mare actor... În orice caz, este un dușman redutabil, care nu ezită să folosească orice armă...

— N-avem împotriva lui decît ură și bănuieli — spuse Frank.

— Multă ură și bănuieli teribile, Perceval!... Dă-mi mîna... pulsul e bun... vei fi în stare să-ncepi încă din seara asta bătălia!...

— Fii mai explicit, Stephen.

— Am să-l sun pe Jack... E șapte și jumătate... La opt vom fi în Regent Street.

Jack apăru în prag.

— Ajută-l pe stăpînul dumitale să se-mbrace — îi spuse Stephen.

Frank, uimit, se supuse. Rana nu-l mai supăra. Resimțea doar slăbiciunea pe care i-o stîrnise.

După ce bătrînul valet îl ajută pe Frank să-și îmbrace costumul, Stephen continuă:

— Cheamă o trăsură, Jack.

— Te-ai hotărît în sfîrșit să-mi spui ce plan ai, Mac-Nab? îl întrebă Frank.

Stephen îi luă mîna și i-o strînse puternic.

— Prietene — spuse el cu o fermitate calmă — vom începe lupta, mai întîi în folosul tău... Va veni și rîndul meu... Trebuie să ai o întrevedere particulară cu domnișoara Mary Trevor.

— Aș vrea... aș vrea din tot sufletul, Stephen, dar...

— Te rog să m-asculți... această întrevedere va fi prima lovitură dată dușmanului comun... Mijlocul de-a o obține? N-am nici o certitudine; dar lady Ophelia-i geloasă, așa că mergem acasă la ea.

CAPITOLUL XXI

O MICĂ REUNIUNE

În aceeași seară, la Trevor-House avea loc o mică recepție. Lord James juca whist cu doctorul Muller care-l cucerise prin aerul său flegmatic, cu lord Stewart și sir Arcadius Bombastic, poetul laureat.

Lady Campbell era înconjurată de escorta ei, din care lipseau doar marchizul de Rio Santo și frumosul cavaler Angelo Bembo.

De cinci zile, Mary Trevor nu ieșise din camera ei: în seara aceea, coborîse în salon să stea de vorbă cu miss Diana Stewart, cea mai bună prietenă a ei.

Sărmana Mary era foarte slăbită și mult schimbată. Silueta ei firavă părea încovoiată sub povara unei agitații prea mari și nu puteai să-i privești tenul palid fără să-ți inspire milă.

Între ea și prietena ei exista un vizibil contrast. Miss Stewart era o galeză cu tenul ușor bronzat, cu ochi adînci, cu gura trandafirie, cam mare, și-un surîs malițios care-i dădea un farmec deosebit. Strălucea de sănătate, veselie, ironie, tinerețe, viață și bunătate.

Mary te întrista dacă o vedeai lîngă ea. Frumusețea ei distinsă, de-un tip superior, dispărea în umbra strălucirii, pline de prospețime, a prietenei. Și-apoi, trăsăturile-i palide purtau pecetea suferinței: era atîta deznădejde în privirea stinsă, iar ochii-i cerniți păstrau urma atîtor lacrimi!

Cele două tinere stăteau de vorbă într-un colț. Toți ceilalți se aflau în jurul prestantei lady Campbell.

Conversația se desfășura sărindu-se de la un subiect la altul, abordîndu-se teme actuale sau trecute.

Lady Campbell ținea în mîinile sale experimentate frînele discuției și, cum avea ideea ei fixă, conversația revenea periodic la marchizul de Rio Santo.

— Nu l-am mai văzut la Park — spuse lord John Tantivy — de... stați... să mă gîndesc... de cinci zile, pe onoarea mea!

— Nu mai e văzut nicăieri — adăugă lady Margaret — nici în Park nici în altă parte.

— O eclipsă totală! murmură Lantures-Luces. Vorbesc serios.

— Scumpule, dumneata vorbești întotdeauna serios — replică un gentleman sportiv, aranjîndu-și cravata... Acum cinci zile marchizul călărea pe Kitty-Bell, iar iapa lui albă care-a cîștigat penultimul *handicap* la Epsom... În ziua precedentă încălecase pe... Erai acolo, sir Paulus?

— Da, milord... Cu siguranță, miladies, marchizul n-apare nicăieri dacă s-a exilat și de cercul iubitei noastre lady Campbell (sir Paulus se înclină în fața surorii lordului Trevor) și trebuie să presupunem că-i vorba de-o indispoziție...

— Fir-ar să fie! bodogăni sportivul. Am impresia că baronetul ăsta de doi bani m-a luat peste picior prin răspunsul lui.

Onorabila Cicely Kemp interveni și dînsa:

— Marchizul de Rio Santo nu-i bolnav — spuse ea mușcîndu-și buzele — iar în ceea ce privește imensa lui locuință din Belgrave-Square se povestesc lucruri ciudate.

— Și-anume, ce se spune, iubito? întrebă nerăbdătoare lady Margaret.

— Oh! doamnă — răspunse onorabila Cicely Kemp. care-și mușca din ce în ce mai tare buzele — înainte de căsătorie fetele nu trebuie să se-arate prea inițiate în astfel de probleme...

Lantures-Luces se înclină curtenitor și spuse:

— Miss, aveți un evantai minunat, vorbesc...

— ... Foarte serios! completă, războinic, sportivul.

— Lord John m-a ghicit, doamnelor... Apropo, scumpul nostru Rio Santo nu-i singurul transfug... Nici Brian de Lancester nu se mai arată nicăieri... Cei doi aștri au dispărut deodată.

— Viconte, ești totdeauna modest — spuse surizînd lady Campbell.

— Vai, doamnă, sînteți prea bună. Voiam să spun... Haide, lord John, termină!

Tantivy se strîmbă și mormăi: „La naiba". Dacă Lantures-Luces ar fi fost un pursînge, i-ar fi aplicat o pedeapsă exemplară. Dar micuțul și zglobiul franțuz n-ar fi putut să parcurgă, la trap, nici jumătate din lungimea hipodromului din New-Market.

— Serios! adăugă el triumfător. Lord John n-a vrut să m-ajute... A mai auzit vreuna din dumneavoastră, stimate doamne, vorbindu-se despre scumpul Brian de Lancester?

— Nu, de la faimoasa reprezentație pe care ne-a dat-o la Covent-Garden — răspunse lady Campbell.

— În urma căreia — adăugă lady Margaret — contele de White-Manor a stat la pat două zile.

— Se spune că-i îndrăgostit — îngînă Cicely Kemp, roșind peste măsură.

— Shoking! mormăi *in petto* lady Margaret.

— Dragostea-i singurul bun adevărat pe acest pămînt, miladies — declamă de departe poetul laureat. O emanație imaterială care fuge dintr-o inimă spre a fermeca alta, un suflu insesizabil, un polen al sufletului...

Hotărît lucru, onorabila Cicely Kemp folosise un adjectiv nepotrivit. Să vorbești despre dragoste la șaptesprezece ani fără unsprezece luni!...

— Închipuiți-vă, frumoase doamne — continuă vicontele la Lantures-Luces — în aceeași seară, Brian a vrut să mă bată...

„Bună idee!" gîndi Tantivy.

— În fața teatrului. Eram cu... cu-o doamnă, miladies.

— Cu signora Briotta — spuse incorigibila Cicely Kemp. Dansează bine, dar are niște rotule cam dizgrațioase.

— Vai, doamnă! exclamă Lantures-Luces scandalizat. Adevăru-i, doamnelor, că mi-a pus mîna în gît. Încă o secundă și-aș fi fost pe jos.

— Teribil, original! spuse lady Margaret cu admirație.

— Povestește-ne, domnule de Lantures-Luces — adăugă lady Campbell — trebuie să fiți de acord, doamnele mele, fără viconte... și fără lord John Tantivy, ne-am simți ca niște biete abandonate.

Doamnele se înclinară.

— Haide, scumpule, povestește! spuse sportivul cu un aer de tristă resemnare.

Domnul viconte de Lantures-Luces se lăsă rugat, în limitele de timp tolerate, declară că, serios vorbind, povestea nu merita să fie istorisită și sfîrși prin a spune totul pe îndelete, fără a uita pierderea lornionului.

Întîmplarea primi calificativul de delicioasă, iar John Tantivy fu singurul care nu se amuză deloc.

„Fir-ar să fie!" gîndi el. „Ca să fi fost amuzant, trebuia măcar să-i fi stîlcit mutra cu-o lovitură de pumn!"

— Știu și altele mai nostime — exclamă Lantures-

Luces, pe care aplauzele îl stimulau. Scumpul nostru Brian, slavă Domnului, ar putea aproviziona singur, cu anecdote, toate saloanele Londrei!...

— Împreună cu marchizul de Rio Santo, şi cu dumneata, viconte — spuse sora lordului James, pe-un ton în care-o imperceptibilă nuanţă de persiflare se ascundea sub bonomia cea mai curtenitoare. Dînsul ne-nveseleşte într-adevăr toate reuniunile... N-am dreptate doamnelor?

— Vai! doamnelor!... vai! miladies...! exclamă franţuzul salutînd vioi în dreapta şi-n stînga, — mă copleşiţi!... Nu merit atîta... pe onoarea mea, nu... vorbesc...

„Vorbeşti prea mult, poney afurisit!" gîndi sportivul care avea chef să povestească un *steeple-chase** în cursul căruia douăzeci şi doi de cai fuseseră ucişi, fără a-i mai pune la socoteală pe gentlemenii călăreţi.

— Sîntem numai urechi — continuă lady Campbell.

— Pe-onoarea mea, doamnelor, nu-i ceva nou... S-a-ntîmplat acum cel puţin trei săptămîni, dar ziarele n-au suflat nici un cuvînt, după cîte ştiu... Iată povestea... Scumpul nostru Brian a luat masa în seara aceea la club, între patru ochi, cu prinţul Dimitri Tolstoi, ambasadorul Rusiei...

„Ah! ce-aş mai vrea să fiu ambasadoare!" gîndi onorabila Cicely Kemp.

— Trebuie să vă spun că Excelenţa Sa bea zdravăn şi, cînd e „făcut", devine foarte melancolic... La al şaselea pahar de şampanie începe să suspine, la al doisprezecelea varsă lacrimi, la al optsprezecelea plînge în hohote, şi-aşa mai departe. În ziua aceea, Lancester era tocmai într-una din pasele lui proaste. Îi ţinu isonul prinţului pînă la al optsprezecelea pahar inclusiv. După aceea, doamnele mele, Excelenţa Sa obişnuieşte să spargă farfuriile şi, în general, tot ce se găseşte pe masă... De-altfel, Excelenţa Sa plăteşte a doua zi dimineaţa toate pagubele. Brian refuză să-l urmeze pe acest tărîm, oprindu-se la hohotele de plîns. De-aci s-a iscat o gîlceavă în toată regula. Şi-au dat întîlnire pentru a doua zi în Greenwich. Avea să urmeze un duel nemilos. Prinţul era furios.

— Şi s-au bătut? întrebă miss Cicely Kemp.

* Cursă cu obstacole (în engleză în original).

— Ai puțină răbdare, scumpa mea! replică lady Margaret.

— Plictisit, prințul, care-și dădea seama că nu va putea distruge nici un fel de veselă în seara aceea, se ridică dînd să plece. Brian îl opri. „Milord", îi spuse el, „Nu cunosc nimic mai plicticos decît un duel cu spada sau pistolul. Ar mai fi lancea... V-ar place lancea, milord?" „Ce vrei să spui, domnule?" strigă prințul, care credea că vrea să-și bată joc de el. „V-am întrebat, milord, dacă v-ar place lancea... Nu, nu merge! Ar semăna prea mult cu nevinovatele turniruri pe care le organizează anumiți lorzi scoțieni... Luați loc, prințe! Să căutăm împreună un mijloc de-a ne ucide cît mai puțin stupid posibil." Excelența Sa se așeză iar la masă. Se aduse șampanie și se bău zdravăn. Prințul era beat turtă. Lancester nu-și pierduse busola. „Milord", îi spuse el după o jumătate de oră, „trebuie să ne spînzurăm". „Foarte bine!" exclamă prințul. „Să ne spînzurăm, pe sfîntul Nicolaie!... *Waiter!** două funii, te rog." „De ce două, milord?... Știți, e-un duel... ajunge una singură. Dar avem nevoie de niște zaruri. Trebuie să tragem la sorți, să aflăm care dintre noi îl va spînzura pe celălalt."

— Ah! o idee tipică pentru Lancester — exclamă lady Margaret.

— Și-a existat vreun spînzurat? întrebă onorabila Cicely Kemp.

— Așteaptă puțin, frumoasa mea scumpă!...

— Prințul a strigat: „Bravo!" continuă Lantures-Luces. Brian și prințul deveniseră din clipa aceea cei mai buni prieteni din lume. Au fost aduse zarurile. Brian a pierdut și-a fost condamnat la spînzurătoare. Prințul Dimitri Tolstoi nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Era către miezul nopții. Brian și Excelența Sa au ieșit din club, braț la braț, și s-au îndreptat spre Portland-Place...

— Va să zică — spuse onorabila Cicely Kemp, — domnul de Lancester n-a fost spînzurat, de vreme ce...

— Te implor, sufletelule, ascultă! exclamă lady Campbell. Nu oricine poate povesti ca domnul de Lantures-Luces!...

— Vai! doamnă! bolborosi vicontele. Mă copleșiți, pe cuvîntul meu, și nu mai îndrăznesc... Ajunși în Portland-Place, în fața locuinței contelui de White-Manor, căci

* Chelner (în engleză în original).

vă-n-chipuiţi, stimate doamne, şi contele era amestecat în toată povestea asta, Brian îşi dezlegă cravata şi-şi scoase haina. „Haide, prinţe" — spuse el — „puneţi-mi, vă rog, funia de gît." Prinţul nu se lăsă mult rugat. N-a fost prea uşor, dar, cu puţină bunăvoinţă, doamnele mele, reuşeşti orice. Cîteva minute mai tîrziu, Brian de Lancester se clătina spînzurat de brana unui felinar cu gaz, iar Excelenţa Sa prinţul Dimitri Tolstoi se prăpădea de rîs privindu-l.

— Cum! exclamă în cor grupul doamnelor. Lucrurile au mers atît de departe?

— Da, miladies.

— Dar, de fapt — obiectă Cicely Kemp — domnul de Lancester n-a fost spînzurat de-a binelea?

— S-ar spune că-ţi pare rău, iubirea mea! observă cu asprime lady Margaret.

— Oh! nu, doamnă — răspunse onorabila miss — dar orice poveste trebuie să aibă un sfîrşit.

— Ei bine — spuse lady Campbell surîzînd — pun rămăşag că vicontele ne rezervă o surpriză.

— Fireşte, doamnă — răspunse Lantures-Luces modest. Povestirea mea are un sfîrşit-surpriză... Iată-l! Brian ţinea funia cu-amîndouă mîinile şi, înainte de-a se avînta în eternitate, îşi blestema fratele cu-o voce tunătoare. Discursul lui scotea treptat, la ferestre, pe oamenii din cartier, astfel încît, murind, bietul Lancester putea să aibă cel puţin consolarea de-a fi dat ultima lovitură contelui de White-Manor. „Haide, Brian, haide, prietene", îi spunea în timpul acesta prinţul care se aşezase pe trotuar. „Dă-i drumul, fii băiat cuminte... Nu mă ţine aici... simt c-am şi răcit!" Brian continua să vorbească, acuzîndu-şi fratele de moartea lui şi invocînd asupră-i toate blestemele cerului. În timpul acesta, îşi făcură apariţia nişte poliţai. Oamenii de la ferestre le strigară să-l salveze pe nenorocitul care voia să se spînzure. Brian se grăbi să-şi dea drumul, dar nu mai era vreme. Poliţiştii îi scoaseră laţul, în ciuda împotrivirii prinţului Dimitri Tolstoi care-şi pierdu doi dinţi în cursul acelei memorabile încăierări. Dar cînd Brian fu repus pe picioare, lucrurile îşi schimbară aspectul. Ştiţi ce teribil e scumpul nostru Brian cînd se miniază, stimate doamne?... Ei bine, s-a făcut roşu ca racul văzînd nişte necunoscuţi îngăduindu-şi să-l salveze. Erau patru poliţai. Brian se năpusti asupra lor şi, rînd pe rînd, îi doborî de parcă ar fi

fost nişte soldaţi de plumb. După aceea, îl salută grav pe Excelenţa Sa ambasadorul Rusiei care zăcea şi el în noroi şi se duse liniştit la culcare.

— Delicioasă nebunie! spuse lady Margaret.

— Într-adevăr, miladies — adăugă sora lordului Trevor — dacă numai domnul de Lancester poate inventa şi pune în aplicare asemenea *eccentricities*, cred că veţi fi de-acord, numai vicontele ştie să le nareze cum se cuvine.

— Vai! doamnă! vai! ... bîlbîi Lantures-Luces, umflîndu-se în pene de satisfacţie.

— Şi ce s-a întîmplat cu ambasadorul Rusiei? întrebă Cicely Kemp.

— Ei! scumpa mea, nu mai contează! ... Dar ce părere are Lord John Tantivy despre această delicioasă întîmplare?

— Părerea mea, doamnă — răspunse grav sportivul — este că-n curînd nu vom mai avea libertatea de-a ne mişca la Londra! ... Poftim! Patru poliţişti nătîngi împiedică un gentilom să se spînzure cînd are chef! ... Parc-am trăi în Turcia, pe onoarea mea!

— Tantivy vorbeşte serios, stimate doamne — observă Lantures-Luces căruia triumful îi dăruia un grăunte de inteligenţă. Ca să răspund domnişoarei — adăugă el salutînd-o pe miss Kemp — voi adăuga încă două amănunte: nici prinţul Dimitri Tolstoi n-a murit, dar l-a costat o mie de lire ca ziarele să muşamalizeze aventura.

Subiectul a mai fost discutat cîteva minute, apoi conversaţia şi-a reluat cursul obişnuit, în salturi. Hotărît lucru, lady Campbell poseda în cel mai înalt grad ştiinţa de-a dirija situaţiile în societate, dar care-i pilotul iscusit care să nu fi eşuat o dată în viaţă din cauza mareei şi a vîntului potrivnic? Lady Campbell n-avea decît o dorinţă: să împiedice abaterea discuţiilor asupra lui Frank Perceval.

Se ajunse aci, fatalmente, deoarece la o serată în cerc restrîns trebuie să abordezi toate subiectele, absolut toate.

Onorabila Cicely Kemp, jucînd rolul pe care pictorul francez Gavarni il dă *Copiilor teribili* în fermecătoarele sale schiţe de moravuri, rosti numele lui Frank. Lady Margaret întrebă ce s-a întîmplat cu el ...

Lady Campbell aruncă o privire neliniştită spre nepoata ei. Numele lui Frank produsese efectul de care se temuse. Biata Mary îşi plecă fruntea palidă pe umărul Dianei Stewart.

— Frank e tot bolnav — răspunse Lantures-Luces. Nu iese din casă şi nu primeşte pe nimeni.

— Dă-mi voie, dragă — replică Tantivy, bucuros că are prilejul să-l contrazică pe fericitul său rival. Poate că nu primeşte, dar iese din casă. L-am întîlnit în Regent Street, la uşa contesei de Derby.

— Ah!... gîndi cu voce tare lady Campbell. Prima lui vizită a fost la lady Ophelia... Nu-i ştiam în relaţii atît de strînse.

— Contesa de Derby, e-n căutare de distracţii — spuse Cicely Kemp, *copilul teribil*.

În clipa în care-şi termină fraza, repetînd, poate, doar ceea ce auzise de la vreo lady ajunsă la vîrsta înţelepciunii, uşa salonului se deschise şi-un valet anunţă:

— Contesa de Derby!

CAPITOLUL XXII

CURIOZITĂŢILE INIMII

În timpul conversaţiei frivole pe care am relatat-o în precedentul capitol, miss Mary Trevor şi Diana Stewart se izolaseră de grupul principal, purtînd o discuţie cu totul diferită.

— Mary — spunea Diana, care văzîndu-şi prietena deprimată, devenise serioasă — buna mea Mary, nu vrei să-mi spui ce ai pe suflet?... Îţi aduci bine aminte că ne-am făgăduit să n-avem secrete una faţă de cealaltă... eu n-am nici un secret, dac-aş avea, l-ai şti... Nu mai ţii la mine, Mary?

— Ba da, Diana... oh! te iubesc atît de mult... ca şi altădată... mai mult decît altădată, de cînd cei ce mă iubeau m-au dat uitării!... Dar n-am nici un secret.

— Atunci de ce eşti atît de palidă, Mary? De ce nu mai ştii să zîmbeşti?

— Ştiam oare să zîmbesc odinioară? murmură miss Trevor. Diana, nu te mai gîndi la asta... eu, să zîmbesc!...

— Oh! Da, trebuie să zîmbeşti! Să fii fericită, Mary...

Miss Trevor își plecă ochii.

— Să fiu fericită! repetă ea, ca și cum acest cuvînt ar fi fost un termen dintr-o limbă necunoscută.

— Erai, pe vremuri, Mary...

— Diana, nu-mi mai aduc aminte.

Mary rosti aceste cuvinte în șoaptă. Erau expresia simplă și sinceră a unei descurajări atît de profunde, încît miss Stewart își simți ochii podidiți de lacrimi.

— Dragă Mary — spuse ea — nu vorbi așa... Nu-i cu putință să fi uitat înflăcăratele noastre discuții de la castelul mamei și lungile plimbări în pădurea de la Trevor-Castle!... Ce visuri frumoase de viitor ne făceam amîndouă!

— Simple visuri, Diana...

— Visuri ce se pot schimba în realitate, Mary!... Nu-i oare totul la fel ca-nainte? Uite, și vărul meu Frank s-a-ntors din călătorie...

— Te rog să nu-mi vorbești despre Frank — spuse miss Trevor încruntîndu-și ușor sprîncenele delicate.

— De ce, Mary? Nu-l mai iubești?

— Nu.

Mary întoarse capul. Cînd își privi din nou prietena, un suris forțat îi urîțea fața.

— Nu știai? continuă ea. Îl iubesc pe marchizul de Rio Santo!

— Și tu! exclamă miss Stewart. Oh! ia seama, sărmana mea Mary! eu m-am temut să-l iubesc!... Cred că l-am iubit... cred chiar...

Diana se opri. Apoi deodată un zîmbet îi înflori pe buze.

— Dar eu, eu iubesc în felul meu și nu mă las furată de tristețe... În definitiv, e regele bărbaților!... Ah! îl iubești, Mary... Ei bine! N-am cuvinte să-ți spun cît sînt de fericită că te-aud glumind...

— Nu glumesc, Diana! Mint!

Miss Stewart își pierdu surîsul și-și contemplă prietena al cărei glas jalnic se umpluse deodată de amărăciune.

— Minți?... repetă ea fără să înțeleagă.

— Sufăr!

Diana își trecu brațul în jurul taliei firave a prietenei sale.

— Asta se vede, biată Mary! replică ea oftînd. Dar gîndurile tale îmi scapă... cuvintele pe care le rostești nu mai au nici o noimă pentru mine...

— Cu-atît mai bine, Diana! Înseamnă că ești fericită.

— Aș fi, Mary, dacă nu te-aș mai vedea suferind... Aș vrea atît de mult să te-ajut!... Doamne! Dar nu-ți mai înțeleg inima... Fie-ți milă de tine și de mine, răspunde-mi fără ocol... Nu-l mai iubești pe Frank Perceval?

— Mă mărit cu marchizul de Rio Santo, Diana.

— Am auzit... Dar nu-mi vine să cred... Bietul Frank!

Mary aspiră adînc mirosul acru al sticluței sale cu săruri.

— Sper să mor curînd! spuse ea.

Domnișoara Stewart rămase uluită.

— Să mori! Oh! Îl mai iubești, Mary!... Cum ai fi putut să-l uiți! O inimă nobilă ca a ta nu se schimbă și nu iubește decît o singură dată... Dar ce tiranie stranie îți siluiește astfel voința? Lord Trevor e cel mai bun dintre părinți, lady Campbell...

— Ascultă! o întrerupse Mary înfiorată de spaimă.

— Ce este? întrebă miss Stewart.

— N-auzi?

Diana ascultă cu luare-aminte dar nu auzi nimic, în afară de vocea pițigăiată a vicontelui de Lantures-Luces povestind, în modul agreabil pe care l-am relatat, o *sccentricity* a lui Brian de Lancester.

Nervii sărmanei Mary păreau violent zdruncinați.

— Oh! eu aud — spuse ea — și zgomotul acesta mă-nspăimîntă... E-o trăsură, Diana, care aleargă pe asfaltul din Park-Lane: dacă-i a lui!...

În vocea domnișoarei Trevor se simțea o groază de nedescris.

— Trăsura cui? întrebă Diana.

— A lui!... O aud din depărtare: cînd nu-i lîngă mine, ceva din el se transmite nervilor mei și-i torturează. Mătușă-mea spune că-l iubesc... poate că-l iubesc. Diana... să nu iubești niciodată, oh! niciodată! Tu, care ești atît de plină de prospețime și drăgălășenie, tu, care zîmbești atît de voioasă, Diana, tu, care cînți atît de frumos la harpă și care dansezi la bal cu-o bucurie atît de sinceră; tu, care ești liberă oriunde și fericită, să nu iubești niciodată, ar însemna să suferi prea mult!... Înveți să plîngi, Diana, devii palidă și nespus de tristă... cintecul te irită, dansul te plictisește... iar noaptea... oh! noaptea, Dumnezeu, care n-are deloc milă de tine, îți tri-

mite visuri de fericire... Visuri, atunci cînd fericirea este imposibilă, iar la trezire te pîndește neliniștea!

Mary își ridică spre cer ochii ei mari secătuiți de lacrimi; vocea îi era înăbușită, stăpînită de disperare.

— Sărmană Mary! suspină miss Stewart care bănuia vag proporțiile straniului ei martiriu.

— Au trecut șase zile de cînd n-a mai venit — continuă Mary Trevor. Oare doresc să se reîntoarcă!? Sufăr la fel și cînd e departe de mine, fiindcă gîndul lui e-ntotdeauna prezent... Ah! nădăjduiesc să mor cît mai curînd!

— Dar, odinioară, Mary — spuse miss Stewart contrariată — cînd îl iubeai pe Frank Perceval, nu sufereai deloc!

O sclipire fulgerătoare lumină fruntea fetei.

— Odinioară, murmură ea, odinioară!... Ce bucuroasă eram cînd știam că trebuie să vină! Cum urmăream mersul prea încet al acelor pe cadranul pendulei! Ce nerăbdătoare eram să-l văd, ce fericită eram de prezența lui, ce atentă eram la vorbele sale nobile, ce geloasă eram pe fiecare din privirile lui! Dar nu-i asta dragostea, Diana... Mătușă-mea mi-a explicat pe-ndelete... pe-ndelete și de multe ori... atît de mult, încît o ceață s-a așternut peste propriile-mi gînduri... Vezi tu, dragostea-i un supliciu, iar ceea ce simțeam pentru Frank era un sentiment plin de speranță și fericire... Oh! pe marchizul de Rio Santo îl iubesc!

Mary rosti această concluzie, care părea o glumă amară și disperată, pe un ton convins.

— Dar e-o nebunie, scumpa mea Mary! strigă Diana. Ai înțeles-o greșit pe lady Campbell, sau fascinația exercitată de-acest om ți-a tulburat mințile... Tu îl iubești pe Frank, nu l-ai iubit niciodată mai mult ca acum.

— Ești o copilă, buna mea Diana — spuse miss Trevor scuturînd din cap — și nu te pricepi la lucrurile astea... e-adevărat că nici eu... și-am să mor fără să le cunosc.

Între cele două prietene se lăsă o clipă de tăcere. Domnul de Lantures-Luces își terminase povestirea. Conversația încetase și în celălalt colț al salonului. Diana se uita la prietena ei cuprinsă de-o dureroasă curiozitate. Mary părea să mediteze sau, mai bine spus, își lăsa gîndurile fără apărare în fața asalturilor tristeții ei obișnuite. O

umbră de melancolie amară coborî deodată peste fruntea ei.

— Știi, Diana — spuse ea — e nespus de frumoasă femeia care mi-a răpit inima lui Frank Perceval!

— Ce tot spui acolo, Mary? replică numaidecît Miss Stewart izbită brusc de un gînd. Frank să iubească altă femeie!... Oh! tare aș vrea să nu mă-nșel și să cred că numai gelozia-i cea care te tulbură! Te asigur... ești victima unei erori, Mary!... Și cine știe dacă bietul Frank n-a fost calomniat față de tine?

— Am văzut-o — răspunse Mary — e nespus de frumoasă!

— Ce-ai putut să vezi! strigă Diana regăsindu-și vioiciunea. Frank e vărul meu și nu-ngădui... Biata Mary! se stăpîni ea. Iartă-mă! Cred că-nțeleg acum suferința ta... Dar cine-i oare, în casa lui James Trevor, dușmanul lui Frank Perceval?

— Eu! răspunse miss Trevor, cu o privire în care licărea mînia.

— Tu, Mary!... Cum vrei să te cred? Te știu atît de nobilă și bună!... Oh! Doamne, totul e foarte ciudat... O clipă am crezut că-nțeleg, dar acum văd că toate aceste lucruri bizare sînt mai presus de biata mea putere de-nțelegere... E ca o fatalitate pentru tine!

— Poate, Diana... dar ce importanță are?... Doar știu că voi muri curind!

In clipa aceea, contesa de Derby își făcu apariția în salonul de la Trevor-House. Pe vremuri, înainte de sosirea lui Rio Santo la Londra, lady Ophelia era foarte intimă cu lady Campbell. Dar legătura ei bine cunoscută cu marchizul făcuse ca relațiile lor să se răcească. Totuși, aceste relații nu încetaseră cu totul; într-o anumită lume nu-i ușor să rupi definitiv o legătură, deoarece o ruptură devine prilej de bîrfă. Am văzut că lady Ophelia participase la balul de la Trevor-House.

Dar se întîmpla foarte rar ca lady Ophelia și lady Campbell să-și facă vizite fără protocol și mai ales în zilele rezervate intimilor. Un zid de etichetă se înălțase între cele două. Nu se mai iubeau.

Dimpotrivă, lady Ophelia păstrase pentru Mary Trevor un fel de prietenie, sau mai degrabă de compasiune tandră. Mary era totuși rivala ei; dar sufletul nobil al contesei de Derby nu putea urî un adversar atît de slab și

inofensiv pe care i-l scosese în cale hazardul. Şi-apoi spiritul ei minunat, monden, subtil care ştia să distingă nuanţele cele mai imperceptibile, vedea clar, sau aproape, în adîncul inimii fetei.

Îşi dădu seama că adevărata rivală nu era biata copilă ci mătuşa ei, lady Campbell, a cărei încăpăţînare constituia o pasiune. Aceasta iubea, pînă la nebunie, în contul şi în locul nepoatei sale.

Apariţia contesei de Derby stîrni o oarecare nedumerire printre obişnuiţii salonului de la Trevor-House. Fiecare din ei cunoştea perfect relaţiile existente între frumoasa vizitatoare şi amfitrioană. Vicontele de Lantures-Luces îşi mîngîie energic lanţul lornionului; sportivul bodogăni: „La naiba!“, iar miss Cicely Kemp era pregătită să pronunţe o enormitate, *shoking* din cale afară, cînd lady Margaret avu buna inspiraţie de a-i impune printr-un gest tăcerea.

În ceea ce-o priveşte pe lady Campbell, care nu era fireşte cea mai puţin surprinsă, se ridică cu zîmbetul pe buze şi porni jovială în întîmpinarea fostei prietene, ceea ce oferi lordului John Tantivy prilejul de a mormăi în gînd această judicioasă reflecţie:

— Într-o împrejurare asemănătoare, două iepe s-ar lua la bătaie! Astea se hîrjonesc!

Dealtfel, termenul *astea*, în intenţia lordului John, nu implica nici o comparaţie jignitoare pentru cea mai frumoasă jumătate a speciei cabaline.

Jucătorii de whist se ridicaseră. O primire în toată regula.

Dar pe cît de încîntată şi agitată părea lady Campbell, pe-atît de stingherită şi tulburată se simţea contesa de Derby. Faptul părea ciudat, căci lady Ophelia se bucura în toată Londra de renumele de-a fi incomparabilă în ştiinţa comportării în societate. Rivalele îi copiau ţinuta, deoarece ştiau că nu pot obţine rezultate mai bune procedînd altfel decît ea.

Era foarte palidă. Frumoşii ei ochi aveau cîteva urme de oboseală sau poate de lacrimi. Privirea îi era distrată, aproape pierdută.

— N-o văd pe miss Trevor — spuse ea înainte de-a lua loc. E cumva bolnavă?

Mary se afla în faţa ei.

— Ah! ... continuă lady Ophelia zărind-o. Te-ai schimbat foarte mult, dragă Mary!

O sărută pe frunte și, cu un gest involuntar, îi strecură mîna la piept. O retrase apoi repede și roși, de parcă ar fi săvîrșit un gest urît.

Apoi se îndepărtă brusc de Mary și se duse în mijlocul grupului.

— Doamnă — îi spuse Lantures-Luces — cred că nu v-am văzut niciodată purtînd o agrafă atît de minunată!

Trebuie să precizăm că lady Ophelia nu avea nici un fel de evantai pe care francuzul să-l poată admira, cum îi era obiceiul.

— Nu vreți — continuă el — să ne dați vreo știre despre scumpul nostru Frank Perceval?

Lady Ophelia se schimbă la față.

— Vai, cum ați roșit, milady! exclamă onorabila Cicely Kemp. Și ce palidă sînteți acum!

— Te rog, iubito, te rog — murmură lady Margaret.

— Frank Perceval! bîigui lady Ophelia. Nu știu nimic ... într-adevăr nimic ... domnule.

— Probabil că lord John s-a-nșelat — interveni francuzul care, în fond, avea o inimă bună.

Prevenită în acest fel, contesa făcu un efort să se stăpînească și continuă:

— L-am văzut, într-adevăr, pe domnul Frank Perceval ... Suferă încă de pe urma rănii și în plus ... suferă mult, domnule.

Mary o luă de braț pe miss Stewart. Cele două prietene se îndepărtară. Lady Ophelia le urmări cu-o privire îngrijorată.

Restul vizitei, care dealtfel n-a durat mult, a fost penibil, în ciuda eforturilor depuse de lady Campbell cu admirabilul ei talent de-a anima o conversație. Evident, contesa suferea și, lucru ciudat, indispoziția ei semăna cu rușinea sau remușcarea.

În cele din urmă se sculă în picioare. Fiecare se grăbi s-o imite, căci, spre deosebire de alte dăți, prezența ei devenise apăsătoare pentru toți.

După ce dădu mîna cu lady Campbell și-l salută pe lord James, în loc să meargă spre ușă, se îndreptă c-un pas grăbit spre Mary, care scoase un țipăt înăbușit.

Era, fără îndoială, din pricina surprizei.

În ciuda repetatelor invitații de a-și ține gura, pe care

i le adresa lady Margaret, miss Cicely Kemp susţinu că vizitatoarea scosese din sîn o hîrtie şi-o aruncase pe genunchii fetei în timp ce-o îmbrăţişase.

Lady Campbell aruncă o privire bănuitoare în direcţia aceea. Dar nu văzu nimic.

E-adevărat că mîna albă a Dianei Stewart se întinsese, retrăgîndu-se apoi repede. Din fericire, onorabila Cicely Kemp nu observase mişcarea.

Contesa de Derby plecă.

Evident, nu era nici o pierdere. Cercul se formă la loc şi începu să comenteze acea vizită neaşteptată.

În timpul acesta, Mary, emoţionată, primea pe furiş din mîinile Dianei Stewart o scrisoare pe adresa căreia re-cunoscuse dintr-o privire scrisul lui Frank Perceval.

Miss Cicely Kemp avusese dreptate.

CAPITOLUL XXIII

ÎNTÎLNIREA

Frank Perceval se prezentase singur la domiciliul contesei de Derby. Stephen îl aşteptase în trăsură.

A fost nevoie de multe rugăminţi, pentru ca lady Ophelia, înzestrată cu-o mare delicateţe sufletească, dar şi îmbibată de-acea orgolioasă şi demnă rezervă ce ţine loc de morală în lumea saloanelor, a fost nevoie deci de multe stăruinţe spre a fi convinsă să încerce demersul echivoc care încheie capitolul precedent.

Să transmită o misivă clandestină unei tinere fete! Ce ruşine!

Dar cazul frumoasei lady Ophelia nu era deloc un caz obişnuit.

Într-adevăr, nu ştia ce ameninţare întuneca viitorul domnişoarei Trevor, nu cunoştea drepturile lui Frank de-a lua apărarea sărmanei năpăstuite?

De asemenea, principalele ei scrupule erau determinate de sila, firească oricărui suflet integru, de-a săvîrşi un lucru echivoc. Dacă lady Ophelia ar fi socotit demersul ruşinos sau numai condamnabil din punct de vedere al

onoarei, nimic pe lume n-ar fi putut-o hotărî să-l îndeplinească. Șovăiala ei avea o cu totul altă pricină. Se temea să nu-i facă vreun rău marchizului de Rio Santo.

Dezvăluise deja secretul marchizului. Se căia pentru că, oricît de sigură era de dreptatea lui Frank, se temea de o luptă în care ea însăși ar fi furnizat niște arme împotriva bărbatului iubit. Trebuia oare să meargă mai departe și să dea într-un fel semnalul, deschizînd ostilitățile?

Prezentată sub acest aspect, chestiunea era ușor de rezolvat. La primele cuvinte ale lui Frank, contesa deveni inflexibilă și refuză categoric.

Dar Frank avea lecția învățată. Stephen vorbi, Frank își aminti și pledă ca un avocat, dragostea derutată tăcu.

Secretul încredințat de lady Ophelia nu-i aparținea decît ei, dar Frank era legat și el prin onoare să vegheze asupra domnișoarei Trevor. Era de datoria lui să păstreze tăcere, atîta timp cît va fi posibil. Dar împrejurările suferea modificări. Lordul James, în sufletul căruia secretul încredințat ar fi rămas închis ca într-un mormînt, refuzase orice explicație. Avea doar două soluții.

Prima era să se ducă acasă la marchiz, să-l amenințe, să-l silească să-și abandoneze planul, arătîndu-i arma pe care indiscreția contesei o făurise împotriva lui.

Cealaltă era mai simplă. Să stea de vorbă cu Mary.

Dar Mary nu ieșea din casă, iar Frank nu se putea înfățișa la Trevor-House.

Aceasta a fost, în esență, pledoaria lui Perceval.

Putea oare lady Ophelia să mai ezite în fața celor două posibilități oferite? Folosind-o pe cea de-a doua, Rio Santo nu afla nimic, iar secretul rămînea între Frank și Mary Trevor.

Ea se resemnă, iar Frank scrise o scrisoare. Contesa porunci să i se pregătească trăsura și plecă la Trevor-House.

Tulburarea ei excesivă în clipa remiterii biletului lui Perceval către Mary, rezulta din cele două motive arătate mai sus. Dar acolo, sub privirile dușmănoase ale prestantei lady Campbell, rușinea era mai mare decît temerile ei de îndrăgostită. Contesa roșise: tremura, nu pentru Rio Santo, ci pentru sine.

Cînd părăsi Trevor-House, fruntea îi era îmbrobonată de sudoare. Se ghemui, înspăimîntată, într-un colț al tră-

surii. O povară uriașă îi apăsa pieptul. I se părea că întreaga Londră va citi a doua zi pe chipul ei crima de lesbunăvoință pe care o săvîrșise.

Or, Londra, atît de îngăduitoare cu viciul acceptat, stabilit, normal, e nemiloasă față de orice vină nedefinită. Acolo poți săvîrși orice, însă într-un anumit mod. Trebuie să păstrezi aparențele și să nu te tăvălești în noroi decît după etichetă.

Cînd trăsura se opri în fața lui Barnwood-House, contesa era încă tulburată.

— N-aș fi făcut-o! murmură ea tremurînd. Vai, nu, n-aș fi îndrăznit, Doamne!... Dar biata copilă era atît de palidă și părea să sufere atît de mult!...

Scrisoarea lui Frank nu conținea decît cîteva rînduri. Ea solicita domnișoarei Trevor, în termeni respectuoși, dar hotărîți și presanți, o întîlnire acasă la prietena ei miss Diana Stewart, verișoara lui Frank Perceval.

Mary citi și rămase o clipă absorbită.

— Crezi că un bărbat poate iubi două femei, Diana? întrebă ea după un timp.

— Nu știi, Mary? replică nechibzuit Diana. Marchizul de Rio Santo nu iubește niciodată mai puțin de patru deodată!

O lacrimă se prelinse pe obrazul domnișoarei Trevor.

— Fără îndoială că-i și Frank la fel — îngînă ea — mă iubește pe mine, dar o iubește și pe femeia aceea... Eu nu-l mai iubesc.

Întinse scrisoarea Dianei.

— Ascultă, Diana — continuă ea. Mîine, cînd va veni acasă la tine să mă vadă, spune-i că sînt foarte fericită... spune-i că-i o plăcere să m-auzi cîntînd, să mă vezi surîzînd... Spune-i că nu mă poți întrece în veselie, atît sînt de bine dispusă...

Se întrerupse, epuizată. Diana, care nu înțelegea nimic, aruncă o privire asupra scrisorii.

— Cum! Mary — strigă ea — ai curajul să-l refuzi pe bietul Frank care-i rănit și suferă?

— Oare suferă cît sufăr eu? replică miss Trevor, a cărei voce se stingea. Spune-i... îți amintești, nu-i așa, Diana?... spune-i orice... Ei bine! Cînd voi fi moartă, va ști cît am suferit... dar pînă atunci să mă creadă fericită!

— Oh! Mary, biată Mary! murmură miss Stewart. Ce influență nefastă te-apasă! Ce mînă ți-a legat ochii cu-atîta cruzime, încît te-a orbit!... Ai milă de tine și nu respinge rugămintea lui Frank. Vino mîine, fie măcar pentru a-ți lua rămas bun de la el!

— Dacă ai fi văzut-o, Diana — răspunse Mary, recăpătîndu-și oarecum forțele prin gelozie — dacă ai ști ce frumoasă-i!... Nu, oh! nu, nu mă duc!

Ca toate firile slabe, Mary era excesiv de încăpățînată. Miss Stewart renunță s-o convingă.

A doua zi, la ora stabilită, Frank Perceval alergă la întîlnire. Diana era singură în salonul mamei ei. Fu nevoită să-i transmită lui Frank trista veste a refuzului.

Dar Frank n-avu răgazul să-și mistuie tristețea. Diana abia terminase de vorbit, cînd miss Trevor își făcu apariția, fără să se anunțe.

Deși era dimineață și miez de iarnă, purta o rochie albă. Una din acele grațioase pălării de paie, pe care doamnele din lumea bună le poartă în orice anotimp, îi ținea strîns părul din care cîteva bucle se resfirau muiate de aerul umed de afară.

Străbătu salonul cu pasul ei suplu și ușor de altădată și-i întinse mîna mai întîi Dianei, apoi lui Frank.

După aceea, se așeză între ei doi, cum obișnuia pe vremuri, înainte de plecarea lui Perceval în călătorie.

— Toată noaptea v-am visat pe amîndoi — spuse ea. V-am visat cu ochii deschiși, căci de multă vreme am uitat ce-nseamnă somnul... M-am gîndit că Diana mă va socoti rea la suflet și-am vrut să-l văd pe Frank... aș spune chiar pe dragul meu Frank — adăugă ea c-un zîmbet — ca să-l asigur că Mary Trevor continuă să-i dorească fericirea.

Rosti aceste cuvinte cu glas obișnuit, ferm și netulburat de nici o emoție.

— Ajută-mă, Frank — continuă ea. Pălăria asta-i prea grea pentru capul meu, îmi apasă fruntea... Mulțumesc, Frank — continuă ea cu-o amărăciune imperceptibilă, cînd Perceval îi îndeplini rugămintea — în timpul călătoriei tale n-ai uitat arta de-a sluji doamnelor.

Părul ei lung, eliberat din strînsoare, îi căzu în bucle ușoare pe umeri încadrîndu-i cu reflexe aurii contururile palide ale chipului. Era încă frumoasă, dar frumusețea ei părea să nu mai aparțină acestui pămînt. Semăna cu una

din acele fecioare pe care ni le înfățișează poezia cețoasă a lui Ossian, ieșind din mormînt și dăruindu-se vîntului din nord ce le ia cu el, făcînd să le fluture în depărtare cosițele bălaie și vălurile diafane.

Se uită rînd pe rînd la Perceval și la Miss Stewart care rămăseseră amîndoi muți de uimire.

— Pari tristă, dragă Diana — spuse ea. Și tu, Frank, te-ai schimbat mult... Nu știu dacă am să mor sau am să-mi pierd mințile...

Aceste cuvinte ciudate fură rostite cu degajarea pe care-o folosești atunci cînd schimbi idei obișnuite într-o conversație banală, dar ele căzură ca plumbul pe inima lui Frank și-o făcură pe Diana să tremure.

Mary nu luă seama la impresia dureroasă pe care o stîrnise și-și scutură capul, cu un soi de cochetărie copilărească.

— Diana — continuă ea deodată — ți-ai uitat rolul?... Cînd ne aflam astfel, tustrei împreună, după cîteva minute îți venea cheful să cînți la pian... Ai uitat, dragă Diana?... Frank și cu mine rămîneam atunci singuri...

Miss Stewart stătea nemișcată. Mary bătu cu piciorul în covor.

— Ei bine! Diana! strigă ea nerăbdătoare. Cît timp vei sta aici, Frank nu-mi va spune că mă iubește!...

Diana se ridică, parcă acționată de-un resort mecanic și se îndreptă încet spre pian. Mary îi oferi mîna lui Perceval care-o contempla impresionat. Culorile fugare pe care nerăbdarea recentă i le adusese în obraji dispărură. Își lăsă capul pe piept și nu mai scoase o vorbă.

Diana își plimbă mașinal degetele pe claviatura pianului din care își luară zborul cîteva note la întîmplare.

Aceste sunete neașteptate avură pentru Mary Trevor efectul unui șoc. Tresări violent, își ridică brusc capul și-și retrase mîna.

— Oh! exclamă ea suspinînd prelung.

Apoi, privindu-l pe Frank de parcă l-ar fi văzut atunci pentru prima oară, se îndepărtă de el adăugind:

— Ce cauți aici, milord?

— Mary! draga mea Mary! strigă Frank. Pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă... nu fi crudă ca tatăl tău... nu mă respinge înainte de a-mi fi ascultat justifi-

carea... Te iubesc, Mary! N-am iubit niciodată pe altcineva decît pe tine!

Miss Trevor făcu un efort vizibil pentru a-și păstra pavăza de răceală cu care se apăra.

— Milord — spuse ea — cuvintele dumitale mă uimesc. De ce să te justifici? Nu te-acuz de nimic... Ar însemna să dăm prea multă importanță unui trecut îndepărtat, pe care sîntem pe cale de a-l renega amîndoi.

— Amîndoi, Mary!... Oh! Nu... cel puțin eu, nu! Acest trecut va fi de-a pururi cea mai scumpă amintire a mea... Doamne! e deci adevărat că nu mă mai iubești!...

— Da, milord.

— Și poți să mi-o spui în față, fără tulburare și fără păreri de rău, Mary?

— Pot și trebuie s-o spun, milord, pentru că sînt logodnica marchizului de Rio Santo.

CAPITOLUL XXIV

CONFIDENȚA

Numele marchizului de Rio Santo, rostit de Mary Trevor, străpunse inima lui Frank ca un pumnal; trăsăturile lui, chinuite de febră și de urmările rănirii, îi exprimau elocvent durerea cumplită din suflet. O clipă, nu reuși să răspundă nimic.

Inima fetei, în momentele acelea, se avînta spre el. Biata Mary se învinuia pentru suferința lui Perceval. Eliberată pentru moment de obsesia inexplicabilă exercitată asupra ei de lady Campbell, simțea că iubește.

Dar una din principalele trăsături de caracter ale lui Frank era o mîndrie excesiv de susceptibilă. Odată trecută prima clipă de durere, se retrase în orgoliul său, acoperindu-și rana cu un văl.

Cursul ideilor i se schimbă. Furat de dragostea pe care o nutrea, era pe punctul de-a uita adevăratul scop al vizitei sale. Venise să acuze. Dacă i-ar fi explicat prezența Susannei la Dudley-House, biata copilă, înduioșată și că-

indu-se pentru răul pe care-l săvîrșise, ar fi cedat imediat bucuroasă!

Dar Perceval nu găsi de cuviință să continue în momentul acela explicația anunțată.

— Doamnă — spuse el cu o voce gravă și hotărîtă, care o silea să-i acorde atenție — nu știam că ești logodnica marchizului di Rio Santo, dar dacă aș fi știut, m-aș fi grăbit și mai mult să te-ntîlnesc... Acum, nu mai vorbesc din punctul meu de vedere. Orice s-ar întîmpla, pe buzele mele nu vor mai apare nici plîngeri, nici rugăminți... Voi încerca să uit, ca și dumneata, amintirile scumpe de dragoste care au fost cea mai prețioasă comoară a mea... Între noi nu mai există jurăminte; te dezleg, doamnă, de cele pe care mi le-ai făcut.

Mary asculta, păstrîndu-și atitudinea distantă de la începutul convorbirii, dar deja învinsă în adîncul inimii și înfrîngîndu-și cu greu lacrimile care voiau să izbucnească.

Miss Stewart, care continua să se afle la pian, își lăsă degetele să alerge la întîmplare pe clape, cîntînd, fără să-și dea seama, refrenul naiv al unui cîntec galez.

— Dar dacă nu mai am nici o speranță — continuă Perceval a cărui voce se îndulcise — încă iubesc și n-am făcut nimic care să mă priveze de dreptul de-a te ocroti și de-a înlătura, pe cît îmi stă în putere, groaznica nenorocire ce atîrnă asupra capului dumitale...

— Nu te-nțeleg, milord — bîigui Mary.

— Am să mă explic, doamnă... Oh! nu te teme că vei găsi în cuvintele mele amărăciune sau reproșuri... Sentimentul de mînie pe care mi l-a stîrnit primirea dumitale indiferentă nu-mi mai tulbură inima... Ai suferit, Mary, ai suferit mult și încă mai suferi... Dumneata care, cînd am plecat, erai atît de plină de tinerețe și de viață... Ah! Biată Mary, te iert...

— E-adevărat c-am suferit mult, milord... și trebuie să-ți par schimbată — spuse miss Trevor. De cînd nu te mai iubesc, zilele îmi sînt lipsite de bucurie, iar nopțile mi se scurg în lacrimi... De ce?... Nu știu... Îl iubesc pe marchizul de Rio Santo care, la rîndul lui, mă iubește... Ar trebui să mă simt nefericită?

— Sărmană Mary! repetă Frank, uitîndu-se la ea cu o compasiune de nedescris. Spui că iubești?... Nu...

Dac-ai iubi, n-ai spune-o... te-ai teme că-mi zdrobești inima...

— Oh! nu, milord — îl întrerupse Mary ai cărei ochi se umeziră. E mai frumoasă decît mine... Lacrimile nu i-au stricat tenul... Oh! nu, nu mă tem să-ți spun că nu te mai iubesc.

— Prin urmare ai văzut-o și dumneata, doamnă? întrebă Perceval.

— Da milord, am văzut-o... Nu știu de ce, văzind-o am simțit că mor... Vai! Frank, mintea mi-e la fel de slabă ca și inima... Am crezut că, poate, te mai iubeam încă... Da, am văzut-o... urca scările în Dudley-House... Tata a urmărit-o... Și astfel am devenit logodnica marchizului de Rio Santo.

Își duse mîna la frunte și închise ochii.

— Deci ai devenit a lui silită și luată prin surprindere? strigă Frank.

— Cine ți-a spus asta milord? întrebă Mary ridicîndu-și capul. Oare nu orice femeie trebuie să fie mîndră de dragostea marchizului de Rio Santo?

În loc să răspundă, Frank își întoarse privirea.

— Sînt o proastă — continuă miss Trevor. M-am frămîntat cumplit, deși ar fi trebuit să mă bucur... Nu trebuia să mă simt fericită că fusesem dată uitării, cînd eu însămi nu mai iubeam?

— Doamnă — spuse Perceval încercînd pentru a doua oară să scape de sub influența slăbiciunii sale sentimentale — nu mi-e dat să-nțeleg ce se petrece în adîncul inimii dumitale... În ce mă privește, n-am încetat nici o clipă să te iubesc și aș putea să mă justific c-un singur cuvînt...

— Justifică-te — murmură miss Trevor.

Frank îi luă mîna și-o sărută.

— Cei ce ți-au orbit astfel inima loială și bună, Mary, sînt niște oameni nespus de cruzi — spuse el. Oh! Da, te-am iubit întotdeauna... te voi iubi mereu!

— Dar femeia aceea, milord?

— N-o cunosc, Mary... Femeia aceea a jucat la căpătîiul meu o comedie perfidă și infamă... femeia aceea era plătită.

— De cine, Frank?... Doamne! De ce nu pot s-o cred?... De cine?

— Fără-ndoială, de cel care a-ncercat să mă otrăvească atunci cînd am fost rănit...

— Of! Frank!... murmură biata copilă înspăimîntată.

— De singurul om din lume care avea interes să mor sau să fiu nefericit.

— Oh Doamne! Doamne! izbucni în plîns Mary. Au încercat să te ucidă, Frank, dragul meu Frank... Şi eu care te respingeam!...

Se opri. Privirea ei deveni mohorîtă şi fixă.

— Şi eu care sînt acum logodnica lui! adăugă ea. Destul, milord, nu te cred.

— Sărmana copilă! murmură Frank din ce în ce mai emoţionat. Cine-a putut să-şi bată joc de ea în halul-ăsta?

— Ascultă — continuă el deodată. N-am venit aici nici pentru a-ţi reproşa purtarea, nici ca să mi-o justific pe-a mea... Am venit să te opresc pe marginea unei prăpastii... Ceea ce voi face pentru dumneata, aş face-o pentru oricine, căci procedînd astfel îmi îndeplinesc datoria de gentilom... Ascultă-mă.

Mary îl privi cu teamă, subjugată de solemnitatea cuvintelor sale.

— Există la Londra o femeie cu suflet nobil care a avut milă de dumneata şi de mine — continuă Perceval. Mi-a dezvăluit taina ei, ca să te salvez. Juri că vei păstra acest secret, Mary?

— Ce mă priveşte asta pe mine, milord?

— E vorba despre trecutul omului care îţi este impus spre a-ţi deveni soţ cu de-a sila.

— Milord, nu pot s-ascult nici un cuvînt jignitor la adresa marchizului de Rio Santo.

— Totuşi, ai să m-asculţi Mary — strigă Frank — ai să m-asculţi, dacă te rog...

Îşi trecu braţul în jurul taliei fetei a cărei frunte se înseninǎ.

— Ai să m-asculţi — continuă Frank — căci mă mai iubeşti, Mary, în ciuda lor şi-a ta!

— E-adevărat! gîndi cu voce tare biata fată. Frank, odinioară te iubeam mai puţin ca acum!... Dar sînt logodnica lui...

Îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui Perceval, cu nepăsarea graţioasă a unui copil şi începu să-l privească surîzînd blajin.

— Nu trebuie să te bucuri, dar nici să te-ntristezi, iu-

bitul meu Frank — adăugă ea. Vezi tu... nu mai am nici o putere... În îndurarea lui, Dumnezeu cel milostiv îmi trimite moartea...

— Nu, nu vei muri, Mary! strigă Frank simțindu-și inima copleșită de tulburare. Fericirea îți va reda viața... Voi împiedica să se încheie această căsătorie odioasă. Jură-mi Mary, jură-mi că vei păstra secretul pe care mi l-a încredințat lady Ophelia.

— E bună și suferă ca și mine — spuse Mary. Jur!

Frank o trase la pieptul lui.

— Mary — continuă el în șoaptă — știi că lady Ophelia trebuia să fie soția marchizului de Rio Santo?

— Știu că-l iubește — răspunse Mary.

— Ți-aduci poate aminte de-un străin venit la Londra, odată cu marchizul, și pe care deci eu n-am avut cum să-l cunosc. I se spunea cavalerul Weber.

— Mi-aduc aminte, Frank... după trei luni a plecat în India.

— Nu, Mary... cavalerul a plecat mult mai departe și nu se va mai întoarce niciodată din călătoria sa... cavalerul a fost asasinat.

Frank o simți pe biata copilă tremurînd în brațele sale.

— Era tînăr — continuă el — bogat și distins. La unul din balurile de la Almack, din stagiunea trecută, s-a-ndrăgostit nebunește de contesa Ophelia care, prinsă încă de pe atunci în mrejele marchizului, a trebuit să respingă la început stăruințele noului precedent. Dar Weber nu s-a lăsat descurajat. I-a scris contesei o scrisoare pasionată în care-o conjura să nu-și unească soarta de cea a lui Rio Santo. În scrisoarea aceea vorbea, pe ocolite, despre niște primejdii teribile care o așteptau din partea marchizului și se oferea să dea în vileag unele fapte atît de grave, încît contesa ar fi trebuit să fie nebună dacă accepta să se mărite cu el. „Dacă nu voi primi nici un răspuns, milady“ — spunea el în încheiere — „mîine la orele unsprezece dimineața mă voi prezenta la dumneavoastră acasă“. Contesa nu luă în seamă cele scrise și, în primul moment, nici nu se gîndi să răspundă. Totuși, seara, își aminti de ultima frază și hotărî să-i scrie cîteva rînduri, spre a evita vizita anunțată de cavalerul Weber. Dar, ca să răspundă, avea nevoie de adresa cavalerului. Contesa căută scrisoarea pe care-o aruncase, desfăcută, pe covor. Scrisoarea

dispăruse. În ziua aceea, doar marchizul de Rio Santo intrase în budoarul ei...

Inima fetei bătea în salturi neregulate lîngă pieptul lui Frank. Acesta încercă o teamă nedeslușită și-și luă mîinile din jurul taliei ei pentru a se îndepărta și-a o privi mai bine. Mary era foarte palidă, atît tot. Nu părea să sufere mai mult ca de obicei. Diana Stewart cînta un vals a cărui armonie discretă se înălța ca o barieră între urechile ei și confidența lui Perceval.

Acesta continuă:

— Contesa petrecu o noapte neliniștită și agitată. A doua zi, la orele zece, marchizul de Rio Santo era acasă la ea. Lady Ophelia nu mi-a povestit amănuntele întrevederii. Tot ce știu e că marchizul de Rio Santo adusese două spade sub mantaua sa și că lady Ophelia, cedînd rugăminților lui, îl lăsase singur în salon, după ce dăduse dispoziția ca domnul Weber să fie introdus acolo cînd va veni. Nimeni nu poate ști exact ce s-a petrecut între marchiz și cavaler, deoarece întrevederea lor n-a avut martori. Contesa, care se prăbușise pe jumătate moartă, pe-o sofa în camera învecinată, a auzit doar niște șoapte. Marchizul poruncea; cavalerul părea că se apără și imploră. Apoi s-a făcut tăcere și, după un timp, contesa a auzit zăngănitul unor spade ce se încrucișau. În mai puțin de-o jumătate de minut, unul dintre combatanți căzu greoi pe covor. Contesa sări de pe canapea; se temea pentru Rio Santo. Dar, cînd deschise ușa, marchizul de Rio Santo se afla în picioare, nemișcat, în fața cavalerului neînsuflețit, întins pe jos. „L-ai ucis, milord!“ strigă ea. „Doamnă“ se mărgini să răspundă Rio Santo „voia să ne despartă“!...

— Mă asculți, Mary?

Frank puse această întrebare neașteptată, deoarece, de cîteva secunde, întreaga înfățișare a fetei era ciudată. Stătea țeapănă pe scaun; pieptul ei, ce se agitase mai înainte, nu mai tresărea. Ochii mari deschiși păreau să nu vadă nimic. Îmbrăcată toată în alb, nemișcată; semăna cu-o fermecătoare statuie de marmură.

Nu răspunse la întrebarea lui Frank.

Speriat, acesta îi luă mîna. Era de gheață...

— Mary! Mary! strigă Frank. Ce-i cu tine?... Răspunde-mi.

Aceeași tăcere, aceeași nemișcare.

— Oh! Diana! strigă Perceval. Vino, te implor... Mary a murit!

Miss Stewart sări ca arsă de la pian și rămase fără grai văzînd-o pe Mary.

— A murit! murmură ea în sfîrșit. Nu se poate... Privește! spatele ei nici nu se mai sprijină de spătarul scaunului... Mary! Pentru numele lui Dumnezeu, Frank, ce i-ai făcut?

— I-am spus cine-i Rio Santo, logodnicul ei — răspunse Perceval... Oh! Diana! nu cuvintele mele au zdrobit-o... șocul e mai vechi... Sărmană martiră! Cu cîtă cruzime i-au torturat inima! Nădăjduiesc că Dumnezeu ne-o va reda... Dar cine-o fi oare vinovat de-acest lent supliciu, ce călău neînduplecat?...

— Ascultă! îl întrerupse Diana. Aud un zgomot. Nimeni nu trebuie să afle...

Se repezi la ușă, dar era prea tîrziu: se trezi față în față cu lady Campbell.

— Mary și Frank! exclamă aceasta pe un ton plin de mînie. Cum, Miss Stewart — adăugă ea dînd vocii o inflexiune de dispreț amar — casa mamei dumitale găzduiește asemenea întîlniri?

— Doamnă — răspunse Diana roșind, nu-i momentul...

Arătă printr-un gest spre Miss Trevor care continua să stea nemișcată, țeapănă, ca împietrită.

— Întotdeauna-i momentul potrivit să te indignezi împotriva unei acțiuni josnice și de neiertat, domnișoară — continuă sec lady Campbell care nu bănuia ce se întîmplă cu Mary.

— Ah! doamnă! doamnă! strigă Miss Stewart, neputînd să-și mai stăpînească ciuda. Frank Perceval întreba adineauri cine-o fi călăul, neîndupIecatul călău în stare s-o tortureze pînă la moarte pe această blîndă și dulce copilă!...

— Deci ea-i! murmură Frank, săgetînd-o pe lady Campbell cu-o privire plină de ură.

Aceasta arboră o mină de demnitate jignită și trecu prin fața Dianei și-a lui Frank, cu capul sus, îndreptîndu-se spre Mary.

— Vino, copila mea — spuse ea — să ieșim din casa asta în care n-ar fi trebuit să intri...

Cum Mary nu răspundea nimic, încercă să-i ia mîna,

dar venind în contact cu degetele ei de marmură, scoase un țipăt și căzu înspăimîntată pe-un fotoliu.
Frank se-apropie cu pași ușori.
— Cînd am plecat, am lăsat-o tînără, frumoasă, fericită — spuse el c-un glas în care indignarea se amestecа cu lacrimile — fericită, mă-nțelegeți?... Și acum, iată unde ați adus-o!... Ah! Va trebui să dați socoteală, dar nu în fața oamenilor, doamnă... Dumnezeu să vă ierte...

CAPITOLUL XXV

CATALEPSIE

Portretul înaltei doamne, lady Campbell, ar trebui retușat la fiecare pagină a povestirii. Caracterul ei avea mai multe părți bune decît rele, iar răul pe care-l făcea nu era voit. Numai că nu trebuia să i se dea pe mînă fete tinere, deoarece excesul de bune intenții o îndemna să devină nefastă pentru elevele ei. Asemenea femei aleg pentru ele, iubesc pentru ele și, poate — cine știe? — s-ar mărita bucuroase în locul lor.

În fond, lady Campbell nu merita cuvintele aspre adresate de Perceval. Și totuși, Perceval era îndreptățit să i le adreseze. Aceasta ar putea să pară o contracție, dar este adevărul adevărat. Spirituala femeie își ucisese nepoata din prea multă prietenie, fără alt gînd decît acela de-a o face cea mai fericită dintre domnișoarele din West End. Avea inima ușoară, conștiința împăcată.

Ce altceva urmărise decît binele? Și cu cît efort, Doamne! Cîte strădanii pentru a duce la bun sfîrșit căsătoria proiectată!...

De aceea, ultimele cuvinte ale lui Frank nu avură efectul la care se aștepta el. Nu le înțelese.

Dealtfel, în momentul acela era pradă unei neliniști atît de reale, unei dureri atît de adevărate, încît lipsa ei de judecată nu trebuie să surprindă deloc. Lady Campbell o iubea sincer pe Mary și, ca s-o înțelegem mai bine, entuziasmul ei excesiv pentru marchizul de Rio Santo se

datora tandreţei nutrite faţă de Mary. În mintea ei, erau căsătoriţi de mult.

După ce Frank plecă, luă mîna domnişoarei Stewart.

— Scumpa mea copilă — spuse ea — ştiu că eşti bună şi-mi vei ierta ieşirea de adineauri... Ţin la tine, fiindcă ştiu că o iubeşti pe sărmana mea Mary şi n-am vrut să te jignesc... Dar, fie-ţi milă, nu-mi ascunde nimic! Ce s-a petrecut între ei?

— Nu ştiu, doamnă — răspunse Diana — şi chiar dacă aş şti, aş ruga-o pe înălţimea voastră să-şi amîne întrebările pentru altă dată... Cred că cel mai urgent lucru este să venim în ajutorul fetei.

— Ai dreptate, copila mea... ai dreptate, domnişoară — murmură lady Campbell — am s-o transport pe nepoată-mea la Trevor-House.

— Mă tem că nu veţi putea face acest lucru, doamnă... Oricum, ar trebui avizul unui medic... Să trimit după doctorul mamei?

— Nu, frumoasă scumpă, nu... Fiindcă eşti atît de bună... trimite după doctorul Moore în Wimpole Street 10... Marchizul de Rio Santo ni l-a pus la dispoziţie.

Un groom plecă numaidecît în Wimpole Street spre a-l aduce pe doctorul Moore, care ocupa locuinţa din imediata vecinătate a celei rezervate Susannei, sub numele de prinţesa de Longueville.

În aşteptarea doctorului, lady Campbell şi miss Stewart se agitară, fără zgomot, în jurul bolnavei. Această boală ciudată le umplea de uimire şi de spaimă. Bănuiau că miss Trevor trăia, dar nu puteau fi sigure, căci Mary n-avea nici respiraţie, nici puls, nici căldură. Dezolată, lady Campbell acuza cerul, întîmplarea, pe Frank, tot ce există pe lume, în afară de ea însăşi. Diana, îngenuncheată lîngă Mary, îi ţinea una din mîinile reci şi plîngea în linişte.

În sfîrşit, Moore îşi făcu apariţia. Acest medic avea o siguranţă în aprecierile de la prima vedere, încît devenise aproape proverbial în lumea confraţilor săi. O singură privire îi fu deajuns spre a-şi da seama ce se întîmpla cu domnişoara Trevor. Faţa lui placidă nu exprima nici surprindere, nici nelinişte, dar pentru un ochi atent, accelerarea subită a pasului, de obicei atît de măsurat, ar fi fost o dovadă a gravităţii situaţiei.

— Domnule, oh! domnule! exclamă lady Campbell.

Spuneți-ne cît mai degrabă, de ce anume trebuie să ne temem și ce putem spera?

Printr-un gest, doctorul îi recomandă să tacă.

Diana, care stătea deoparte, privea cu atenție chipul de nepătruns al lui Moore și încerca să-i ghicească gîndurile; dar pe trăsăturile acelea de bronz nu era scris nimic. Doctorul luă un fotoliu și se așeză drept în fața lui Mary. După aceea, se lăsă pe spate și-o privi atent vreme de-un minut.

— Milady, vă rog să pregătiți numaidecît niște făină de muștar și apă — spuse el continuînd să privească bolnava. Dar mai întîi, un lighean și niște apă.

Abia atunci apăru ceva pe fața doctorului care părea muncit de gînduri profunde și curiozitate.

Se ridică și-și apropie obrazul de gura bolnavei. Ceea ce nu simțiseră Diana și lady Campbell, descoperi Moore: Mary respira. O răsuflare imperceptibilă și rece izbi ușor obrazul doctorului. Îi puse mîna pe piept: inima bătea, dar atît de încet încît era nevoie de niște degete experimentate pentru a simți slabele pulsații.

— Asta-i! Da, asta-i! murmură el cu un fel de satisfacție.

Lady Campbell și Diana se îmbrățișară la auzul acestor cuvinte care le bucurau nespus.

Doctorul își frecă mîinile și se așeză iar.

Se aduse ligheanul cu apă. Doctorul își scoase trusa și luă o lanțetă.

— Ia să vedem — spuse el.

Întinse brațul țeapăn al bietei Mary. Vena deschisă lăsă să cadă picătură cu picătură cîteva lacrimi de sînge.

— Bun! spuse doctorul.

Abia dăduse drumul brațului domnișoarei Trevor, cînd acesta, descriind o curbă ușoară, își reluă poziția inițială.

— Afecțiune rară, misterioasă, teribilă — murmură Moore ca și cum ar fi citat ceva — care în viață are toate caracteristicile morții, iar în moarte principalele trăsături ale vieții... Asta-i!... Eter, miladies, eter și opium, vă rog!

Îi dădu fetei o mică doză de eter și alta de opium și continuă:

— Leac băbesc!... Dacă izbutește, va trebui să-mi rup diplomele... dar copila rezistă... bravo!... Eram sigur!

— O va salva, doamnă — spuse miss Stewart împreunîndu-şi miinile.

— Oh! draga mea — răspunse lady Campbell — marchizul de Rio Santo ni l-a pus la dispoziţie.

În clipa aceea, o cameristă aduse muştarul cu apă. Moore aplică compresele fierbinţi pe picioarele delicate şi micuţe ale domnişoarei Trevor. Apoi se aşeză din nou şi, punîndu-şi ochelarii, reîncepu s-o privească.

— Pregătiţi un pat, vă rog, doamnelor — spuse el după cîteva minute. Un pat tare, fără perne, înclinat... Oh! De mult doream să-ntîlnesc un asemenea caz!

Diana şi Lady Campbell se priviră uimite.

— Aşa-s toţi doctorii, scumpa mea copilă — spuse cu timiditate lady Campbell.

— Veniţi! strigă deodată Moore. Veniţi să vedeţi: e ciudat, pe onoarea mea, mai ciudat ca orice pe lume!... Compresele astea ar fi străpuns şi pielea unui taur. Apropie de nări şervetul îmbibat. Muştarul a fost excelent, apa clocotită de mi-am ars degetele... Ei bine, priviţi!

— Are picioarele albe ca varul, domnule doctor — spuse lady Campbell. E semn bun?

— Cred, milady... m-am temut la-nceput să nu fie vorba de-o isterie obişnuită, dar e cazul unei straşnice şi minunate catalepsii! O catalepsie! continuă el entuziasmat. O afecţiune rară, misterioasă, teribilă! care în viaţă are toate caracteristicile morţii, iar în moarte principalele trăsături ale vieţii... Ah! de douăzeci şi cinci de ani de cînd profesez e pentru prima oară cînd văd aşa ceva!

— Omul ăsta-i nebun, milady — exclamă miss Stewart îngrozită.

Moore tresări şi-şi coborî privirea.

— Doamnă — spuse el Dianei pe un ton de aspru reproş — cei ce se consacră ştiinţei, pentru a-i dărui toate clipele existenţei lor, nu cunosc legile tranzitorii şi convenţionale care rînduiesc viaţa lumii... Uneori, li se-ntîmplă să gîndească cu voce tare şi, cum gîndurile lor sînt mai presus de puterea de-nţelegere a vulgului, aud foarte adesea murmurîndu-se în jurul lor: „Omul ăsta-i nebun!“ Dar ei nu se lasă deloc impresionaţi, doamnă, deoarece ştiu să dispreţuiască jignirea şi să ierte ignoranţa.

Diana, biata fată, bîigui nişte scuze.

Între timp, Mary Trevor continua să stea nemişcată,

impietrită. Nici sîngerarea, nici opiumul, nici eterul, nici compresele nu izbutiseră să aibă vreun efect, cît de mic, asupra toropelii ei.

Două cameriste o luară pe Mary în brațe și-o așezară pe patul pregătit după indicațiile doctorului Moore. Acesta o culcă el însuși și reuși, după mari eforturi, să-i îndoaie membrele înțepenite.

— E-un lucru foarte simplu — murmură el pentru sine. Tînăra era de multă vreme într-o stare cu totul împotriva firii... cunosc multe femei mai viguroase decît ea, care n-ar fi rezistat atîtea zile. Sistemul nervos îi era excitat la culme... Tot timpul trecea prin stări epuizante, alternate, de surexcitare și atonie... Pe scurt, era supusă, într-un alt mod, unui tratament analog celui aplicat copilei drăguțe pe care mi-a vîndut-o Bishop cu-o sută de guinee și pe care fac experiențe în Wimpole Street... Astăzi a suferit un șoc violent... Sîngele i s-a coagulat în vine... iar creierul i-a fost atins de paralizie... Dar asta nu-i totul. Trebuie să caut, să observ, să descopăr...

Încearcă să-nchidă pleoapele bolnavei. Cedară fără prea multă rezistență la presiunea degetului, dar se redeschiseră încet.

— Doamnă — continuă el cu glas tare — trebuie să cunosc de ce natură-i evenimentul care-a precedat, care-a declanșat, fără-ndoială, leșinul domnișoarei Trevor.

— Deci nu-i vorba decît de-un leșin, doctore?

— Moarte-i un leșin prelungit la infinit, doamnă... Dați-mi voie să vă repet că trebuie să-mi spuneți...

— Nu știu, domnule, habar n-am... Doar dacă miss Stewart ar vrea...

— Tot ce știu — răspunse Diana — este c-a stat de vorbă foarte mult timp cu Frank Perceval.

— A-ah!... făcu doctorul, prelungind această elastică silabă.

— Încă de dimineață, cînd a venit, părea tulburată și stăpînită de idei ciudate...

— Perfect, doamnă... Și... care-a fost motivul venirii dînsei?

Diana roși și tăcu.

— Doamnă — continuă Moore autoritar. Miss Trevor e foarte grav bolnavă... trebuie să-mi răspundeți.

— Primise o scrisoare de la Frank — spuse încet Diana.

— Era deci un complot! exclamă lady Campbell.

— Ah!... făcu doctorul. Onorabilul Frank Perceval s-a vindecat foarte repede!... Am avut și eu o oarecare contribuție, doamnelor... Prin urmare, nu putem afla ce s-a petrecut între miss Trevor și el?

— Nu, domnule — răspunse Diana.

Moore îi aruncă o privire scrutătoare.

— Doamnelor, vă prezint omagiile mele — spuse el întorcîndu-se spre Mary.

Diana îl privea cu spaimă și dispreț. Cît despre lady Campbell, privirea îi era atrasă, printr-un soi de fascinație, către ochii sticloși și ficși ai bolnavei.

Doctorul se ridică după cîteva minute și salută în tăcere, luîndu-și rămas bun.

— Oh! Nu ne părăsiți astfel, domnule doctor — exclamă lady Campbell. Spuneți-ne cel puțin că există speranțe!

— Miss Trevor n-a murit, doamnă — răspunse rece doctorul.

Își trase mănușile cu grijă și adăugă:

— Am să vi-l trimit pe Rowley, asistentul meu, care-i va aplica bolnavei o ventuză... Voi reveni diseară!

— Doamne! Doamne! murmură lady Campbell descurajată, după plecarea doctorului. Ce nenorocire îngrozitoare!... Tocmai cînd era atît de-aproape de fericire!... Uite, draga mea, ce privire înspăimîntătoare are Mary!... Oh, dacă mai rămîn mult lîngă biata fată simt că mor!

— Doamnă — răspunse miss Stewart — dacă doriți, rămîn eu singură de veghe...

În timpul acesta, Moore se afla în trăsura sa, gonind spre Wimpole Street.

— Rowley să coboare în cabinetul meu — porunci el groomului care-i deschise ușa.

Asistentul-chirurg-farmacist-asasin apăru aproape numaidecît.

— Ei bine, Rowley! întrebă doctorul. Ce mai face drăgălașa noastră păsărică?

— Tot în colivie, domnule — răspunde ciudatul personaj rînjind cu-o oarecare bonomie. Zău, dacă micuța nu și-ar da un picior să poată alerga șontîcăind cu celălalt spre libertate...

— E tot la regim?

— O jumătate de uncie de pîine la două zile.

Camera-i ferită de lumină?
Ca un horn. În locul fetei, aș fi murit pînă acum de douăzeci de ori.
Moore ridică din umeri.
— Ah! — continuă Rowley — nu trebuie să vă faceți griji, e mult schimbată, prăpădită... dar se ține bine! Asta mă cam încurcă... Azi-dimineață am lăsat-o să doarmă, în loc s-o trezesc din zece în zece minute, cum ne-am înțeles... Cînd a adormit, am intrat s-o văd... ce vreți, eram curios... Ah! Pe legea mea, treaba merge grozav! Nu mai are pe ea decît pielea și oasele... Ce gîfîieli, ce tremurături... Ah! e-o experiență grozav de izbutită!
Rowley își scoase ceasul.
— Fir-ar să fie! strigă el. I-am îngăduit să doarmă treisprezece minute, afurisita! Formidabil! Am s-o trezesc cu trîmbița...
Asistentul-otrăvitor ieși în mare grabă.
O clipă mai tîrziu, se auzi o voce tunătoare mugind la etajul superior. Îi răspunse un țipăt stins de femeie.

CAPITOLUL XXVI

TENEBRE

Trecuseră cinci zile de cînd Clary Mac-Farlane căzuse în mîinile lui Bob Lantern care o *cedase* lui Bishop. Acesta o adusese doctorului Moore.
De atunci, Moore o ținea închisă în casa lui din Wimpole Street.
Acolo se trezise după îndelungatul somn artificial provocat de lichidul furnizat de domnul Bishop, din care drăgălașa și prea buna doamnă Gruff vărsase o doză zdravănă în faimosul *scotch-ale* de la hanul *Regele George*.
Deșteptarea nu se lăsase mult așteptată. Abia trecuse un sfert de ceas, din clipa în care asistentul Rowley închisese ușa camerei amenajată pentru primirea ei, cînd fata deschise ochii.
La început nu-și dădu deloc seama de situația în care se afla. Credea că doarme încă un somn greu și fără vise,

dat fiindcă un întuneric dens, compact, de nepătruns o înconjura. Amintirea însă o trezi de-a binelea.

— Tata! murmură ea. L-am văzut pe tata...

Scena de pe Tamisa reapăru în mintea ei nedeslușit, confuz, în sfîrșit așa cum o înregistrase în scurtul interval de timp cînd își venise în fire, între somnul letargic și leșin.

Un singur lucru îi apărea clar pe fondul întunecat al memoriei: figura palidă a lui Angus Mac-Farlane luminată de razele lunii.

Amintirea evenimentelor anterioare era mai vie și mai completă. Își amintea de camera încăpătoare de la hanul *Regele George*, de sora ei dormind și de lupta îndîrjită cu somnul.

Gîndul acesta o copleși.

— Sărmana Anna! spuse lăsîndu-și capul în piept. Or fi omorît-o... Dar de ce nu m-au ucis și pe mine?...

Se opri brusc. O undă de speranță coborîse în sufletul ei.

— Anna! rosti ea în șoaptă, întinzîndu-și brațele în stînga și în dreapta. Dacă o fi aici!... Anna!

Brațele întîlniră pretutindeni vidul, nici un răspuns.

„Oh! gîndi ea. Anna a murit... Dar eu?... Noaptea asta adîncă, tăcerea... Și eu... De ce nu m-or fi ucis?"

La început era o idee vagă, mai degrabă o nădejde decît o teamă; apoi prinse rădăcini. Se credea transformată, dacă nu zdrobită. Avea impresia că nu se mai recunoaște.

— Moartă!... Asta-i deci moartea! continuă ea. O noapte veșnică, fără stele... Oh! mi-amintesc! Am blestemat în casa aceea afurisită... Cu ce-am păcătuit față de Dumnezeu, am spus, să merităm un martiriu atît de crud!... Am spus-o... Și Dumnezeu m-a pedepsit!

Rămase cîteva clipe tăcută și cufundată în gînduri. După cinci-șase secunde, adăugă cu-o voce liniștită:

— Anna, scumpa mea Anna, trebuie să fie în cer...

Își încrucișă brațele pe piept; contactul cu propriu-i trup o făcu să tresară.

— Nu, n-am murit! își spuse ea. Am fost îngropată de vie. Noaptea!... Noaptea asta-mi arde ochii... Oare cît timp trebuie să suferi astfel înainte de-a muri!...

Energia ei înnăscută o făcu să nu se lase copleșită fără luptă. Inima îi bătea. Se ridică vrînd să sondeze

pînă în adîncul chinului ei și să-și cunoască, pe cît posibil, mormîntul.

După trei sau patru pași, mîna-i întinsă întîlni un obstacol. Era o barieră ciudată care cedă la presiunea mîinii, dar numai pînă la un anumit punct; dincolo se afla un zid de netrecut. Părea să fie un perete căptușit cu lînă de sus pînă jos.

Clary schimbă ruta. Un obstacol absolut identic îi bară din nou drumul.

La dreapta, la stînga, în toate direcțiile, același lucru.

Era într-un fel de cutie imensă, căptușită peste tot. În ce scop? Clary nu-și putea da seama, dar cînd în sfîrșit spaima crescîndă îi smulse din piept un țipăt ascuțit, acesta se pierdu în juru-i, fără nici un ecou, devenind un murmur...

Pereții aceia căptușiți erau o măsură de precauție împotriva zgomotelor dinăuntru, un zid împotriva zgomotelor dinafară. Datorită lor, tăcerea era desăvîrșită. Tot grație lor, strigătele prizonierei aveau să moară, închise împreună cu ea.

Cele douăzeci și patru de ore ale zilei se scurseseră.

Nici un zgomot, cît de voalat, nici o lumină, cît de slabă, nu ajunseră pînă la biata prizonieră. Tenebrele din jur nu erau din acelea cu care ochiul se poate obișnui. Mereu aceeași noapte, opacă, lugubră, apăsătoare.

Cînd cea dintîi senzație de foame se făcu simțită, tortura îi lăsă o clipă de răgaz. Trecuseră mai bine de două zile de cînd nu mîncase nimic. Își duse mîna la piept. Dacă o minune ar fi putut risipi întunecimea aceea absolută, ar fi văzut zidurile închisorii ei. La capătul suferinței sale se afla moartea. O întîmpină ca pe o prietenă generoasă, ale cărei brațe deschise reprezentau o supremă consolare. Pe măsură ce foamea făcea progrese, mii de gînduri confuze se învălmășeau în mintea ei: gînduri dureroase și gînduri fericite se amestecau într-un ritm ametitor.

În același timp, trupu-i slăbit căpătă o sensibilitate exagerată. Tremura din senin, îi venea să alerge, să se rostogolească, să danseze...

Se frămînta tot timpul pe patul de paie și, pe neașteptate, izbucniri de rîs cu hohote tulburau liniștea de moarte a criptei.

Biata copilă era *disecată, după* îngrozitoarea expresie

a doctorului Moore. Sistemul nervos începea să-i cedeze în fața atacurilor ascunse ale foamei, beznei, tăcerii. Deodată, o groază de nedescris o țintui, pe jumătate moartă, în culcușul ei. Trecu încă o zi. Ajunse atît de slăbită, încît nu se mai putea mișca.

Sora, tatăl, Stephen îi treceau prin fața ochilor fără s-o vadă. Voia să-i strige, dar cuvintele i se opreau în gîtlejul uscat și umflat.

Apoi, o altă imagine i se înfățișa în depărtare.

Clary își acoperea atunci, cu mîinile, ochii obosiți de atîta plîns; lacrimi îmbelșugate îi șiroiau printre degete, iar vocea-i stinsă murmura:

— Edward! ... Edward! ...

CAPITOLUL XXVII

HALUCINAȚII

Era o agonie înspăimîntătoare! Nimic nu se poate compara cu-acest supliciu lent, ucigător. Numai cînd te gîndești la o astfel de tortură nemiloasă ți se strînge inima și te trec fiori.

De asemenea, nu era cazul să se-afirme că, pînă atunci, Clary Mac-Farlane nu știuse ce-i suferința. De șase luni suferea, deoarece o iubire puternică, irezistibilă, îi pătrunsese în inimă, împotriva voinței ei, și-i tulbura conștiința; suferea de asemenea pentru că dragostea aceea, ascunsă de toate privirile, umbrea încrederea fără margini care existase pînă atunci între ea și sora ei; în sfîrșit, suferea fiindcă dragostea ei, care devenea cu-atît mai pătimașă cu cît se străduia mai mult s-o înăbușe, ardea ca o flacără tăcută și solidă, nealimentată de altceva decît de speranțe vagi, de-o imensă dorință necunoscută și, din cînd în cînd, de cîteva ceasuri de contemplare mută a feței omului iubit.

Exista la Londra o fată debilă și nefericită care se stingea în urma unei maladii necunoscute, iar Clary, robustă, plină de viață, sănătate și frumusețe, fusese silită să-și schimbe forța în vlăguire, seva în atonie. Pe liniile

perfecte ale corpului ei se aruncase un văl de nepătruns, ca taina morții. Prin singurătate și tăcere i se nimiceau simțurile; în același timp i se distrugeau trupul și sufletul; în mod științific, corpul și mintea erau supuse unui proces de exterminare.

Toate acestea de dragul unor experiențe medicale, cadavrul urmînd să fie folosit pentru disecții.

De obicei, membrii lui Royal-College își făceau experiențele pe animale. Doctorul Moore se temuse fără îndoială să nu dea la iveală o cățea isterică.

L-am auzit explicîndu-i foarte liniștit marchizului de Rio Santo sistemul lui.

Clary era supusă unui regim de înfometare și claustrare absolută în întuneric.

După primele două zile de *regim și clastrare*, Clary Mac-Farlane prezenta deja toate simptomele unei afecțiuni nervoase foarte avansate. Nu-și mai dădea seama de starea ei, decît în momentele de luciditate care deveneau din ce în ce mai rare. Foamea, care era acum factorul cel mai activ al suferinței ei, nu se mai mărginea să-i distrugă stomacul prin suferințe de nesuportat, îi ataca întregul organism.

Uneori, simțea că se sfîrșește, alteori, se gîndea cu disperare c-ar mai putea trăi așa încă multă vreme. Nu îndrăznea să se mai roage. Între ea și Dumnezeu, pe care și-l închipuia crud, neiertător, se intercala cu încăpățînare o imagine umană: pe buzele ei, se afla necontenit un nume.

Era Edward, Edward pe care-l iubea, care era totul pentru ea; care-i umplea atît de bine și-i domina atît de energic ultimele licăriri de rațiune, încît sufletul ei pios nu-și mai aducea aminte de Dumnezeu...

Întinsă pe patul de paie, Clary avu în cursul nopții ei fără sfîrșit nenumărate viziuni teribile; unele erau plăcute, în altele durerea și bucuria se împleteau în mod bizar.

O dată zîmbi: era un zîmbet fericit și liniștit în mijlocul unui spasm. Clary se văzuse deodată în brațele lui Edward care străbătea, în goana unui cal minunat, străzile aglomerate ale Londrei. În toate direcțiile, lumea se dădea la o parte îngrozită. Calul zbura. Edward, ferm și calm în șa, îi cuprinsese talia. Simțea atingerea ușoară a

brațului aceluia à cărui mînă se oprea chiar în dreptul inimii ei.

Cu capul lăsat pe spate, îl privea. Respirația ei urca pînă la gură. Îl simțea cu tot trupul și era în culmea fericirii.

La rîndul lui, Edward o privea și-i zîmbea. Clary vedea în surîsul acela o întreagă lume. Era în același timp zîmbetul unui stăpîn care se umilește iubind și-al unui sclav care adoră și slujește. Era distant și impunător, dar și tandru și supus.

Frumosul cal gonea mereu. Tropotul pașilor săi elastici răsuna pe caldarîm. Casele cenușii ale Londrei dispăreau ca prinse într-un vîrtej.

Din cînd în cînd, brațul lui Edward se mișca pentru a o ajuta să stea mai comod în șa. Atunci se simțea mai aproape și mai bine. Ochii ei înlăcrimați exprimau recunoștință, în timp ce el se apleca surîzînd și-i săruta părul.

Această himeră de fericire acționa atît de puternic asupra simțurilor ei frămîntate, încît broboane mari de sudoare îi inundau tîmplele, iar pieptul apăsat scotea gemete de durere...

Londra se pierduse undeva în depărtare. Acum peisajul era cîmpenesc, frumoasele priveliști rîdeau în soare și-și desfășurau vastele bogății în zarea luminoasă. Ce plăcut e să iubești în aer liber! Cît de frumoasă-i dragostea în fața imenselor splendori ale naturii și cît de mult se înfrumusețează natura sub privirile vrăjite ale dragostei!

Clary se lăsa purtată în voie sau se cufunda frenetic în fericirea care-o înconjura din toate părțile. Privirea ei aluneca de pe chipul mîndru al lui Edward asupra minunățiilor peisajului și revenea, spre a se pierde în privirea iubitului ei.

Cu braț neobosit, el zorea mereu pasul frumosului animal. Orizonturile dispăreau ca, odinioară, casele Londrei. Peisajele se schimbau. Defilau, rînd pe rînd, munți, lacuri, păduri, lanuri bogate. În depărtare, se zăreau profilul sumbru al unei cetăți, turnurile cenușii ale unui vechi castel, linia de azur a unui fluviu schimbîndu-și cursul sinuos printre cîmpii. Iar peste toate acestea, soarele își revărsa valurile aurii.

Dragostea și soarele, cele două făclii ale lumii! În viața reală nu se moare de prea multă bucurie; dar Clary era

în afara realității. Deznădejdea, ca și bucuriile ei, depășeau limitele omenești. Avea să moară de fericire...

Deodată, cursa luă sfîrșit. Frumosul cal se opri. Clary îl căută, dar nu-l mai văzu. Soarele își cobora încet discul înroșit și se ascundea după un munte.

Fata se afla întinsă pe iarbă. I se părea că recunoaște peisajul din jur. Se uită cu atenție. Era într-adevăr natura întunecată a Scoției meridionale. Era țara ei. Toate lucrurile pe care le îndrăgise în copilărie se aflau în jur: casa locuită de tatăl ei înainte de-a cumpăra castelul din Crewe, ferma din Leed, pădurile din Sfînta Marie, în mijlocul căreia se înălța solitară căsuța lui Randal Graham, torentul din Blackflood, și ruinele acoperite cu mușchi ale vechii mănăstiri.

Lîngă ea, întins pe iarbă, se afla Edward, mut ca și ea, vorbindu-i doar cu ochii lui vrăjiți.

Își lăsă capul pe umărul lui Edward. De jur-împrejur, o liniște suavă, un calm nesfîrșit. Briza serii trecea tăcută, încărcată de parfumurile proaspete pe care le răspîndesc cîmpurile la asfințit.

Voluptățile zilei trecuseră. Lumina șovăielnică a serilor este preferabilă razelor orbitoare ale soarelui de amiază. Odihna-i mai plăcută decît alergătura. Spre a atinge apogeul senzualității, dragostea are nevoie de lenevie și umbră.

Cît de înflăcărată era iubirea ei și totuși cît de departe de sensul pe care-l exprimă cuvîntul! Era neprihănită și nu putea visa decît mîngîieri pure, dar pasiunea îi strecura o senzație necunoscută printre gîndurile-i fecioorelnice! Iubea, iubea...

O tresărire, dureroasă; de data aceasta, nu mai era vorba de nervii ei zdruncinați. Era tot visul. Zărise, așezată, întocmai ca și ea, pe iarbă, în cealaltă parte a lui Edward, o femeie.

Inima îi înghețã.

Nu distingea trăsăturile acelei femei, o siluetă cu-o formă nedefinită, în întunericul nopții. Se ghemui lîngă Edward, care nu răspunse elanului ei.

Geloasă, lovită în iubirea-i fără margini, Clary privi din nou la femeie, la umbra aceea, rivala ei.

O recunoscu pe sora ei și-i rosti deznădăjduită numele.

Anna se întoarse, surîzătoare. Edward se uită la una, apoi la cealaltă, ca și cum ar fi ezitat, apoi, respingînd-o pe

Clary cu un gest rece, căzu în genunchi la picioarele Annei.

Clary, biata fată, izbucni într-un hohot de plîns sfîșietor și se prăbuși, țeapănă, pe patul ei de paie.

În temniță, tăcerea era, ca și întunericul, desăvîrșită. Nu se auzea nici cea mai slabă respirație a nefericitei prizoniere.

Visul ei, cu un început atît de frumos și-un sfîrșit scăldat în lacrimi, nu avea probabil să se realizeze vreodată, deoarece viitorul fetei părea că nu va depăși cîteva ceasuri. Totuși, conținea un adevăr și facultatea misterioasă de a ghici, care precede, pare-se, moartea, îi revelase dragostea lui Edward pentru sora ei.

Timp de aproximativ o jumătate de oră în celula ei domni o tăcere absolută. După aceea, se auzi un zgomot slab venind din tavan. În aceeași vreme, o rază de formă conică spintecă întunericul, scoțînd la lumină pulberea suspendată în atmosfera densă a închisorii.

Raza proiectă mai întîi un cerc de lumină pe paiele de jos, apoi începu să înainteze, de parcă ar fi vrut să lumineze succesiv întreaga suprafață a dușumelei. După cîteva tatonări, Clary se trezi deodată în plină lumină.

Zăcea pe paie, lipsită de orice senzație. Cele două zile de tortură o făcuseră aproape de nerecunoscut. Chipul ei, slăbit de suferință și foame, purta de asemenea pecetea durerii pe carei i-o stîrnise sfîrșitul visului.

Nici un călău n-ar fi putut privi fără milă efectele acestui supliciu barbar, aplicat unei ființe umane. Și-un călău s-ar fi înduioșat văzînd mîinile acelea albe apăsînd cu-o mută disperare pieptul care nu mai palpita, obrajii palizi, marcați de suferință, ochii holbați și triști, ridurile din jurul gurii!

Dar omul care mînuia de sus felinarul avea o inimă de piatră. Nu era călău. Era maestrul Rowley, asistentul-farmacist aflat în slujba doctorului Moore.

El plimbă grijuliu lumina felinarului asupra chipului domnișoarei Mac-Farlane și, după ce termină examinarea, spuse:

— Oribil! ... dacă te gîndești bine, nu merită o sută de guinee ... Dar, din moment ce-au fost plătite, nu trebuie irosite ... cred că fetița vrea să moară fără să ne ceară-ngăduința ... Ei, asta-i bună! ... Am adus noi la viață

un spînzurat, o s-o împiedicăm să ne scape printre degete... Ta, ta, ta, fetița mea, ne-ai costat o sută de guinee și-ai să mai trăiești un pic pentru banii noștri...

CAPITOLUL XXVIII

ASISTENTUL-FARMACIST

Maestrul Rowley închise cu grijă ferestruica prin care proiectase lumina felinarului, apoi se ridică în picioare și așeză la loc colțul de covor, acoperind astfel deschizătura.

Maestrul Rowley era la el acasă, la etajul al doilea din locuința doctorului Moore. Odaia, ca și persoana sa, avea un aspect oribil. O mulțime de fiole de toate mărimile, majoritatea acoperite de praf, ofereau o imagine respingătoare. În plus, exista un miros de medicamente atît de acru și pătrunzător, încît te puteai otrăvi numai aspirîndu-l

Nu se poate spune că această atmosferă pestilențială nu-i pria maestrului Rowley. Era slab și noduros, dar se simțea foarte bine. Mirosul drogurilor și-al diabolicelor preparate îi gîdila în mod foarte plăcut nările nasului subțire și coroiat; fiolele prăfuite îi încîntau ochii cenușii ascunși în spatele unor ochelari rotunzi cocoțați pe nas.

Era arsenalul, biblioteca și, în același timp, pivnița lui; căci maestrul Rowley își pitea ginul în flacoane medicinale și nu bea niciodată mai cu poftă decît atunci cînd dădea pe gît conținutul unei sticle pe a cărei etichetă sta scris: *Laudanum, Acid cianhidric* sau alte asemenea denumiri infernale.

N-avea în casă decît o singură carte, *Toxicological Amusements* a doctorului Vernon, care te învăța cum să otrăvești pisicile, canarii, cîrtițele, țiparii și, la nevoie, oamenii.

Maestrul Rowley citea în fiecare seară, înainte de culcare, cîte un capitol. În felul acesta adormea ușor, de parcă ar fi ascultat o odă în cinstea lui Wellington sau un discurs imprimat al lordului Stanley.

Nu se simțea bine unde era aer curat și nu respira normal decît într-o atmosferă viciată.

Fusese însărcinat de Moore s-o păzească pe Clary MacFarlane. Doctorul fixase el însuși regimul strict sever al prizonierei. Cele două zile se scurseseră. Rowley voise să vadă efectul.

Înfățișarea fetei, care zăcea leșinată pe patul de paie, nu-i făcuse nici un fel de impresie. Era lucrul cel mai firesc din lume. Nici măcar nu se mira, fiindcă în previziunile lui lucrurile trebuiau să se petreacă întocmai.

Alese din arsenalul său o jumătate de duzină de fiole și coborî în cabinetul doctorului. Pentru o mie de motive, acesta nu permitea nimănui să intre, în timpul absenței sale, în sanctuarul savantelor și tenebroaselor lui lucrări; dar Rowley era un fel de trup fără suflet și nu conta deloc. Dealtfel el aparținea cu totul lui Moore, care-l agrea pentru veninul lui, așa cum ar fi iubit un șarpe cu clopoței. „E-o treabă destul de gingașă", mormăi el cînd ajunse în cabinet. „Să irosești un *subiect* de-o sută de guinee!... Dar de ce să dai o sută de guinee? L-ar fi putut obține cu cincizeci... Și cîte lucruri bune am fi putut cumpăra cu celelalte cincizeci!"

Maestrului Rowley îi lăsa gura apă, ca unui gurmand care vorbește despre niște mîncăruri gustoase. *Lucruri bune* însemna, pentru el, droguri și otrăvuri.

Străbătu cabinetul doctorului și deschise o ușă care scîrțîia. Aceasta era căptușită pe dinăuntru și lipită aproape de-o alta, de-asemenea căptușită cu lînă, prin care se intra în închisoarea fetei.

Maestrul Rawley continua să țină în mînă felinarul. Celula fu brusc luminată.

Era o încăpere foarte mică, făcînd parte din apartamentul particular al doctorului, și amenajată evident pentru a fi folosită în scopul pe care-l avea de trei zile încoace. Capitolele precedente au dat cititorului o idee despre această odaie. Pereții erau, cum am spus, căptușiți cu grijă. Singura mobilă: un scăunel fără spătar.

Ar mai trebui să adăugăm doar că stofa care acoperea lîna de pe pereți era neagră, fără îndoială cu țelul de-a opri orice lumină din interior.

Era un adevărat mormînt. Raza felinarului, absorbită din toate părțile de tapetul negru, părea să-și fi pierdut

proprietatea de-a lumina. Scosese la iveală doar chipul alb al domnișoarei Mac-Farlane.

Maestrul Rowley așeză felinarul pe scaunul pe care-l apropie de Clary.

— Bună, copila mea, bună — spuse el — frumos păr, pe cinstea mea... frumoasă dantură... Dar o sută de guinee!... În definitiv, nu mă privește... Trebuie să recunosc, văgăuna asta afurisită nu-i prea plăcută!

Își roti, pe sub ochelari, privirea în jurul camerei.

— Dar — mormăi el — stofa neagră-i de cea mai bună calitate... s-ar putea croi din ea niște costume grozave, cu vestă și pantaloni!... Iar cu lîna de dedesubt, ai putea burduși o jumătate de duzină de perne... Ta, ta, ta. Toate astea au costat bani, nu glumă! Haide, copila mea, haide — continuă el după aceste reflecții cu caracter economic. — Deși arăți cam leșinată... Ha! he!... Inimioara nu ne mai bate... Hai, copila mea, să respirăm ceva bun, să ne venim în fire.

Mirosi, una după alta, cu-o evidentă satisfacție, toate sticluțele și, în cele din urmă, trecu una deschisă pe la nasul bolnavei.

Era fără îndoială un preparat puternic, căci Clary scoase numaidecît un geamăt slab și răsuci nervoasă firele de paie care i se strecuraseră printre degete.

— Bine, bine, copila mea! murmură maestrul Rowley care avusese grijă să-i ferească ochii de lumină. N-ai vrea să mănînci ceva?

Clary căzu iar în nesimțire.

— Cine tace consimte — continuă asistentul-farmacist cu-o oarecare bonomie. La drept vorbind, fata mea, trebuie să-ți fie foame... Așteaptă-mă o clipă.

Se reîntoarse numaidecît cu-o bucățică de pîine.

Îi puse pîinea în mînă.

Apoi, îi trecu din nou sticluța pe la nas.

— Cînd se va trezi, nu-și va mai găsi cina, asta-i precis își spuse el. Dar va căuta... Hai, copila mea.

Clary se agită tresărind ușor, apoi deschise ochii. Rowley stinse repede felinarul.

— O, Doamne! murmură prizoniera. Am crezut că văd!...

Auzi zgomotul unei uși care se închise la loc, apoi totul se cufundă iar în liniște.

Stimulată de-acest sunet, primul pe care-l auzea de

trei zile, avu puterea să se repeadă spre locul de unde părea că pornise, dar nu dădu decît de salteaua uniformă ce acoperea pereții peste tot.

„Iar am visat?" gîndi ea prăbușindu-se din nou toropită.

Maestrul Rowley se urcase în odaia lui și deschisese încet ferestruica.

— Și-a ratat cina, firește! își spuse el, urmîndu-și ideea de adineauri. Și totuși trebuie să mănînce!... Mărturisesc că problema asta mă pune în încurcătură.

Maestrul Rowley își scărpină o secundă urechea. Timp mai mult decît suficient pentru o minte strălucită spre a concepe un plan. El spuse:

— Caută, fetița mea, caută!... Dumnezeu, care dăruiește hrană păsărilor, ți-a lăsat la picioare o bucățică de pîine...

Clary ridică imediat capul și zări deasupra ei o lumină șovăielnică, care însă dispăru numaidecît. Era ferestruica ce se închidea la loc.

Clary pipăi în jurul ei căutînd pîinea.

O găsi și căzu în genunchi, pentru a mulțumi mîinii divine care-i venea în ajutor. Credința ei, reînsuflețită de rugăciune, mai mult chiar decît de hrana neîndestulătoare, îi dădu iar liniște și chiar putere.

Dar foamea, foamea și epuizarea reveneau. Odată cu ele, reapăreau principalele simptome ale febrei și nervozității ei.

Doctorul Moore zăbovea cam mult! Cine putea ști dacă Clary avea să se mai trezească din acest somn dureros și morbid? Dar doctorul Moore își petrecea o parte din timp la Irish-House, unde făcea grijuliu inventarul cabinetului secret al marchizului de Rio Santo.

Iar Rowley inventase un preparat, cu totul nou, care omora un cîine de patru luni în trei secunde. Rowley trăgea concluzia că otrava respectivă ar ucide un om într-un sfert de minut. Era un rezultat destul de mulțumitor.

Clary își reveni totuși. Deșteptîndu-se, se trezi culcată pe-un pat deasupra căreia se încrucișau niște perdele de damasc închis, într-o încăpere necunoscută, slab luminată de o lampă cu abajur așezată pe-o măsuță îndepărtată de pat. În fața acestuia, se afla o fereastră ale cărei geamuri lăsau să pătrundă o rază oblică de lună care, înfruntînd lumina lămpii, trasa o linie albicioasă pe covor.

Lîngă măsuţă şedea, cu spatele la Clary, un om care frunzărea încet paginile unei cărţi in-quarto. Omul avea un cap lunguieţ, chel, cu două smocuri mari şi stufoase la tîmple. Din pat, nu-i zărea decît profilul: un obraz plat, din care se ivea vîrful ascuţit al unui nas ca un cioc de ibis, un colţ de sprinceană şi-un sfert dintr-o pereche de ochelari.

Clary nu putea distinge toate acestea. O trezise foamea. Îşi duse amîndouă mîinile la pieptu-i care ardea şi gemu:

— Doamne! Cît sufăr!

Omul cu volumul in-quarto puse un semn la cartea care era tomul întîi din *Toxicological Amusements* şi se întoarse spre pat, înfăţişînd în întregime faţa fioroasă a maestrului Rowley, asistentul-farmacist.

— Ah! Drace! răspunse el. Ah! Drace! Copila mea! ... Zici că suferim? ... Ei bine! Porumbiţa mea, vom avea un medic ... un medic vestit ...

— Puţină pîine! murmură Clary. Pentru numele lui Dumnezeu, domnule, puţină pîine!

— Ta, ta, ta! făcu Rowley. Puţină pîine, fata mea! ... Nu dăm aşa, cu una cu două, pîine bolnavilor noştri ...

În gîndurile fetei se făcu oarecare rînduială. În clipa aceea vru să întrebe unde se afla, să se informeze, dar nu mai avea putere.

Rowley îşi pusese sub braţ volumul şi se apropiase de pat cu lampa în mînă.

Clary îşi închise ochii obişnuiţi cu întunericul. Rowley privi la ea o clipă.

— E rezistentă fata! spuse el, în sfîrşit, cu convingere. Extrem de rezistentă! ... Mai mult ca sigur, o simplă doză de laudanum n-ar reuşi s-o ...

Se opri pentru a schiţa un zîmbet.

— Ta, ta, ta! continuă el ridicînd din umeri. Dar şi laudanumul e răsuflat ... Ah! tare-aş vrea să-mi încerc descoperirea pe cineva ... Trei secunde!

Buzele bolnavei se albiseră, iar pleoapele îi tremurau.

— Oh! oh! exclamă maestrul Rowley, punînd la loc în buzunar sticluţa pe care-o scosese şi-o mîngîiase, timp de cîteva clipe, cu afecţiune. Copila o să aibă o criză ... Treaba doctorului.

CAPITOLUL XXIX

TREZIRE

Există lucruri pe care pana refuză să le descrie. Am spus destul pentru ca cititorul să ghicească sau să înțeleagă care trebuie să fi fost misiunea doctorului Moore la căpătîiul domnișoarei Clary Mac-Farlane. El nu venea acolo spre a alina cu știința lui suferința; venea să experimenteze, cu riscul de-a ucide.

Iar expresia de care ne folosim aci este prea blîndă; nu acuză destul. Într-adevăr, pentru doctor, moartea lui Clary nu-era o probabilitate, ci o certitudine. Astfel încît se prezentă în fața ei cu chipul descoperit. Or, doctorul Moore era un om prudent. Ca să procedeze astfel cu victima sa, trebuia să fie foarte sigur de tăcerea ei.

Doctorul o condamnase pe Clary și această sentință era fără drept de apel. Avea să-și tîrască viața de chin atîta timp cît va fi necesar experiențelor lui Moore, apoi...

Moore își petrecu toată noaptea la căpătîiul bolnavei. În clipa cînd îl chemase Rowley, biata copilă era pradă unei furibunde crize de nervi. Doctorul se folosi de toată experiența lui vastă. Nu era nevoie de atît de mult pentru a-i cruța viața. Moore nu voia deloc s-o salveze. Spre dimineață se duse în cabinetul său, unde așternu în grabă cîteva observații pe hîrtie.

Clary avea acum un somn bun, liniștit.

— Ce-i de făcut? întrebă maestrul Rowley care se gîndea la noul lui preparat.

— Trebuie să determinăm alte accidente — răspunse doctorul meditînd. Noaptea asta a fost prețioasă. Sînt mulțumit... Dar nu cunosc decît o anumită ipostază a bolii domnișoarei Trevor.

Reflectă cîteva minute, apoi continuă:

— Să i se ducă patul în camera neagră, Rowley... De-aci înainte, va avea încontinuu nevoie de somn... Din cînd în cînd vei deschide ferestruica și-o vei trezi brusc.

Rowley ieși. Din clipa aceea, Clary a fost hărăzită celui mai barbar supliciu. În mod periodic era trezită brusc din somnul ei greu, irezistibil, de tunetele unei voci teribile care-i răsuna deasupra capului. Căci maestrul Rowley își făcea datoria conștiincios.

După trei zile, Clary ajunse aproape în starea dorită acum pentru noi experienţe. Organismul ei robust, total dezechilibrat, nu mai avea pic de putere. În schimb, sensibilitatea-i nervoasă, accentuată excesiv, continua să reacţioneze, să fie iritată necontenit în urma nemiloaselor surprize ale trezirii periodice.

Dar, după cum am văzut, boala domnişoarei Trevor îşi schimbă complet aspectul. În faţa acestei maladii necunoscute, doctorul Moore se opri nehotărît. Nu mai avea rost s-o creeze artificial altcuiva, din moment ce trebuia s-o combată la miss Trevor. O clipă, doctorul încetă să se ocupe de Clary, devenită inutilă, lăsînd-o în grija maestrului Rowley care-şi împărţea orele libere între ea şi ale sale *Toxicological Amusements*.

Acum ştim ce voise să spună Moore vorbind marchizului de Rio Santo despre noile simptome şi despre criza teribilă încercată de miss Trevor. Conversaţia lor şi evenimentele care au precedat-o avuseseră loc a doua zi după ce Frank Perceval şi Diana se întîlniseră în casa amabilei lady Stewart.

Trecuseră douăzeci şi patru de ore de cînd Mary se găsea în starea aceea de catalepsie.

În timpul acestor douăzeci şi patru de ore, Moore epuizase toate mijloacele pe care i le furnizau ştiinţa lui profundă şi vasta-i exeprienţă.

Încercase să acţioneze asupra simţurilor prin metode extramedicale; organizase un concert în camera bolnavei deoarece unii autori pretind că muzica este suverană în astfel de afecţiuni.

Dar boala rezista cu încăpăţinare. Aşa cum am văzut-o în salonul ladyei Trevor aşa rămăsese, cu chipul alb, nemişcat, cu ochii ficşi şi strălucitori, cu membrele ţepene, ca o statuie.

Părăsindu-l pe marchiz, Moore se duse la ea. Nici o schimbare nu se petrecuse în starea domnişoarei Trevor de la ultima sa vizită. Diana Stewart şi lady Campbell, care stăteau tot timpul lîngă ea, erau disperate. Conform obiceiului său, doctorul nu răspunse la întrebări şi plecă prescriind o reţetă, de la care nu aştepta nici el vreun efect.

Întorcîndu-se acasă în Wimpole Street, îl chemă pe Rowley şi-l întrebă ce se mai întîmplă cu Clary.

— Pe legea mea — răspunse Rowley — trebuie să ba-

tem fierul cît e cald și s-o observăm cît mai are viață în ea... E pe ducă, domnule, dacă vreți să bateți fierul, trebuie să vă grăbiți, căci se răcește.

— S-a ivit vreun simptom nou?

— Da, da... sigur, domnule, există un simptom nou... și mîine va mai apărea unul... Va fi moartă!

— Trăiește? întrebă Moore.

— Da... puțin... A leșinat... Tocmai încercam s-o fac să-și revină cînd m-ați chemat... Mă-ntorc la ea.

Doctorul îl apucă de braț în momentul în care se pregătea să plece.

— Lasă asta — spuse el încet — și pregătește bateria voltaică... cea mare.

Rowley îl privi uimit. Apoi plecă murmurînd:

— Ta, ta, ta! Ce de fasoane! Micuța se va bucura de tot ceremonialul!...

Între timp, se făcuse ora la care marchizul de Rio Santo poruncise să fie trezit. Cavalerul Angelo Bembo, căruia îi revenise această misiune, intră în camera moșierului, unde adormise Rio Santo.

Acesta se afla în fotoliul în care l-am lăsat. La prima atingere a lui Bembo, deschise ochii, dar îi închise numaidecît la loc.

— S-a și făcut ora? murmură el plictisit. Ange, somnul ăsta m-a zdrobit.

— Trebuia negreșit să vă odihniți cîteva ore, milord, credeți-mă — spuse Bembo privind cu-o solicitudine filială trăsăturile obosite ale marchizului. Aveți timp pînă mîine, cînd vă veți relua misiunea...

Rio Santo își ridică privirea asupra tînărului maltez și zîmbi trist.

— Misiunea mea! repetă el încet. Ai ochiul ager al unei femei geloase, Ange... Știi tot, deși nu pui niciodată întrebări... Cît timp prezența ta este inutilă, nu te arăți deloc, dar în ceasul primejdiei te afli acolo...

— Vă jur pe fericirea mea, don José — îl întrerupse Bembo, — că nu o curiozitate indiscretă m-a îndemnat să veghez asupra dumneavoastră.

— Știu, dragul meu! replică Rio Santo întinzîndu-i mîna pe care Bembo o strînse timid. Cînd n-ai pe lume decît un singur prieten, Ange, îl cunoști și-l judeci... Te-asigur că-n clipa cînd am căzut victimă furiei acestui om, m-am gîndit la dumneata. O vagă speranță mi-a

trecut prin minte... Mi-am spus: probabil că bunul meu Ange veghează...

— Oh! milord — spuse trist Bembo — îmi părăsisem postul!...

— Am auzit totul cînd m-am aflat acolo, întins pe jos... Ştiu că străjuiai de cîteva ceasuri... Ai o inimă nobilă şi caldă, Ange!... Cînd mă gîndesc la devotamentul tău, mă simt mai sigur de izbîndă.

Bembo roşi de mîndrie. Privirea lui avea ceva din entuziasmul cavaleresc pe care-l stîrneşte în sufletul credincios al unui ostaş lauda unui comandant iubit.

— Dumnezeu ţine cu tine, Bembo — continuă marchizul al cărui surîs avea o nuanţă de tristeţe. Între tine şi Dumnezeu nu există amintiri ascunse... Eu însă... oh! Eu — adăugă el deodată avîntat — aş vrea, cu preţul sîngelui meu, să pot ţine spada de luptă într-o mînă curată ca a ta, tinere prieten, atunci m-aş simţi cu-adevărat puternic!...

Angelo păstra o tăcere respectuoasă. Rio Santo continuă cu-o voce calmă şi profundă:

— Dar, oricum, mă simt puternic!... Ce importanţă are, la urma urmei, mîna care-o îndeplineşte, dacă misiunea-i sfîntă!... Ah! Nu merit marile satisfacţii ale triumfului, o ştiu prea bine.

Îşi împreună mîinile cu-o ardoare pasionată:

— Nu mă tem de moarte, Doamne! Oh! Pot să mor! continuă el. Dar, ca şi Moise, vreau să-mi văd ţelul atins... să mor biruitor... să mor pe pămîntul duşmanului, dar ultima-mi privire să vadă strălucind la orizont vremuri mai bune pentru patria mea! Să mor! N-am nimic împotrivă să mor, dar greutatea cadavrului meu să zdrobească Anglia învinsă, iar sufletul meu, părăsind această lume, să sărbătorească renaşterea Irlandei!

Bembo scoase un strigăt de uimire.

— Irlanda — spuse el — patria dumneavoastră!... Signore, signore! Ştiam că războiul dumneavoastră împotriva englezilor e-un război legitim!

Rio Santo păru o clipă absorbit de profunde meditaţii.

— Ange — spuse apoi atît de blînd, încît inflexiunea vocii schimba aproape adevăratul sens al cuvintelor sale — dacă un altul, în locul tău, ar şti jumătate din ceea ce cunoşti, l-aş ucide... Dar între tine şi ceilalţi există o prăpastie. Îmi deschid inima în faţa ta fiindcă ştiu că

nu-mi vei înşela încrederea. De-ai fi fost fiul sau fratele meu, n-aş fi putut face mai mult, căci tainele mele sînt sau scoase la iveală de succes sau pecetluite de moarte sub piatra unui mormînt.

— Mulţumesc — murmură Ange — mulţumesc, milord! Nu vă cunosc viaţa, dar vă cunosc inima generoasă... Secretele dumneavoastră vă aparţin. Ceea ce ştiu... şi ştiu foarte puţin... mă umple de admiraţie şi respect... Ah! Sînteţi irlandez! Veţi învinge, milord! Puteţi să vă bizuiţi pe mine şi să lăsaţi în seama mea o parte din primejdie!

— Partea ta-i demult dată, signor Angelo Bembo — răspunse marchizul grav. De multă vreme mă bizui pe tine.

Privirea tînărului italian se lumină. O întrebare nerăbdătoare i se ivi pe buze. Rio Santo îl opri c-un gest.

— Vei avea un rol de frunte în bătălie, Ange — continuă el surîzînd. Dar n-am ajuns încă pîn-acolo... M-am gîndit că ţi-ar face plăcere să mă-nsoţeşti astăzi.

Angelo se înclină.

— Trimite-mi-l pe Ereb — continuă marchizul. Sînt încă foarte slăbit, dar trebuie să recîştig timpul pierdut.

De îndată ce Angelo plecă, marchizul încercă să se ridice. Într-adevăr, era foarte slăbit. Încercă de trei ori, prăbuşindu-se de fiecare dată greoi în fotoliu. În sfîrşit, reuşi să se ţină pe picioare şi făcu cîţiva paşi, clătinindu-se. Se îndreptă spre patul ale cărui perdele lăsate îl ţineau ascuns pe Angus Mac-Farlane.

Moşierul dormea adînc.

— Bietul frate! murmură Rio Santo. Şi el suferă, fiindcă m-a iubit!... Ah! trebuie să mă grăbesc să-nving, pentru a avea dreptul de-a muri!

Un zgomot de paşi vesti intrarea lui Ereb în cabinetul alăturat. Rio Santo lăsă perdelele patului lui Angus şi părăsi încăperea.

Ereb era negrul micuţ pe care l-am văzut slujind drept pupitru frumosului Edward în salonul clădirii din Cornhill. Avea vreo paisprezece ani.

Rio Santo îl găsi în picioare, nemişcat, în mijlocul cabinetului.

— Dă-mi ceva de băut! spuse marchizul sprijinindu-se de birou.

Ereb luă o cheiţă pe care-o ţinea atîrnată la gît, de-un

cordon de mătase, și deschise o casetă admirabil încrustată ce se afla pe-o etajeră. Scoase un pahar de cristal și-o sticlă pe jumătate goală. Turnă în pahar apă și două picături din conținutul sticlei.

Apa deveni acidulată și căpătă culoarea aurului.

Rio Santo bău puțin.

— E bună — spuse el. Valetul să-mi pregătească hainele.

Se așeză și goli paharul. Cînd, după un minut, se sculă în picioare, avea foc în privirea stinsă mai-nainte, iar sîngele, stimulat, îi colora obrajii. Își recăpătase înfățișarea falnică. Se îndreptă cu pas sigur spre apartamentul său.

Iar cînd, după alte cîteva minute, apăru îmbrăcat cu-acea eleganță distinsă cu care numele său devenise sinonim, n-ai fi putut recunoaște în el pe omul de adineauri, pe bolnavul doborît de oboseală și de agitația a șapte nopți de veghe.

Era din nou magnificul Rio Santo, regele saloanelor somptuoase din West End, cavalerul frumos prin excelență, irezistibil, fără rival, chiar în amintirea femeilor trecute de vîrsta dragostei.

Era semizeul la picioarele căruia cercurile mondene se prosternau, înălțînd un piedestal viu gloriei sale. În sfîrșit, era Rio Santo așa cum l-am cunoscut: calm în fața dușmanilor săi zeloși, omul puternic, frămîntat de gînduri.

Trăia din nou; fruntea îi strălucea. Sub lumina stăpînită a privirii sale exista o lume de promisiuni și amenințări.

Cavalerul Angelo Bembo îi oferi mîna spre a-l ajuta să urce în caleașca sa cu patru cai minunați. Rio Santo îl privi surîzînd. Bembo, care nu-l examinase încă, se dădu îndărăt, copleșit de-o admirație amestecată cu teamă în fața exuberanței și-a forței de neîmblînzit ce emana din corpul acela atît de vlăguit cu cîteva clipe mai-nainte.

— Oh! Don José! spuse el. Ceea ce pe-alți oameni robuști i-ar doborî, pe dumneavoastră abia vă atinge, fără a lăsa vreo urmă... V-am văzut murind... și iată-vă sprinten, vioi, în stare să înfruntați alte oboseli care pe mine m-ar istovi ca pe-un copilaș... Oare sufletul dumneavoastră posedă o putere supraomenească menită să vă reînvigoreze trupul?

Rio Santo zîmbi din nou și urcă dintr-un salt în trăsură.

Bembo continuă, adresîndu-se sieși, cu convingere:

— Veți învinge, milord, veți învinge!

Cînd trăsura porni, din caldarîm țîșniră scîntei, apoi eleganta caleașcă alunecă, grațioasă și ușoară, printre copacii desfrunziți ai pieții, pătrunzînd în galop pe șoseaua largă din Grosvenor-Place.

CAPITOLUL XXX

NICI MESSALINA, NICI MAGDALENA

Caleașca marchizului de Rio Santo străbătu Green-Park, de unde vremea rece și ceața alungaseră pe cei ieșiți la plimbare, o luă pe Picadilly și se avîntă în Regent Street. Se opri în dreptul lui Barnwood-House.

— Ne întîlnim peste un sfert de oră, Ange — spuse marchizul înainte de a coborî. Plimbă-te cu trăsura, ca să nu fie văzută staționînd în fața locuinței acestei doamne, lady Ophelia.

Contesa de Derby era singură, pradă unor gînduri întunecate. Nu cunoștea rezultatul nefast al întrevederii dintre Frank și miss Trevor, iar impresia penibilă care-i rămăsese în urma demersului din ajun n-ar fi fost deajuns ca să aștearnă pe chipul ei fermecător semnele de amară descurajare. Stătea ghemuită într-un jilț, în fața unui foc muribund. Lady Ophelia suferea; obosită de lupta ei împotriva suferinței, nu mai avea putere să reacționeze. Se lăsa purtată pe panta gîndurilor ei dureroase. Întreaga-i ființă le urma, docilă. Regrete și temeri se iveau rînd pe rînd; erau receptate de-o inimă obosită care-și jelea trecutul, într-un prezent lipsit de orice bucurie și nu întrezărea nici un fel de consolare în viitor.

Fapta săvîrșită în ajun se afla acum în fața judecății. Voise să ridice un obstacol între Mary Trevor și Rio Santo, deoarece acesta îi spusese cîndva că dacă ar suferi un eșec în fața fetei s-ar reîntoarce fericit la picioarele ei.

Așa spusese. Dar oare Rio Santo putea suferi vreun

cee? Existau oare obstacole pe care să nu le poată înlătura?

Lady Ophelia era ultima ființă de pe lume care ar fi putut răspunde afirmativ la această dublă întrebare. Rio Santo era pentru dînsa un zeu. Cu toate acestea, la un moment dat, începu să se teamă pentru zeul ei. În fața temerilor nemărturisite, el recăpătă deodată proporțiile unui om, iar lady Ophelia își reproșa acum faptul că-i dezvăluise secretul, punîndu-i viața în primejdie. Căci, în avîntul ei nesăbuit, își alesese drept confident, pentru acest secret funest, tocmai pe rivalul marchizului, pe omul care avea tot interesul să-l distrugă cu orice preț!

Omul acesta era leal. Avea o inimă deschisă și sinceră de adevărat gentilom; dar omul iubea, cu înfocare, din adîncul sufletului. Și Lady Ophelia era leală, și ea era sinceră! Și totuși, nu-și trădase oare jurămîntul, făcut de-atîtea ori lui Rio Santo, de-a trece sub tăcere funebra aventură a cavalerului Weber?

Dragostea este asemeni ambiției: adoarme conștiința și aruncă vălul uitării asupra celor mai sfinte făgăduinți.

Dar dacă Frank Perceval avea să-și uite jurămîntul! Dacă o indiscreție . . .

Biata Ophelia nu îndrăznea să ducă pînă la capăt această teribilă ipoteză formulată în gînd. Se căia amarnic și se considera nespus de vinovată! . . .

Cînd Joan, comerista, anunță sosirea marchizului de Rio Santo, toate aceste gînduri întunecate își luară zborul ca prin minune. Se ridică radioasă, consolată, și făcu un pas spre ușă. Dar nu îndrăzni să înainteze mai mult; deasupra omului care avea să apară și pe care-l iubea cu atîta pasiune atîrnase dezonoarea sau moartea.

Își pierdu brusc curajul și se prăbuși în fotoliu.

Rio Santo intră. Cînd îi luă mîna pentru a o săruta, îi simți tremurul.

Emoția contesei se dovedi contagioasă. Cuprins de-o tulburare extraordinară, Rio Santo îi lăsă mîna să cadă, fără a o mai duce la gură și îndreptă spre lady Ophelia una din acele priviri care interoghează inimile slabe sau subjugate. Ophelia își plecă ochii, dar prin pleoapele coborîte simțea privirea marchizului apăsînd-o ca o povară. Avea senzația că, scrutînd-o implacabil, fără cuvinte, îi sfredelea conștiința. Rio Santo își încruntă ușor sprîncenele. Văzu o lacrimă prelingîndu-se din genele Opheliei.

Acum ştia ce voia să cunoască, ceea ce se temea să afle. Luă din nou mîna contesei, o sărută cu răceală şi se îndreptă spre uşă.

— Oh, milord! milord! strigă Ophelia ale cărei lacrimi pînă atunci stăpînite izbucniră. Nu mă părăsi astfel!

Rio Santo se opri. Privirea lui era plină de tandreţe şi milă.

— Te căieşti, nu-i aşa? spuse el. Oh! te cred! ai vrea să-ţi răscumperi cu orice preţ imprudenţa...

— Cu preţul sîngelui, milord! îl întrerupse Ophelia împreunîndu-şi mîinile şi ridicînd spre el o privire rugătoare.

— Cred, biată Ophelia, cred — repetă Rio Santo. Eşti bună şi mă iubeşti... Regretele tale sînt sincere... dar un cuvînt odată rostit nu mai poate fi luat înapoi...

— Deci ştii tot! murmură contesa.

— Mă temeam, milady, dar nu ştiam nimic. Te-ai trădat singură... Altădată erai atît de bucuroasă cînd mă vedeai! Iar azi mă întîmpini cu lacrimi...

Se opri, apoi continuă calm:

— Ne-aşteaptă o mare nenorocire, doamnă!

— Cum! strigă contesa disperată. Primejdia s-a apropiat... şi viaţa ta!...

— Viaţa mea! o opri Rio Santo zîmbind trist. Nu-i vorba de viaţa mea, doamnă... Oare nu era de-ajuns cea a domnului Weber?...

Contesa simţi cum i se usucă lacrimile pe obrajii aprinşi.

— Oh! milord — murmură ea îngrozită — mă tem că te-nţeleg.

— Într-adevăr, mă-nţelegi, milady... indiscreţia dumitale a condamnat un om, dar nu stă în puterea dumitale, nu stă în puterea nimănui să mă condamne pe mine!

Ophelia se ridică şi îngenunche.

— Îndurare, don José! Îndurare pentru el! spuse ea.

Rio Santo o luă de mînă şi se aşeză lîngă ea.

— Biata Ophelia! murmură el. Cîte neajunsuri ţi-a pricinuit dragostea mea!... Eşti într-adevăr cea mai nobilă şi mai frumoasă dintre femeile pe care le păstrez în amintire... Te iubesc la fel de mult, mai mult chiar decît altădată, nu se va putea spune c-ai îngenunchiat zadarnic în faţa mea... Aşează-te la masă, Ophelia, ia o pană, şi scrie-i onorabilului Frank Perceval.

Contesa se supuse numaidecît. Rio Santo se sprijini de spătarul fotoliului ei.

— Aș vrea să-ți pot spune pur și simplu: Perceval n-are de ce să se teamă de mine; aș vrea, căci cele mai infime dorințe ale tale sînt pentru mine porunci... Dar eu nu-mi aparțin și ceea ce pare că-i voința mea nu-i decît destinul meu... N-am fost oare silit atunci să părăsesc viața minunată pe care o duceam în preajma ta?... Scrie, te rog.

Lady Ophelia își muie pana în călimară, iar marchizul continuă:

— Scrie-i onorabilului Frank Perceval că-l aștepți mîine seară în trăsura ta, în fața teatrului Saint James, colț cu Duke Street... Mîine seară, la orele nouă.

Ophelia scrise.

— Va trebui să merg acolo? întrebă ea.

— Trăsura ta, milady... pe Frank Perceval îl voi întîmpina eu.

Ophelia se întoarse brusc și-aruncă spre Rio Santo o privire neliniștită.

— Îți dau cuvîntul meu de gentilom — încheie marchizul, răspunzînd privirii ei — că viața lui Perceval va fi cruțată... Scrie adresa, căci orele noastre sînt numărate.

Lady Ophelia mai șovăia. Își amintea de cavalerul Weber.

În timp ce contesa ezita, Rio Santo se uită la ceas, apoi își luă pălăria de pe mobilă.

— Doamnă — spuse el înclinîndu-se — numai o datorie imperioasă mă silește să mă-ndepărtez atît de repede... Îmi face impresia că vrei să te mai gîndești. Gîndește-te. Mîine, îmi vei comunica ce-ai hotărît... Ți-am spus care-i singurul mijloc de-a izbăvi viața onorabilului Frank Perceval.

Ieși. Ophelia rămase pe gînduri. Avea, în mod cert, motive serioase să mediteze.

Se gîndea oare la primejdia care-l amenința pe Frank Perceval?

Vai! Lady Ophelia era o femeie generoasă. În sufletul ei se afla tot ce poate fi mai demn, mai sensibil, mai bun. Dar o dragoste care suferă nu se poate gîndi decît la ea însăși. Ophelia uitase de scrisoare, iar gîndurile ei rătăceau printre numeroasele amintiri ale unui trecut prea scump.

Scrisoarea neterminată o trezi în cele din urmă. Amintirile pledaseră cu multă elocvență, fără ca ea să-și dea seama, cauza marchizului: semnă scrisoarea fără să mai reflecteze, scrise adresa și-o aruncă în cutia pentru corespondență din care Joan avea s-o ia a doua zi.

— Îndoielile acestea, îndreptățite și jignitoare — murmură ea — îndoielile acestea îl îndepărtează de mine... Toți bărbații se bat în duel... iar domnul Weber a murit cu spada în mînă... Oh! Dar duelul acela a fost straniu, Doamne!...

Rio Santo urcase de mult în trăsură. Bembo observase un nor pe fruntea lui în clipa în care se așezase pe pernele de mătase, iar cînd vizitiul întrebă încotro s-o ia, marchizul îi răspunse distrat:

— Nu știu.

— Ne întoarcem la Irish-House, nu? întrebă atunci Angelo.

— Nu... nu... — răspunse marchizul care părea absorbit. Cînd ne vom întoarce la Irish-House, Ange, se va fi lăsat de mult întunericul...

Apoi, adresîndu-se vizitiului, adăugă hotărît:

— Cornhill, magazinul Falkstone!

Caleașca porni numaidecît.

— Ange — continuă Rio Santo cu emoție în glas — vorbeai adineauri de primejdie... primejdia s-a ivit.

— Cu-atît mai bine, milord! exclamă Bembo. Pe toți îngerii, călăuzitorii mei, cu-atît mai bine!

Marchizul scutură încet din cap.

— Ah! spuse el. Dacă n-aș fi irosit cele șase zile!... Dar poate c-au lucrat alții pentru mine. Am să aflu. Corespondența mea secretă m-așteaptă la casa de comerț... Oricum, clipa a sosit, Ange. Un cuvînt scăpat din imprudență... Ah! Să nu-ți împărtășești niciodată secretele unei femei, Bembo!.. Un singur cuvînt poate grăbi deznodămîntul... slab sau puternic, va trebui să lupt.

– Voi fi alături de dumneavoastră, milord! spuse Bembo cu vioiciunea caldă a devotamentului său.

— Îți mulțumesc... Știu că viața ta îmi aparține, Ange. Îi luă mîna și-o ținu multă vreme într-ale sale, ca și cum s-ar fi cufundat el însuși în adîncile-i meditații.

— Zarurile au fost aruncate — murmură el în cele din urmă. Dumnezeu aibă în pază Irlanda!

— Dumnezeu aibă în pază Irlanda! repetă Bembo fericit.

Marchizul tresări la auzul acestei voci străine care-i reproducea gîndul, pînă atunci atît de bine ascuns în el. Privirea îi sclipi, învăluindu-l pe Bembo care, tulburat de strălucirea aceea extraordinară, își plecă ochii.

— Îți mulțumesc — spuse din nou Rio Santo, a cărui voce părea plină de-o melancolică amărăciune. M-ai speriat, Ange, căci aceste cuvinte rostite la Londra sună ca un teribil semnal de război... iar cincisprezece ani de eforturi, prietene, mi-au conferit dreptul de-a da eu însumi acest semnal.

Caleașca se opri în Finch Lane, colț cu Cornhill.

Rio Santo continuă pe-un ton degajat:

— Prin urmare, iată-te aghiotantul meu, care... Nu ți-am spus nimic, dar te-am lăsat să bănuiești: și asta-i o dovadă de încredere...

— Am înțeles perfect, milord, și-aștept să mă folosiți.

— Nu vei aștepta mult, Bembo... Mai întîi, îți încredințez misiunea de a-i aduna pe toți Lorzii Nopții în sala din White-Chapel, chiar în seara asta... Eu voi fi acolo peste două ore... Trebuie să-i găsesc pe toți laolaltă...

— Îi veți găsi, milord.

— La aceeași oră trebuie, de asemenea, să am informații despre stadiul lucrărilor din Prince Street... căci vom avea nevoie de munți de aur, Bembo.

— Veți avea informații precise peste două ore.

— Pe curînd, deci! spuse Rio Santo sărind din trăsură și cotind pe Finch Lane, pentru a ajunge în străduța noroioasă unde se afla întreprinderea Edward and Co.

Trăsura continuă să staționeze în fața magazinului de bijuterii Falkstone.

Bembo ieși pe ușa cealaltă și urcă într-o altă trăsură.

În magazinele Edward and Co., ale căror obloane erau ermetic închise, nu exista nici un fel de lumină; dar Ereb, micuțul negru, care-și părăsise scaunul de la spatele trăsurii de îndată ce Rio Santo pusese piciorul pe trotuar, scoase din sîn o cheie cu orificiul pătrat, cu ajutorul căreia răsuci o plăcuță de aramă, făcînd să iasă în afară broasca ușii principale. Cu-o a doua cheie, mai mică, sili ușa să se răsucească în țîțîni.

— Du-te și bate gongul în salonul din mijloc — spuse Rio Santo.

— De cîte ori?

— O singură dată.

Negrișorul o luă înainte. Rio Santo îl urmă și pătrunse curînd în salonul fără ferestre, cu șase uși, în care l-am văzut, sub numele de Edward, împreună cu domnul Smith, doamna Bertram, domnul Falkstone, zaraful Walter și maestrul Peter Practice, telal și cămătar.

Ecoul gongului mai răsuna, cînd una din cele șase uși se deschise și Fanny Bertram își făcu apariția.

Este un lucru stabilit: oricărei femei care a păcătuit i se spune fie Messalina, fie Magdalena. Nu se vorbește decît de extreme: desfrîul sau căința: acesta-i verdictul oamenilor.

Fanny Bertram își permitea să nu fie de acord. Nu era nici Messalina, nici Magdalena. Desfrîul ar fi dezgustat-o, căința nu se potrivea cu firea ei indolentă de creolă. Se simțea plictisită și obosită, iar dacă uneori sufletul i se reînsuflețea, regăsindu-și elanurile tinereții, se avînta spre-o amintire.

Fanny nu mai iubea, pentru că iubise prea mult, sau poate fiindcă ultimul bărbat pe care-l îndrăgise o făcea să-i disprețuiască pe ceilalți pe care i-ar mai fi putut iubi.

Se cufunda, toropită, în apatia ei, resemnîndu-se să-l dea uitării pe bărbatul care trecuse prin viața ei ca un meteor. După fericirea pe care i-o aruncase în treacăt, nu mai dorea altă fericire.

Și totuși, Fanny păcătuise mult înainte de-a fi iubita marchizului de Rio Santo, care-o răpise într-o zi, pentru a se descotorosi de ea în cea următoare.

Acum își depăna amintirile și acea unică zi era de-ajuns pentru a-i umple viața. De multă vreme nu-l mai iubea pe marchiz cu-acea dragoste care ațîță poftele și stîrnește gelozia, dar își simțea inima la adăpost de orice ispită.

Cînd intră în salonul din mijloc, Fanny Bertram avea în mînă o casetă încrustată.

— Dă-mi-o, Fanny, dă-mi-o! strigă marchizul luînd repede caseta. Sînt multe scrisori?

— Multe — răspunse creola, așezîndu-se lîngă marchiz.

— Unde-i cheia?

— Lasă-mă pe mine s-o deschid, Edward, ție-ți tremură mîna...

Într-adevăr, mîna lui Rio Santo tremura. De îndată ce Fanny răsuci cheița în broască, marchizul deschise capacul și privi înăuntru.

Erau vreo douăzeci de scrisori. Dintr-o singură privire Rio Santo descoperi un plic din hîrtie de proastă calitate purtînd pecetea poștei irlandeze.

Scoase un strigăt de bucurie și desfăcu plicul.

CAPITOLUL XXXI

SCOPURI NOBILE

Fanny Bertram continua să șadă calmă lîngă Rio Santo, deși scrisoarea din Irlanda, dorită cu-atîta înfocare, și deschisă acum, se afla la dispoziția privirii ei.

La rîndul său, Rio Santo nu se gîndea deloc să se ferească. Citea cu lăcomie, fără să se teamă. El care se priva de orice sprijin numai să n-aibă nici un confident, își dezvăluia acum o parte din taină unei femei!

Rio Santo era singurul om din lume care-o cunoștea pe Fanny Bertram mai bine decît se cunoștea ea însăși. Era femeia ideală spre a-i sluji drept confidentă, jucînd de minune rolul unei casete a cărei cheie o avea el, Rio Santo.

Acolo se concentra vasta sa corespondență venită din aproape toate colțurile globului. Numai ei îi erau adresate scrisorile acelea pline de evenimente și de uneltiri, din care cea mai insignifiantă ar fi motivat zece acuzații capitale. Știa oare Fanny Bertram acest lucru? După toate aparențele, nu. Dacă ar fi știut, probabil că și-ar fi jucat rolul la fel de bine, deoarece curajul este o calitate care nu lipsește nici unei femei.

Între timp, Rio Santo își devora scrisoarea din Irlanda. Pe măsură ce citea, privirea-i strălucea tot mai mult, iar fruntea i se lumina de bucurie.

— Zece mii! exclamă el în cele din urmă entuziasmat. Zece mii de inimi curajoase și cinstite!

Fanny, care-l privea cu admirație, tresări la această izbucnire neașteptată.

— Vrei să te războiești cu cineva, milord? întrebă ea. Credea că-i departe de adevăr.

Rio Santo nu răspunse. Un nou gînd îi trecu prin minte. Fruntea i se întunecă deodată.

— Dar scrisoarea datează de-acum zece zile! murmură el. Oamenii trebuie să fi venit... și eu încă nu sînt gata!

— Scrisoarea a sosit chiar în ziua cînd ți-am numărat zece mii de lire — spuse creola.

— Trebuie să mai fie una.

Rio Santo răsturnă caseta. Două scrisori îi izbiră privirea. Una de la Londra, datată în aceeași zi, avea adresa scrisă de-aceeași mînă ca prima scrisoare. Cealaltă purta un timbru din Irlanda. Scrisul acesteia din urmă nu trezi curiozitatea lui Rio Santo. O desfăcu pe cea de la Londra.

Scrisoarea era un fel de corolar al celei dintîi, vestind plecarea a zece mii de irlandezi ce se îndreptau spre Londra în grupuri mici și pe diverse căi și-l înștiința pe marchiz de sosirea acestei armate.

La ora aceea, Rio Santo avea la Londra zece mii de soldați irlandezi, adică niște oameni foarte curajoși și înfometați, aprigi și gata de orice.

Se răsturnă în fotoliu, iar Fanny Bertram îl auzi murmurînd:

— Oh!... cele șase zile irosite!...

Rio Santo își reveni și trecu rapid în revistă celelalte scrisori. Erau de toate soiurile, multe scrise în argouri pe care savanții de la Royal-Society ar fi avut mult de furcă încercînd să le tălmăcească.

Citi toate misivele și în fiecare găsi o veste bună pentru planurile sale. Totul mergea strună în ziua aceea. Din fiecare punct al globului i se trimitea o armă împotriva puternicului său inamic.

Astfel, cînd așternu în fața lui toate acele scrisori care, într-un consens unanim, îi făgăduiau succes și victorie, un imens orgoliu îi cuprinse sufletul. Chipul mîndru îi fu iluminat de-o aureolă de atotputernicie. Se simțea, ca și arhanghelul rebel, în stare să lupte și împotriva lui Dumnezeu.

Fanny își plecă ochii suspinînd.

Rio Santo se ridică și făcu un pachet din toate scrisorile. Atingîndu-le, degetele sale fremătau de-o plăcere aproape războinică. Simțea în mîini un explozibil capabil de-a sfărîma un imperiu.

— La treabă! spuse el, fără să-și dea seama că vorbea.
În clipa cînd se îndrepta spre ușa ce ducea spre biroul-rile Edward and Co., vocea blîndă a doamnei Fanny îl opri.

— Milord — spuse ea — ai uitat o scrisoare.

Rio Santo se întoarse în grabă.

— Într-adevăr — spuse el sărutînd mîna femeii care devenise palidă. Tu ești geniul meu bun, Fanny... Veghezi zi și noapte asupra tainelor mele, fără a-ncerca să le pătrunzi vreodată... Mi-ești cel mai bun prieten.

Fanny întinse scrisoarea lui Rio Santo care o luă și-o deschise.

— Să uit eu o scrisoare din Irlanda! îngînă el surizînd.

Fără să se oprească la prima pagină, căută mai întîi iscălitura. Abia o descifrase, cînd o expresie de respect grav i se întipări pe față. Se așeză din nou și citi scrisoarea de la un capăt la altul, de două ori.

Iată care era conținutul scrisorii:

„Milord,

Deși părerile noastre se deosebesc în esență, și cu toate că avem idei diametral opuse asupra mijloacelor prin care am putea oferi scumpei noastre Irlande rangul ce i se cuvine printre națiuni, nobilul dumneavoastră devotament, dragostea fierbinte de patria comună n-au putut lăsa indiferent pe omul a cărui întreagă viață este închinată Irlandei, omul a cărui pasiune este fericirea poporului irlandez.

Diferitele prilejuri pe care le-am avut de-a discuta cu Senioria Voastră m-au umplut de admirație pentru profunzimea de gîndire, justețea extraordinară a ideilor și puternicele resurse ale spiritului dumneavoastră cutezător.

Firește, milord, dacă războiul efectiv pe care Senioria Voastră avea atunci de gînd să-l declare împotriva*** s-ar fi sfîrșit printr-o izbîndă, aceasta s-ar fi datorat exclusiv Senioriei Voastre. Aveți geniul de-a pregăti, curajul de-a duce la îndeplinire.

Dar lupta este prea inegală, milord. Poate va veni o zi cînd șansele se vor echilibra între cele două țări. Aceasta se va întîmpla atunci cînd rușinoasele nedreptăți ale Angliei, vizibile pînă și pentru englezi, ne vor oferi aliați prețioși chiar în rîndurile dușmanilor noștri; aceasta se va întîmpla atunci cînd un strigăt prelung de dezaprobare se va ridica din toate colțurile Europei, transformîndu-se

într-o condamnare a unui guvern egoist și mizerabil ai cărui proconsuli necinstiți își întind mîinile lacome spre nefericita noastră patrie...

Dar pînă atunci, milord, trebuie să așteptăm. Învinși, vom decade și mai mult; învingători, va trebui să colaborăm cu foștii noștri tirani.

Milord, nu mi-ați vorbit niciodată despre planurile dumneavoastră, dar cunoscîndu-vă bine inteligența deosebită, nu-mi pot închipui altceva decît că urmăriți să înarmați străinătatea împotriva Angliei. Credeți că în felul acesta slujiți Irlanda, milord?

Îndrăznesc să cred că sînt un patriot tot atît de înfocat ca și Senioria Voastră; singura diferență dintre noi, în această privință, este că, deși îmi iubesc mult țara, nu nutresc nici un fel de ură. Consider că Dumnezeu n-ar fi de acord să doresc pieirea Angliei, a acestui popor mare și sănătos.

Milord! nu este întotdeauna necesar să distrugi pentru a clădi.

Eu vreau ca Irlanda să fie liberă, atita tot; dumneavoastră, milord, vreți ca Irlanda, cucerindu-și libertatea, să îngenuncheze metropola, făcînd-o, la rîndul ei, sclavă. Senioria Voastră nutrește multă ură.

În scrisoarea pe care îmi faceți cinstea de a mi-o adresa, îmi solicitați sprijinul și părerile. Sprijinul, fie că e puternic, cum susțineți dumneavoastră, sau slab cum cred eu, nu vi se poate acorda, milord, decît dacă urmați calea legală și pașnică pe care am pășit eu însumi. Irlanda mi-a acordat încrederea ei: mă străduiesc din răsputeri s-o merit; dar, din ziua cînd vă veți alătura nouă, milord, și veți merge cot la cot cu soldații „Deșteptării", nu voi mai fi decît aghiotantul sau ministrul dumneavoastră, deoarece am încredere în capacitatea pe care o aveți și sînt convins că într-un geniu ca al dumneavoastră stă salvarea unui întreg popor, salvarea și gloria lui!..."

— Deșteptarea! murmură Rio Santo nerăbdător. Nu-i decit un cuvînt!

„Deșteptarea! continua scrisoarea, de parcă ar fi vrut să dea un răspuns acestei întreruperi. Așteptați cinci ani, milord, cel mult zece și ecourile lumii întregi vă vor retrimite acest cuvînt amplificat, amenințător și atît de înfricoșător încît Anglia se va cutremura din temelii numai cînd îl va auzi.

Cît despre sfatul pe care binevoieşte să mi-l solicite Senioria Voastră, iată-l: Nu îngăduiţi ca ura să vă domine patriotismul. Aşteptaţi.

Nu sînt considerat un om cu prea multă răbdare, milord. Dimpotrivă, foarte mulţi îmi reproşează violenţa, pasiunea, pripeala şi aceste acuzaţii glăsuiesc adevărul. Îmi fierbe sîngele în vine cînd mă gîndesc la robirea Irlandei, dar, în secolul nostru, legea este o armă mai tăioasă decit spada. Vreau să înving după lege, cu legea, prin lege. Violenţa, pasiunea, mînia mea, toate acestea pot fi înăbuşite. Ştiu să aştept..."

Rio Santo închise brusc scrisoarea şi-o azvîrli, mototolită, în casetă.

Venind în contact cu raţiunea aceea rece, entuziasmul lui Rio Santo îngheţase subit. Rămase cîteva minute nemişcat, absorbit de gînduri.

Fanny, biata femeie, se căia că-l silise să citească scrisoarea aceea care-i schimba bucuria în tristeţe.

— Acest om e-un avocat! spuse în sfîrşit marchizul cu amărăciune şi mînie.

Apoi, îşi reveni numaidecît, ca şi cum şi-ar fi reproşat cele spuse:

— Este o minte luminată — adăugă el — şi-un mare cetăţean, dar nu-mi cunoaşte posibilităţile... El nu ştie că...

Surîsul lui triumfător reapăru, în timp ce cîntărea în mînă pachetul de scrisori aflat mai înainte în casetă.

— El nu ştie — continuă Rio Santo — că armata mea îşi are nenumăratele sale batalioane dispersate în sînul tuturor popoarelor aliate sau inamice Angliei! El nu ştie c-am propovăduit peste tot, pretutindeni, cruciada împotriva Marii Britanii!... S-aştept, spune el... Dar am aşteptat cincisprezece ani... El nu ştie asta!... Ah! totuşi într-un punct are dreptate... Urăsc Anglia aproape tot atît de mult pe cît iubesc Irlanda... De aceea căile lui legale şi paşnice nu-mi sînt suficiente; de-aceea vreau să distrug ca să clădesc; de-aceea nu vreau să mai aştept!...

După cîteva minute, marchizul de Rio Santo solicita să fie primit de Excelenţa Sa prinţul Dimitri Tolstoi, ambasadorul Rusiei.

Diplomatul îşi terminase toaleta. Pleca la curte. Costu-

mul lui de feldmareşal strălucea de-atîta aur şi diamante, scoţîndu-i şi mai mult în relief trăsăturile aspre.

Văzîndu-l pe Rio Santo, arboră o înfăţişare afabilă şi porunci să nu i se mai aducă trăsura.

— Domnule marchiz — spuse el — vizita dumitale mă bucură nespus. Sper că vom avea multe de discutat...

— Foarte multe, milord — răspunse Rio Santo.

Prinţul se înclină graţios şi-şi conduse oaspetele pînă în apropierea şemineului.

Rio Santo luă loc, prinţul la fel.

— Domnule marchiz — continuă aceasta din urmă — problema noastră merge bine... Am urmat întru totul instrucţiunile Seniorei Voastre şi nu m-ar mira deloc dacă peste două sau trei luni...

— Prinţe — îl întrerupse blînd Rio Santo — cu sau fără ajutorul Excelenţei Voastre, totul se va sfîrşi peste două sau trei zile...

CAPITOLUL XXXII

DIPLOMATUL

Uimit, prinţul Dimitri Tolstoi îl privi pe Rio Santo cu o figură care părea să spună: oare omul ăsta e-n toate minţile?

— Fireşte, milord — declară el după o lungă tăcere — vă sînt foarte devotat, dar nu se poate să ignoraţi tărăgănelile inerente negocierilor diplomatice... De şase zile am început o serie de demersuri...

— Milord — îl opri Rio Santo — dumneavoastră le veţi continua, dar eu n-am timp s-aştept rezultatele. Am nevoie de-un avans asupra lor... Excelenţa Sa nu crede că o promisiune politică poate fi scontată întocmai ca o poliţă?

— Dacă Senioria Voastră ar binevoi să fie mai explicit...

— N-aţi înţelege mai bine, prinţe, pentru c-aţi înţeles perfect... Dar Excelenţa Sa are timp să reflecteze... Reflectaţi, milord.

Diplomatul ajunse la concluzia că n-avea altceva mai bun de făcut decît să profite de-această îngăduință. După cîteva secunde, continuă cu-o evidentă proastă dispoziție:

— Pe legea mea, milord, cu riscul de-a vă face impresia unui spirit obtuz și opac, trebuie să recunosc că nu vă-nțeleg.

— Dumnezeu n-ar fi de-acord să pun la-ndoială cuvîntul Excelenței Voastre, așa că am să mă explic... între complici, milord, trebuie să existe sinceritate.

Tolstoi își reținu un gest de violentă negare.

— Complice sau... colaborator, milord — continuă marchizul — termenul n-are nici o importanță. Sînt absolut convins că n-aveți de gînd să negați participarea dumneavoastră la o operă pe care împăratul, stăpînul dumneavoastră, o onorează cu înalta sa aprobare... Iată despre ce-i vorba. Cred că v-am mai spus, bătălia în care mă veți ajuta nu-i decît o părticică din planul meu de luptă... principalul nu este deci să se reușească efectiv și complet, ci să se-ajungă la un rezultat care, real sau fictiv, să se poată combina cu alte arme și să ajute lupta ce se va da... Mai tîrziu, cînd se va obține succesul deplin, cînd se va-ncercui Anglia, această gigantică tarabă, cu-o barieră de netrecut pentru produsele sale, faptul nu va fi deloc inutil, căci colosul nu se va prăbuși deodată. Dar, în momentul de față, e vorba de-o fantomă, de-o aparență, de-o amenințare... Ați început să mă-nțelegeți, milord?

— Voi înțelege mai bine, domnule marchiz, dacă-mi veți explica mai pe larg.

— Fie... Aș vrea, milord, ca măsura pe care Excelența Voastră crede c-o vor lua, peste vreo două sau trei luni, domnii ambasadori ai puterilor străine, să constituie subiectul tuturor conversațiilor, mîine, la Bursă...

— Cum, domnule! strigă prințul încruntîndu-și sprîncenele. Un asemenea subiect să fie colportat la Bursă!...

— Aș dori, milord.

— Dar Senioria Voastră nu se gîndește că există primejdia ca astfel să fie compromis numele împăratului.

— Ba da... numele împăratului trebuie rostit. Lucrul mi se pare absolut indispensabil.

— Iar mie îmi e absolut imposibil — răspunse prințul pe un ton hotărît.

— Nu-i posibil ca acesta să fie ultimul dumneavoastră cuvînt, milord, căci scrisoarea împăratului...

— Considerați deci că Maiestatea Sa ar consimți la imprudentul demers pe care mi-l propuneți? strigă Tolstoi.

— Nu, milord, firește că nu — răspunse rece marchizul. Nu pot crede așa ceva. Maiestatea Sa Imperială este un prea fin politician ca să...

Diplomatul se ridică și-și împinse scaunul cu violență.

— Atunci — spuse el, dînd frîu liber furiei stăpînite data trecută și mîniei actuale — atunci, domnule, propunerea dumitale trebuie considerată ca o jignire evidentă...

— Vai, prințe! vai! rosti grav Rio Santo. Devotamentul dumneavoastră, nemărginit nu poate trezi nici măcar umbra unei îndoieli... Niciodată Maiestatea Sa n-a avut un slujitor mai sigur, mai de nădejde...

Furia lui Tolstoi se domoli încă o dată. Un fel de teroare instinctivă îi apăru în privire.

— Milord — spuse el, așezîndu-se din nou — am crezut... mă gîndeam... accept cu plăcere explicațiile Senioriei Voastre.

— Dar Excelența Voastră e de-acord cu scopul vizitei mele?

Tolstoi interogă cu-o privire fugară chipul marchizului. Calmul desăvîrșit, împins pînă la indiferență, pe care-l descoperi pe fața lui, părea să-i schimbe din nou cursul gîndurilor. Își reluă tonul peremptoriu:

— Nu, milord, nu — răspunse el. Scrisoarea Maiestății Sale, care se află în mîinile dumneavoastră...

— E clară, gîndiți-vă, prințe.

— Nu îndeajuns ca să autorizeze o trădare, milord! Cu un surîs involuntar, Rio Santo răspunse:

— Înțeleg oroarea Excelenței Voastre numai la gîndul unei trădări...

— Ce vreți să spuneți, domnule? strigă iar Tolstoi, reluîndu-și atitudinea de spadasin. E pentru-a doua oară cînd cuvintele dumneavoastră au un accent de persiflare...

— Departe de mine acest gînd, milord... Vă rog să fiți convins, vă conjur, n-am vorbit niciodată mai serios... Îmi închipui, spuneam, că Excelența Voastră are oroare numai la gîndul unei trădări, cu-atît mai mult cu cît aceasta nu i-a reușit odinioară.

Tolstoi se făcu roșu de furie. Izbucnind într-un rîs amar, spasmodic, își dezvălui dinții ascuțiți și albi ca ai unei jivine sălbatice. Avea ceva din atitudinea amenințătoare a tigrului, gata să se repeadă asupra prăzii sale.

— Cine v-a spus asta? întrebă el cu glas sugrumat.

— Nimeni ... Am știut-o.

— De unde?

— Este o povestioară, milord — răspunse Rio Santo opunind brutalei vioiciuni a lui Tolstoi excesul unei curtoazii exagerat de ceremonioase. Mi-ar face plăcere s-o istorisesc Excelenței Voastre. După cîte îmi amintesc, era în 182... Mă aflam la Petersburg, sub numele de contele Policeni...

— Policeni! repetă Tolstoi.

— Da... În viața mea am purtat mai multe nume... Exista, pe vremea aceea, un tînăr gentilom destul de bine văzut la curte, contele Dimitri Spraunskov care, pentru un motiv sau altul, a fost acuzat de înaltă trădare...

— Dar a fost judecat, milord — îl întrerupse Tolstoi agitat — judecat și absolvit de acuzația aceea calomnioasă... Ați greșit mizînd pe această tristă amintire.

— Contele Dimitri a fost achitat din lipsă de dovezi, milord.

— Calomnia n-are niciodată dovezi, domnule... Și, pe sfîntul Nicolae, contele Spraunskov, devenit prințul Tolstoi, n-a încetat de-atunci să țină capul sus, mă auziți, deoarece a fost acuzat odinioară pe nedrept.

— Fiecare își ține capul cum crede de cuviință, milord... Spuneam deci că Excelența Voastră a fost achitată din lipsă de dovezi.

— Și, mă rog, la ce concluzie vreți s-ajungeți, domnule? întrebă trufaș Tolstoi.

— Dacă Excelența Voastră binevoiește să-mi îngăduie, îmi voi continua povestirea... Pe vremea aceea, contele Spraunskov avea ca amantă o foarte frumoasă italiancă, foarte frumoasă, milord, trebuie să recunosc, pe nume signora Palianti...

— Într-adevăr — murmură diplomatul.

— Nu știu cum s-a făcut... Se pare că Spraunskov, în timp ce se afla închis, a-nceput să regrete faptul că avusese prea multă încredere în frumoasa lui amantă, temîndu-se de niște mărturisiri, ba mai mult, de dezvă-

luirea unor documente... a unor piese importante... nişte dovezi...

— Bine, domnule, dar!... vru să-l întrerupă ambasadorul.

— Daţi-mi voie, milord — continuă calm Rio Santo — spuneam că era vorba de nişte dovezi. Într-adevăr... Fie că făcea sau nu parte din complot, signora Palianti se afla în posesia unor scrisori, a unor liste, a unor registre cu partidă dublă ale conspiraţiei... Să nu uităm că ne aflam în Rusia. Oh! milord! Aş pune rămăşag că prinţul Dimitri Tolstoi n-ar săvîrşi astăzi o asemenea nesăbuinţă!...

— Vreţi să spuneţi că...

— Permiteţi, milord... contele Spraunskov, încercînd să repare greşeala printr-o stîngăcie, i-a scris Laurei...

— Pretindeţi c-aţi fost amantul ei! exclamă Tolstoi spumegînd.

— Vai! milord — răspunse Rio Santo cu-o atît de perfectă stăpînire de sine, încît înfumurarea prostească a afirmaţiei prinţului trecu aproape neobservată. Acesta-i lucrul cel mai puţin important, iar Excelenţa Voastră nu-mi poate cere să-mi amintesc exact... Dacă am avut fericirea, trebuie să se fi petrecut în perioada despre care vorbim, căci scrisoarea contelui mi-a trecut prin faţa ochilor...

— Infamie! bîigui Tolstoi. În timp ce eu eram închis!

— Nu cred să fi spus — îl întrerupse Rio Santo — că signora a aşteptat arestarea Excelenţei Voastre.

Îşi încheie fraza printr-o înclinare uşoară, însoţită de-un surîs binevoitor.

Diplomatul se ridică a doua oară, tremurînd de mînie şi făcu un pas spre marchiz.

Acesta, fără să-şi piardă zîmbetul, îi aruncă o privire de sus. Tolstoi avea ochii aprinşi sub sprîncenele-i încruntate.

Se opri, copleşit de mînie dar şi de-un sentiment de teamă. Îi trecu prin minte ideea că omul cu care stătea de vorbă avea o putere supraomenească.

Rio Santo îşi puse coatele pe fotoliu.

— Da, milord — continuă el — scrisoarea contelui Supraunskov n-a ajuns numai în mîinile signorei. Din mîinile ei a trecut în ale mele...

— Şi-aţi citit-o?

— Am săvîrşit această indiscreţie, milord.

Tolstoi lăsă să-i scape un blestem şi începu să străbată cu paşi mari salonul, murmurînd imprecaţii înăbuşite. Rio Santo părea să nu se sinchisească de această plimbare furibundă, în timpul căreia prinţul îşi oferi plăcerea de-a izbi de bronzul aurit al şemineului o Toglioni de marmură pe care-o cumpărase în ajun cu-o sută de lire.

Acest gest îi aduse o uşurare vădită.

— Pe onoarea mea, domnule marchiz — spuse el, după cîteva secunde, pe-un ton care voia să pară foarte degajat — nu ştiu ce fel de joc jucăm în seara aceasta. Dar, la urma urmei, ce mă privesc pe mine toate astea? Presupun că nu mă mai credeţi gelos pe signora Palianti, iar în ceea ce priveşte scrisoarea mea, aceasta vă dă dreptul doar să mă socotiţi vinovat, atîta tot.

— Daţi-mi voie, milord — continuă Rio Santo, a cărui voce deveni gravă. Excelenţa Voastră greşeşte: nu-i tot... Dacă ar fi tot, povestioara mea ar fi lipsită de sare şi m-aş vedea silit s-o închei cu-o maximă banală, ca, de pildă, aceasta: e nebun cel ce-şi încredinţează secretele în mîinile unei femei... Am un sfîrşit mai bun decît acesta, milord.

— Ce mai e? îngînă prinţul.

— Am venit în vizită la Excelenţa Voastră c-un scop precis. Cererea mea a şi fost o dată respinsă şi revin asupra ei.

— Inutil, domnule! spuse Tolstoi nerăbdător.

— Iartă-mă, milord, e nu numai foarte util, dar şi absolut indispensabil... Trebuie să vă spun că, de cînd mă ştiu, am fost întotdeauna stăpînit de-o manie ciudată... Dealtfel, v-o recomand şi dumneavoastră, milord, căci mi-a folosit întotdeauna. Mania mea constă în a nu scăpa nici un prilej ce mi se oferă de-a pătrunde în adîncul unei taine, fără a şti la ce-mi vor sluji informaţiile culese... Vedeţi dumneavoastră, milord, eu numesc asta a însămînţa la întîmplare... şi nu cunosc sol mai fertil decît hazardul. Recolta se lasă uneori aşteptată, dar sămînţa uitată încolţeşte într-o bună zi pe neaşteptate, iar recolta întrece cele mai optimiste aşteptări.

Tolstoi îşi simţea inima cuprinsă de-o vagă nelinişte. Înţelegea că Rio Santo descoperise la el un punct vulnerabil şi nu ştia cum să braveze. Stătea în picioare, cu braţele încrucişate, în faţa marchizului care şedea, într-o

atitudine nepăsătoare, tolănit în fotoliu. Neliniștea crescîndă a diplomatului era zugrăvită pe chipul său aspru.
Rio Santo continuă pe-un ton tăios:
— Nu vreau să vă mai pun răbdarea la-ncercare, milord. După ce-am citit scrisoarea dumneavoastră, mi-a trecut prin cap fantezia de-a vedea dovezile acelea pe care le-ați încredințat signorei Palianti...
— Ce imprudent! Imprudent și smintit! murmură prințul mînios pe sine însuși.
— Eu n-aș fi îndrăznit niciodată să atribui acest ultim epitet Excelenței Voastre — continuă Rio Santo. La început, signora a refuzat să-mi satisfacă curiozitatea. Trebuie să adaug c-a rezistat multă vreme rugăminților mele, cel puțin cinci minute, milord. Dar, oricît de încăpățînată ar fi fost, orice rezistență are un sfîrșit. Signora a cedat. Am avut în mîinile mele acele faimoase piese care mi-au adus la cunoștință că erați în relații cu asociațiile secrete din Germania... Nimic nu lipsea din dosarul dumneavoastră. Cuvîntări solemne, jurăminte scrise cu sînge și pînă și clasica listă a conjuraților!...
Rio Santo începu să rîdă. Tolstoi fierbea.
— Pe onoarea mea, era și lista acolo! continuă marchizul. O listă lungă, plină de nume simandicoase, printre care figura, la loc de cinste, și cel al dumneavoastră...
— Și ce-a făcut Senioria Voastră cu toate hîrțoagele acelea? întrebă timid Tolstoi care abia mai putea să respire.
— Le-am restituit signorei, milord.
Din pieptul prințului, care-și înălță capul, izbucni o răsuflare zgomotoasă.
— Aha! Le-ați restituit signorei? spuse el cu glasul acela înăbușit care tindea să devină provocator și amenințător.
— O, da, milord.
— Pe toate?...
— Aproape...
Tolstoi se dădu îndărăt, ca și cum ar fi primit o lovitură în piept.
— Milord, n-am păstrat decît una — continuă Rio Santo cu implacabilul său aer curtenitor. Una singură, cea mai mică din toate, trei rînduri scrise și semnate cu sînge.

— Jurămîntul! bolborosi Tolstoi năucit.

— Exact, milord.

— Jurămîntul prin care... Doamne! Doamne!

— Prin care jurați să împlîntați pumnalul în inima Maiestății Sale...

— Doamne! Doamne! repetă bietul diplomat devenit neputincios ca un copil.

— Milord — continuă marchizul — n-aveam de unde să știu atunci că Sprаunskov, prizonier al statului, care încredințase unei aventuriere secrete teribile, va deveni într-o bună zi floarea diplomaților europeni... M-a împins puterea obișnuinței... Am însămînțat la întîmplare... După cum vedeți, recolta n-a întîrziat prea mult.

Tolstoi nu răspunse imediat. Se trînti, doborît, într-un fotoliu. Avea halucinații. Mii de imagini amenințătoare și bizare îi treceau prin fața ochilor. Întrezărea celule întunecate, nesfîrșitele întinderi înghețate ale Siberiei, paloșul strălucitor al călăului...

După cîteva minute, își împinse fotoliul pe covor și se apropie de Rio Santo.

— Prin urmare — spuse el cu glas înăbușit — dețineți scrisoarea aceea, domnule marchiz?

— Asemenea lucruri se păstrează, milord.

Privirea lui Tolstoi, scînteind deodată, părea să-l măsoare pe Rio Santo, cîntărind șansele unei lupte disperate. Rio Santo, care înțelegea perfect sensul acestei priviri, rămase neclintit.

— O aveți — continuă prințul — la dumneavoastră?

— Nu, milord.

Dinții lui Tolstoi i se înfipseră în carnea buzei de jos. Privirea i se stinse.

— Nu! repetă Rio Santo surîzînd. Excelența Voastră credea... Nu cunosc un portofel atît de vast, încît să poată cuprinde toate micile talismane pe care le-am colecționat astfel în cursul vieții mele... Jurămîntul dumneavoastră se află la loc sigur.

— Unde? întrebă prințul, fără speranța de-a obține un răspuns.

— La Petersburg, milord.

Tolstoi ridică asupra lui Rio Santo o privire de ură neîmpăcată.

— Domnule marchiz — spuse el, strîngîndu-i mîna

tremurînd — să vă ferească Dumnezeu să fiți vreodată în puterea mea, așa cum sînt eu acum în a dumneavoastră!... Porunciți: mă voi supune.

CAPITOLUL XXXIII

SIFONERIA

Marchizul de Rio Santo își abandonă atitudinea nepăsătoare și schimbă numaidecît tonul.

— Nu mai avem decît foarte puțin timp la dispoziție, ca să discutăm despre afaceri, milord — spuse el uitîndu-se la ceas. Vă voi arăta ce-aștept de la bunăvoința dumneavoastră îndatoritoare și care va fi rezultatul.

— Ei! domnule marchiz! replică diplomatul cu un zîmbet amar. În ce privește rezultatul, mă bizui pe Senioria Voastră... Ați *însămînțat* atît de bine, încît vă veți atinge țelurile în ciuda aliaților dumneavoastră înșiși.

— Prefer să nu iau în seamă această mărturisire, milord — spuse sever Rio Santo — care m-ar putea duce la gîndul că Excelența Voastră se numără printre adversarii mei...

Tolstoi tăcu.

— Milord — continuă marchizul, dînd vibrații profunde notelor grave și sonore ale vocii sale — nu credeți că unul dintre numeroșii dumneavoastră dușmani de la Curte ar fi fericit să intre în posesia scrisorii despre care vorbeam adineauri?

În fața acestei amenințări, trăsăturile lui Tolstoi se contractară.

— Loviți un om învins, domnule marchiz — spuse el anevoie. Vă repet, porunciți: mă voi supune.

— Nu va trebui să depuneți nici un efort, milord. Zvonul despre interdicția aplicată produselor engleze se va răspîndi de la sine la Bursă. Îmi asum eu această misiune. Rolul dumneavoastră se va mărgini să negați cu stîngăcie, atunci cînd vreun bursier înspăimîntat va veni la dumneavoastră acasă să vă ceară amănunte... înțelegeți, milord?... Va trebui să răspundeți în așa fel, încît

negațiile dumneavoastră să poată echivala cu-o mărturisire.

— Destul — spuse prințul — veți fi satisfăcut.

— Dar Excelența Voastră nu dorește deloc să cunoască scopul?

— Nu, milord.

— Mi-ar fi făcut plăcere să-i încredințez acest secret... Scăderea va fi subită și violentă, cu-atît mai mult cu cît alte zvonuri vor veni să se alăture acestei știri fatale.

— Ah!... făcu prințul care-și regăsi curiozitatea diplomatică.

— Da, milord... Guvernul a primit chiar astăzi și în decursul ultimelor săptămîni o mulțime de depeșe copleșitoare...

Rio Santo își scoase pachetul cu scrisori și le parcurse continuînd:

— Trei așezăminte ale Companiei au fost devastate de afghani...

— Fleac! spuse prințul.

— Dați-mi voie... întregul Sindhy a pus mîna pe arme, la îndemnul unor agenți misterioși care se crede c-au venit din Europa...

— Ah! exclamă Tolstoi.

— Canada de Sus (Nord) se află în plină revoltă; trupele regelui au fost înfrînte în două bătălii...

— Oh! oh! Și cine-a pus la cale această revoltă, domnule marchiz?

— Niște răsculați... oameni veniți din Europa...

— Ah!... spuse pentru a treia oară Tolstoi, a cărui privire deveni temătoare și respectuoasă.

— Împăratul celest — continuă Rio Santo — a interzis comerțul cu opiumul pe tot teritoriul țării sale, sub pedeapsa cu moartea.

— Bravo! exclamă involuntar diplomatul. Cine naiba i-a dat maimuțoiului o idee atît de strălucită?...

— Oameni îndatoritori, milord, veniți din Europa.

— Sînteți un mare politician, domnule marchiz — murmură Tolstoi.

— Altceva. Statele Unite ridică pretenții în legătură cu Oregonul; vorbesc despre un război și o spun foarte răspicat...

— Tot grație dumneavoastră?

— Milord, Excelenţa Voastră este prea binevoitoare atribuindu-mi toate acestea. Cred că însăşi lăcomia americanilor ar fi de-ajuns ca să explice o astfel de acţiune... Se susţine totuşi că nişte oameni veniţi din Europa...

Diplomatul îşi arătă dinţii lungi hohotind sincer şi zgomotos.

— Domnule marchiz — îl întrerupse el, — toţi aceşti oameni veniţi din Europa seamănă teribil cu comis-voiajorii dumneavoastră politici, trimişi acolo să însămînţeze la întîmplare.

— După cît se pare, vă place termenul — se mărgini să răspundă marchizul. Dar asta nu-i tot... În Irlanda s-a constituit un partid cu mulţi adepţi care, renunţînd la acea politică a păcii, a petiţiilor inofensive şi-a temporizării, al cărei apostol se cheamă Daniel O'Connell, vrea să scuture efectiv jugul şi să-şi cîştige printr-o bătălie drepturile ce nu i se recunosc.

— Aşteptam această ultimă acţiune — spuse Tolstoi. Senioria Voastră n-a uitat nimic!

— Oamenii aceştia curajoşi, milord — continuă Rio Santo — consideră că marele agitator ezită prea mult să treacă la acţiune. Ei spun că sufletului său generos, leal, îi repugnă ideea de-a recurge la *ultima ratio a* popoarelor oprimate. Ei gîndesc că Daniel O'Connell, în ciuda geniului cu care-a fost dăruit, îşi face iluzii sperînd să cucerească libertatea unei mari naţiuni cu ajutorul cîtorva substitiţii legale. Legea engleză este şi-n favoarea lui şi împotriva lui, are texte pentru fiecare şi, în timp ce el tărăgănează, un juriu corupt n-ar putea oare să-i reteze de la rădăcină proiectele, închizînd în urma lui porţile unei închisori?...

— Aceşti oameni curajoşi vorbesc despre aur, domnule marchiz... Nu cumva mai e vorba şi de-altceva?

— Nu, milord. Asta-i tot, în afară de cîteva dezastre minore care vor trece neobservate, cînd guvernul va intra în panică.

Rio Santo îşi puse scrisorile la loc în buzunar.

— Am uitat totuşi să informez pe Excelenţa Voastră — adăugă el — despre creditul Companiei care-i zdruncinat de fuga simultană a jumătate din contabilii ei din India, unde s-a ivit un fel de epidemie neaşteptată de falimente...

— Oh!... oh... oh!... strigă prinţul frecîndu-şi mîi-

nile. Asta pune capac la toate!... Pe sfîntul Nicolae! milord, dac-aţi fi un agent al Maiestăţii Sale Imperiale, în loc să acţionaţi într-un scop necunoscut, care-mi scapă şi mă nelinişteşte, v-aş sluji ca valet!

— Vă mulţumesc, milord. Dar nu acesta-i capacul... Capacul constă în mica operaţie financiară la care veţi binevoi să m-ajutaţi... Un singur loc a rămas deschis creditului Angliei, Europa, unde comerţul ei, violent atacat în cele patru colţuri ale lumii, ar putea încerca o retransare... Acesta-i locul în care Excelenţa Voastră va sta de strajă... Lovitura pe care-o veţi da, fără să vă stingherească prea mult, va desăvîrşi dezastrul... scăderea de mîine... sau de poimîine — căci îmi lipseşte o ultimă informaţie care trebuie să fixeze data — va avea toate aspectele unei catastrofe. Mă veţi înţelege, milord, cînd vă voi spune că am la dispoziţie cinci sute de mii de lire... Or, după cîte ştiu, Trezoreria n-are în casă mai mult de-un milion...

— Dar mai e Compania Indiilor — spuse prinţul.

— Compania Indiilor nu poate s-ajute pe nimeni în clipa de faţă.

— Dar banca?

— Banca?... Milord, la ora despre care vă vorbesc, Banca va trece de partea noastră şi nu va face plăţi decît pentru noi.

— Cum aşa? spuse Tolstoi uimit.

Rio Santo se ridică.

— Milord — replică el salutînd în semn de rămas bun — nu stă-n puterea mea să vă satisfac curiozitatea... Mîine, voi avea cinstea să vă dau veşti noi.

— Domnule marchiz, voi aştepta ordinele dumneavoastră.

Tolstoi îşi conduse oaspetele pînă la ultima treaptă a peronului. Urmări cu privirea trăsura purtată în galop de caii ei minunaţi şi-n privirea lui nu mai scînteia nici un fel de ură.

— E de prisos să-ncerci a te lupta cu-acest om! — murmură el în timp ce se întorcea încet în salon! Preferabil e să nu-i ieşi din vorbă... În sfîrşit! Trebuie să mă duc la Curte... Pe sfîntul Nicolae! Poate-i ultima mea vizită!

La colţul străzii, trăsura lui Rio Santo se opri. Surugiul coborî şi-o luă pe jos spre Irish-House. Ereb se urcă în

locul lui şi, fără să întrebe în ce direcţie trebuia să meargă, lansă cei patru cai în galop.

În timpul acesta, cavalerul Angelo Bembo îşi îndeplinise o parte din misiune, şi-i convocase pe Lorzii Nopţii. După aceea, se îndreptă spre Prince's Street (Bank).

La colţul format de această stradă şi Poultry, vizavi de colţul Cornhillului, exista, la parter, o clădire curată şi proaspăt spoită, care jumătate era ocupată de frumoasa prăvălie de fructe deschisă spre Poultry şi Price's Street.

Bembo se opri în faţa acestei clădiri.

Totul avea acolo un aspect onest, serios, lipsit de agitaţie. Era, evident, locuinţa unui quaker sau a unuia din acei presbiterieni scoţieni, de viţă veche, care se hrănesc cu texte din evanghelie şi visează, în nevinovăţia sufletului lor, capete tăiate de regi şi-alte fleacuri biblice.

Se exercita, doar pentru întreţinerea trupului şi spre a nu se lăsa spiritul pradă demonului trîndăviei, un comerţ foarte modest de sifonerie.

Muşterii erau rari. Înfăţişarea gravă, rece, taciturnă a patronului, sau mai bine spus a patronilor, căci la tejghea se aflau două persoane, îndepărta mai mult decît atrăgea şi dacă n-ar fi fost băiatul de prăvălie, un irlandez lung şi slab, cu o fire acceptabilă, *prăvălioara ar fi rămas fără clenţi.*

Dar asta îl interesa prea puţin pe sfîntul Jedediah Smith care, nepreocupat de micile probleme ale acestei lumi, îşi petrecea viaţa, cum spunea el, „în cele ale sufletului şi chinuindu-şi trupul".

Bembo era grăbit. Intră repede în biroul în care domnul Smith citea cu voce tare şi formăitoare un capitol din Biblie.

— Ce doreşti? întrebă acesta din urmă, întrerupîndu-şi lectura, dar fără să-şi ridice privirea protejată de-o imensă apărătoare verde pentru ochi.

— M-a trimis domnl Edward...

Domnul Smith închise repede Biblia.

— Încet, signor, încet! spuse el. Spune-mi Jedediah Smith... Vezi doar că-i un local public.

— Ei bine! Domnule Jedediah Smith — continuă Bembo — am fost trimis să aflu în ce stadiu se află lucrările...

— Vorbeşte mai încet, signore... Lucrările? Dumnezeu

ne-a binecuvîntat eforturile și sîntem foarte aproape de țintă.

— Milord dorește un răspnns mai precis — spuse Bembo.

— Milord va fi mulțumit, signore... Te rog să iei loc o clipă.

Jedediah Smith îi întinse Biblia în quarto cavalerului Angelo Bembo, așa cum este obiceiul să oferi o revistă sau un ziar cuiva care urmează să aibă răbdare și să aștepte. În același timp, trase cu putere de cordonul unei sonerii care însă nu se auzi zbîrnîind.

Bembo luase loc, după ce atrăsese atenția că era grăbit.

După un minut, se auzi un pas greoi izbind la intervale regulate scîndurile scării oficiului.

— Haide, domnule, haide! strigă Jedediah Smith.

— Mii de tunete, la naiba! răspunse o voce cu timbru viguros. Sosesc îndată...

— Cartea sfîntă glăsuiește: să nu blestemi! rosti patronul cu glasul lui fornăit.

— Trăsni-m-ar Dumnezeu, domnule Smith! replică bravul căpitan Paddy O'Chrane, care-și făcu în clipa aceea intrarea și-al cărui trup slăbănog ieși atît de încet din cușca scării, încît ai fi putut crede că n-o să apară întreg niciodată. Lua-m-ar dracu, domnule! Dacă așa scrie în cartea sfîntă, în definitiv e-o carte bună, trăzni-m-ar!...

— Te-am chemat — spuse Smith — să dai un răspuns acestui gentleman.

Paddy se întoarse spre Bembo și-l salută milităreşte.

— Și ce dorește să știe onorabilul gentleman? întrebă el.

Bembo îi repetă în puține cuvinte întrebarea pe care i-o pusese lui Smith. Paddy se îndreptă și-și schimbă aspectul de băiat de prăvălie, luîndu-și o înfățișare demnă de om conștient de propriul său merit, pe care i-l cunoaștem.

— Prin urmare, pentru numele lui Belzebuth! Să mă bată Dumnezeu, să mă bată ca pe-un păgîn! spuse el. Pot aduce la cunoștința acestui gentleman, pe legea mea, că nu vorbește unui băiat de prăvălie dintr-un *public-house**, ci căpitanului Paddy O'Chrane, fost comandant al șalupei

* Crîșmă (în engleză în original).

Hareng, al casei „Gween şi Gween" din Carlisle, mii de trăsnete!

— Nu-i vorba de-asta — spuse Smith — răspunse domnului.

— Să-i răspund, putrezi-mi-ar oasele! să-i răspund!... exclamă căpitanul. Foarte bine, domnule Smith, foarte bine! Nici eu nu vreau altceva, sau să fiu ars, fără milă, pe vecie!...

— Cartea sfîntă glăsuieşte: să nu blestemi — murmură Smith în virtutea obişnuinţei.

— Foarte bine, domnule, ce dracu! Foarte bine! Cartea nu spune nimic; dumneata o faci să vorbească... Gură de iad! Aş vrea să ştiu, pe legea mea, cui poate să-i strice!... Cît despre întrebarea gentlemanului, nimeni n-ar putea răspunde mai bine ca mine, în afară de nenorocita aia de namilă din carne, oase şi gin, preacinstitul Saunder Elefantul... Dar s-ajung în ştreang dacă Saunder ştie să se poarte şi cunoaşte bunele maniere, pentru a răspunde cum se cuvine la întrebarea gentlemanului.

Bembo bătu din picior nerăbdător.

— Mă grăbesc! repetă el.

— Oh! Drace! Domnule!... De ce n-aţi spus-o de la-nceput!... Ei bine! Treaba merge-ncet. Dublinul n-a fost construit într-o singură zi, de Dumnezeu! Ştiţi ce distanţă e de-aci pînă-n incinta Băncii? Saunder e-un cretin ticălos, dar e băiat cinstit... munceşte... şi bea conştiincios.

— Dar în sfîrşit, unde-i acuma puţul?

— Puţul, domnule?... Vreţi să spuneţi tunelul, pentru numele lui Scaraoţchi!... Pe legea mea, e-aici, sub picioarele dumneavoastră şi-ale mele, mii de trăsnete!... Şi sub turloaiele lui Mr. Smith, lua-m-ar dracu!

— Nu pot să cobor acolo, împreună cu dumneavoastră? întrebă Bembo.

— Dacă puteţi?... Cred că da, domnule... Şi totuşi, nimeni în afară de mine nu-şi prea vîră acolo nasul... Ce părere aveţi, domnule Smith?

— Gentlemanul vine din partea Înălţimii Sale — răspunse domnul Smith.

— Ah! Bate-m-ar dracu-n cap, să mă bată! exclamă Paddy, scoţîndu-şi respectuos pălăria şi salutînd pînă la pămînt. Sînt sluga gentlemanului şi-a celui ce-l trimite... pe legea mea, se schimbă chestia... Tunelul e-aproape

gata, domnule, din moment ce Înălțimea Sa vrea să știe și, dacă busola nu minte, mai avem cel mult trei picioare pentru a năvăli ca niște oameni cumsecade în subsolurile Băncii... Era și timpul, zău așa, căci nefericitul ăsta de Saunder, făptură cretină și ticăloasă, nu mai bate decît dintr-o aripă și miroase a mort de la o poștă... Vedeți dumneavoastră, domnule, au trecut nouă luni de cînd face pe cîrtița sub pămînt și de-atunci a-nghițit mai multă băutură decît ar trebui ca să dobori zece creștini... Să ne pedepsească Dumnezeu!... Adică să ne ierte, pe mine și pe dumneavoastră, domnule... ca și pe Mr. Smith, dealtfel!... Dar de vreme ce veniți din partea Înălțimii Sale, consemnul gîndesc că nu-i pentru dumneavoastră și dacă vreți să vizitați tunelul...

Bembo nu-și putu înăbuși primul impuls al unei curiozități întărîtate.

— Răspunsul meu către milord va fi mai precis — spuse el. Accept propunerea dumneavoastră, domnule.

Paddy O'Chrane își îndreptă talia, scoase, ca să-și curețe gîtlejul, un „trăsni-m-ar Dumnezeu" tunător, care-l făcu pe Smith să tresară, și-o porni, cu pasul lui obișnuit, spre pivniță, în care cele șase picioare ale înălțimii sale dispărură puțin cîte puțin.

Cavalerul Angelo Bembo îl urmă.

La capătul de jos al scării se afla o mică sifonerie, întru totul asemănătoare celor obișnuite din comerț. Căpitanul Paddy străbătu oficiul fără să se oprească și, ajuns la extremitatea opusă, dădu la o parte un butoi uriaș care camufla o ușă.

Acolo începea tunelul săpat de Saunder Elefantul.

— Fir-ar să fie! domnule — spuse căpitanul — iertați-mă că v-o iau înainte. Mi-s la mine acasă.

CAPITOLUL XXXIV

SAUNDER ELEFANTUL

În 183..., exista la circul din Astley un clown pe nume Saunder Mass sau Saunder Elefantul, care stîrnea admirația tuturor cetățenilor de la periferia Londrei prin vi-

goarea sa extraordinară. Acest Saunder era originar din Namur și se numea pur și simplu Alexandre. Era un bărbat de-o înălțime colosală, un gigant limfatic, greoi, tont, o replică belgiană a lui Goliath. Se spunea despre el că era în stare să săvîrșească isprăvi cu totul ieșite din comun: l-am auzit doar pe Snail afirmînd că Saunder putea să ridice un cal.

Oricum, Saunder Elefantul era unul din cele mai populare personaje ale Londrei, în primăvara anului 183..., an ce precede epoca în care se desfășoară povestea noastră, cînd deodată obișnuiții circului s-au trezit privați de clownul lor favorit. Saunder dispăru și nimeni nu știa unde.

În timp ce lumea se preocupa de soarta lui, Saunder Elefantul își petrecea timpul în mod nespus de agreabil, în compania căpitanului Paddy O'Chrane, care, cu-acest prilej, își făcuse de cap timp de trei zile, schimbînd băutura sa ieftină pe gin curat, ca să-i cînte în strună „matahalei ăleia nenorocite, preacinstitutului și bravului Saunder".

Toate acestea s-au petrecut în casa din Prince's Street, transformată în sifonerie. După trei zile, festinul prelungit la care fusese invitat Saunder Elefantul luă sfîrșit. Căpitanul îi puse în mînă o sapă de forare și diverse instrumente de oțel, potrivite pentru scormonirea pămîntului fără a produce surpări și, chiar în încăperea în care am găsit butoiul acela uriaș mișcat din loc de Paddy, Saunder se puse pe treabă.

La început lucrul merse foarte încet, căci omul habar n-avea de această muncă și inteligența lui nu era în stare să suplinească experiența. Pe de altă parte, din exces de prudență și ca să nu trezească atenția vecinilor, n-avea voie să lovească și să desprindă pămîntul sau temeliile prin șocuri violente, așa cum se procedează de obicei cînd se fac săpături. Trebuia să sape în tăcere, precum pătrunde viermele în fructul unde se cuibărește; doar forța brațelor sale de atlet și greutatea extraordinară a trupului său trebuiau să-l sprijine în uriașa misiune ce urma să fie îndeplinită cu îngerească răbdare.

Saunder vîra în pămînt sapa de forare, din oțel, bine ascuțită, apoi o împingea cu toată greutatea corpului. Era metoda cea mai înceată, dar cea mai sigură. Nu se auzea nimic afară, nu se auzea nimic nici chiar în biroul unde Mr. Smith se stabili curînd cu Biblia și apărătoarea lui

verde, neabsentînd decît foarte puțin în zilele de plată ale întreprinderii comerciale Edward and Co.

Spre a se înțelege mai bine proporțiile imense ale operației la care era folosit astfel un singur om, trebuie știut că nu era vorba de străpuns un simplu drum îngust și lung în care cineva să se poată strecura pe burtă. Lorzii Nopții aveau nevoie de-o galerie, o galerie în care să se poată umbla și alerga în voie.

Încă de la început, căpitanul Paddy O'Chrane slujise drept etalon viu. Odată atinsă adîncimea la care urma să fie continuată, paralel cu planul străzii, galeria trebui scobită în așa fel încît să-i îngăduie lui Paddy să stea drept. Asta însemna o înălțime de șase picioare.

Cît despre lățime, chiar dimensiunile enorme ale gigantului stabiliră în chip fatal măsura. Pretutindeni pe unde trecea el, doi oameni aveau putința să pătrundă în urma lui, unul lîngă altul.

După străpungerea fundațiilor casei, treaba începu să meargă ceva mai repede. Saunder căpătase experiență. Ori de cîte ori tîrnăcopul lui fără coadă pe care-l mînuia cu ambele mîini se afunda în pămînt, o porțiune uriașă se desprindea și cădea.

În timpul nopții, niște căruțe veneau la ușa sifoneriei și încărcau pămîntul scos în butoiașe ușor de mînuit pe care Paddy le ridica el însuși din fundul galeriei.

Aceasta era partea cea mai primejdioasă a operației, deoarece vecinii s-ar fi putut mira văzînd agitația extraordinară din prăvălioara fără prea multă clientelă; dar prăvăliile din Poultry trag obloanele devreme, iar în Prince's Street zidurile înalte ale Băncii constituiau ele însele o pavăză.

Cît despre paznicii de noapte care mai reprezentau pe-atunci poliția din City, aproape nu mai e nevoie să spunem că vedeau tot, dar treceau mai departe.

În văgăuna lui, Saunder ducea o existență perfect pusă la punct. Bineînțeles, nu ieșea niciodată: această necesitate a sechestrării fusese cauza principală a alegerii lui. Într-adevăr, prima condiție a unei asemenea operații era secretul ei inviolabil și absolut; or, ce garanție poate fi mai bună, pentru păstrarea secretului, decît captivitatea omului de-a cărui indiscreție te poți teme? Saunder se afla acolo pentru a înlocui munca a zece oameni, care n-ar fi putut fi ținuți închiși decît cu forța.

El nu se plîngea în nici un fel de soarta lui. Se poate spune chiar că se afla acolo de bună voie, căci fascinaţia n-a fost socotită nicicînd violenţă. Un imens castron, întotdeauna plin cu gin, înlocuia cu folos orice altă atracţie.

Pe de altă parte, Paddy O'Chrane, cu elocvenţa lui sentenţioasă şi împănată cu înjurături artistic formulate, căpătase o influenţă excepţională asupra minţii necoapte a *Elefantului*. Saunder avea o încredere oarbă în tot ce spunea Paddy, iar bravul căpitan nu-şi mai făcea griji că uriaşul s-ar putea gîndi la o eventuală evadare.

Dimpotrivă. În termeni care ar fi stîrnit gelozia celor mai abili oratori ai Camerei, căpitanul scotea în relief fericirea de care era înconjurat Saunder. Ce-i lipsea? N-avea un pat bun în văgăuna lui? Nu i se dădea la masă carne de vită şi băutură din belşug? Toate acestea, fără a mai vorbi de cinstea de-a ciocni din cînd în cînd un pahar c-un gentleman de talia căpitanului Paddy O'Chrane, fostul comandant al şalupei *Hareng!*

Exista totuşi un punct asupra căruia Elefantul şi mentorul lui nu se puteau pune de acord. Elefantul voia uneori să ştie ce scop urmărea munca lui.

— Mii de trăznete! fulgera atunci Paddy. Ceea ce vom descoperi acolo ne va-mbogăţi, atît pe mine cît şi pe tine, namilă ticăloasă, la naiba! Bunul meu prieten ... Vei avea, trăsnească-ne Dumnezeu pe-amîndoi ... o casă cu trei etaje în Lambeth; toate femeile, cretin scelerat, scumpul meu camarad, îţi vor face curte, iar în pivniţă vei avea o mie de litri de gin, o mie de litri de bere, Saunder, o mie de litri de whisky şi o mie de litri de ... legăna-te-ar dracu, o mie de nenorociţi!

Argumentul era mai mult decît convingător. Elefantul se lingea pe buze gîndindu-se la toate miile de litri de lichid, iar chipurile femeilor, devenite şi mai seducătoare prin cele cîteva luni de singurătate, îi zîmbeau dansînd într-un ritm ameţitor în jurul ochilor săi holbaţi.

— Minunat! ... Minunat! ... mormăi el. Domnule Paddy ... o să bem împreună.

— Fără-ndoială, mîrlane, fără-ndoială, gingaşul meu prieten. O să bem împreună ... sau o să bei singur singurel ... Haide! Acum la treabă, fiule, arză-te-ar focul iadului!

Iar Saunder își înfingea unealta în pămînt cu un avînt sporit.

Dealtfel, nu trebuie să se creadă că muncea peste măsură. Nu era îmboldit de la spate. Nimeni nu-l zorea vreodată. Tactica era înțeleaptă, căci altmiteri întreaga elocvență a lui Paddy s-ar fi izbit de lenevia sa apatică. Avea orele lui de lucru și orele lui de odihnă. În total, nu lucra niciodată mai mult de opt ore pe zi.

Dormea șaisprezece ore.

Așa se explică de ce Paddy se putea consacra și altor îndeletniciri, găsind timp și pentru a împuia cu șoapte de amor urechile doamnei Burnett de la *Armele Coroanei*.

Saunder dormea de obicei opt ore în șir, după care muncea fără să se lase rugat timp de patru ceasuri. Se obișnuise cu acest program. De aci încolo, uriașul era reglat ca un ceasornic. Odată treaba terminată, își relua somnul sau fuma și bea.

Desigur, această viață nu era la fel de grea ca aceea pe care-o dusese odinioară la circul din Astley; și, totuși în cele din urmă, îi fu fatală. Odihna aproape constantă, întreruptă de-o muncă ce punea în mișcare și obosea doar anumiți mușchi, se dovedi nefastă ca și acțiunea ucigașă a atmosferei umede și viciate din galerie. Abuzul de băuturi tari jucă și el un rol în opera de distrugere lentă a robustului organism al lui Saunder. Pe scurt, la opt luni de la deschiderea galeriei, gigantul, după expresia căpitanului Paddy, *nu mai bătea decît dintr-o aripă*. Altul, în locul lui, n-ar fi rezistat nici atît teribilului regim.

Munca mergea totuși mai departe, înaintînd nu repede dar continuu, și nimeni la Londra nu bănuia nimic despre extraordinara operație. Succesul nu mai părea umbrit de nici o îndoială. Încă vreo cîteva tone de pămînt scoase și-un drum larg avea să se deschidă din colțul lui Prince's Street pînă în subsolurile Băncii.

Era un tunel larg, de formă semicilindrică, susținut la scurte intervale de cercuri de fier și atingînd, în unele locuri, mai bine de patruzeci de picioare sub nivelul străzii. Calculul Lorzilor Nopții fusese exact. În ciuda leneviei sale, *Elefantul* realizase ceea ce șase oameni n-ar fi izbutit.

În ziua cînd Paddy O'Chrane îl introduse pe cavalerul Angelo Bembo în galeria subterană, treaba era aproape terminată. Busola indicase direcția exactă ce trebuia ur-

mată şi, după părerea căpitanului, doar cîţiva metri îi mai despărţeau de subsolurile Băncii.

Bembo străbătu uimit galeria, suficient luminată de nişte felinare. Nu-i venea să-şi creadă ochilor că un om a făcut toate astea.

— Nu se-aude nimic — spuse Bembo. Pe semne că omul dumneavoastră doarme, sau se odihneşte.

— Omul meu! repetă Paddy. Ei! ei! Omul meu nu doarme, pe ce-am mai sfînt!... Omul munceşte, dacă se poate spune că-i om... Nu-i ora lui de somn, altmiteri l-aţi auzi sforăind, pe veşnica mea sănătate!... Face mai mult zgomot cînd doarme, decît cînd munceşte... dar, trăsni-m-ar Dumnezeu, milord! Şi-o să mă trăsnească! O să-i auziţi numaidecît muzica.

Bembo ciuli urechile şi prinse sunetele grave şi înăbuşite ale unui horcăit îndepărtat.

— Aşa sîncieşte el — continuă căpitanul cu-o înjurătură aleasă pe care n-avem voie s-o transcriem. Se pare că asta-l amuză, fiindcă nu mai conteneşte... Poftim Iată patul şi sticla lui.

Paddy arătă o adîncitură în peretele galeriei, unde se afla un pat adevărat şi confortabil. Cît despre *sticlă*, era un cogeamite ulcior în care încăpeau cel puţin şase căni.

După cîţiva paşi, începură să urce o pantă destul de abruptă şi, curînd, căpitanul, oprindu-se deodată, se lipi de perete.

— Dacă Senioria Voastră, la naiba, vrea să-şi dea osteneala să privească — spuse el — îl va vedea pe Saunder Elefantul, cel mai umflat şi, în acelaşi timp, cel mai deşirat ticălos de pe întinsul celor Trei Regate, trăsni-ne-ar Dumnezeu!

Bembo ridică ochii şi văzu într-adevăr în faţa lui un colos masiv care, horcăind şi răsuflînd, îşi ridica şi-şi lăsa braţele ritmic, ca o maşină. Nu auzise paşii vizitatorilor şi-şi vedea mai departe de treabă, fără să bănuiască prezenţa lor.

Pămîntul pe care-l desprindea în bucăţi enorme, la fiecare efort, cădea într-o ladă aşezată înaintea lui şi, din cînd în cînd, golea lada plină într-unul din butoaiele despre care am pomenit. La cîţiva paşi în urma lui, exista un ceas, o busolă, un instrument pentru verificarea poziţiei şi cîteva instrumente de calcul. Era postul căpitanului Paddy O'Chrane.

Bembo contemplă cîtva timp, cu-o surprindere mută mașina umană despre a cărei forță extraordinară vorbea tot ceea ce-l înconjura. Gigantul era pe jumătate dezbrăcat. Lumina ultimului felinar cădea puternică pe umerii săi scăldați de sudoare. I se vedeau mușchii țîșnind în afară, apoi dispărînd, iar proporțiile atletice ale torsului său depășeau într-atît dimensiunile omenești, încît Bembo avea senzația că visează. Aștepta pătruns de-o curiozitate plină de teamă, ca gigantul să se întoarcă.

Paddy se bucura în sinea lui de uimirea oaspetelui. Saunder îi aparținea și era, trebuie să recunoaștem, un animal destul de rar, pentru a nu simți un sentiment de mîndrie arătîndu-l oamenilor.

— Ei, ce părere aveți, milord?... spuse el, în sfîrșit, cu acea modestie vanitoasă a sportivului care-și expune cel mai bun cal. Pe toți dracii!... Ei, cum îl găsiți pe micuțul meu Saunder?

— De-neînchipuit! murmură Bembo. Cum despică pămîntul, fără nici un zgomot... fără nici o izbitură...

— De parc-ar fi un pudding, fir-ar să fie! milord, nu-i așa? îl întrerupse căpitanul. Ar trebui să cauți multă vreme, vă jur pe-onoarea mea, în numele lui Dumnezeu și-al diavolului, să fiu spînzurat de-o drăcoaică, mii de trăsnete! Ar trebui să cauți multă vreme pînă să găsești un ticălos, de talia lui, atît de bine strunjit... Eu l-am dresat, milord.

— Pare foarte obosit! spuse Bembo.

— Îndată se va odihni, milord.

În clipa cînd Paddy rosti aceste cuvinte, mica pendulă începu să bată orele unsprezece. Elefantul lăsă numaidecît unealta din mînă și răsuflă mulțumit.

— Foarte bine, Saunder, foarte bine! exclamă Paddy pe-un ton părintesc. Știi să numeri, huidumă trîndavă, copilul meu... Bea paharul ăsta de gin, nefericită făptură, la naiba! În sănătatea Seniorei Sale.

Saunder se întoarse și Bembo fu cît p-aci să scoată un țipăt de uimire la vederea chipului istovit, suferind, blînd al gigantului. Văzîndu-l din spate, ți-l închipuiai pe Saunder cu una din mutrele acelea care bagă spaima în cei slabi de înger și chiar în cei mai curajoși. Văzut din față, nu era decît un copil de proporții colosale, care, prin lipsa lui totală de inteligență și voință, își anula avantajul forței fizice.

Văzîndu-l pe Bembo, Saunder începu să zîmbească nevinovat şi-şi lăsă ochii în pămînt, ca un copil ruşinos.
— E strunjit — spuse trufaş căpitanul — strunjit şi dresat, trăsni-m-ar Dumnezeu! ... Dresat de mine.
Saunder înghiţi dintr-o sorbitură conţinutul enormului pahar de gin oferit de Paddy.
Figura lui palidă şi buhăită nu se însufleţi deloc. Se mulţumi să murmure lingîndu-şi buzele:
— Bun ... Domnule Paddy, bun!
— Te cred, beţivan borţos, prietene, butoi de gin — replică blînd căpitanul. Te cred, lua-te-ar dracu! ... V-aţi săturat de mutra lui, milord?
Bembo schiţă un gest de milă pe care Paddy îl luă drept afirmaţie.
— Du-te la culcare — spuse el — burete nenorocit, prietene ... Somn uşor şi lua-te-ar dracu! Să nu visezi urît.
Saunder se strecură grijuliu între Bembo şi perete. În clipa următoare sforăia.
Paddy îl pofti pe Bembo la masa sa şi umplu două pahare cu gin.
— Milord — spuse el — aţi văzut tot ... Beau în sănătatea Senioriei Voastre, aştepta-m-ar iadul! ... Să m-aştepte mult şi bine ...
— Dar n-am aflat care-i stadiul lucrărilor — replică Bembo.
Paddy îşi luă cel mai grav aer cu putinţă şi spuse pe tonul cel mai sentenţios de care era capabil:
— Mii de trăsnete! spuse el arătînd o hîrtiuţă acoperită cu cifre destul de prost rînduite. În chestiuni de calcul, ce naiba, noi, marinarii, sîntem doctori ... Pe *Hareng*, întreit uragan! Pe legea mea! Am făcut operaţii mai grele decît asta ... Sîntem sub pivniţe, milord, la zece paşi de tezaur.
Cum Bembo n-avea nici un mijloc de-a verifica această aserţiune şi cum timpul îl zorea, se reîntoarse pe drumul pe care venise, urmat de căpitanul O'Chrane, care-l conduse curtenitor pînă în stradă şi-i ură cordial afurisenie veşnică.
Domnul Smith plecase.
Bembo se urcă în trăsură şi porunci vizitiului să se îndrepte în goană spre White-Chapel-Road. La răspîntia

cu Osborn Street, plăti cursa și coborî pentru a-și continua drumul pe jos, pînă în Bakers-Row.

Ajuns acolo, ciocăni nervos la ușa unei vaste clădiri, ușă care se deschise numaidecît. În spatele acesteia, se aflau doi oameni aparent neînarmați, dar al căror aspect era destul de grăitor în privința faptului că, odată ușa deschisă, mai rămînea o barieră de trecut.

— Pe cine căutați, domnule? întrebă unul dintre ei.

— Consiliul Familiei — răspunse Bembo.

— Cine sînteți?

— Un Lord al Nopții.

— Seniora Voastră a-ntîrziat — spuse celălalt ușier sau paznic, dîndu-se la o parte pentru a-i face loc să treacă — Lorzii s-au întrunit de-o oră.

Bembo urcă în grabă o scară mare, bine luminată, și fu curînd introdus în salonul acela spațios unde lady Jane B..., la ieșirea din pivnița fetidă a *purgatoriului*, schimbase cele douăzeci de mii de lire ale protectorului ei regal cu diamantul coroanei.

În jurul imensei mese acoperită cu-o catifea verde, se aflau instalați vreo douăzeci de oameni.

În mijloc, pe-un fotoliu mai înalt decît celelalte, semănînd oarecum cu jilțul pe care ședea în capela subterană Sfînta Maria din Crewe călugărul cu anteriul de mătase, se afla marchizul de Rio Santo.

CAPITOLUL XXXV

CAVALERUL ANGELO BEMBO

Dar nu numai jilțul semăna cu scaunul căpeteniei falșilor călugări. Între această gravă reuniune de astăzi și orgia de pomină a bandiților existau și alte puncte comune.

Introdus pe neașteptate în salonul strălucitor luminat, Frank Perceval ar fi recunoscut fără îndoială multe chipuri și, dintre vocile acelea, cîteva l-ar fi făcut să tresară.

Cum spuneam, în jurul mesei se aflau instalate vreo douăzeci de persoane. Aproape toți erau oameni distinși,

avînd acel lustru pe care-l conferă frecventarea lumii aristocratice. E-adevărat, unii din ei pătrunseseră în această lume cu ajutorul unor titluri false și-al unor nume dubioase, dar majoritatea posedau prin naștere dreptul de-a face parte din ea.

Coborîseră, treaptă cu treaptă, acea scară a viciului la capătul căreia se afla crima.

Cei mai mulți erau așa-ziși hoți „de elită". Îi vom trece rapid în revistă, păstrînd tăcere doar asupra șefului lor, marchizul de Rio Santo, a cărui poveste nu poate fi descrisă într-un singur capitol.

La dreapta lui se afla doctorul Moore care trecea drept confidentul și prietenul său. Lîngă Moore, pe care cititorul îl cunoaște prea bine, se găsea un gentleman cu-o înfățișare semeață și un aspect milităros, care vorbea foarte tare și uneori încerca, fără succes însă, să țină piept marchizului. Era sir George Montalt, colonel în regimentul***, la fel de celebru prin noblețea manierelor și generozitatea fastuoasă a ospitalității sale, ca și prin nenumăratele sale datorii. Sir George tocase, dealtfel cu multă eleganță, o avere de aproximativ o jumătate de milion de lire, și nu mai poseda decît bunuri ipotecate, ceea ce nu-l împiedica să azvîrle banii pe fereastră cu-o dărnicie realmente cavalerească. Acestei dărnicii îi era necesară o sursă de alimentare: sir George devenise hoț, după ce fusese victimă.

După el venea bancherul Fauntlevy care avea să preocupe peste cîteva luni întreaga Londră și să adune în jurul eșafodului său cele mai frumoase flori ale saloanelor mondene. Fauntlevy era prietenul intim al unuia dintre frații regelui, se bucura de încrederea întregului West End și-o merita, căci nu-și lăsase nobila clientelă să piardă nici o părăluță. Doar comerțul avea să se plîngă de el, dar nu te puteai teme de-acest ciudat și strălucitor hoț, de vreme ce numele lui era înscris în almanahul nobilimii și chiar al baronilor Regatului-Unit.

Era un tînăr frumos, cu părul blond, cu surîsul feminin, cu talia elegant strînsă într-un frac negru de-o croială impecabilă.

Ducea o viață la fel de fastuoasă ca și sir George, iar locuința lui din Pimlico făcea să pălească de rușine palatul Saint James.

Dosarul procesului său conținea paisprezece mii de

falsuri. Fratele regelui solicită grațierea lui și veni să-l viziteze la închisoare. Dar, totuși, era vorba de paisprezece mii de falsuri! Fermecătorul bancher fu în cele din urmă spînzurat.

Lîngă bancherul monden se afla un tip spătos care duhnea tot timpul a rom de Antile. Dacă facem abstracție de slăbiciunea lui în a-și însuși bunul altuia, personajul putea fi considerat un sfînt. De cîteva luni se vorbea despre el că va fi promovat în postul rămas vacant prin decesul decanului de Westminster, și, fie spus cu tot respectul cuvenit clerului protestant al Angliei, nu avea cu mult mai puține drepturi decît altul. Reverendul se numea Peter Boddlesie. Pe atunci nu avea decît un beneficiu modest de vreo două sute de lire, iar superiorii săi, cu care lucra în cîrdășie, încasau pe lună mii de guinee.

Trebuia deci neapărat ca reverendul Boddlesie să găsească un mijloc de a-și spori veniturile.

Reverendul Peter Boddlesie era unul din membrii cei mai utili ai Familiei: nu mai e nevoie să spunem în ce fel.

Lîngă reverend, se afla John Peaton, fiul cel mai mic al marchizului de ***

John Peaton era un tînăr înalt ale cărui trăsături bolnăvicioase și obosite nu exprimau nimic, în afară de acea apatie stupidă pe care desfrîul și beția le aștern atît de des pe chipul tinerilor lorzi. El intervenea numai la nevoie, atunci cînd Familiei îi trebuia un nobil pentru a interpreta un rolișor într-o intrigă; dar era un actor destul de slab.

Pe cît de util era onorabilul John, pe-atît de indispensabil era organizației vecinul său. Acesta, un bărbat de patruzeci de ani, care se uita pieziș și întotdeauna pe furiș la oameni, avînd de la bărbie pînă-n creștetul capului fizionomia unui *observator*, nu era altul decît S. Boyne, inspectorul-șef al poliției metropolitane. Grație lui, și unui subcomisar din City, care ședea puțin mai încolo, Familia trăia în pace (sau aproape) cu poliția. Dar această pace o costa foarte scump.

S. Boyne era poate singurul Lord al Nopții care putea să emită fără teamă o părere opusă celei aparținînd lui Rio Santo. Reprezenta o forță în consiliu, deși, în fond, era un om de nimic. Totuși, opoziția lui nu depășea niciodată anume limite, deoarece S. Boyne avea motive temei-

nice să fie convins că Rio Santo, domnul Edward, putea, c-un singur cuvînt, să-l facă șomer.

Or, S. Boyne era foarte prudent. Știa că, în ziua cînd își va pierde funcția de polițist, întreaga lui influență va dispare.

Lîngă magistrat, se lăfăia un lord...

Un lord? Vai, da. Un adevărat lord, purtînd coroana de viconte deasupra blazonului său normand, un lord nobil, Rupert Bel... viconte Cle...

În stînga lui stătea un gentleman care purta, pe un nas subțire și palid, o pereche de ochelari de aur, și abia atingea fotoliul cu spatele, avînd ținuta rigidă specifică etichetei britanice. Gentlemanul era personajul cel mai important al adunării, deoarece calitatea lui de subcasier central al Băncii îi oferea posibilitatea de-a furniza toate informațiile necesare marelui act de spoliere pe care-l plănuia Familia. Se numea William Marlew și nu se arăta binevoitor decît cu cei care-i spuneau sir William.

După el veneau mai mulți funcționari guvernamentali și un judecător.

În partea cealaltă a mesei se afla grupul cu adevărat militant al consiliului Familiei. Cu excepția doctorului Moore, cei pe care i-am numit participau mai mult cu poziția decît cu acțiunile lor; ceilalți erau adevărații bandiți care acționau, unelteau și puneau în mișcare cele o sută de mii de brațe ale asociației.

Acolo, îi regăsim pe bietul orb, sir Edmund Mackensie, pe domnul Smith, lipsit de apărătoarea verde și de aerul lui fățarnic, care n-ar fi cadrat deloc cu titlul belicos de maior Borougham, pe sir Paulus Waterfield, doctorul Muller, în persoana căruia cititorii noștri l-ar fi recunoscut pe bijutierul Falkstone și alți doi-trei ticăloși îndrăzneți și inteligenți care, ca și Jedediah Smith și Muller, veneau direct de la ocnă.

În această ciudată adunare, fiecare discuta pe-un ton grav și cu-o bună-cuviință care ar fi făcut de rușine întrunirile parlamentare.

Cînd Bembo fu introdus în sală, la cuvînt se afla William Marlew, subcasierul central al Băncii.

— Afirm — declama el, afectînd o gravitate care mirosea a pedanterie — și, dacă pot îndrăzni s-o spun, susțin că s-a ales în chip foarte judicios momentul pentru a se

opera sustragerea despre care-i vorba... Cred că, prin poziția mea, sînt îndreptățit să vorbesc despre acest punct cu-o oarecare autoritate... aș spune chiar cu-o oarecare consistență...

— Ascultați! ascultați! murmură lord Rupert care căsca lenevos, crezîndu-se la o întrunire a Camerei...

— Mulțumesc nobilului lord pentru binevoitoarea sa întrerupere — continuă birocratul — și mențin... Mai mult, susțin că tezaurul administrației noastre n-a avut niciodată cantități atît de mari de aur...

Un murmur aprobator străbătu adunarea, ceea ce-l făcu pe lord Rupert să repete:

— Ascultați! Ascultați!

— Mulțumesc sincer Senioriei Sale pentru îndatoritoarea sa încurajare și afirm... domnilor, cifrele vorbesc... Banca posedă peste douăzeci și cinci de milioane lire sterline în tezaurul ei...

Ca și cum anunțarea acestei sume uriașe ar fi avut puterea de-a străpunge zidurile, pentru a ajunge pînă la gloata murdară care zăcea la cîțiva pași de locul consiliului, în Purgatoriu, tubul acustic începu să reverse un murmur înăbușit și frematător, căruia i se alătură rumoarea adunării, saturată de aviditate.

— Douăzeci și cinci de milioane! repetă orbul Tyrrel ai cărui ochi scînteiară.

— Frumușică sumă — spuse S. Boyne, frecîndu-și mîinile.

— Bine folosită în comerț — adăugă bancherul Fauntlevy — această sumă s-ar putea dubla în șase luni.

— Și cît ne va reveni, fiecăruia din noi? întrebă foarte mulțumit reverendul Boddlesie, viitorul decan de Westminster.

— E-o problemă de aritmetică, domnule — răspunse casierul — o simplă împărțire...

— Sir William — interveni Rio Santo — vă rog să ne spuneți care este suma, în valori la purtător, care se poate afla în tezaurul băncii.

— Faptul acesta mi se pare lipsit de intres, milord, dat fiind că valorile la purtător nu vor mai reprezenta în curînd decît neantul... Totuși, spre a o satisface pe Senioria Voastră, voi răspunde... dați-mi voie...

Marlew numără pe degete și continuă:

— Seifurile personale și depunerile de portofolii pot

conține, în valori la purtător, pe care n-aș da nici șase pence, dublul aurului din tezaur.

— Foarte bine, domnule — spuse Rio Santo.

Bembo se apropiase de el pentru a-i da raportul.

— Milord — continuă aproape numaidecît marchizul, nerăbdarea dumitale firească va fi în sfîrșit satisfăcută... poimîine noapte ne vom afla în bancă.

Gravitatea adunării nu rezistă acestei fericite vești și-un strigăt de veselie făcu să răsune pereții sălii.

Cei din Purgatoriu auziră fără îndoială aceste aclamații, căci tubul acustic revărsă în sală, drept răspuns, un vaiet amar și batjocoritor.

— Trebuie luate unele măsuri — continuă Rio Santo — pentru care, sper, consiliul îmi va acorda puteri depline...

— Desigur! desigur! se răspunse din toate părțile.

Doar lord Rupert folosi o variantă personală la această replică spunînd:

— Ascultați! Ascultați!

— Sir William va avea amabilitatea de-a se deplasa la fața locului — continuă Rio Santo — pentru a masca planul tezaurului și-a furniza oamenilor noștri toate informațiile necesare... căci e nevoie să se acționeze iute și cu maximă prudență... Sir William va indica de asemenea depozitele de valori la purtător, deși pare să disprețuiască acest aspect...

— Din moment ce banca va fi ruinată... începu casierul.

— E-adevărat, domnule, dar veți face ceea ce vă cer. Cît despre măsurile de prevedere, asta-i treaba domnilor de la poliție: ne putem bizui pe zelul lor. De altfel, îmi asum misiunea de-a mobiliza toate forțele Familiei pentru a provoca, la nevoie, mai multe răzmerițe în diferite puncte și-a da astfel de furcă forței armate... Să nu vă mire deci, milorzi, dacă toți oamenii noștri vor fi convocați în același timp.

Moore, care nu rostise încă nici un singur cuvînt, aruncă pe furiș marchizului o privire pătrunzătoare; ultimele cuvinte i se păreau că ascund un plan secret.

Oricum, dacă Moore și Tyrrel bănuiau că marchizul de Rio Santo își păstra pentru sine o bună parte a gîndurilor, nu se înșelau deloc. Jefuirea băncii nu reprezenta decît un element secundar al marelui său proiect, un detaliu

al planului. Valorile la purtător, despre care vorbise casierul, dobîndeau pentru Rio Santo o valoare nepreţuită prin faptul că, în mîinile lui, deveneau o armă şi determinau brusc falimentul primului aşezămînt financiar al Angliei, prăbuşirea unuia din cele mai solide puncte de sprijin ale guvernului.

În proiectul său, nu era vorba numai de jefuirea fondurilor de garanţie ale Băncii; aceasta trebuia silită să proclame pierderea fondurilor sale, să suspende plăţile, să recunoască în sfîrşit că toate bancnotele răspîndite din belşug pe întreg teritoriul celor Trei Regate nu mai erau decît nişte petice de hîrtie, fără nici o valoare.

În ceea ce priveşte convocarea generală a oamenilor Familiei, aceasta reprezenta o altă poveste. Era într-adevăr vorba de-o răscoală, dar nu tocmai pentru a proteja răpirea aurului Băncii. Răzmeriţa trebuia să se întindă mai departe şi urmărea un alt scop.

Lorzii Nopţii se despărţiră şi, fără îndoială, avură în noaptea aceea frumoase visuri de îmbogăţire.

Moore se întoarse la locuinţa lui din Wimpole Street. În ziua aceea, nu se ocupase deloc de Clary Mac-Farlane, iar noaptea, o dădu uitării spre a-şi frămînta creierii încercînd să descifreze lucid proiectele lui Rio Santo. În timpul celor douăzeci şi patru de ore, biata Clary, căreia i se schimbase regimul, nu avu de suferit decît din pricina singurătăţii, a temerilor şi regretelor ei. Rowley primise poruncă să-i dea de mîncare, pentru a fi în stare să suporte şocul electric la care doctorul urma s-o supună. Un moment de răgaz, o pauză între torturile ei şi ultimul act al martirajului.

Marchizul de Rio Santo se urcă în caleaşca împreună cu cavalerul Angelo Bembo. Era atît de absorbit, încît uitase să se informeze la doctorul Moore despre starea sănătăţii domnişoarei Trevor.

Tăcu tot drumul, murmurînd doar din cînd în cînd vorbe fără şir din care nu se puteau deduce decît frînturi ale gîndurilor sale.

În clipa cînd caleaşca se opri în Belgrave-Square, Rio Santo luă mîna lui Bembo şi-o strînse puternic.

— Ange — îi spuse el — se apropie ceasul. Voi avea absolută nevoie de tine... Dacă există pe lume cineva la care ţii, dăruieşte-i gîndurile şi noaptea asta şi mîine, căci, după aceea, vei fi numai al meu, Ange, nu-i aşa?

— Vă aparţin, don José, — răspunse Bembo — vă aparţin întru totul...

Apoi, cînd Rio Santo îl părăsi spre a se retrage în apartamentul său, Bembo, rămas singur, repetă încet şi trist:

— Dacă există pe lume cineva la care ţii... sărmana fată!

În loc să urce în camera sa, se strecură încet de-a lungul coridorului pe care se afla camera lui Angus MacFarlane şi se aşeză în dreptul ferestruicii situate peste drum de *lord's corner*.

Anna era tot în camera în care am mai văzut-o, instalată în acelaşi jilţ care-i slujea drept pat. Dar era nespus de palidă şi mult schimbată. Ochii ei înroşiţi trebuie să fi plîns mult. Pînă şi în somnul care o furase, avea întipărită pecetea durerii şi-un aer înspăimîntat.

Flacăra unei luminări îi lumina uşor obrazul pe care se furişau, vizibile ca într-o oglindă, temerile copilăreşti ale visurilor ei. Bembo o contemplă multă vreme în tăcere.

— Dacă există pe lume cineva la care ţii... — murmură el în cele din urmă. Oh! da... o dragoste de ieri, pe care va trebui s-o dau uitării mîine... O dragoste fără trecut şi fără viitor... Dar o iubesc... O iubesc aşa cum n-am iubit încă şi cum nu voi mai iubi vreodată.

Era una din rarele înserări cînd iarna Londrei îmbracă mantia de promoroacă a ţinuturilor polare. Chiciura scînteia pe ramurile desfrunzite ale copacilor care ascundeau Irish-House, reflectînd, bizar colorate, în nenumărate nuanţe, razele mohorîte ale lunii în amurg. Strada era pustie. Se auzea doar din depărtare, în Grosvenor-Place, zgomotul înăbuşit al unei trăsuri întîrziate.

— N-am la dispoziţie decît noaptea asta — continuă Bembo — noaptea asta care-i pe sfîrşite... Biata copilă! Nu voi avea nici măcar timpul să mă bucur de fericirea mamei ei cînd o va revedea...

După o jumătate de oră, uşiţa prin care prinţul Dimitri Tolstoi fusese introdus în Irish-House se deschise fără zgomot şi cavalerul Bembo se furişă în stradă. Era clipa în care Londra întreagă se cufundă în somn, cînd pînă şi trăsurile încetează să tulbure caldarîmul. Nici un sunet nu se auzea în tăcerea desăvîrşită a nopţii. Bembo

măsură din ochi distanţa care-l despărţea de fereastra odăii unde ardea lumînarea Annei şi încercă să azvîrle pe balcon o scară de mătase, rămăşiţă a unei tinereţi aventuroase şi nepăsătoare.

Dar nu izbuti.

Din fericire, era agil şi om de acţiune. Pumnalul înfipt între cărămizi îi sluji drept scară şi, ajutat de-acest punct de sprijin, ca şi de unele fisuri, reuşi să se caţere pe balcon.

Odată ajuns acolo, legă solid scara de mătase de barele din fier, căci, după ce urcase, trebuia să şi coboare, şi încă însoţit.

Anna Mac-Farlane se trezi brusc. Pumnul lui Bembo, înfăşurat într-o batistă, zdrobi unul din geamurile ferestrei. O clipă mai tîrziu, Bembo se afla în cameră.

Aerul rece de afară năvăli înăuntru odată cu Bembo şi flacăra lumînării se aplecă, nemailuminind decît foarte vag obiectele. Anna, care la început schiţase un gest de fugă, se avîntă spre el, scoţînd un strigăt de bucurie. Căzu în braţele lui Bembo care rămase uimit.

— Stephen! Oh! dragul meu Stephen! ţipă ea. În sfîrşit Dumnezeu mi te-a trimis într-ajutor.

Un frison de durere îi străbătu tot trupul lui Bembo. Simţea că leşină la auzul acelui nume care sfărîma dintr-o singură lovitură speranţele lui înaripate.

— M-am rugat atît! continuă Anna cu-o voce care se-mplinta pînă în adîncul inimii lui Bembo. M-am rugat atîta, scumpul meu Stephen . . .! Dumnezeu s-a-ndurat de mine . . . Ştiam că salvarea mi va veni de la tine.

Flacăra lumînării îşi reveni. Anna îşi descoperi greşeala, care-şi avea rădăcina nu atît în asemănarea dintre cei doi tineri, cît în gîndurile ei închinate tot timpul lui Stephen. Se desprinse, îngrozită, şi se refugie alergînd în celălalt colţ al camerei. Acolo se ghemui lipindu-se de perete.

Bembo nu făcu nici o mişcare. Cu cît o privea mai stăruitor pe frumoasa fată cuprinsă de-o spaimă naivă, cu-atît inima i se strîngea şi mai tare.

„Stephen! îşi spuse el în gînd. Unde-o fi acest Stephen pe care ea îl iubeşte şi care-o lasă în mîinile răpitorilor? . . . Oh! Ce nebun sînt! Iată, acum îl urăsc pe omul ăsta necunoscut . . . Nu trebuia oare să m-aştept la surprize? . . . E-atît de frumoasă! . . ." Se opri şi încheie, suspinînd pre-

lung o părere de rău: „Doamne! Cît de mult aş fi iubit-o!“

Între timp, spaima Annei sporea, văzîndu-l pe străinul acela nemişcat care se uita tot timpul la ea şi-avea pe chip o expresie ce nu putea fi definită. Tremurul ei, la început uşor, deveni din ce în ce mai puternic, ochii i se umpluseră de lacrimi. În sfîrşit, izbucni într-un hohot de plîns şi îngenunche spunînd:

— Vă implor! . . . Vă implor, fie-vă milă de mine.

Bembo tresări la auzul acestei rugi care schimbă caracterul emoţiei sale. Într-adevăr, i se făcu milă, se simţea stăpînit de-acea milă caldă şi tandră ce reprezintă una din măştile iubirii şi poate înlăcrima, pe neaşteptate, ochii unui bărbat. „O voi reda lui Stephen al ei“, gîndi el simţindu-şi inima topindu-i-se. „Îi voi spune s-o facă fericită . . . Dar o va iubi, aşa cum o iubesc eu?“

Nu era un răspuns pentru ea. Anna îşi împreună deznădăjduită mîinile micuţe şi se clătină.

Bembo alergă spre ea.

— Nu vă fie teamă de nimic — spuse el pe-un ton atît de blînd, încît Anna îşi recăpătă brusc încrederea — nu trebuie să vă temeţi de mine, doamnă, prezenţa mea n-are de ce să vă inspire spaimă.

Îi luă mîna, adăugînd cu tristeţe:

— Dintre noi doi, nu dumneavoastră aveţi motive să vă temeţi sau să imploraţi.

Anna nu înţelese ce voia să spună, dar se simţea din ce în ce mai liniştită privind chipul acela nobil, şi deschis, pe care nu-l văzuse pînă atunci sub influenţa tulburării primelor ei clipe de spaimă.

— Atunci ce căutaţi aici, domnule? întrebă ea păstrînd totuşi o oarecare suspiciune.

Bembo aproape că uitase. Această întrebare îl readuse deodată la realitate. Măsură obstacolele care-i mai rămîneau de învins, îşi aminti de locul unde se afla. Valeţii lordului, treziţi din întîmplare, s-ar putea opune destul de lesne plecării lui. Cel mai mic zgomot, cea mai mică rezistenţă din partea sărmanei prizoniere, puteau să-i închidă la loc porţile de la *lord's corner*.

Oh! ce repede ar fi ieşit din impas Bembo dacă n-ar fi auzit numele acela afurisit de Stephen, aruncat ca un văl apăsător şi rece pe speranţele lui arzătoare. Dar tristeţea-i un rău sfetnic. Imaginaţia îşi retrage aripile cînd simte

atingerea ei de gheață. Bembo păstră timp de-un minut o tăcere plină de șovăieli.

Totuși, trebuia să acționeze. Fruntea Annei se întunecă din nou, iar privirea ei grăia limpede că era din nou pradă neliniștii.

— Doamnă — spuse în sfîrșit Bembo — mă aflu aici spre a vă salva.

Și, biruind cu greu o repulsie instinctivă, adăugă, încercînd să zîmbească:

— Nu ghiciți?... Vin din partea lui.

— Din partea lui? exclamă domnișoara Mac-Farlane al cărei chip exprimă deodată o încredere nemărginită.

— Din partea lui Stephen — spuse încet cavalerul Bembo.

Anna sări în sus de bucurie. Rîdea și plîngea în același timp.

Bembo întoarse capul; Anna nu observă acest lucru.

— Ați venit să mă luați — spuse ea. Am să-l revăd deci... am s-o revăd pe Clary... tot ceea ce iubesc... Vă mulțumesc! Oh! Și pe dumneavoastră vă voi îndrăgi...

Bembo suferea îngrozitor; dar avu puterea de-a folosi pînă la capăt generoasa lui stratagemă.

— Să mergem! murmură el. Stephen vă așteaptă.

O ridică în brațe pe tînăra fată care nu opuse nici un fel de rezistență și începu să coboare cu precauție scara de mătase.

Bembo se afla cu spatele la Irish-House, pe care Anna o privea din față.

Coborau foarte încet, deoarece scara se clătina la fiecare mișcare. La jumătatea drumului dintre fereastră și pămînt, lui Bembo i se păru că aude în spatele lui, în locuința marchizului de Rio Santo, zgomotul unei ferestre care se deschide.

Continuă să coboare.

Cîteva trepte mai jos, o simți pe Anna tremurînd în brațele sale.

— Priviți... priviți!... spuse ea îngrijorată. O umbră se strecoară printre ramurile copacilor...

Bembo încercă zadarnic să se întoarcă. Anna continua să privească umbra care cobora și ea de-a lungul unuia din trunchiurile copacilor plantați îndărătul lui Irish-House. Ajunsă în dreptul zidului curții, umbra se lipi de el și rămase nehotărîtă o clipă.

Era un om pe jumătate gol căruia i se zăreau în bătaia razelor oblice ale lunii picioarele jigărite și pieptul păros. Anna încremenise.

În sfîrșit, Bembo puse piciorul pe ultima treaptă a scării. În aceeași clipă se auzi căderea unui corp pe pavaj. Era umbra care sărise în stradă.

Astfel încît cei doi fugari și umbra atinseră în același timp pămîntul și se treziră față în față.

Bembo șovăi. Omul se sprijini, epuizat, de zidul pe care-l escaladase și-o voce tremurată se ridică în tăcerea nopții. Aceasta cînta:

Moșierul din Killerwan
Avea două fete
Nicicînd n-au existat
Atît de frumoase
În Glen-Girvan.

— Tata! strigă Anna desprinzîndu-se din brațele lui Bembo pentru a se îndrepta spre cel ce cînta. E glasul tatii!

Angus! Era într-adevăr el. Făcu un pas în direcția fiicei sale căreia îi recunoscu glasul; dar, aproape numaidecît, cuprins de-o oroare ciudată, se dădu îndărăt, clătinîndu-se.

— Iar mă urmăresc umbrele celor ce-au murit! murmură Angus deznădăjduit.

— Tată! Scumpul meu tată! exclamă din nou Anna.

— Lăsați-mă! Lăsați-mă! țipă Angus. Le-am văzut cu ochii mei...

Iar cînd Anna încercă să-și încolăcească brațele în jurul gîtului său, o respinse violent și-o rupse la fugă strigînd:

— Amîndouă! ... Amîndouă!

Bembo îl pierdu din vedere la răspîntia din Belgrave-Lane. O luă din nou în brațe pe Anna care leșinase și plecă cu ea.

A doua zi, marchizul de Rio Santo găsi gol patul moșierului. N-avu cui împărtăși îngrijorarea sa, căci cavalerul Angelo Bembo nu se arătă la Irish-House în tot cursul zilei.

ÎNGER PĂZITOR

Pînă aci, povestirea noastră s-a desfăşurat în cadrul riguros al unei săptămîni.

Dar se apropie momentul cînd trebuie să sărim peste timp şi spaţiu, sîntem siliţi să punem cîteva luni distanţă între scenele dramei noastre, acţiunea urmînd a-şi stabili desfăşurarea în peisajul sălbatic al Scoţiei de sud.

Între timp, am reluat unul cîte unul toate personajele noastre lăsate în umbră în a doua parte a acestei povestiri, unde atenţia cititorului era aproape exclusiv îndreptată spre Susannah şi Brian de Lancester; am urmărit pe fiecare din ele în acţiunile lor bune sau rele, analizîndu-le sentimentele şi aventurile. Cursul acestor întîmplări îndreptîndu-se în mod firesc spre acelaşi scop, ne readuce la ziua în care Brian de Lancester îl omorîse pe Ruby, frumosul lui cal, şi înfruntase gloanţele străjilor călare pentru a depune o floare la picioarele Susannei.

Într-adevăr, în ajunul acelei zile, marchizul de Rio Santo se aflase în pericol de moarte din pricina atacului furibund dezlănţuit de Angus Mac-Farlane; în aceeaşi dimineaţă, pe la orele trei după miezul nopţii, cavalerul Bembo o răpise din închisoarea ei pe cea mai mică din fiicele moşierului.

Prin urmare, era seara aceleiaşi zile în care Frank Perceval trebuia să se ducă, în faţa teatrului Saint James, la întîlnirea fixată de contesa Ophelia.

Dar între primirea acestei scrisori şi ora întîlnirii, la care marchizul de Rio Santo avea să-şi aştepte zadarnic partenerul, se petrecuseră multe lucruri.

Între doctorul Moore şi Tyrrel Orbul exista o legătură secretă, o legătură strînsă. Orbul îi era îndatorat doctorului pentru un serviciu, unul din cele care nu pot fi plătite şi-avea faţă de el un soi de recunoştinţă. Dealtmiteri, ţelul lor îi apropia foarte mult: cei doi voiau să împartă succesiunea marchizului de Rio Santo. Amîndoi locuiau în Wimpole Street: Tyrrel la numărul 9, Moore la numărul 10; casele lor erau lipite una de alta.

În plus, comunicau între ele printr-un coridor bine

mascat, coridor a cărui existență nu putea fi bănuită de nimeni, că-atît mai mult cu cît Moore și Tyrrel se serveau de el pentru contactele lor obișnuite, astfel încît nu erau niciodată văzuți intrînd unul la altul.

Prin acest coridor se evacuaseră cei din casa de la numărul 9, în timp ce Brian de Lancester se dusese să ceară sprijinul poliției.

Moore era absent și nu venise acasă toată ziua. Locuința se afla deci în grija lui Rowley, asistentul, care se distra copios cu *Toxicological Amusements*, lăsînd-o în pace pe biata Clary Mac-Farlane. Fusese scoasă din celula ei, deoarece doctorul avea nevoie ca fata să-și recapete forțele înainte de-a o supune teribilei încercări a șocului electric. Stătea culcată, încă slăbită și suferind, într-o cameră învecinată cu cabinetul doctorului.

Pasajul care lega cele două case se termina printr-un scurt coridor ce dădea chiar în cabinetul doctorului. Acolo se refugiară la început fugarii de la numărul 9. Susannah nu intenționase să pună vreo rezistență, deoarece nu știa că era transferată dintr-o casă într-alta.

Imediat după ce intră în cabinetul doctorului, Tyrrel o luă deoparte pe ducesa de Gêvres și-i spuse:

— Maudlin, te duci în White-Chapel-Road și-i avertizezi că locuința mea se află în mîinile poliției... S-ar putea ca cineva să vină acolo și să fie luat ca din oală... În seara asta sînt ocupat, căci smintitul de Brian, pînă mîine dimineață, trebuie făcut să-și țină gura.

— Neplăcută treabă, milord — răspunse întristată micuța franțuzoaică. Aveam o locuință tare drăguță acolo...

Tyrrel ridică din umeri.

— Mîine vom avea poate un palat, Maudlin, — replică el. Haide! Grăbește-te!

Ducesa de Gêvres aruncă pe furiș o privire spre Susannah.

— O lăsăm singură aici? întrebă ea.

— Răsucim cheia în broască — spuse orbul îndreptîndu-se în grabă spre ușă. Grăbește-te... Am să mă ocup de-ndrăgostit... Ai să mai auzi despre asta, doamnă ducesă.

Franțuzoaica se apropie de Susannah care ședea într-un colț.

— Drăguța mea — îi spuse ea — ai fost foarte imprudentă... dar, în sfîrșit, trebuie să fim îngăduitori cu

cei care păcătuiesc... Am să mă străduiesc să aranjez în așa fel lucrurile, pentru tine și pentru el, încît să nu lasă nimic rău din toată povestea asta... La revedere, scumpa mea.

Înainte de-a ieși, se răzgîndi.

— Dar n-ai mîncat nimic toată seara, frumoasa mea — continuă ea — și poate am să lipsesc mult. Am să mă ocup de cina ta.

— Nu mi-e foame — spuse Susannah.

— Doamne! Te-nțeleg, știu ce simți, dragostea mea!... Cînd suferi, cînd ești disperat... nu ți-e foame... totuși, trebuie să mănînci puțin pui, inimioara mea... o bucățică, două... și să bei un păhărel cu vin.

Ducesa de Gêvres, care părea să se simtă acasă la Moore ca în propria-i locuință, ieși și reapăru curînd urmată de-un servitor care ducea un platou. Acesta conținea o gustare consistentă. Groomul o depuse pe-o masă, apoi micuța franțuzoaică se retrase, de data aceasta definitiv, spunînd:

— Poftă bună, inimioara mea!

Cheia se răsuci de două ori în broască, pe dinafară. Susannah rămase singură.

Trecuse abia o jumătate de oră de cînd Lancester o părăsise. Între timp, evenimentele se succedaseră cu-o asemenea repeziciune, încît nu putuse aprecia cu luciditate situația din pricina gîndurilor tulburate. Se afla încă sub impresia spaimei teribile pricinuite de apariția lui Tyrrel, tocmai în clipa în care se și credea liberă și fericită. Nu era în stare nici să se întrebe ce va urma, ce va face Lancester, ce avea de sperat, de ce trebuia să se teamă.

Își pusese capul între mîini și încerca să-și risipească haosul din gîndurile care-i frămîntau creierii. Primul lucru care-i trecu prin minte fu o frică nespusă. Își aminti de amenințările pe care Tyrrel i le adresase adesea, amenințări ce-l aveau întotdeauna drept țintă pe Lancester. Cît de imprudentă și vinovată se socotea! Cît de-amarnic se căia pentru mărturisirile ei care-l înconjurau acum pe Brian de inamici invizibili, puternici, implacabili! Primejdiile acelea necunoscute, pe care le abătuse asupra capului lui Lancester, îi păreau cu-atît mai îngrozitoare, cu cît nu le putea împărtăși cu el. În timp ce lui Brian i se vor întinde capcane la tot pasul, ea se va găsi la adăpost!...

Nu știa nici măcar dacă avea să-l revadă!

Susannah era o fire tare; dar cînd venea vorba despre Brian, toate puterile o părăseau. Temperamentul ei viguros își pierdea dintr-odată caracterul neînfricat. Redevenea femeie, o femeie slabă.

După cîteva minute, ochii i se umplură de lacrimi.

— Oh! Doamne! eu l-am ucis! murmură ea copleșită.

Un geamăt slab se auzi în spatele ei, ca un ecou al propriei disperări. Susannah nu-i acordă nici o atenție și încercă să se roage.

În timp ce se ruga, gemetele se înteţiră. Susannah le auzise și se ridică în picioare, căci, în sufletul ei nobil și generos, nici disperarea nu-i putea înăbuși mila. Ascultă atentă. Tînguirile slăbeau treptat, apoi reveneau și mai sfîșietoare.

Susannah luă lumînarea și împinse cu putere ușa din spatele scaunului ei. Patul în care zăcea Clary se afla la vreo zece pași.

Clary tăcu de îndată ce văzu lumina. Pesemne se temea să nu-și fi trezit pe vreunul din călăi. Apoi, zărind în lumina lumînării fermecătorul chip al frumoasei fete, avu din nou impresia că visează și, descurajată, închise ochii.

În cursul ultimelor trei zile văzuse doar atîtea chipuri de îngeri strălucitori și blînzi aducîndu-i la căpătîi zîmbetele lor înșelătoare! Își împreunase de atîtea ori cu speranță mîinile slăbite și implorase în van acele fantome iscate de febra delirului! . . .

Între timp, Susannah înaintase pînă în apropierea patului și-și aruncase asupra necunoscutei privirea plină de compasiune. Întîlnind trăsăturile bolnavei, faţa frumoasei fete exprimă o emoție extraordinară. Ochii i se înlăcrimară și deveniră neliniștiți, ca privirea unei mame deasupra leagănului copilului; un surîs nehotărît, trist și vesel în același timp, destinse arcul armonios al buzelor sale.

Apoi îngenunche pe covor, în timp ce frumoșii ei ochi îi erau aţintiți spre cer.

Simțind un sărut pe mînă, Clary deschise ochii. Visul continua; acesta fu primul ei gînd; dar ce dulce, ce minunat vis! Îngerii din visurile de pînă atunci nu erau atît de frumoși ca femeia aceasta cu zîmbetul prietenos, care părea întruchiparea geniului bun, al speranței și îndurării.

Clary privea fermecată și nu mai gemea.

— Pe dumneata — murmură în sfîrșit Susannah cu glas stăpînit, care mîngîie urechile lui Clary ca un acord învăluitor al unei muzici îndepărtate — pe dumneata te caut de-atîta vreme!

O uimire mută apăru pe chipul domnișoarei Mac-Farlane.

— Nu-ți mai aduci aminte! continuă Susannah. Sufletele generoase uită faptele bune pe care le săvîrșesc... Dar cei ce trag folose de pe urma lor... Oh! eu mi-amintesc și, de cînd am învățat să mă rog, n-am contenit o clipă să mă rog pentru dumneata și pentru celălalt înger cere-ți seamănă și care fără îndoială ți-e soră... pentru Clary, nobila fata, și pentru Anna, dulcea copilă.

— Dar cine ești dumneata, doamnă? întrebă Clary.

— Nu-mi cunoști numele... și nici nu mi-ai cerut să ți-l spun, Clary, în ziua cînd brațul dumitale mi-a sprijinit trupul istovit pe Cornhill, în ziua cînd ai ajutat o biată fată necunoscută care se stingea de foame...

— De foame! repetă Clary apăsîndu-și pieptul. Oh!... acum și eu mor de foame!

Susannah ieși repede din cameră și se întoarse numaidecît, aducînd gustarea pregătită pentru ea. Ochii înlăcrimați îi rîdeau naivi și fericiți.

— Îi iert femeii aceleia tot răul pe care mi l-a făcut — spuse ea — pentru că mi-a adus gustarea asta cu care-ți pot veni în ajutor, Clary.

Îngenunche din nou pe covor și-o ajută pe sărmana bolnavă să se ridice. În timp ce aceasta înfuleca lacomă, oprindu-se doar să scoată, din cînd în cînd, un oftat provocat de slăbiciune, frumoasa fată o încuraja, îi zîmbea, o alinta cu cuvinte calde și-i săruta, ca o soră, mîinile palide, aproape transparente.

Clary se reînsuflețea văzînd cu ochii, stimulată atît de hrană cît și de blîndețea mîngîietoare a acelei dezmierdări nesperate care apăruse deodată în preajma patului ei de suferință. Se simțea fericită și recunoscătoare, se întorcea la viață.

— Ce înfometată era, sărăcuța! spunea Susannah între două sărutări. Dacă ai putea vedea, Clary, cum ți s-au îmbujorat obrajii!... Acum ești iar frumoasă, ca altădată!... La-nceput, ca să te recunosc, a trebuit să privesc de două ori în adîncul inimii mele, unde-ți păs-

tram chipul... Pecetluisem acolo toate trăsăturile dumitale... Fruntea frumoasă, gravă și gînditoare, ochii aceștia atît de buni care au zîmbit durerii mele, gura scumpă care mi-a grăit cîndva cuvinte de-alinare... Deși erai palidă, Clary, scumpa mea Clary, cînd te-am simțit aproape, ceva s-a trezit în mine; mi-am simțit inima prinzînd aripi și tresărind... Te iubesc atît de mult, surioară!...

Clary avea ochii încețoșați de lacrimi.

— Îți mulțumesc!... Îți mulțumesc! îngînă ea.

Apoi, cuprinsă de spaimă involuntară și neașteptată, adăugă tremurînd:

— Dar nu vei putea rămîne mereu lîngă mine, și-atunci cînd nu vei mai fi aici, mă vor supune din nou la chinurile foamei.

Susannah se îndreptă instinctiv, ca și cum ar fi vrut să se așeze între Clary și-o primejdie subit recunoscută. Pentru prima oară își dădu nedeslușit seama de situația lui Clary Mac-Farlane și se întrebă de ce biata copilă era supusă înfometării într-o casă în care totul respira opulență.

Îi puse o serie de întrebări. Clary se strădui să dea răspunsuri cît mai limpezi, dar nici una nici cealaltă nu poseda cheia îngrozitorului mister. Susannah, neștiutoare și neavînd decît porniri generoase, Clary suflet pur și nobil, se străduiau în zadar să dea de capătul acestei intrigi tenebroase.

Sigur era doar faptul că Miss Clary îndurase o suferință cumplită și că temerile ei erau mai mult decît îndreptățite.

— Mizerabilii! spunea Susannah. Să te-atace pe dumneata, Clary!... pe dumneata care ești un înger al bunătății și blîndeții!... Am să te apăr... sînt dîrză ca un bărbat!... Să îndrăznească a te mai chinui!...

Se opri, deoarece Clary păli deodată și închise ochii cu groază.

Înainte de-a se întoarce, pentru a vedea care era pricina acestei spaime subite, o voce seacă și aspră rosti la urechile ei:

— Ta ta ta ta!

Întorcînd repede capul, văzu un omuleț pleșuv, avînd la tîmple două imense smocuri de păr. Omulețul, cu nasul prins în cleștele unei perechi de ochelari, ducea un

in quarto sub braț. Era maestrul Rowley, cu-ale sale *Toxicological Amusements.*

Înaintase cu pas de lup, după obiceiul său și nu-și ascunse nemulțumirea văzînd rămășițele copiosului meniu al bolnavei.

— Ta ta ta ta! repetă el cu-o indispoziție crescîndă. Și, mă rog, cu ce drept se-amestecă această lady?... Fetița a mîncat ca un căpcăun... Și, mă rog, ce-o să spună stăpînul?... Vă întreb, ce-o să spună?

De fapt, maestrul Rowley își adresa sieși această întrebare și stătea la o distanță respectuoasă, deoarece auzise ultimele cuvinte ale Susannei, și n-avea deloc chef să înfrunte mînia acesteia.

Frumoasa fată se instalase între el și patul bolnavei, cu brațele încrucișate pe piept. Îl privea țintă, pironindu-l cu privirile.

— Hm! hm! bodogăni asistentul, dîndu-se un pas înapoi. Nu mă tem de-această amazoană... În definitiv, cu preparatul meu, nu mi-ar trebui decît trei secunde, cinci treimi și o fracțiune ca s-o aranjez cum trebuie... Nu-mi pasă. Aș vrea totuși s-o-ndepărtez de-aici înainte de sosirea doctorului.

Dar această dorință a lui Rowley n-avea să se realizeze, căci, aproape numaidecît, ușa se deschise brusc și doctorul Moore, sumbru și cu sprîncenele încruntate, intră în cameră.

— Ce-nseamnă asta, domnule? întrebă el pe-un ton aspru, adresîndu-i-se lui Rowley.

— Sir Edmund a trecut prin ușiță — replică încet asistentul — și-a adus-o pe dînsa... pe această lady...

— Această lady n-are ce căuta aici... Retrage-te și roag-o să te urmeze...

— N-am să plec nicăieri, domnule — spuse Susannah cu glas domol și liniștit.

— Ta ta ta ta! făcu Rowley.

Doctorul înaintă pînă în dreptul patului.

— Doamnă — spuse el străduindu-se să-și stăpînească mînia care-i încolțise în suflet — nu cunosc și nici nu-mi pasă de formulele puerile pe care lumea le consideră galanterie... Totuși, prevăzînd un deznodămînt supărător acestei situații, și vrînd să-l evit, îmi voi scoate pălăria în fața dumneavoastră, doamnă — își luă pălăria în mînă

— mă voi înclina ca un nerod şi astfel voi epuiza întreg fondul meu de curtoazie spunîndu-vă: vă rog, doamnă, vă implor să plecaţi numaidecît.

Pentru ca cititorul să înţeleagă dintr-odată situaţia, va fi de-ajuns să-l informăm că doctorul o părăsise cu cîteva clipe în urmă pe Miss Trevor şi se întorcea acum să încerce asupra lui Clary teribila experienţă amînată pînă atunci.

Susannah întoarse capul spre Clary.

— Oh! Nu mă părăsi! imploră biata fată căreia i se păru că vede o şovăială în acest gest.

— Să te părăsesc! exclamă Susannah înconjurîndu-i talia cu braţele. Oh! Nu, Clary! Nu cunosc forţă care m-ar putea despărţi de dumneata.

— Încăpăţînată! mormăi Rowley.

Doctorului îi scăpă o exclamaţie înăbuşită.

— Doamnă!... Doamnă!... spuse el cu voce tremurîndă. Nu mă cunoaşteţi!... Şi nu vă daţi seama ce crimă aţi săvîrşit, în ochii mei, pătrunzînd în acest apartament...

— Ştiu că s-a-ncercat distrugerea acestei fiinţe — răspunse Susannah fără să se emoţioneze — şi vreau să veghez de-aci înainte asupra ei.

Uşa se deschise din nou. De data aceasta, intră Tyrrel Orbul. Nimeni nu se uită la el. În loc să înainteze în interiorul camerei, rămase nemişcat şi nepăsător în prag, privind scena cu-o indiferenţă totală, cu ochii lui mohorîţi şi sticloşi.

Doctorul tresărise vizibil la răspunsul Suzannei.

— Ah!... Deci ştiţi totul, doamnă! murmură el cu-o spaimă ameninţătoare. Ei bine! Aş putea da uitării faptul că ştiţi... aş putea chiar să vă iert pentru asta. Dar plecaţi!... Plecaţi numaidecît!

— N-am să plec nicăieri, domnule — repetă frumoasa fată a cărei privire senină, strălucitoare prin calmul ei sublim, înfruntă fără să se încovoaie sinistra fulgerare din uitătura lui Moore — va trebui mai întîi să mă ucideţi pe mine, dacă doriţi viaţa acestei copile.

Doctorul îşi vîrî mîinile în vastele buzunare ale costumului; chipul lui, de obicei palid, se înroşise pînă la rădăcina frunţii şi oferea o imagine respingătoare.

— Ieşi afară! îi ordonă el lui Rowley, furios. Doamna a vrut-o!

Nici unul din muşchii frumosului chip al Suzannei nu

se contractă. Ridică doar ochii spre cer, fiindcă își dădea bine seama că avea să moară.

Dar Tyrrel Orbul se hotărîse în sfîrșit să joace un rol în această scenă. În clipa în care Moore, cuprins de unul din acele accese de furie ce se ivesc mai cu seamă la oamenii a căror pasiune se ascunde în mod ipocrit sub un veșmînt de gheață, deci în clipa cînd se îndrepta spre Susannah care continua să stea nemișcată, brațul vînjos al lui Tyrrel îi opri brusc.

Doctorul încercă să se desprindă. Zadarnic.

— Cum! țipă el în cele din urmă, sleit de-acea luptă de-o clipă. Îndrăznești să folosești violența împotriva mea, tu!

— Părerea mea-i că femeia asta nu trebuie ucisă, doctore — răspunse liniștit Tyrrel.

— Și dacă vreau eu?

— Voi încerca să te-mpiedic.

— De ce, nenorocitule, de ce?! urlă doctorul.

Clary era mai mult moartă decît vie. Susannah, pe care furia lui Moore nu izbutise s-o facă să tremure, se uita acum la Tyrrel cu neliniște și teamă.

Acesta continuă pe-același ton flegmatic:

— Doctore, din mai multe motive... Mai întîi, femeia aceasta-i fiica mea.

Susannah suferi un șoc imperceptibil și deveni mai palidă, dar nu manifestă nici o mirare. Moore, dimpotrivă, se dădu înapoi uimit.

— Ah! Ah! Suky — continuă Tyrrel aruncîndu-i acea privire lungă, pătrunzătoare și grea despre care frumoasa fată îi vorbise de-atîtea ori lui Brian de Lancester. Nu mă cunoști?

— Te recunosc, domnule — rosti încet Susannah — și totuși...

— Și totuși, nu-nseamnă nimic, Suky, pentru un savant ca domnul doctor... Ai văzut cînd m-au spînzurat, nu-i așa? Cine știe? poate mă vei mai vedea spînzurat... Doctore — adăugă Tyrrel întorcîndu-se spre Moore, a cărui mînie se potolise în fața acestei revelații, dar care continua să privească pe cele două fete cu-o șovăire ce nu prevestea nimic bun. Cînd spun: e fiica mea... mă-nțelegi bine, nu?... Pe vremea cînd purtam numele de Ismail Spencer, ea se numea Susannah Spencer, asta-i tot... dar nu acesta-i motivul pentru care am intervenit între voi.

— Atunci care-i? întrebă Moore.
— Marchizul de Rio Santo mi-a poruncit să veghez asupra ei.
— Ah! făcu doctorul plecîndu-şi capul.
— Mi s-a poruncit categoric! încheie Tyrrel.
— Şi totuşi — continuă Moore — a aflat ... viaţa ei ar putea însemna condamnarea mea!
Tyrrel se înclină grav.
— Cine-şi va asuma misiunea de-a o readuce la tăcere? ... continuă doctorul. Dumneata, Ismail?
Tyrrel aruncă pe furiş o privire piezişă Susannei care leşinase pe pat şi-avea ochii închişi.
— Ei bine, da! răspunse el împrumutînd deodată bonomia personajului Sir Edmund. Îmi asum această misiune, doctore.

MARCHIZUL DE RIO SANTO

CAPITOLUL I

DOUĂ EXEMPLARE DE „SOARE" PENTRU O „LUNĂ"

Faptele se petreceau în timp ce Brian de Lancester, întors în Wimpole Street, în fața casei cu numărul 9, însoțit de-un mic grup de polițiști, constata că scurta lui absență fusese de ajuns pentru ca locuința să rămînă pustie.

Noaptea era minunată. Umezeala de peste zi, așternută pe caldarîm de-un vînt înghețat din nord, făcea din fiecare stradă o oglindă lucitoare pe care trecătorii alunecau, se clătinau și cădeau, spre marea satisfacție a tuturor Snail-ilor din capitala imperiului britanic.

În apropiere de Portland-Place, la mijlocul străzii Devonshire, se adunase, în ciuda frigului pătrunzător, o mulțime considerabilă în fața unei uși deschise. Mulțimea era alcătuită numai din bărbați, care semănau oarecum între ei, deși unii aveau numai niște zdrențe pe ei, în timp ce alții purtau costume foarte decente. Erau, evident, confrați, căci se împingeau, se înghionteau, cu aerul cel mai prietenos din lume, fără a ține seamă de îmbrăcăminte.

Aproape toți aveau sub brațe teancuri enorme de ziare; doar cei mai eleganți făceau notă discordantă, însă pe ei îi urmau unul sau mai mulți groomi, încărcați ca niște asini cu teancuri asemănătoare. Toți vorbeau în același timp. Strigăte ciudate țîșneau din această mulțime amestecîndu-se cu reflecții filosofice, cu vorbe de duh și hohote de rîs.

În fața ușii deschise se aflau patru sau cinci valeți în uniformă care azvîrleau necontenit asediatorilor pachete cu hîrtie jilavă, și care răspîndea acel miros scîrbos pe care Dumnezeu l-a dat ziarului ca să avertizeze fără îndoială publicul împotriva minciunilor sale nerușinate, așa cum a agățat o sfîrlează de coada nelată a șarpelui cu clopoței.

— O duzină pentru Pleydell și Browne! se auzea o voce în mulțime.

— O duzină pentru Pleydell și Browne! repeta unul din valeți.

Aceste cuvinte treceau din gură în gură și ajungeau pînă la un funcționar care avea o față de fosilă, ca pergamentul, vîrîtă într-un registru.

Funcționarul mîzgălea cîteva cuvinte și repeta încă o dată cu glas ascuțit:

— O duzină pentru Pleydell și Browne. Dați-i drumul. Se livra un pachet.

— Patruzeci pentru Gilbert din Strand!

— Douăzeci și cinci pentru doamna Dodson!

— Două sute pentru Howard și Flower!

Vînzarea mergea strună. Pe măsură ce fosila constata rezultatele, pergamentul chipului său căpăta nuanțe aurii; iar atunci cînd, în cele din urmă, Howard și Flower cerură două sute de exemplare, funcționarul lăsă din mînă pana pentru a-și freca miinile.

Dar nu avu mult timp. Strigătele de-afară se înteţeau.

— Șaptezeci și cinci pentru Prior!

— Cincizeci pentru Goodrige!

— Optzeci pentru Samuel Lowter!

Răsunară sute de alte nume, sute de alte cereri, astfel încît, în cele din urmă, o voce ieșind din străfundurile biroului rosti triumfătoare:

— Tirajul s-a epuizat, domnilor.

Se stîrni o zarvă generală.

— Mai trageți un tiraj! Două mii, trei mii, zece mii! ... Luăm tot!

— Zațul a fost desfăcut și-aruncat, domnilor.

Oamenii încercară să protesteze, dar cele două uși mari batante se închiseră și fața gălbejită a funcționarului dispăru.

Toate acestea se petreceau la ușa domnului Timothy Overflow, editorul ziarului *The Moon* (Luna), gazetă de

seară. Mulțimea adunată în stradă era un *rush* de „jurnaliști" sau vînzători de ziare.

De obicei, fițuica *The Moon* își făcea apariția într-un anonimat absolut și nu ajungea la vînzători decît dacă era transportată la chioșcuri; dar, în ziua aceea, cuprindea o anumită știre, o știre senzațională! Tirajul ediției din seara aceea se dovedise insuficient pentru afluența de cumpărători. Fiecare voia să știe, să citească cu ochii lui.

De multă vreme, curiozitatea publică nu mai fusese astfel stîrnită. Și pe bună dreptate: nu era o știre obișnuită, o excentricitate ridicolă.

De data aceasta, era vorba de istorie. În joc se afla un personaj regesc.

Într-adevăr, era relatată o crimă odioasă, un asasinat nelegiuit săvîrșit, sau cel puțin încercat, pe terasa castelului din Kew.

Și împotriva cui, Doamne! Împotriva unei copile grațioase și neprihănite care, eventual, putea fi desemnată să urmeze la tron, împotriva speranței celor trei regate, împotriva prințesei Victoria, într-un cuvînt, fiica Alteței sale regale ducele de Kent, nepoata Maiestății Sale.

Era deci cazul să se cumpere, la orice preț, *Evening-Post*, *Standard*, *Evening-Mail* și *Moon*, spre a se cunoaște detaliile nemaipomenitei atrocități.

Lumea spera dealtfel să găsească în toate aceste ziare, sau în unul din ele, numele mizerabilului a cărui mînă săvîrșise sacrilegiul etc.

Cei care, venind prea tîrziu, nu și-au mai putut procura nici măcar un exemplar din *Moon*, fițuica atît de neglijată de obicei, au înregistrat o amară decepție. S-a instituit imediat un fel de bursă, în fața ușii domnului Timothy Overflow. Unii voiau să cumpere, de la a doua mînă, cu bani peșin, cîteva numere din prea solicitata gazetă, alții propuneau schimburi.

— Un șiling pentru un exemplar din *Standard!* propunea unul.

— Ofer șase pence în plus, față de prețul curent, pentru fiecare *Evening-Post* — striga altul.

— Un *Times* pentru un *Evening-Mail!*

— Două *Suns* pentru un *Moon!*

Cumetrele „bine informate" începură să-și dea drumul la gură:

— Vă jur pe sănătatea mea că știu tot... Mi-a spus

doamna Footes, care ține pe cumnatul doamnei Crosscairn, care-i grădinar la *pleasure ground* din Kew... Era o amazoană pe-un cal uriaș... A tras asupra bietei copile douăzeci și șapte de săgeți otrăvite! spuse una.

— Nu se poate! răspunse alta.

— Ba da! insistă prima. Oamenii de strajă, drăguții de ei, au venit și-au tăiat-o, pe ea și calul, bucățele-bucățele.

— Foarte bine i-au făcut! declară o persoană.

— Vă spun eu care-i adevărul — interveni o altă femeie. Criminalul e-un sălbatic din lumea mare... A lovit-o pe biata prințesă cu-o măciucă în cap...

— Nu-i adevărat! riposta alta. E-un catolic irlandez, un cerșetor netrebnic de dincolo de canal, un...

— Da' de unde! E-un gentleman! I s-a găsit calul mort în mijlocul parcului din Regent... un cal minunat!

— Ce aiureli se mai născocesc la Londra! constată prima cumătră dînd din umeri.

Povestea celor douăzeci și șapte de săgeți otrăvite i se părea, fără îndoială, singura în măsură să ofere un grad suficient de verosimilitate.

Pentru a pune capăt agitației care se iscase și a îndemna mulțimea să se împrăștie, funcționarul-fosilă coborî la parter, ducînd cu sine singurul și ultimul exemplar din *Moon* care se mai afla în birou.

O voce lentă, monotonă, precisă se auzi în stradă, făcînd să amuțească deodată țipetele „jurnaliștilor" și comentariile mulțimii.

Iată ce spunea glasul, vorbind de la ferestruica ușii:

— Detalii autentice privind oribila tentativă de asasinare împotriva augustei persoane a Alteței Sale Regale prințesa Victoria de Kent, nepoata iubită a Maiestății Sale, regele, bunul nostru suveran. Azi-dimineață, la orele unsprezece treizeci și cinci, un necunoscut, călărind un cal roib, a pătruns în *pleasure-ground* din Kew, deși drapelul regal flutura deasupra clopotniței. Gărzile pedestre însărcinate cu paza terasei nu l-au zărit decît atunci cînd se și afla lîngă marea seră japoneză. După alte versiuni, însăși prințesa l-ar fi descoperit în clipa cînd se îndrepta spre dînsa purtînd un pistol burdușit cu gloanțe. Văzînd temuta armă, tînăra prințesă ar fi scos un țipăt de groază... și s-ar fi îndreptat spre palat cerînd ajutor. Se pare că străinul nu s-a mai gîndit la altceva decît cum

să dispară. S-a îndreptat repede spre zidul la picioarele căruia își lăsase calul...

Fosila închise încet ghișeul și se retrase.

Mulțimea, nemulțumită de informațiile primite și vrînd să afle mai multe amănunte, se îmbulzi spre ușă încercînd s-o forțeze. Unii cereau chiar să se dea foc casei. Alții înjurau de mama focului.

În vreme ce mulțimea își manifesta astfel mînia într-un vacarm de ocări, o trăsură venind din Wimpole Street și îndreptîndu-se spre Devonshire își croi cu greu drum prin gloată. Personajul din trăsură habar n-avea că era eroul dramei care se desfășura în plină stradă, iar mulțimea nu-și putea nici pe departe închipui că *necunoscutul* se afla în momentul acela în mijlocul ei...

Trăsura o coti în Portland-Place și se opri în fața locuinței contelui de White-Manor.

Brian coborî în grabă și urcă treptele peronului de unde valeții îl izgoniseră într-o zi din porunca fratelui său. Ciocăni puternic în ușă.

Valetul care veni să-i deschidă se dădu îndărăt înspăimîntat, de parcă l-ar fi văzut pe dracul în persoană.

— Te rog să-l anunți pe contele de White-Manor — spuse Brian cu un calm imperturbabil — că domnul de Lancester solicită Seniorlei Sale o audiență.

CAPITOLUL II

DREPTUL DE PRIMOGENITURĂ

Întreaga Londră cunoștea dușmănia dintre cei doi frați. Era deci mai mult decît firesc ca un valet de la White-Manor să n-o ignoreze. Groomul căruia i se adresase Lancester rămase o clipă pe gînduri, întrucît o întrevedere între conte și fratele său mai mic i se părea un lucru extraordinar, de neconceput.

Totuși, cînd Brian îi repetă porunca pe un ton hotărît se supuse.

După cîteva secunde se întoarse, iar Brian fu poftit numaidecît în salonul de recepție.

Se trînti într-un fotoliu. Avea gîndurile adînc tulburate. Ceea ce se petrecuse în casa din Wimpole Street, destăinuirile Susannei, dispariția ei neașteptată, toate acestea erau încă vii în mintea lui și nu căpătaseră limpezimea și înțelegerea pe care le-o dau lucrurilor cîteva zile de meditație. Era conștient că un inamic puternic, mai cu seamă prin faptul că nu putea fi identificat, voia să i-o răpească pe Susannah; venea la fratele lui să caute mijloacele de-a combate și-a învinge dușmanul necunoscut. Acesta îi era scopul: s-o regăsească pe Susannah și s-o ia sub aripa sa protectoare. Dar nu știa încă nici ce mijloace să folosească pentru a obține acest rezultat, nici în ce fel trebuia să acționeze pentru a dobîndi sprijinul fratelui său.

În momentul de față, asta avea mai puțină importanță. Nu se simțea oare sigur de el, în urma nenumăratelor victorii repurtate asupra lui White-Manor? Nu avea oare de partea lui oboseala și plictiseala deznădăjduită a contelui, ajuns la disperare într-o luptă împotriva firii, în care era întotdeauna țapul ispășitor?

De multă vreme Brian de Lancester nu mai pusese piciorul în casa strămoșilor săi. De la moartea tatălui lor, certurile continue cu White-Manor îl îndepărtaseră de casa familiei, devenită proprietatea exclusivă a fratelui mai mare. Deși preocupat de gînduri străine emoțiilor obișnuite, Brian simți în suflet o tulburare gravă și necunoscută. O voce, amuțită de ani, părea să-l îndemne la privirea șirului de portrete nobile și austere de pe pereți, înfățișînd alternativ chipurile mîndre ale părinților și trăsăturile demne, semețe și blajine ale bunicilor dispăruți; iar vocea aceea clocotea, în adîncul lui, reproșuri în care amesteca și numele detestat al fratelui său.

Sub ciudatul veșmînt de scepticism cutezător în care se înfățișa lumii, Brian avea sufletul nobil al unui cavaler. Acum, poate că se căia. Oricum, își plecă fruntea ca și cum i-ar fi fost rușine să înfrunte privirile tuturor generațiilor adunate acolo; venea în mijlocul lor cu gînduri ostile față de succesorul lor legitim, moștenitorul numelui comun, omul care purta titlul transmis din tată în fiu intact și pur, stăpînul casei, într-un cuvînt, cel căruia o ramă goală îi aștepta portretul în continuarea tuturor acelor venerabile portrete.

Își aminti că răposatul conte de White-Manor îi unise pe patul de moarte mîna cu cea a fratelui său. Își aminti

cà ultimul cuvînt al mamei sale îl îndemnase la dragoste şi la iertare... Mama lui, ale cărei trăsături binecuvîntate, fixate pe pînză de-un penel abil, păreau să-i surîdă încă...

O uşă laterală se deschise. Lordul White-Manor apăru, sprijinit de braţul intendentului său, Gilbert Paterson.

Între conte şi fratele său exista o foarte mare diferenţă de vîrstă. Vigurosul temperament al lui Brian şi excesele lui White-Manor accentuaseră această diferenţă transformînd-o într-un contrast izbitor. Într-adevăr, Brian îşi păstrase la vîrsta virilităţii ceva din graţia juvenilă, din supleţea elastică a membrelor, din spontaneitatea expresivă a mişcărilor feţii, calităţi care aparţin, în general tinerilor.

Structura lui fizică, precum şi morală, erau neprihănite. Rămăsese tînăr în aparenţă şi în fond, mult mai tînăr decît acei lorzi de douăzeci de ani, pe care galopul unui cal îi face să pălească şi care-şi reînsufleţesc cu chiu cu vai, apelînd la excitante, apetiturile stinse. Frumos, puternic şi pasionat, dincolo de aspectul flegmatic, era plin de îndrăzneală, iubire şi temperament. White-Manor, dimpotrivă, îmbătrînise înainte de-a fi depăşit limitele vîrstei maturităţii. Inima lui, egoistă prin natură, devenise de piatră; trupul său, robust altădată, se prăbuşea sub povara unei decrepitudini precoce. Totuşi nu era una din acele ruine cărora vîrsta sau excesele le distrug corpul: merg încovoiate, plăpînde, tremurînde, debile, rugînd lumea să le facă loc pentru a-şi tîrî paşii nesiguri; lordul White-Manor îşi păstrase rigiditatea siluetei puternice; se ţinea încă drept pe picioarele ca de plumb, iar torsul său sfrijit îşi ascundea defectele sub minciunile abile ale unui costum elegant. Dar, la fiecare pas pe care-l făcea, o tresărire dureroasă îi tulbura chipul; respira greu, gîfîit; sub artificiile părului de împrumut se zăreau cîteva fire albe rare, presărate ici şi colo pe un craniu gol, ridat; avea paloarea înspăimîntătoare a celor loviţi de apoplexie.

Într-un fel era ruina unui organism robust.

Uneori, cînd mînia îi înfierbînta brusc şi-i dilua sîngele îngroşat care-i astupa vinele, îşi regăsea pentru o clipă vigoarea de odinioară; putea încă să distrugă ceva, un om sau un lucru, în furia sălbatică a impulsurilor sale.

Dar plătea repede şi scump asemenea izbucniri nesăbuite. Revenind pe neaşteptate, cu violenţă, în trupul acela uzat, îngheţat, înţepenit, viaţa îl nimicea prin şocul ei formidabil. White-Manor cădea atunci ca o masă inertă

sau, dacă șocul nu era prea puternic, creierul său se simțea cuprins de-o toropeală, de-un fel de îndobitocire prezentînd caracteristicile imbecilității și-ale nebuniei.

Viitorul său era supus — și el știa acest lucru — amenințării unei dileme implacabile: apoplexia sau demența.

Cînd fratele său, care înainta încet, sprijinit tot timpul de brațul lui Gilbert Paterson, se apropie, Brian se ridică și se înclină ceremonios. Contele îi răspunse la salut încercînd, dimpotrivă, să afișeze o expresie de bonomie cordială.

O dată mai mult, între cei doi bărbați, rolurile erau inversate. Teama îl domina pe cel puternic, siguranța se afla de partea celui slab. Fratele cel mare, stăpînul, posesorul unei averi imense, se temea de fratele cel mic, care nu avea nimic pe lume.

Cei doi frați rămaseră o clipă nemișcați și se priviră în tăcere.

Chipul lui Lancester exprima răceală și orgoliu: cel al contelui avea un aer din ce în ce mai binevoitor și supus, dar cine ar fi judecat gîndurile lor după aceste simptome exterioare s-ar fi înșelat amarnic.

În inima lui Lancester exista milă, o milă sinceră și crescîndă. Contele de White-Manor suferea și mai mult ca de obicei; purta pe figură urmele ultimului atac care-l doborîse în noaptea precedentă, în camera Annei Mac-Farlane din *lord's corner*. Ochii săi care încercau să surîdă, aveau o privire fixă, stupefiată. O jumătate din corpul lui, potrivnică mișcării mușchilor, se tîra aproape inertă, ca și cum ar fi fost lovită de-un început de paralizie.

Brian nu putu să constate fără amărăciune și compătimire schimbarea funestă intervenită la fratele său de la ultima lor întîlnire; și trecuse multă vreme de atunci. Vocea sîngelui care vorbise adineauri în sufletul său, în timp ce aștepta, singur, venirea lordului, se făcu din nou auzită, cu și mai multă energie. O clipă fu ispitit să întindă brațele spre fratele său.

Dar o străfulgerare de ură care demască, pe furiș, bonomia simulată a lui White-Manor, fu de-ajuns să-l oprească pe Lancester. Își reluă aerul rece și așteptă.

În sufletul contelui nu exista decît aversiune profundă, dorință de răzbunare, ură implacabilă, nemărginită. Și el era neplăcut impresionat de aspectul fratelui său; și el încercă un sentiment de amărăciune privind trăsăturile acelea pe care nu le mai văzuse ani de zile, decît de de-

parte, temîndu-se de ele ca de-o amenințare înfiorătoare. Dar ce mare deosebire între surprinderea lui și cea a lui Brian!

White-Manor ar fi vrut să-l găsească pe acesta din urmă îmbătrinit ca și el, zdrobit, ba chiar mai mult decît el! Or, îl revedea tot tînăr, tot puternic, tot plin de energie și viață! Forța și energia lui nu constituiau oare o insultă adusă epuizării sale, tinerețea aceea nu-și bătea joc de decreptitudinea lui? Nu era, din partea acelui om sănătos la minte și trup, o supremă ofensă faptul că se prezenta în fața unui bolnav amenințat de nebunie?

Pătimașul războinic se afla acolo pentru a savura agonia victimei sale; moștenitorul venise să-și dea seama cîte zile mai trebuia să aștepte pentru a intra în posesia unor bogății incalculabile, a castelelor lui White-Manor, a parcurilor, a heleșteielor, a pădurilor lui White-Manor, a numelui, a titlului, a rangului lui White-Manor.

Nu mai avea nici un alt mijloc de a-i răpi această moștenire, nici unul, în afara hotărîrii de a rămîne în viață! Dar viața lui era pe sfîrșite. Contele se simțea alunecînd spre neant. Astăzi mai mult ca oricînd, cînd își compara propria-i slăbiciune cu vigoarea fratelui său, se vedea apropiindu-se de capătul drumului.

Brian se afla în fața lui, mai viguros ca niciodată. Dădea impresia că se fălește cu sănătatea lui de fier. Își cambra talia elegantă și fermă părînd a spune:

— Nu te grăbi, milord, fratele meu. Stinge-te în voie, mori liniștit ... Am timp s-aștept.

White-Manor n-ar fi putut nutri asemenea gînduri și să păstreze în același timp prefăcuta atitudine de bunăvoință ospitalieră pe care încercase pînă atunci s-o pună cît mai în evidență. Ura lui ieși la suprafață și-i scăpără în privire, în timp ce un surîs amar îi ridică colțurile buzelor făcîndu-le să tremure.

După cîteva secunde, în care se studiară reciproc, și înainte ca vreun cuvînt să fie rostit, cei doi frați ajunseră să se măsoare din ochi ca doi dușmani gata să se strîngă de gît.

White-Manor rupse cel dintîi tăcerea.

— Ce vrei de la mine, frate? întrebă el cu-o voce dulceagă care contrasta puternic cu expresia chipului său. Ai venit să constați progresele supliciului lent la care

mă supui?... Sînt foarte bolnav, Brian, aşa că poţi fi satisfăcut.

— Milord — răspunse Lancester înclinîndu-se — am vrut să mă informez asupra stării sănătăţii Senioriei Voastre... Îmi pare rău că te găsesc bolnav... Cît despre acuzaţia de-a fi cauza suferinţei dumitale, cred că Senioria Voastră greşeşte faţă de viaţa fericită pe care-a dus-o altădată şi-mi atribuie mie, o putere de care nu dispun...

— Vipera care ucide, domnule, e obscură şi slabă. Pînă şi-un copil o poate strivi cu piciorul.

Brian rămase impasibil, iar contele regretînd numaidecît această vorbă scăpată mîniei sale pline de ură, bîigui încurcat:

— Vroiam să spun... dar între fraţi nu eşti obligat să-ţi cîntăreşti fiecare cuvînt.

— Sînt de-aceeaşi părere, milord — spuse rece Lancester — fraţii care se iubesc, îşi pot spune orice. Rog pe Senioria Voastră să nu se jeneze.

White-Manor îşi ascunse tulburarea sub o strîmbătură de om bolnav şi făcu semn lui Gilbert să-i aducă un fotoliu.

— Te rog să iei loc — îi spuse el lui Brian. În ce mă priveşte, îţi cer permisiunea de-a face acelaşi lucru... ei şi-acum, întrucît nu prea obişnuim să ne vedem foarte des, te rog încă o dată să-mi spui care este scopul vizitei.

— Am venit să discut cu Senioria Voastră între patru ochi — răspunse Lancester instalîndu-se — şi aştept să rămînem singuri.

White-Manor şovăi vizibil. Privirea lui părea să facă din nou o comparaţie între forţa fratelui său şi propria-i slăbiciune. O spaimă evidentă se putea citi pe obrajii lui căzuţi.

— Între patru ochi! repetă el. Gilbert Paterson e-un demn slujitor, frate. De obicei, nu mă părăseşte niciodată.

— Prin urmare nu erai departe, milord, în noaptea cînd Gilbert Paterson, acest demn slujitor, a pus valeţii dumitale, înarmaţi cu bice, pe urmele mele?

— A fost un lucru nespus de regretabil, Brian — îngăimă contele, Gilbert şi-a primit pedeapsa cuvenită...

— Dar n-a fost izgonit — îl opri Brian, a cărui voce calmă nu lăsa să răzbată amărăciunea din sufletul său. Milord, eşti stăpîn în această casă şi n-aş cuteza să-ţi nesocotesc preferinţa pentru un servitor...

— Vrei să-l alung? spuse repede lordul.

— Mă interesează prea puțin — adăugă Lancester — dacă îl alungi sau nu pe acest slujitor atît de demn! Dar chestiunea care mă aduce este gravă... foarte gravă... pentru mine, milord, ca și pentru dumneata. Prezența acestui valet mă stingherește.

Contele se gîndi un minut, apoi se ridică singur și se îndreptă spre ușă spunînd:

— Urmează-mă, Gilbert... Brian, mă întorc într-o clipă și vom fi singuri.

Într-adevăr, după cîteva secunde, contele reapăru, dar în loc să se așeze în fața lui Brian, luă loc pe-un scaun de lîngă masa ce se afla în mijlocul salonului și depuse ostentativ pe cuvertura groasă care-o acoperea o pereche de pistoale.

— Asta-ți dovedește, Brian — spuse el pe un ton scurt și degajat — că vom discuta serios și deschis. Te urăsc, o știi prea bine. Mă tem de tine, s-ar putea s-o știi și pe asta. Te cred în stare de orice, de-aceea am adus doi martori care, deși muți, îl vor înlocui totuși pe Gilbert Paterson... Te ascult.

Brian începu să zîmbească compătimitor.

— Ah! milord — spuse el — don Quichotte lovea cu lancea în morile de vînt! Era o nebunie mai mică decît aceea pe care ar reprezenta-o amenințarea mea cu pistoalele!... Nu-ți dai seama ce pleașcă ar însemna pentru mine să fiu asasinat de Senioria Voastră?

— Nu, domnule, nu-mi dau seama — răspunse contele pe un ton tăios. Vorbele dumitale batjocoritoare nu mă mai impresionează.

— Pe cinstea mea, ar fi mai grozav decît dacă m-aș spînzura sub fereastra dumitale... Nu, nu milord, pistoalele nu te vor apăra de atacurile mele și vei avea nevoie de alte arme ca să duci mai departe lupta, dacă respingi propunerea de pace pe care ți-o ofer.

— Cum! sări contele într-un prim elan de speranță. Ai de gînd să pui capăt urmăririi tale implacabile, Brian?

— Te voi grația, milord — răspunse acesta coborînd asupra lui White-Manor privirea lui indiferentă și semeață. Închipuiește-ți că-mi inspiri milă, închipuiește-ți că vocea sîngelui s-a rostit, c-am obosit să tot lovesc într-un frate, că m-am plictisit să zdrobesc un inamic care nu știe deloc să se apere, în sfîrșit, m-am plictisit să tot abat

disprețul lumii asupra omului ce poartă numele venerat al tatălui meu...

— Ah!... exclamă neîncrezător White-Manor, căruia meditația îi reducea bănuielile. Ai un fel foarte aspru de-a propune pacea.

— Asta fiindcă am senzația c-ai atins ultimele hotare ale nenorocirii, milord. Deși nu mă pot întoarce la dumneata cu brațele deschise, așa cum te-ntorci la un frate, am capriciul clemenței. Ai decăzut atît de mult! Ți-e rușine să mai fii dumneata însăți! Ești atît de-nspăimîntat în timpul zilei, cînd auzi în juru-ți vuietul prelung al lumii care noaptea te-asurzește, țipetele acelea atît de batjocoritoare, atît de amare, atît de sfredelitoare care-ți dau insomnii!... Nu sînt un călău și vreau să pun capăt astăzi torturilor dumitale.

White-Manor se făcuse roșu ca racul. Fiecare din acele cuvinte era ca o lovitură de măciucă pentru orgoliul său; mila aceea disprețuitoare îl sufoca. O clipă, mînia urcă în valuri atît de mari spre creierul său, încît mîna i se agită involuntar, în timp ce privirea se îndreaptă cu lăcomie spre pistoale.

În cel-l privește pe Brian, socotea că vorbise destul și-acum răsfoia un album.

White-Manor se potolise întrucîtva, stăpînindu-și oarecum furia împotriva acelui calm biruitor. I se părea cu neputință să-l atace pe omul care nici nu se sinchisea c-ar putea fi atacat și care, fără să urmărească măcar mișcările inamicului său înarmat, își fixase atenția asupra unor imagini frivole.

Pistoalele rămaseră pe masă și contele făcu un efort spre a-și veni în fire.

— Prin urmare — continuă el după o tăcere — astăzi mă insulți în virtutea obișnuinței, pentru ultima oară?

— Te-nșeli, milord — răspunse Lancester continuînd să acorde atenție imaginilor din albumul pe care-l răsfoia — n-o insult pe Senioria Voastră. Scot doar la iveală, tristele limite la care o văd redusă.

— Cu alte cuvinte, procedezi ca negustorii care depreciază o marfă, pentru a o putea obține la un preț mai scăzut.

— Nu tocmai... N-am impresia că negoțul e-n măsură să-mi ofere o comparație convenabilă... Eu, milord, depreciez anume ca să obțin un preț mai bun.

— Prin urmare, ai venit să-mi propui un tîrg neruşinat?

— O capitulare, milord... Strămoşii dumitale şi-ai mei îşi răscumpărau prizonierii de război.

— Îmi este îngăduit, domnule, să-ţi prezint cealaltă faţă a acestui tablou pictat cu abilitate în culori atît de sumbre?

— Fireşte, milord — răspunse Brian închizînd albumul şi ascultînd cu atenţie.

— Constat din parte-ţi multă condescendenţă — continuă contele încercînd, la rîndul său, să persifleze. Sînt foarte nenorocit, e-adevărat, foarte nenorocit, din pricina dumitale. Dar dumneata, care vorbeşti cu-atîta siguranţă, crezi că eşti într-o situaţie mai bună? Cu cît mă faci pe mine mai nenorocit, cu-atît ies mai mult la iveală propriile-ţi nenorociri, căci invidia este o mărturisire, un omagiu! Şi eşti gelos pe mine. Eşti sărac... Dumneata care, risipitor cum te ştiu, ai putea să cheltuieşti o avere, n-ai o para chioară... Eu sînt pair al regatului, gentleman şi milionar... Te-nţeleg şi bănuiesc, crede-mă, scopul vizitei dumitale. Găseşti că trăiesc prea mult!... Dar, slavă Domnului, frate, voi mai trăi încă destule zile ca să-ţi pun la grea încercare răbdarea; venind la mine ca să facem pace, cum spui, şi să găseşti mijloace de a scăpa de această viaţă plină de lipsuri şi datorii pe care-o duci de-atîta vreme, ai procedat ca un om cuminte... Numai că, poate, ar fi mai prudent din parte-ţi să rogi în loc să ameninţi.

Brian nu răspunse numaidecît, ca şi cum ar fi vrut să ofere contelui posibilitatea de a-şi prelungi discursul.

— Milord — replică el în sfîrşit — în tot ce ai spus e-un dram de adevăr, dar sînt şi multe erori. Sînt sărac şi nici nu mă gîndesc s-o neg, dar vremea datoriilor a trecut pentru mine: nu mai am credit!

— Vrei să mă faci să cred că trăieşti din munca dumitale? întrebă White-Manor sarcastic.

— Nu, milord; nu ştiu să fac nimic.

— Şi totuşi, trăieşti...

— Într-adevăr, spre necazul Senioriei Voastre. Dar nu-mprumut, mi se dă de pomană.

— Cum! ţipă White-Manor, tresărind în fotoliu. Ai împins nebunia pînă acolo? Ai pătat într-atît numele pe care-l porţi, încît să te pretezi la cerşit?...

— Milord — îl întrerupse Brian — trebuie să atrag atenţia Senioriei Voastre că cerşitul e sever interzis, chiar şi fraţilor mai mici ai membrilor Parlamentului, faţă de care bunul-simţ şi omenia cereau, după părerea mea, un amendament... Primesc pomana, dar n-o solicit... Dar nu crezi c-am vorbit destul şi c-ar fi cazul să trecem la fapte? Dintr-un motiv sau altul, îţi ofer pacea. O accepţi?

— Depinde de preţul la care te gîndeşti.

— Preţul?... repetă Brian.

Şovăi. Evident, această întrebare îl lua prin surprindere.

— De cît ai nevoie? întrebă contele.

— Milord — răspunse în sfîrşit Brian cu-o voce înceată şi gravă — nu prea ştiu de cît am nevoie... dar am nevoie de mult... Trebuie să scot din casa de bani a Senioriei Voastre pînă la concurenţa... bunului meu plac, milord.

CAPITOLUL III

FIE-ŢI MILĂ, FRATE!

Faţă de această cerere exorbitantă, contele rămase o clipă stupefiat. Îşi privi fratele drept în faţă, de parcă ar fi încercat să găsească pe chipul lui o explicaţie logică a extravagantelor sale pretenţii. Acest examen nu-l putea satisface, deoarece trăsăturile lui Brian, calme şi hotărîte, confereau un aer foarte grav propunerilor sale.

— Deci îmi ceri toată averea, domnule! strigă în sfîrşit contele, mai mult uimit decît furios. Sper să nu-ţi închipui că vei reuşi a mă sili s-accept aşa ceva...

— Într-adevăr, milord, e vorba de-ntreaga dumitale avere. Dar, gîndeşte-te, s-ar putea să mă mulţumesc c-un sfert... cu jumătate... nu se ştie... Cît despre speranţa pe care Seniorla Voastră o consideră imposibilă, îţi dau cuvîntul meu de onoare că niciodată n-a avut un caracter mai real şi n-a fost mai bine întemeiată...

Se opri. Aproape imediat urmă pe-un ton simplu, calm, hotărît:

— Să nu-ţi închipui, milord, că întreprind cu dumneata

o acțiune diplomatică, c-am venit purtînd în mine un gînd ascuns, pe scurt, c-aș avea vreo metodă infailibilă, cu ajutorul căreia pot împinge de la spate pe Senioria Voastră, silind-o să sară șanțul cu ochii legați... Dacă n-aș disprețui astfel de mijloace, aș putea într-adevăr s-angajez bătălia pe acest tărîm, căci îți cunosc trecutul, milord, fnatele meu, mult mai bine decît iți închipui...

— Trecutul meu — îl întrerupse contele — este trecutul unui gentilom și degeaba ai încerca să mă sperii cu astfel de amenințări. Nu mă tem să-mi dau la iveală trecutul...

— Ba da, milord — spuse Brian — te temi și ești îndreptățit să te temi, dacă n-ai uitat că Senioria Voastră a avut o soție și-o fiică. O soție al cărei martiriu rușinos a fost uitat de lume, o fată, moartă sau vie, căreia numai ochiul lui Dumnezeu a putut să-i urmărească destinul misterios.

— Îndrăznești să presupui!... strigă contele.

— Cert e că nu presupun nimic bun, milord și frate. Dar să lăsăm asta. Îți repet, n-am de gînd să te-amenint pe la spate. Am alte arme, mai puțin banale... Ce naiba! milord ar însemna să-ți fac misiunea prea ușoară, angajînd lupta pe un teren cunoscut!... Ești destul de bogat ca să negi evidența, iar ironicii ar trece probabil de partea Senioriei Voastre... Nu! nu! Fără acuzații! E trist și banal. Lumea mă aplaudă cu condiția să port acest duel pînă la capăt, fără să mă schimonosesc și fără să-mi pierd sîngele rece... Nu sînt un avocat, milord, sînt un gladiator.

White Manor asculta încordat și obosit acest straniu discurs al cărui sens scăpa în mare măsură minții sale greoaie. Aștepta o concluzie, un atac direct și încerca a-și pregăti replica. Dar Brian își lăsa gîndurile să se înlănțuie după capricioasa logică a spiritului său. În timp ce contele depunea eforturi să înțeleagă ultimele sale cuvinte, acesta schimbă brusc subiectul.

— Mi s-a povestit astăzi — urmă el — o istorioară bizară și impresionantă. Închipuiește-ți, milord, pe moment mi s-a părut că întrezăresc apropieri ciudate între aceste aventuri cu o biată fiică părăsită și unele elemente, aflate în posesia mea, privitoare la viața particulară a Senioriei Voastre... Ferească Dumnezeu — adăugă el deodată cu emoție — să fie așa cum am bănuit pentru o clipă. Ai aici un portret al contesei de White-Manor, Godfrey?

— De ce mă-ntrebi? declară contele tulburat.

— O nebunie de-a mea, milord — răspunse Lancester zîmbind. Vezi dumneata, de opt zile am senzaţia c-am redevenit copil. Parcă aş avea cu cincisprezece ani mai puţin; gîndurile mele se-nlănţuie în aşa fel încît dau naştere unor visuri de necrezut; în capul meu e-un adevărat roman, iar speranţele mele ţin de feerie... Pentru că această fată a fost dată pe mîinile unui mizerabil...

— Care fată? întrebă involuntar White-Manor.

Brian îşi privi fratele în faţă şi-şi încruntă sprîncenele mînios.

— Dacă ar fi aşa!... începu el năvalnic.

Dar nu termină, ci continuă pe-un ton rece.

— O tînără pe care-o caut, milord, o tînără pe care-o iubesc şi care mi-a fost răpită, o tînără pe care Senioria Voastră mă va ajuta s-o regăsesc.

— Domnule — spuse contele cu-o vădită indispoziţie — nu crezi c-ar fi cazul să-mi vorbeşti în sfîrşit altfel decît prin parabole. Sufăr prea mult ca să-ţi mai pot ghici enigmele.

— Te rog să binevoieşti a mă ierta, milord — replică Lancester înclinîndu-se. De vreme ce Senioria Voastră doreşte acest lucru, să trecem la fapte. Ţi-am spus, cred, n-am venit în faţa dumitale cu armele obişnuite ale discuţiei. Trec mai departe. Adaug c-am intrat în casa dumitale, fără să ştiu prea bine ce vreau să-ţi cer...

— Prin urmare — îl întrerupse contele — cererea dumitale de adineauri a fost o improvizaţie. Te invit, frate dragă, să reflectezi mai bine, să-i dai o formă, s-o limitezi, de pildă — e-un sfat prietenos — la una sau două mii de lire.

— Îţi mai spuneam — continuă Brian neluînd în seamă această întrerupere — că, spre a-mi atinge scopul, voi urma calea mea obişnuită fără a cobori vreodată la mijloacele jalnice pe care le folosesc între ei eroii de tragedie. Urăsc aproape tot atît de mult bînfeala ca şi pumnalul sau otrava. Pe scurt, ţi-am cerut un act întocmit în bună regulă, care să-mi permită a scoate orice sumă din casa de bani a Senioriei Voastre.

— Iar începi!

— Da, milord. Am absolută nevoie de asta.

White-Manor abia se mai putea stăpîni să nu curme brusc şi violent această întrevedere; dar teama pe care

i-o inspira Brian îi ținea în frîu mînia. Se arătă dispus să discute, chiar pornind de la această premisă de neconcept.

— Domnule — spuse el — ar trebui să dau din umeri și să tac, căci ar fi într-adevăr o nebunie să iau în serios cuvintele dumitale. Dar faptul mă amuză, așa că, rogu-te, spune-mi ce-ai de gînd să faci cu averea mea?

— E pentru fata aceea, milord — răspunse Brian simplu.

— Și-ți închipui c-am să mă las pe mine fără un ban pentru o necunoscută?...

— Contez pe asta, milord.

White-Manor se agită în fotoliu, pradă unei mînii care avea și-un aspect comic. Pentru el, Brian era invulnerabil, chiar în această discuție, fără participarea unei mulțimi zeflemitoare care să aplaude pe unul dintre interlocutori și să ridiculizeze fără milă pe celălalt. Brian era invulnerabil pentru că aruncase la întîmplare cererea lui extravagantă, susținută doar de dorința sa și nu de argumente care, eventual, să poată fi discutate sau combătute. White-Manor, ferm hotărît să nu acorde creditul exorbitant care i se cerea, avea să rămînă fără replică, după ce-și exprimase refuzul. Singurul mijloc de-a pune capăt acestui conflict ridicol era, evident, să arate musafirului ușa și să uzeze de dreptul riguros pe care-l are orice om de-a fi lăsat în pace în casa lui; dar White-Manor era lipsit de apărare. Această situație bizară avea la bază un element real de teroare și mijloacele burghezului obișnuit nu puteau fi folosite în mod eficient față de-un nepoftit ca Brian Lancester. La urma urmei, contele, în ciuda dorinței sale de-a părea de neclintit, nu prea știa dacă, în definitiv, nu trebuia să se încline. Nu cunoștea gîndurile ascunse ale lui Brian, aflîndu-se în situația unui om cu mîinile legate în fața unui inamic implacabil pe care-l vede învîrtindu-se în preajma lui, rîzînd, dansînd ca sălbaticii în jurul rugului pe care-și țintuiesc prizonierii, fără a putea ghici din ce parte va veni lovitura mortală, fără s-o poată preveni, fără să se poată apăra.

— Milord — continuă Brian — îți cer iertare pentru slăbiciunea mea: sînt îndrăgostit... Nu zîmbești?... Cu atît mai bine! M-așteptam să te văd zîmbind... Sînt îndrăgostit așa cum nu ești decît o dată în viață, un în-

drăgostit hotărît să jertfească totul iubirii sale, totul, milord, pînă și viața!

White-Manor nu răspunse, dar chipul lui căpătă un aspect mai calm. Zări o speranță. Platoșa unei inimi care iubește are nenumărate puncte slabe. White-Manor deveni mai atent; privirea lui stinsă avea o licărire de ostilitate și viclenie.

Lancester nu se sinchisea de expresia lui. Evocind amintirea iubirii abia născute, cu care inima sa nu se obișnuise încă, trăsăturile lui energice căpătaseră un aer fericit și visător. Obstacolele și primejdia dispăruseră pentru el în clipa aceea, într-atît era de convins că le va face față. Zîmbea blajin imaginei absente a Susannei și nu mai lua deloc în seamă prezența fratelui său.

— Oh, da, o iubesc! murmură el c-un elan atît de pătimaș încît White-Manor își potrivi lornionul ca să-l privească mai bine. În fața primului ei surîs am simțit pentru întîia dată că trăiesc; sunetul glasului ei a făcut să vibreze o coardă mută într-un colț neștiut al inimii mele. Ea mi-a arătat toate bucuriile pe care omul le poate avea pe pămînt, bucurii pe care le dispreţuiam odinioară, orb și nenorocit cum eram. Asta-i adevărul, milord. Acum, după atîtea încercări, viitorul mi se arată luminos. Sper, oh! spen din toată inima. Sufletul meu a-ntinerit și s-a purificat... Îți dai seama, milord! Sînt în stare să nu te mai urăsc!

— Trebuie într-adevăr să fii foarte îndrăgostit — spuse cu răceală White-Manor.

— Foarte îndrăgostit! repetă Lancester, ca și cum termenul i s-ar fi părut insuficient de expresiv. Mai mult de-atît, Godfrey! Ieri nu credeam că se poate iubi nici pe sfert cît iubesc eu. Iubesc conștient, cu voință, și voi iubi în ciuda mea, dacă voința-mi se va arăta la un moment dat ostilă. Iubesc... Dar oare mă poți înțelege?

La această întrebare bruscă, trăsăturile contelui se destinseră într-o veselie batjocoritoare și grosolană.

— Da, domnule, da, domnule! răspunse el. Și mărturisesc, pe sănătatea mea, că niciodată o confidență amoroasă nu mi-a făcut mai mare plăcere... Deci iubești atît de mult, domnule!

Tonul ipocrit al lui White-Manor se schimbă brusc, înainte ca Brian să fi putut răspunde. Continuă:

— Şi-ai venit la mine, să-mi impui nişte condiţii neruşinate, să-mi ceri averea, s-o spunem pe şleau, ai venit, cu ameninţarea pe buze, ca un tîlhar la drumul mare: „Banii sau viaţa“... Şi mai susţii că iubeşti atît de mult!

Brian se întorsese spre lord. Îl privea calm, deşi presimţea un atac violent.

— Dar bine, domnule, bine, domnule — continuă contele care se bîlbîia de furie şi de bucurie — nu-ţi dai seama că sclavia mea a luat sfîrşit!... Nu vezi că rolurile noastre s-au schimbat, că eu sînt acum cel tare, iar dumneata cel slab!... Ah! Iubeşti... iubeşti...

Sîngele năvălea în valuri spre creierul contelui care avea privirea din ce în ce mai tulbure. Vocea îi tremura, buzele tresăreau spasmodic. Brian îl examină în tăcere.

— Ai venit să-mi spui mie toate astea, ce imprudenţă! continuă White-Manor luînd de pe masă pistoalele şi încărcîndu-le zgomotos. Aş fi dat o mie de guinee celui ce mi-ar fi adus vestea!... Cînd iubeşti atît de mult, domnule, ţi-e teamă de moarte, iar pistoalele au devenit acum o armă de care mă pot sluji împotriva dumitale!

Brian făcu un gest de dispreţ şi se îndreptă ca şi cum ar fi vrut să ofere o ţintă mai bună, mai sigură, împuşcăturilor fratelui său.

— Milord — spuse el — între gentlemeni nu se discută pe-acest ton, iar comportarea dumitale mă determină să forţez deznodămîntul întrevederii noastre... Vrei, da sau nu, să semnezi obligaţia pe care-o cer Senioriei Voastre?

— Nu, de o mie de ori nu! strigă contele. Vreau să ieşi din casa mea; vreau să pleci numaidecît pe uşa aceea, al cărei prag îţi interzic să-l mai calci vreodată... Te-alung, domnule... Şi, folosindu-mă de dreptul oricărui englez al cărui domiciliu e violat de-un intrus sau de-un hoţ, îţi atrag atenţia că dacă nu pleci imediat, trag...

— Iar eu susţin că n-ai curajul s-o faci — spuse Lancester încrucişîndu-şi braţele pe piept şi înaintînd încet spre fratele său căruia îi aruncă o privire intensă şi plină de răceală.

Contele ridică amîndouă pistoalele deodată. Brian nu se mai afla decît la trei paşi de el. Trăsăturile apoplectice ale lui White-Manor exprimau dorinţa sălbatică de-a ucide, înfrînată doar de teamă.

— Stai pe loc! Stai pe loc! spuse el cu glas sugrumat. Fără a lua în seamă porunca aceasta ameninţătoare,

Brian făcu cei trei pași, iar mîna sa se sprijini, greoaie, pe umărul fratelui său care căzu, îmblînzit, în fotoliu.

Luă cele două pistoale, unul după altul, din mîinile contelui care nu opuse nici o rezistență, și le aruncă departe pe covor.

White-Manor era palid și tremura. Ochii săi, eliberați de-un reflux neașteptat al sîngelui care-i inundase, își pierduseră reflexele roșiatice și nu mai aveau decît o înspăimîntătoare fixitate.

— Milord — continuă Lancester — te-ai înșelat amarnic. Dragostea despre care-ai luat cunoștință atît de bucuros, reprezintă cea mai mare nenorocire la care te puteai aștepta. Dacă aș fi fost singur, aș fi continuat, fără îndoială, să combat în dumneata pe reprezentantul și beneficiarul unui principiu odios, nedrept, împotriva firii; dar nu m-aș fi grăbit deloc. Acum, am devenit pripit, intratabil... Nu mai poate fi vorba de nici un răgaz, de nici o păsuire din parte-mi față de Senioria Voastră... Vreau să devin bogat, milionar... Doresc acest lucru!

— Dorești!... repetă White-Manor, cu-o furie neputincioasă.

— Da!

O clipă de tăcere urmă acestui cuvînt rostit de Brian pe un ton atît de plin de autoritate și de încredere nestrămutată, încît contele își lăsă capul în piept și murmură un refuz ininteligibil.

— Nu găsești că-i cazul, milord? continuă Lancester după cîteva secunde. Întrucît este cea mai bună, cea mai sfîntă, cea mai frumoasă, nu trebuie să fie și cea mai strălucitoare, cea mai invidiată, cea mai fericită femeie?... O! Să nu-ți închipui cumva că tot aurul dumitale ar fi de-ajuns să mă facă demn de ea!... Ți-l cer, doar pentru ca ea să se bucure de toate satisfacțiile mondene, să fie egală ca rang și avere cu toate femeile față de care Dumnezeu i-a dat însușiri infinit superioare... Milord, sîntem fiii aceluiași părinte. O vreme, te-ai bucurat singur de averea comună; de-acum înainte-i rîndul meu!

— Legile sînt de partea mea — bîigui contele, cuprins de o spaimă vădită. Legile mă vor ocroti...

— Nu, milord; între noi doi legea n-are ce căuta... Îți închipui cumva că am de gînd să folosesc violența față de Senioria Voastră?... Fii liniștit, Godfrey! Ar fi jalnic! Atunci legile ar interveni într-adevăr, ocrotindu-te cu scu-

tul lor onb... Oare nu pentru asta sînt făcute?... Sîntem doi frați. Unul din noi este măcinat de viciu; excese de tot soiul i-au paralizat trupul și mintea; e-o ființă nenorocită, fără credință, fără inimă, repudiată de trecutul ei, ducîndu-și, sub un torent de blesteme, calvarul unei vieți chinuitoare, atît pentru el cît și pentru ceilalți... Totuși, el este pain al Angliei. Celălalt e tînăr, viguros, călit, nepătat, dar nu există loc decît pentru un singur conviv la banchetul privilegiilor politice. El este un nimic. Ce drept, nu-i așa, are el să se revolte sau măcar să se plîngă?... Ah! Ai dreptate: legea îl pîndește; legea îl va strivi dacă va încerca să ridice capul; legea îi va înăbuși țipetele dacă va deschide gura. Legea e-alături de dumneata, care ai făcut-o, și ea-i atotputernică... Dar, după cum bine știi, milord, eu nu mă plîng și nu atac. Am metodele mele de-a acționa, metode care respectă întotdeauna, cu scrupulozitate, prevederile legalității... De pildă — sper că Senioria Voastră va fi de aceeași părere cu mine — nu cunosc nici o lege care să interzică unui englez să deschidă fereastra și să-și zdrobească creierii de asfaltul străzii.

Contele își privi buimăcit fratele. Acesta se îndreptă spre fereastră.

— Dacă mor, va muri și ea — continuă el încet, fără să se mai adreseze fratelui său. M-am gîndit bine. Nu! Oh! nu, nu vreau s-o leg de viața mea plină de lipsuri și întuneric... Chiar de-ar fi s-o regăsesc prin propriile-mi forțe, chiar de n-aș avea nevoie de aur ca s-o smulg din mîinile răpitorilor ei, tot mi-ar trebui milioanele pe care acest om mi le-a furat, ca s-o împodobesc și s-o arăt lumii atît de strălucitoare, încît lumea, orbită, să-și plece fruntea în fața ei și s-o divinizeze... Milord — continuă el cu glas tare — dincolo de fereastra asta-i o mulțime de oameni... m-auzi?

Într-adevăr, în Portland-Place se stînise o animație intensă. O mulțime compactă ocupa trotuarele, comentînd știrea zilei, tentativa de asasinat de la Kew asupra persoanei Alteței Sale Regale prințesa Alexandrina-Victoria de Kent.

Lancester puse mîna pe mînerul ferestrei.

— E-o mulțime avidă și curioasă, milord — urmă Lancester. N-am fi putut alege un public mai numeros și mai potrivit pentru ultima noastră reprezentație.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-ai de gînd să faci? întrebă contele ridicîndu-se pe jumătate.

— Nu te mişca, milord... Ţi-am spus: vreau s-o ştiu bogată şi fericită... În plus, ceea ce n-ai aflat încă, această tînără pe care o iubesc nebuneşte mi-a fost răpită acum un ceas, răpită de nişte oameni de temut şi puternici, da... trebuie să-mi închipui că sînt puternici... Aurul dumitale, aurul meu, Godfrey, căci în ultimii cincisprezece ani ţi-ai mîncat partea din patrimoniul Lancester, aurul meu mi-ar fi slujit mai întîi s-o salvez, apoi să-i creez un paradis, aici pe pămînt... Mă refuzi: o voi răzbuna.

Brian răsuci mînerul. Prin fereastra întredeschisă zgomotul străzii năvăli deodată în salonul lui White-Manor.

Contele se ridică, înnebunit de spaimă.

— Ia seama, domnule! strigă el. Te afli în casa mea. Dacă îmi rosteşti numele în faţa acestei mulţimi, cum, fără îndoială, ai de gînd s-o faci, însoţit de calomnii şi de ultraje, pedeapsa nu va întîrzia...

Brian se urcă pe pervazul ferestrei.

— Nu m-ai înţeles, milord — spuse el c-un calm sfidător. Nu voi pronunţa decît un singur cuvînt, şi acest cuvînt nu va fi numele Senioriei Voastre... Te-ntreb pentru ultima oară, vrei să semnezi obligaţia pe care ţi-o cer?

— Nu — răspunse White-Manor.

— Ei bine, Godfrey, atunci adio! Îţi jur că vei regreta de multe ori acest cuvînt înainte de a muri!

Brian se aplecă deasupra străzii.

— Ce de lume! murmură el. Aş paria că sînt peste o mie de oameni. Din aceşti o mie de oameni, nici unuia nu-i este necunoscut numele nobilului stăpîn al acestei case; nici unuia nu-i este străină duşmănia care ne desparte... Căci tu şi cu mine am făcut tot ce ne-a stat în putinţă să devenim celebri.

— Parcă spuneai că pui capăt acestei comedii, domnule! rosti White-Manor pe un ton provocator şi batjocoritor.

Căci ameninţarea care întîrzie să se realizeze dă curaj şi celor mai fricoşi.

— Te rog să mă ierţi, milord — răspunse cu răceală Lancester — caut un locşor unde să-mi zdrobesc creierii, dar nu văd nici unul gol.

Contele ridică din umeri.

— Nu-i nici o grabă — spuse el aşezîndu-se la loc.

— Îţi mulţumesc, milord... Cum spuneam Senioriei Voastre, faptul de-a mă vedea zdrobindu-mă de trotuarul din Portland-Place nu va surprinde pe nici unul dintre aceşti oameni de treabă... ne cunosc.

— Cine-ar îndrăzni să mă acuze pe mine de-un omor? rosti dispreţuitor White-Manor.

— Toată lumea, milord... dar parcă zăresc un loc gol... Toată lumea, spuneam, căci strigătul de disperare al unui muribund e-un lucru pe care nimeni nu se gîndeşte să-l pună la îndoială...

— Îndurare! strigă contele care înţelese dintr-odată şi rămase ca trăsnit. E-o perfidie infamă, Brian!

— Nu voiai adineauri să-mi zbori creierii?... Deci, nici măcar nu-i vorba de-o minciună... Nu-i voi atribui nici un epitet jignitor nobilului nume al Senioriei Voastre; voi... dar mulţimea se-nghesuie iar, milord: trebuie să profit de ocazie. De altfel, vei auzi, împreună cu toată lumea, vorbele pe care am să le rostesc.

Brian făcu un gest simulînd că se pregăteşte să se-arunce.

— Stai! strigă White-Manor. Ce vorbe?...

— Voi striga: FIE-ŢI MILĂ, FRATE!!!

White-Manor căzu în genunchi. Broboane de sudoare îi şiroiau de-a lungul tîmplelor.

— Milă! răcni el pe-un ton sfîşietor. Eu îţi cer să-ţi fie milă de mine.

CAPITOLUL IV

UN STRIGOI

White-Manor era învins. Mintea lui leneşă întîrzia să priceapă, dar în cele din urmă înţelesese sensul cu-adevărat cutremurător al ameninţării lui Lancester. Pînă atunci nu văzuse în acţiunea fratelui său decît o sinucidere şi simţise mai mult bucurie decît durere; dar această sinucidere avea să-l ucidă şi pe el, după ce-l va fi pus la stîlpul infamiei în ochii oamenilor.

Într-adevăr, nimănui nu-i era necunoscută ura înve-

derată și profundă pe care și-o nutreau cei doi frați, iar Brian, căzînd de la o fereastră a casei contelui, strigînd îndurare, ar fi trecut în ochii tuturor drept victima unui odios asasinat.

White-Manor trebui să capituleze. Făgădui că va accepta orice, fie chiar și ruina lui completă și-l implora pe Brian, cu mîinile împreunate, să renunțe la sinucidere.

Brian închise fereastra cu-acelaşi calm cu care-o deschisese și întinse mîna contelui pentru a-l ajuta să se ridice. Amîndoi se îndreptară spre masă, unde White-Manor se așeză pe un scaun și-și depuse agitat semnătura în josul unei file de hîrtie albă.

— Ține, domnule — spuse el cu glas stins. Acum sînt la discreția dumitale... Ești mulțumit?

— Milord — răspunse Brian — aș prefera ca Senioria Voastră să binevoiască a scrie deasupra semnăturii o obligație formală.

Tremurînd, White-Manor luă înapoi fila de hîrtie și începu să scrie. În timp ce scria cu repeziciune, una din ușile salonului se deschise fără zgomot și, Paterson, călcînd pe covor cu multe precauții, străbătu odaia, avînd grijă să descrie o curbă mare în jurul fotoliului lui Lancester. Veni aproape de stăpînul său, înainte ca acesta să-l fi zărit, și depuse pe masă, în fața ochilor săi, un petic de hîrtie pe care se afla un nume fals scris cu creionul.

Îndată ce deslușí numele, contele își împinse cu violență fotoliul îndărăt și privi înspăimîntat în jurul lui.

— Se-ntorc oare strigoii? murmură el cuprins de oroare. Sau mi-am pierdut capul?

— Gentlemanul care și-a scris numele pe bilet dorește să vorbească numaidecît Senioriei Voastre — spuse Gilbert Paterson.

— Trăiește? bolborosi White-Manor fără să-și dea seama ce spune.

Lui Paterson i se păru că nu auzise bine și repetă mesajul. Agitația lui White-Manor depășise orice limită.

— Trebuie să-l văd! spuse el în sfîrșit ridicîndu-se. Trebuie să-l văd numaidecît... Oh! Dumnezeu să aibă milă de mine... Gîndurile mi se tulbură... L-am văzut murind pe omul acesta... Brian, scuză-mă... Actul, așa cum e-ntocmit, îți va fi de ajuns să mă ții la picioarele tale ca pe-un sclav... Dar am să mă-ntorc, am să-l completez, ca să mă distrug definitiv... Așteaptă-mă... Pe cin-

stea mea, și eu am să-mi zdrobesc creierii, dar de-a binelea!

Se întoarse spre Gilbert Paterson, care-l asculta cu-o curiozitate uimită și adăugă brusc:

— Unde-i omul acela?

— În salon, milord — răspunse intendentul.

Contele se îndreptă spre ușă cu un pas grăbit, așa cum nu mai făcuse de multă vreme.

Brian rămase singur.

Așteptă un sfert, o jumătate de oră. Contele nu se mai întorcea. Răbdarea nu era însușirea dominantă a lui Lancester. Ca să-și omoare timpul, se apropie de masă să citească actul început. Privirea îi căzu întîmplător pe peticul de hîrtie adus lui Gilbert Paterson pe care citi, scris cu creionul, numele lui Ismail Spencer.

Stupefacția și tulburarea îi erau aproape la fel de intense ca ale fratelui său. Toate acele vagi bănuieli pe care i le trezise povestirea Susannei se înfățișară deodată în mintea lui. Îl văzu pe conte amestecat în drama tenebroasă de la Goodman's-Fields; vru să se repeadă afară, să ia parte la întrevederea celor doi. Dar era prea tîrziu. Contele reapăru surîzînd, aproape vesel.

— Iartă-mă că te-am făcut să aștepți, frate — spuse el. Acum îți stau la dispoziție.

Iată ce se petrecuse în salon.

Părăsind încăperea în care-l lăsa pe Brian, contele era aproape complet zăpăcit. Sacrificiul nemaiauzit pe care fusese silit să-l facă, mînia, de-atîtea ori ațîțată în cursul convorbirii cu Lancester și tot de-atîtea ori înăbușită cu prețul unor mari eforturi, în sfîrșit anunțarea extraordinarei vizite a unui om pe care-l văzuse urcînd pe eșafod, al cărui corp inert îl văzuse cu ochii lui legănîndu-se în funia fatală, toate acestea se învălmășeau în mintea lui chinuită, aducîndu-l într-o stare vecină cu nebunia.

Intră în salon cu o privire fixă și mohorîtă, cu gura deschisă, neavînd pe chip altă expresie decît o teamă nedeslușită. Gilbert Paterson venea în urma lui.

Dar omul care aștepta în salon nu dorea, fără îndoială, cum nu dorise nici Brian, să vorbească în prezența lui Paterson; îi ceru de la început contelui să poruncească intendentului să se retragă.

Gilbert ezită și se uită la stăpînul lui; dar acesta nu era în stare să-și exprime voința. Personajul care se afla

în picioare, în mijlocul salonului, parcă-l împietrise; se trînti într-un scaun și privi drept înainte cu ochi lipsiți de viață.

Tyrrel Orbul repetă ordinul încruntîndu-și sprîncenele. Gilbert nu îndrăzni să-l înfrunte și-o porni spre ușă bodogănind.

— Ei bine, White-Manor — spuse orbul — cred că nu te-așteptai să mă revezi?

— Deci, dumneata ești, Spencer? murmură mașinal lordul.

— În persoană, conte!

White-Manor îl cercetă din cap pînă-n picioare, cu o privire neliniștită și plină de teamă.

— Oh! N-ai decît să mă privești cît vrei, milord — continuă Tyrrel bombîndu-și pieptul larg. Sînt eu... Ismail Spencer, servitorul dumitale foarte devotat care, slavă Domnului, se bucură de-o sănătate deplină și-i la fel de zdravăn ca orice om.

— Dar... îngăimă lordul.

— Așa se miră toată lumea! îl întrerupse Tyrrel trăgînd după el un fotoliu, aproape de conte. Dar... dar... Am devenit un fel de animal ciudat, de cînd am fost spînzurat... Totuși, milord, nu-i nimic surprinzător în cazul meu. Doctorul Moore m-a vizitat la închisoare și mi-a făcut o mică incizie la gît, folosind pentru susținerea pereților acestuia un mic tub... Operația asta are un nume foarte bizar... Faringotomie, mi se pare... Cînd funia mi-a strîns gîtul, respiram pe sub ea, grație inciziei... Dar asta nu-i nimic, milord, doctorul a mai făcut ceva. Ți-l recomand călduros pentru iscusința lui... Incizia nu putea să-mpiedice o eventuală congestie cerebrală. Moore mi-a spus: „Ar trebui ca-n momentul critic, chiar în acel moment, mă-nțelegi, nu mai înainte, să simulezi o izbucnire de bucurie". Era destul de dificil, White-Manor, nu găsești? Chiar în fața eșafodului, lîngă sicriul deschis care-ți așteaptă cadavrul, nu poți...

Tyrrel zîmbea, dar era palid.

— Ei bine! continuă el cu cinism. Tot frămîntîndu-ne creierii, Moore și cu mine, am găsit un mijloc de-a sfida spînzurătoarea și de-a lua un aer fericit, cu ștreangul de gît... Exista, în mulțime, un ticălos nenorocit pe care-l tratasem mult timp ca pe-un sclav și care în cele din urmă mă trădase... Roboam — ăsta era numele lui —

milord, se căia amarnic pentru răul pe care mi-l făcuse. Eram sigur că, dacă-l voi striga, va trece peste orice obstacol pentru a se apropia de mine... Doctorul îmi dăduse un pumnal... În clipa supremă, l-am strigat pe Roboam, el s-a avîntat spre mine şi... l-am ucis...

Contele îşi exprimă printr-un gest oroarea.

— Faptul acesta a dat un impuls puternic circulaţiei sîngelui meu, milord — continuă Tyrrel. Trapa se clătină şi am fost spînzurat în momentul cel mai potrivit... Trebuie să recunosc, diavolul de Roboam mi-a fost foarte util.

— Şi cu ea ce s-a-ntîmplat? întrebă în şoaptă contele, oarecum timid.

— Cu ea?... Ah! Milord, despre asta vom vorbi altă dată... La naiba! Povestea ar fi lungă şi ne-ar îndepărta de la subiect...

— Mai trăieşte? îl întrerupse contele.

— Dacă Senioria Voastră îngăduie, îi voi spune totul în legătură cu *ea*, în altă zi... După cum ştiţi, era foarte sănătoasă, dar, adesea, tinerele se ofilesc deodată ca şi florile...

— A murit, Ismail?

— Sînteţi curios, White-Manor — declară Tyrrel c-un ciudat accent ironic, ca un tată bun care şi-a pierdut copilul... Răbdare!... Vă rog să nu ne ocupăm astăzi de aceste nimicuri... Am venit pentru altceva...

— Dar spune-mi măcar un cuvînt, unul singur! strui contele.

— A murit... începu Tyrrel.

Contele scoase un suspin echivoc, care putea fi foarte bine luat drept un oftat de uşurare.

— Dacă mai trăieşte cumva — termină orbul rîzînd — să fiu spînzurat a doua oară dacă ştiu ceva!... Dar să vorbim serios... De-un an, milord, am devenit om de treabă. Onorez West-Endul cu vizitele mele foarte frecvente şi dacă n-aţi trăi ca un pustnic, aţi fi avut de mai multe ori plăcerea să mă întîlniţi în saloanele cele mai elegante... Acolo lumea mă cunoaşte sub numele de Sir Edmund Mackensie... Un gentleman onorabil, milord, bucurîndu-se de-o oarecare avere, blînd, sociabil, inofensiv, care-a avut nefericirea să-şi piardă vederea în Lahore

de unde descinde în linie directă... căci am uitat să vă spun, milord: sînt orb.

Ochii lui Tyrrel care, în cursul primei părți a acestei întrevederi, păreau să se bucure de-o mobilitate foarte obișnuită, deveniră deodată cenușii și lipsiți de viață, avînd fixitatea apăsătoare a ochilor atinși de orbire. În ciuda aerului ironic cu care Tyrrel pronunțase cuvintele „sînt orb", contele se prinse în cursă și spuse, silit de împrejurări:

— Te plîng, Spencer, te plîng.

— Sir Edmund, vă rog, milord — spuse Ismail rotindu-și pupilele cu-o surprinzătoare agilitate. Cît despre compasiunea dumneavoastră, vă mulțumesc, dar n-am ce face cu ea... orbirea mea nu mă-mpiedică să văd trista schimbare pe care a suferit-o Senioria Voastră...

— Prin urmare nu ești orb?

— Aveam nevoie de-o mască, milord. Nu cunosc o metodă mai bună de-a observa lucrurile care scapă celor mai clarvăzători, decît aceea de-a fi orb... Dar să revenim la dumneavoastră... Într-adevăr, White-Manor, nu mai sînteți decît umbra celui care ați fost.

— Sufăr mult! spuse contele posomorît.

— Asta se vede, milord... Aș pune rămășag că diavolul ăla de Brian...

— Brian! repetă contele ale cărui trăsături se contractară. E dincolo... m-așteaptă!... Ah! Ismail! Ai rostit numele călăului meu.

Tyrrel își frecă mîinile.

— Ah! E dincolo!... murmură el.

— Tu cunoști bine tristele taine ale vieții mele, Ismail — urmă lordul, lăsîndu-și descurajat capul în piept. De altfel, ce rost mai are să vorbesc?... Omul ăsta m-a-nvins, m-a ruinat...

— Ruinat? întrebă Tyrrel ciulind urechile.

— M-a constrîns să semnez un act infam! exclamă White-Manor pe-un ton jalnic, aproape plîngăreț. Un act care mă despoaie și face din el moștenitorul meu în viață...

Tyrrel trase aer în piept.

— Nu mai spuneți! exclamă el oarecum nepăsător. Și mai departe?

— Ce vrei mai mult, Spencer?... Mai trebuie s-adaug cîteva rînduri pe acel act. Sînt ruinat.

— Vai, milord! murmură Tyrrel cu voce înăbuşită dar vibrantă. Aşa-i că l-aţi binecuvînta pe Dumnezeu dacă fratele dumneavoastră s-ar prăpădi în seara asta de-o moarte subită?

White-Manon îşi ascunse capul între mîini.

— Nu!... Nu!... Nu!... spuse el de trei ori, cu dinţii strînşi de furia care era pe cale să izbucnească. Are o viclenie drăcească, Ismail... Mîinile mi-s legate. Mă tem de moartea lui, căci ar arunca asupra capului meu o acuzaţie de asasinat!...

— Da' de unde! spuse Tyrrel. La Londra, monţii sînt daţi repede uitării... Dar poate aţi prefera ca Dumnezeu să-i lase trupul să trăiască şi să-i ia numai minţile!

— Să-nnebunească! Brian, nebun! strigă contele ridicînd mîinile fericit. Oh! Aş da jumătate din zilele care mi-au mai rămas!...

— Astea-s fleacuri, White-Manor! îl opri Ismail. Mai bine precizaţi, limpede şi răspicat: aş da atîtea lire sterline...

— Jumătate din averea mea, Spencer!

— Banalităţi, milord!... Vi se cere o cifră.

— Aş da... Dar sînt nebun că te-ascult, Ismail!... Nebun să cred că un om are puterea de-a impune altuia demenţa!... Trebuie să mă reîntorc la Brian, care probabil a devenit nerăbdător şi pe care am toate motivele să-l menajez... Dacă vrei să-mi spui ceva, grăbeşte-te.

— Vreau să vă spun, milord, că tocmai pentru a sta de vorbă cu Senioria Voastră despre Brian de Lancester am venit astă-seară în Portland-Place. Aveam, într-adevăr, să vă propun o afacere... Cît despre chestiunea de adineauri, nu insist, deoarece o sumă prea mare ar necesita un contract şi dumneavoastră aţi putea face uşor să vă puneţi la adăpost prin inviolabilitatea demnităţii de pair, deşi identitatea mea de om spînzurat nu mi-ar lega mîinile... Prin urmare, vă cer pur şi simplu patru mii de lire bani gheaţă.

— Pentru ce?

— Pentru nebunia lui Brian de Lancester.

Contele ridică din umeri nerăbdător.

— Milord — spuse Spencer — nu sîntem copii. Aduceţi bancnotele şi vă voi da toate explicaţiile... Vorbesc foarte serios...

Gravitatea lui Tyrrel făcu o oarecare impresie asupra lordului. Omul care se îneacă nu încearcă adesea să se agaţe şi de-un pai, în stare să susţină abia a suta parte din greutatea corpului său? În loc să apeleze la raţiune, White-Manor încercă să se îmbete cu perspectivele bizare pe care i le oferea Ismail. Respinse meditaţia şi, mulţumit că are posibilitatea să mizeze totul pe-o şansă, oricît de slabă ar fi fost ea, agită un clopoţel.

Paterson apăru şi primi ordinul de-a aduce portofelul stăpînului său.

— Milord — continuă Ismail cînd rămase din nou singur cu contele, şi prelua bancnotele etalate în faţa lui — orice om care se bucură de plenitudinea facultăţilor sale poate fi izolat ca nebun... Este un punct de plecare fecund, care merită singur cele patru mii de lire.

Fruntea lui White-Manor se însenină.

— E-adevărat — spuse el — dar va fi nevoie de timp.

— Mai mult sau mai puţin, pentru orice e nevoie de timp. Nouă ne este de ajuns o oră.

— Te-ai şi gîndit la asta?

— Mă gîndesc de cînd s-a-nserat, milord, mai mult de-atît, cu acţionez... La ora cînd vă vorbesc, Brian de Lancester se şi află în drum spre Bedlam...

— Bine, dar e dincolo în salon! îl întrerupse White-Manor care luase ad-literam metafora oaspetelui său.

Un surîs de compătimire ironică se ivi pe buzele lui Tyrrel.

— Salonul Senioriei Voastre — murmură el — nu-i decît o etapă în drumul spre Bedlam... Menţin ce-am spus. Milord, ascultaţi-mă: azi-dimineaţă, un maniac a pătruns în castelul regal din Kew şi-a tras, după cîte se spune, cu pistolul asupra prinţesei Victoria.

Contele îşi aduse aminte de vocile zgomotoase care se auzeau în salonul său, în momentul cînd Lancester deschisese fereastra şi care, toate, comentau această întîmplare stranie.

— Am auzit vorbindu-se despre asta — răspunse el — şi cred că ghicesc unde vrei s-ajungi. Dar cum se poate stabili că Brian...?

— Brian a avut singur grijă de asta, milord — îl întrerupse Tyrrel — căci el este omul care-a pătruns azi-dimineaţă în castelul din Kew.

— El a tras asupra prințesei? . . .

— N-a tras asupra prințesei . . . dar s-a încăierat cu străjile, a escaladat zidurile terasei, toate acestea pentru a lua cu asalt sera japoneză și-a culege de acolo o camelie albă cu reflexe de azur . . .

— Ești sigur că este vorba de el? întrebă contele căruia o speranță aprigă îi electriza inerția.

— Absolut sigur, milord.

White-Manor se ridică brusc.

— Trebuie să trecem la acțiune! strigă el. Să-l denunțăm, să cerem arestarea lui!

— Stați liniștit, milord — îl domoli Tyrrel. Senioria Voastră a și făcut tot ceea ce trebuia să facă și, la cererea sa, doisprezece polițiști se află acum la ușa acestei vile.

— La cererea mea! bîigui contele uimit.

— Asta-i doar un amănunt, milord — continuă Spencer. Timpul mă presa și nu știam dacă Senioria Voastră va fi de acord. De aceea am luat unele măsuri . . . Știți, White-Manor, mă pricep să imit, cu oarecare precizie, tot felul de iscălituri . . . Am scris, în numele dumneavoastră, comisarului poliției metropolitane, l-am anunțat, cu toată mîhnirea de rigoare, că scumpul meu frate, Brian de Lancester, a înnebunit și sminteala lui a pus în primejdie o persoană regală. În consecință, pentru a se evita nenorociri incalculabile, i-am cerut să acționeze cu mînă forte.

— Admirabil! strigă contele îndreptîndu-se în grabă spre Tyrrel, căruia îi strînse mîna într-o adevărată euforie. Oh! De data asta îl am la mînă și, ca și el, voi fi neîndurător! . . . Spencer, prietene, ești salvatorul meu! Voi dubla, voi tripla suma făgăduită! . . .

— Mulțumesc Senioriei Voastre și-mi voi îngădui, pînă atunci, să bag în buzunar prima parte — spuse Tyrrel. Acum, duceți-vă și întocmiți pînă la capăt actul despre care vorbeați adineauri . . . Lăsați-vă spoliat fără teamă, milord, veți avea un strașnic atu împotriva internatului de la Bedlam . . . Internat al cărui nume va fi ținut secret, căci am aranjat în așa fel lucrurile, încît să fie tratat ca un nebun de vază.

CAPITOLUL V

LA BEDLAM

Cu aceste cuvinte, Tyrrel se despărţi de conte şi coborî în stradă unde poliţiştii se amestecaseră cu mulţimea. Lîngă trotuar, în faţa intrării, un inspector de poliţie şi-un medic aşteptau într-o trăsură închisă în spatele căruia se aflau doi poliţişti.

Tyrrel privi satisfăcut pregătirile acelea minuţioase. Brian nu mai avea cum să-i scape, iar contele, prevenit, n-ar fi îndrăznit să-şi nege semnătura. Cît despre cele patru mii de lire, Tyrrel le socotea doar un acont asupra dărniciei viitoare a Senioriei Sale, căci Wsite-Manor, descotorosindu-se de Brian, nu îndepărta pe cel mai periculos inamic al seifului său. Tyrrel avea împotriva contelui o poliţă de care se gîndea să facă uz la timpul potrivit.

Un singur lucru îl nemulţumea. Mulţimea aceea răspîndită peste tot în Portland-Place. Era important pentru planul său ca Bedlam să însemne mormîntul lui Brian de Lancester; or, pentru aceasta, arestarea lui trebuia să se producă în taină şi fără zgomot. Să ordone poliţiştilor evacuarea străzii? Ar fi fost o măsură caraghioasă. N-avea nici dreptul, nici motive.

Tyrrel făcu cîţiva paşi pe trotuar măsurînd cu privirea lui atentă, în toate direcţiile, gloata guralivă şi turbulentă. Zări curînd figura bravului căpitan O'Chrane.

Tyrrel se duse drept la el şi-i şopti cîteva cuvinte la ureche.

— Mii de tunete! îngăimă Paddy cuprins de-o evidentă indispoziţie.

Tyrrel se îndepărtase, fără să mai aştepte răspunsul. Ca de obicei, căpitanul n-avusese nici măcar satisfacţia de a-l vedea pe omul care-i aruncase în treacăt o poruncă misterioasă, însoţită de faimoasa parolă: — *Gentleman of the night!*

— Ce ţi-a spus omul acela, O'Chrane? întrebă Mrs. Burnett.

— Mi-a spus, Aghiuţă şi coarnele sale! replică Paddy. Pentru numele lui Dumnezeu, doamnă... În locul tău, mi-ar fi ruşine să m-arăt atît de curioasă, Dorothy, inimioara mea, fir-ar să fie!... Mi-a spus, mii de trăsnete!

E un frig afurisit O'Chrane! Dumnezeu să te binecuvinteze!

După acest răspuns diplomatic, profitînd de talia sa înaltă ca de-un observator natural, își plimbă majestuos privirea în jur.

— Afurisenie! bodogăni el. Va trebui să joc eu însumi rolul de palavragioaică, fiindcă nu văd pe nimeni din ai noștri... Mii de trăsnete! Nenorocire! Bătu-ne-ar Dumnezeu să ne bată! rosti, sub el, o voce ascuţită de copil. Bună, căpitane O'Chrane, lua-m-ar dracul!

Mîna lui Paddy se lăsă brusc și-apucă un umăr jigărit ce-aparținea gentlemanului Snail care-și plimba, în Portland-Place, nevasta, pe frumușica de Madge, în cizme, cu-o fustă țipătoare, o vestă bărbătească și-o pălărie de piele peste o bonetă de muselină groasă. Madge, tăcută și demnă, ca de obicei, își ținea pipa stinsă între dinți și nu participa deloc la zarva publicului.

— Păi bine, păi bine, căpitane! strigă Snail. Așa te porți c-un om cumsecade, trăsni-m-ar să mă trăsnească!

— Fulgerul ar trece pe lîngă tine fără să te vadă, Snail, jalnică haimana, bunul meu prieten — răspunse căpitanul — dar sînt încîntat să te găsesc aici, chiar sub mîna mea, mii de trăsnete!... Căci, copil nenorocit, ești tare dibaci pentru anii tăi și tocmai aveam nevoie de tine... Ascultă-aici!...

Snail se înălță, Paddy se aplecă. Această dublă mișcare îi aduse aproape la același nivel.

— O să-ți dăm o nouă dovadă de încredere, pișpirică, fiule — continuă căpitanul luîndu-și o mutră serioasă. Se pare că Lorzii Nopții au nevoie ca strada să fie golită de lume...

— Pentru ce? întrebă Snail.

— Cinci sute de blesteme! Lipitoare afurisită, scumpul meu copil, caraghios ticălos, să mă curețe holera, dacă n-aș avea chef să te trag de urechi, pînă ți-ar da sîngele... Bună, Madge, paparudo, fata mea... Cît despre tine, Snail, bălegută de noroi, într-o bună zi am să te-mbogățesc, căci ai stofă, sămînță de bandit...

— Frumușica Madge — îl întrerupse Snail — auzi ce drăguț vorbește căpitanul despre soțul tău!

— Mai bine astupă-ți urechile, Madge, dacă ești frumoasă cum spune caraghiosul ăsta flecar, mii de trăsnete! Sau nasoală, cum se vede de la o poștă, trăsni-m-ar Dum

nezeu!... Dacă vrea, pe toți dracii, poate!... Ascultă, Snail, trebuie să-mprăștiem de-aici pe toți gură-cască ăștia și pe cumetrele lor, și ca să ne iasă pasiența, nu văd altceva mai bun de făcut decît să răspîndești zvonul că ticălosul despre care vorbesc ziarele de seară a fost arestat...

— Asasinul prințesei?...

— Întocmai, pipoașcă împuțită!... Ici, colo, prin mulțime, trebuie să se afle membri ai Familiei... Cheamă-i, cotoiul dracului, și spune-le...

— În regulă, căpitane, în regulă, trăsni-m-ar Dumnezeu! îl întrerupse Snail sigur de el. Am înțeles. E-un fleac... Dar pentru oboseala mea, mii de trăsnete, să-mi spui unde sapă Saunder-Elefantul de la circul din Astley...

Mîna căpitanului se încleștă pe umărul lui Snail care scoase un țipăt de durere și dispăru numaidecît în mulțime. În clipa următoare, se auziră două-trei miorlăituri stridente. În mulțime se produse rumoare. Oamenii o porniră în direcții diferite, apoi din douăzeci de locuri se auzi în același timp un singur strigăt:

— În Hay-Market!... Se-mpresoară casa asasinului în Hay-Market!

Trei minute mai tîrziu, parcă un vînt prevestitor de furtună ar fi suflat prin Portland-Place, măturînd din calea lui toate palavragioaicele grăsane și cumetrele slăbănoage. Lumea se îndreptă alergînd, îmbrîncindu-se, țipînd, spre Regent Street, pe stradă nemairămînînd decît polițiștii, uimiți.

În depărtare se mai zărea încă silueta deșirată și țeapănă a căpitanului, ori de cîte ori trecea pe sub un felinar. El încheia plutonul, neputîndu-se hotărî să dea un ritm mai accelerat pasului său obișnuit.

— Hai odată, Mr. O'Chrane! Hai, pentru numele lui Dumnezeu! îl îmboldea în zadar Mrs. Burnett încercînd să-l zorească. O s-ajungem prea tîrziu, să vedem cum îl arestează pe smintit.

— Inimioara mea — răspundea calm Paddy — nu mă trage așa de braț, te rog. Îmi rupi costumul albastru, fir-ar să fie!... Vezi tu, scumpă doamnă, mii de nenorociri! Dorothy, iubirea mea, o s-ajungem cînd o să putem, dacă Jedediah Smith nu-i cel mai fățarnic ticălos din cîți cu-

nosc! ... Cît despre Snail, năpîrca spurcată, aş vrea să am un băiat ca el, Scaraoţchi să-i coada lui, doamnă!

În timpul acesta, contele de White-Manor revenise în salonul în care-l aştepta Brian de Lancester. Cum spuneam, în clipa cînd contele trecea pragul, Brian tocmai citea numele înscris pe peticul de hîrtie adus de intendentul Paterson şi se afla încă sub influenţa emoţiei.

La primele cuvinte ale fratelui său, răspunse brusc:

— L-ai văzut pe Ismail Spencer, milord?

Contele fu luat prin surprindere.

— Eu! se bîlbîi el. Eu ... bine, dar omul al cărui nume l-ai rostit a murit acum un an ...

Lancester luă biletul de pe masă şi i-l întinse lui White-Manor.

— E-adevărat — murmură acesta din urmă, după o tăcere, încurcat — l-am văzut pe Ismail Spencer.

— Îmi este oare îngăduit s-o întreb pe Senioria Voastră — continuă Brian — ce fel de relaţii are cu acest om?

— Asta nu-ngădui nimănui, domnule! răspunse contele încercînd să-şi ascundă tulburarea sub aparenţa unei demnităţi rănite.

— Milord — spuse Brian pe un ton grav şi trist — mă văd silit să insist asupra acestui punct ... Crede-mă, repet întrebarea, nu ca s-o jignesc pe Senioria Voastră ...

— Nu voi răspunde la această întrebare, domnule, sau mai bine spus ... Ei bine! Da ... întrucît astă-seară ţii să mă înclin în faţa tuturor capriciilor dumitale năstruşnice, consimt să-ţi spun că m-a interesat situaţia bizară şi disperată a unui nenorocit pe care hazardul l-a sustras urmărilor obişnuite ale pedepsei supreme ... Eu ...

— Destul, milord! îl întrerupse Brian cu-o răceală severă. Ca să dau crezare cuvintelor Senioriei Voastre, ar trebui să uit uimirea pe care ai avut-o văzîndu-i numele înscris pe bilet.

Contele îşi muşcă buzele.

— Mă rog, domnule! strigă el, cuprins de-un irezistibil elan de mînie. N-ai decît să-ţi adresezi întrebările lui Ismail Spencer însuşi, căci îl vei vedea în curînd.

— Aceste cuvinte ale Senioriei Voastre seamănă a ameninţare — spuse Brian, aţintind asupra contelui privirea lui aprinsă şi scrutătoare.

— O ameninţare! ... se potoli White-Manor părăsind deodată aerul său iritat pentru a-şi relua o mască de bono-

mie supusă. Știi bine doar c-ar fi o nebunie din parte-mi să te-ameninț... Am spus exact ceea ce am vrut să spun, adică: în curînd îl vei întîlni pe Ismail Spencer... și-acest lucru e foarte simplu, Brian, căci așteaptă în stradă...

— Ce-așteaptă, milord? întrebă Lancester văzînd șovăirea contelui.

— Așteaptă... Doamne, n-am nici un motiv să ți-o ascund, Brian, așteaptă ca întrevederea noastră să ia sfîrșit, pentru a se reîntoarce, fiindcă mi s-a părut adineauri că te vei impacienta și l-am amînat pînă după plecarea dumitale.

Brian se ridică imediat.

— Este o atenție pentru care ar trebui să-ți mulțumesc, milord — spuse el — dan, rogu-te, binevoiește a-ți manifesta bunătatea pînă la capăt, terminînd acest act numaidecît... nici nu-ți poți închipui cît de nerăbdător sînt să dau ochii cu Ismail Spencer.

Contele nu se lăsă mult rugat. Se așeză imediat la biroul său, străduindu-se cu greu să-și ascundă zîmbetul fericit sub aerul de proastă dispoziție care era necesan în clipa cînd semna un act echivalent cu cedarea tuturor bunurilor sale. Prin două trăsături de pană desăvîrși contractul.

— Dragă frate — spuse el cu-o resemnare destul de bine jucată — poate c-ai abuzat de avantajele dumitale, dar Dumnezeu ne va judeca pe-amîndoi.

— Facă-se voia lui, milord — răspunse Lancester.

— Sper — urmă contele — că de-aci înainte vei fi clement față de mine și nobilele doamne din West End vor înceta să mai istorisească triumfătoarele dumitale *eccentricities*. Sper c-a fost ultima bătălie.

— Asta depinde de dumneata, milord.

— Pînă ne vom revedea, frate!

Brian salută și ieși.

Contele respiră adînc și se duse lîngă fereastra prin care Brian voise să se-arunce pe asfaltul din Portland-Place. Se aplecă repede și privi în jos.

În aceeași clipă, ușa de afară se deschise și Brian coborî treptele intrării.

La capătul lor se afla Tyrrel Orbul.

Brian îl recunoscu numaidecît. De asemenea își dădu imediat seama că oamenii care înconjurau casa fratelui său erau polițiști

— Minunată întîmplare! spuse el cu glas tare. Domnilor, vă cer să puneți mîna pe-acest om.

Spunînd cuvintele de mai sus, îl apucă pe Tyrrel de guler.

Ofițerul de poliție și medicul scoaseră capul din trăsură.

— Ați văzut și dumneavoastră — spuse Tyrrel. Nu mai încape nici o-ndoială... Faceți-vă datoria.

— O clipă! replică ofițerul de poliție. Domnule — adăugă el adresîndu-se lui Brian — pentru care motiv cereți arestarea lui Sir Edmund Mackensie?

— Să vedem ce va răspunde — murmură medicul-expert.

— Presupun, domnule — spuse Brian — c-aveți dreptul să-mi adresați această întrebare?

— Drace! bodogăni medicul. Nu prea pare nebun!

— Sînt magistrat, domnule — răspunse ofițerul de poliție.

— În cazul acesta — continuă Lancester — vă voi aduce la cunoștință, domnule, că omul căruia i-ați atribuit numele de Sir Edmund Mackensie este un scelerat din cei mai nemernici, făcînd parte dintr-o bandă de hoți...

— Acum v-ați lămurit, sper! îl întrerupse Tyrrel.

— E nebun! spuse medicul.

Polițiștii se-apropiară de Brian.

— Aveți dovezi pentru ceea ce afirmați, domnule? întrebă magistratul.

— Datoria dumneavoastră, domnule, este să-l arestați pe-acest om — răspunse Lancester calm. Dovezile privesc justiția regatului și nu pe funcționarii poliției.

— Drace! Drace! mormăi iar medicul. La urma urmei, s-ar putea să nu fie deloc nebun.

— Dealtfel — urmă Brian — omul acesta se află în afara legii, căci a scăpat, printr-un șiretlic sau printr-o întîmplare, de sancțiunea justiției umane. Acest om a fost spînzurat...

Un hohot de rîs al lui Tyrrel, la care se alătură curînd ilaritatea zgomotoasă a polițiștilor, îl întrerupse brusc pe Lancester.

— Hotărît lucru, e nebun! rosti peremptoriu medicul.

— Nebun de legat, spre nefericirea familiei noastre! strigă de la fereastra sa contele de White-Manor.

— Faceți-vă datoria! spuse magistratul instalîndu-se în trăsură.

Poliţiştii se năpustiră toţi deodată, dar vocea lui White-Manor îl prevenise asupra capcanei pe Brian care, dindu-i drumul lui Tyrrel, urcă dintr-un salt treptele din faţa intrării.

Brian de Lancester era un boxer extraordinar. Primii poliţişti care încercară să pună mîna pe el, fură azvîrliţi pînă în capătul scării de pumnul lui zdravăn care-i izbi ca o ghiulea de plumb. Alţii trecură la asalt şi căzură, la rîndul lor, cu chipul însîngerat şi stomacul făcut praf. Ori de cîte ori pumnul lui Brian intra în acţiune, ori de cîte ori braţul lui musculos se întindea ca un resort de metal, un om era azvîrlit pe trotuar şi nu se mai ridica. Pe măsură ce asediatorii îşi dădeau seama de inferioritatea lor, elanul le scădea. Tyrrel era silit să-i împingă de la spate, iar medicul, urmărind lupta cu mult interes, repeta mereu:

— Drace! Drace! Ce lovituri! În definitiv, nu m-ar mira să nu fie nebun.

În josul scării nu mai erau decît cinci poliţişti şi nici unul dintre ei nu mai îndrăznea să-l atace pe Brian. Tyrrel spumega de furie. White-Manor tremura la fereastră.

Brian îşi încheie nasturii de la haină. Era evident pentru toţi că avea de gînd să se avînte înainte şi să-şi croiască drum. Poliţiştii care mai rămăseseră valizi se dădură la o parte, nemaivrînd să rişte.

Tyrrel le luă locul.

— Milord şi frate — strigă în clipa aceea Lancester întorcîndu-se spre fereastră — capcana a fost bine pusă la punct. N-ai reuşit, dar nu-i vina dumitale. În ce mă priveşte, nu poţi să m-acuzi de ingratitudine!

Contele încremenise de spaimă.

— Faceţi loc! continuă Lancester începînd să coboare încet treptele, tot timpul în gardă şi ţinînd în frîu cu privirea pe poliţiştii îngroziţi. Dă-te la o parte, Ismail Spencer, sau te ucid!

Tyrrel nu se clinti. Îşi strecură doar mîna dreaptă între vestă şi cămaşă.

În clipa aceea se deschise încet uşa casei lui White-Manor.. Un om se strecură tîrîndu-se pe trepte. În momentul cînd Lancester ajunse în faţa lui Tyrrel şi se pregătea tocmai să lovească, omul acela îi apucă genunchii şi-l făcu să se clatine.

Poliţiştii se repeziră numaidecît la Brian şi-l legară într-o clipită. Omul care se furişase pe scări, se ridică în picioare: era intendentul Gilbert Paterson.

Tyrrel îşi scoase mîna din sîn. Fără acest incident neaşteptat, nu şi-ar fi retras-o şi Brian ar fi făcut cunoştinţă cu lama pumnalului pe care Spencer îl purta tot timpul la el.

Brian, legat zdravăn, fu împins în trăsură, între magistrat şi medic care, gîndindu-se bine încă o dată, îl declară atins de nebunie.

— La Bedlam! porunci magistratul.

O voce ciudată coborî de la fereastra unde se afla White-Manor repetind, printre sughiţurile unui rîs dement:

— La Bedlam cu el! La Bedlam cu el!

Trăsura o porni în goană.

Tyrrel şi Paterson intrară împreună în casă şi pătrunseră în salon.

White-Manor, cu privirea rătăcită, cu faţa congestionată, se agita frenetic în mijlocul camerei şi se învîrtea pe loc într-un soi de dans grotesc.

— La Bedlam cu el! La Bedlam cu el!

Tyrrel şi Paterson se instalară fiecare într-un fotoliu şi începură să-l examineze cu curiozitate.

— În lipsa lui Brian de Lancester — spuse în sfîrşit Tyrrel, — cine urmează la rangul de pair de White-Manor, domnule intendent?

— Onorabilul Algernon Murray d'Inverney-Castle, vărul primar al Senioriei Sale —. răspunse Paterson.

— Ei bine, domnule intendent — urmă Tyrrel, — în schimbul serviciului pe care mi l-ai făcut, îţi voi da un sfat bun... Ascultă ce-ţi spun: du-te încă în seara asta şi fă-i puţină curte onorabilului Algernon Murray d'Inverney-Castle, vărul primar al Senioriei Sale, căci Brian de Lancester nu va mai ieşi de la Bedlam, iar contele de White-Manor va intra acolo mîine.

— Crezi chiar c-a-nnebunit? întrebă intendentul.

Înainte ca Tyrrel să apuce a da un răspuns, contele scoase un ultim hohot de rîs; apoi, epuizat, căzu pe covor repetînd:

— La Bedlam cu el! La Bedlam cu el! La Bedlam cu el!

CAPITOLUL VI

MICA IRLANDĂ

În 181., cu douăzeci de ani înainte de perioada în care se petrece povestirea noastră, exista la Londra, în cartierul Saint Giles, o familie săracă alcătuită din patru membri: doi copii, tatăl și mama.

Tatăl se numea Mr. Christian O'Breane. Era un gentilom irlandez a cărui familie avusese odinioară o situație strălucită în provincia Connaught. Bunurile sale, ca și ale atîtor altora, trecuseră încetul cu încetul în miinile unui lord protestant căruia, în vremea din urmă, Christian O'Breane îi fusese arendaș.

Se știe ce viață deplorabilă duc arendașii din Irlanda! Mr. Christian O'Breane, mulțumindu-se cu puțin și muncind mult, reușise pînă atunci să asigure existența familiei și să dea fiului său un dram de educație, deoarece, pe lîngă beneficiile fermei sale, poseda încă un mic petic de pămînt, biată rămășiță a averii strămoșilor.

Într-o bună zi, îi trecu prin cap intendentului lordului, care, bineînțeles, își cheltuia rentele irlandeze la Londra, să conteste lui O'Breane dreptul la peticul de pămînt ce reprezenta toată averea lui. Avu loc un proces. Ar fi greșit să se spună că în Irlanda justiția are două talere și două măsuri; ea n-are nici talere, nici măsură, sau mai bine spus, balanța ei, invariabil înclinată de partea Angliei, lasă întotdeauna gol talerul indicînd Irlanda. Cazurile se rezolvă printr-o simplă întrebare: — Ești protestant? Nu? Ești vinovat. Da? Poți să iei orice, să agonisești, să jefuiești!

Intendentul lordului obținu cîștig de cauză, iar Mr. O'Breane fu izgonit de pe pămîntul care-i hrănea copiii.

Cum Mr. Christian O'Breane avusese nemaipomenita nerușinare de-a intenta un proces lordului său, nu i s-a mai înnoit contractul de arendă și, într-o bună zi, s-a trezit azvîrlit în stradă.

Christian O'Breane plecă la Londra cu puțina lui agoniseală și se stabili împreună cu soția și copiii în Buckridge Street, în centrul parohiei Saint Giles, a cărei mizerie a devenit vestită mînjind ca o imensă pată de noroi

cartierele cele mai opulente ale Londrei comerciale. Saint Giles, cartierul supranumit *mica Irlandă*, ca şi cum numele Irlandei ar trebui în mod fatal alăturat oricărui exces de mizerie se află în apropiere de Soho-Square şi piaţa Bedford, între bogata Holborn şi nobila Oxford Street!

Mr. O'Breane ocupa o casă mai puţin dărăpănată decît celelalte şi micile sale economii îi erau suficiente spre a-i asigura pentru multă vreme un soi de bunăstare relativă.

Era un om slab, dar inimos. Îşi întemeiase toate speranţele de salvare pe popasul temporar la Londra. După o lună, ştia la ce se putea aştepta şi de-atunci o descurajare profundă pusese stăpînire pe el. Un singur lucru mai putea să-l trezească la viaţă. Gîndul la Irlanda, speranţa de-a trece din nou canalul Saint Georges.

Dar era prea tîrziu. Christian O'Breane îşi terminase toate economiile; nu mai avea nici banii necesari pentru drum.

Mrs. O'Breane, o femeie blajină şi muncitoare, a cărei viaţă monotonă era aservită întreţinerii unei gospodării modeste, nu vedea decît prin ochii soţului ei, nu-şi iubea decît bărbatul şi copiii. Fiica ei, Elisabeth, veselă, voioasă, surîzătoare, constituia bucuria domnului O'Breane, a cărui frunte tristă nu era înseninată decît de zîmbetele frumoasei Betsy. Betsy avea şaisprezece ani.

Ultimul membru al familiei, despre care n-am vorbit încă, era un băiat de optsprezece ani, idolatrizat de Mrs. O'Breane, dar nu prea preţuit de stăpînul casei. Nu se poate spune totuşi că acesta nu-şi iubea deloc fiul, căci în măsura posibilităţilor sale, se ocupase asiduu de educaţia lui; copilul avea însă un temperament ciudat, ale cărui neaşteptate manifestări de temeritate îl înspăimîntau pe bravul irlandez, care uneori regreta amarnic că un băiat atît de frumos nu gîndeşte ca toată lumea.

Fiul lui Christian O'Breane se numea Fergus. În întreaga Londră n-ai fi putut întîlni un chip mai frumos pe un trup mai bine clădit. La cei optsprezece ani ai săi, cînd virilitatea nu şi-a pus încă amprenta pe conturul liniilor, avea frumuseţea aceea juvenilă şi senzuală pe care cuvîntul latinesc *formosus* o descrie complet şi inimitabil. Mai mult decît atît. Sub graţia evidentă a liniilor sale, se întrezărea o extraordinară vigoare în dezvoltare. Buclele părului său bogat acopereau pe jumătate o frunte regească plină de voinţă, de forţă de gînduri. În sfîrşit,

ansamblul trăsăturilor sale, sculptate atît de delicat, încît cele mai fermecătoare ladies l-ar fi putut invidia, avea dincolo de-o aparență poetică și visătoare, o expresie de inteligență profundă, amestecată cu-o mîndrie fără limite.

O vreme, Fergus își ajutase tatăl la muncile mai puțin grele ale fermei, apoi fusese însărcinat să se ocupe de procesul intentat de omul de afaceri al lordului. La Londra, dintre toate meseriile ce i-au fost oferite, a preferat-o pe cea de corector, angajîndu-se în această calitate la uriașa tipografie Balderius și Mung de pe Oxford Street.

Aerul Londrei, atît de apăsător pentru Mr. și Mrs. O'Breane, părea, dimpotrivă, să fi dat un impuls nou celor doi copii ai lor. Betsy lucra și cînta voioasă cît era ziua de mare în fața ferestrei, iar seara se ducea să-și ducă fructul muncii la o casă de mode din High-Holborn. Niciodată nu fusese mai mulțumită. Cît despre Fergus, și el muncea cu plăcere, citea în orele libere și încă din a doua lună a șederii sale în Anglia, începu să cîștige ceva bani.

La drept vorbind, el era singurul susținător al familiei, căci însușirile lui Mr. O'Breane deveniseră absolut inutile la Londra. Speranța părinților era ca, prin Fergus, să strîngă suma necesară pentru întoarcerea în Irlanda. O vor lua cu ei pe Betsy care se va căsători acolo cu un catolic cinstit; se vor ocupa de-o fermă, în vreme ce Fergus, nepricepîndu-se deloc la muncile agricole, părînd însă, bietul băiat, să se descurce doar cînd era vorba de cărți și alte fleacuri, urma să rămînă la Londra, unde Dumnezeu îl va ocroti...

Dar banii pe care-i puteau economisi erau tare puțini. Mr. O'Breane suferea de nostalgia ținuturilor natale, atît de ucigătoare pentru irlandezi, iar Mrs. O'Breane, printr-o ciudată afinitate, încerca aceleași sentimente. Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de cînd bucuriile, ca și suferințele soțului, erau și ale ei.

Fergus, înțelegînd numaidecît, cu o intuiție neobișnuită pentru vîrsta sa, motivele tristeții care plana asupra casei părintești, își dublă eforturile. În perioada aceea, tatăl lui începu să-și dea seama vag de calitățile, de comoara de vigoare și bunătate închisă în inima fiului său.

Caracterul bătrînului căpătase un aspect sumbru și vindicativ. În zilele mai fericite, cînd vorbea despre Anglia, încerca amărăciunea irlandeză și ura firească a omului oprimat, dar amărăciunea ca și ura îi erau atenuate de

preocupările de fiecare zi, ardoarea temperamentului său cheltuindu-se în muncă. Totuşi, timpul petrecut la Londra, ceasurile de izolare forţată şi de suferinţe, duşmănia împotriva Angliei se transformaseră în plîngeri convingătoare, disperate, care-l impresionau mult pe Fergus.

Băiatul asculta tăcut. Uneori, pălea deodată şi, în privirea lui atît de blîndă de obicei, se aprindea o lumină care o făcea pe Mrs. O'Breane să tremure.

Doar Betsy îşi păstra veselia în mijlocul acestei tristeţi. În fiecare zi, pleca cu cîteva minute mai devreme să-şi ducă rodul muncii. De cîteva săptămîni părea să fi descoperit simţul cochetăriei. Părul frumos i se ondula acum graţios în jurul tîmplelor, iar rochia, altădată prinsă atît de sobru, descoperea, poate din neglijenţă, un frumos gît alb de fecioară.

În fiecare seară, înainte de-a pleca, îşi consulta de mai multe ori oglinjoara agăţată pe peretele camerei comune.

Odată, Fergus se reîntoarse de la slujbă şi n-o găsi pe sora lui acasă. Fergus o iubea nespus de mult pe Betsy.

Mrs. O'Breane era îngrijorată. Christian suferea mai intens decît de obicei.

Toţi aşteptau. Betsy nu venea. Betsy n-avea să se mai întoarcă niciodată.

Cei trei petrecură o noapte plină de deznădejde şi lacrimi. Mrs. O'Breane abia îşi stăpînea gemetele; Christian, a cărui nelinişte îi aţîţa mînia, nu mai contenea cu invectivele şi acuza Anglia de pierderea copilului său.

Zorile se apropiau. Betsy dispăruse.

Fergus nu scotea nici un cuvînt. Stătea deoparte, livid, cu sprîncenele încruntate, abia respirînd.

Cînd se iviră zorile, îşi sărută mama şi strînse mîna tatălui său.

— Mă duc s-o caut pe Betsy — spuse el.

Lipsi toată ziua. Seara, se întoarse singur, frînt de oboseală, abia ţinîndu-se pe picioare.

Nimeni nu-l întrebă nimic. Biata mamă îşi împreună mîinile şi căzu în genunchi. Christian se ridică din pat. Din ajun, febra lui crescuse îngrijorător. Pe faţa-i palidă şi descărnată se aflau înscrise simptomele unei morţi apropiate.

— Mi-au luat totul! strigă el cu glasul tremurînd de ură şi fierbinţeală. Totul! Pîinea şi copilul!

— Copila noastră! Copila noastră! îngîna mama deznădăjduită.

Fergus se așezase în locul pe care-l ocupase în ajun și, tot ca atunci, nu scoase nici un cuvînt.

— Saxonii! Saxonii! continuă Christian, căruia i se împleticea limba în gură, gesticulînd ca scos din minți. Jefuitorii, răpitorii, asasinii!

Capul greoi îi căzu la loc pe pernă. Un spasm îl cuprinse brusc. Apoi, o voce care părea venită din mormînt îl făcu pe Fergus să tresară dureros.

— Dragul meu — rosti vocea — tatăl tău se prăpădește; sora ta a fost pîngărită. Scoală-te și pornește războiul împotriva Angliei!

Fergus se ridică instinctiv la această poruncă stranie. O tăcere profundă se așternu...

Apoi, izbucniră hohote de plîns sfîșietoare. Mrs. O'Breane, pe jumătate scoasă din minți, încerca să încălzească mîinile lui Christian care murise!

Fergus îngenunche și începu să se roage.

Mrs. O'Breane nu mai plîngea. O liniște extraordinară îi lumina chipul. Dădu la o parte plapuma patului și se întinse alături de Christian.

De douăzeci de ani trăia din viața acestui om, care fusese prima și unica ei iubire.

După o oră, Fergus, care continua să stea în genunchi și-și ascundea între mîini capul înfierbîntat, tresări din nou.

— Scumpul meu copil — spuse Mrs. O' Breane cu-o voce atît de slabă încît la urechea lui Fergus ajunse doar o șoaptă abia perceptibilă. Tatăl tău a murit, sora ta a fost necinstită. Mă voi ruga pentru ea și-am să mă duc lîngă tatăl tău... Rămîi cu bine, fiul meu!

Fergus scoase un țipăt sfîșietor și leșină, zdrobit de-această durere întreită.

Apoi, tăcerea se așternu din nou, o tăcere lugubră, de moarte, pe care de data aceasta n-o mai întrerupse nimeni...

PRIMA IUBIRE

Se făcuse ziuă cînd Fergus O'Breane se trezi din lungul său leşin, pentru a-şi da seama că era singur în camera aceea comună, acum tăcută, în care altădată se încrucişau trei glasuri dragi, singur în faţa a două cadavre, şi, de aci înainte, singur pe lume.

Fergus era foarte tînăr şi inima lui avea o imensă disponibilitate de iubire cheltuită pînă atunci în afecţiunile sfinte ale familiei. O imensă durere îi apăsa sufletul răscolit de îngrozitoarea lovitură.

Dar Fergus poseda o energie pe care n-o cunoscuse încă, deoarece nu avusese prilejul să se manifeste, o forţă neîmblînzită, aproape supraomenească, o vigoare al cărei resort latent se trezi instinctiv împotriva acelui prim şi cumplit atac al soartei. Îl uimi faptul că înfrunta curajos o asemenea nenorocire descumpănitoare şi aproape se învinui pentru calmul ciudat pe care-l păstra în acel moment de supremă dezolare.

Îngenunche din nou şi încercă să se roage; dar o voce misterioasă îi readuse în urechi ultimele cuvinte rostite de tatăl său înainte de a muri:

— Scoală-te şi porneşte războiul împotriva Angliei!

Ea ridică dintr-un salt. Sprîncenele sale se încruntară violent; o nuanţă roşiatică înlocuia acum paloarea frumosului său chip, iar privirea lui arunca săgeţi de foc.

Nu era vorba de mînia trecătoare a unui copil; era ura unui băiat şi, în sărăcăcioasa încăpere din cel mai umil cartier al Londrei, apărea norul prevestitor al unei furtuni menite să distrugă cele Trei Regate.

Fergus se apropie de pat păşind hotărît.

— Tată — şopti el, cu capul ridicat şi mîna întinsă — jur să mă supun poruncii tale.

Cînd Fergus se trezi din nou singur, după ce-şi însoţise cu pioşenie tatăl şi mama spre ultimul lor lăcaş, simţi stingîndu-i-se în suflet focul juvenil al adolescenţei. În locul lui, ardea o flacără gravă, puternică, îndreptată spre un scop unic: supunere faţă de ultima dorinţă a tatălui său.

Pentru el începu o viaţă de muncă neîntreruptă.

Mai întîi analiză cu multă răbdare mecanismul complicat al structurilor britanice. Disecă colosul pentru a-i descoperi inima. Îşi dădu seama de părţile lui slabe, de plăgile care se iveau încă de pe atunci pe trupul bolnav. Iar printr-o voinţă extraordinară deveni expert în acele probleme politice importante care pun uneori în grea încercare pînă şi gîndirea celor mai abili oameni de stat.

Şi totuşi, nu trecea în nici un fel la acţiune. Din pana sa nu se ivi nici măcar un pamflet. Ce-avea de gînd să întreprindă cu cunoştinţele acumulate?

El, care cunoştea acum atît de perfect părţile vulnerabile, nu se simţea ispitit să lovească, deşi îi răsuna încă în urechi vocea tatălui său pe patul de moarte. În singurătatea nopţilor, vorbele acelea îi tulburau atît momentele de veghe cît şi visele: Război împotriva Angliei!

Adeseori putea fi văzut rătăcind, gînditor şi cu capul plecat, pe aleile întortocheate ale parcului Saint James. Doamnele din lumea bună se opreau în loc să-l privească pe tînărul înzestrat cu-o frumuseţe aproape ireală, al cărui mers încet şi graţios contrasta ciudat cu pasul băţos şi aerul afectat al *eleganţilor* obişnuiţi ai promenadei. Îi admirau trăsăturile fine, cărora li s-ar fi putut reproşa o delicateţe aproape feminină, dacă arcul acvilin al sprincenelor n-ar fi dat fizionomiei sale un caracter cu totul aparte, de puternică virilitate.

Nimeni nu-i cunoştea numele. La Londra, unde pozitivismul e la mare preţ, femeile împing totuşi foarte departe mania lor faţă de lucrurile ciudate şi misterioase. Necunoscutul frumos, trist, solitar, purtînd mereu acelaşi costum negru de doliu, stîrni curînd un interes de factură romantică. Multe doamne nobile îl urmăreau adesea din ochi, pînă ce se pierdea în depărtare pe alei, iar uneori în cîte-o somptuoasă caleaşcă putea fi văzută o femeie frumoasă care-i arunca priviri languroase.

Dar Fergus, întotdeauna, singur, trecea nepăsător prin mulţimea aceea strălucitoare; deşi era în atenţia tuturor, nu lua în seamă pe nimeni.

Înşişi gentlemenii erau oarecum intrigaţi de tînărul irlandez. Fusese adesea văzut sprijinindu-se de grilaj, absorbit în gîndurile sale şi aruncînd în direcţia palatului regal din Saint James priviri lungi, inexplicabile. De ce oare tînărul îmbrăcat în negru, pe care nu-l cunoştea nimeni, care nu cunoştea pe nimeni, se uita atît de stă-

ruitor la clădirea palatului? Plănuia cumva un atentat împotriva Maiestății Sale regele George?

Gentlemenii erau departe de adevăr. Tînărul necunoscut nu se gîndea să-l ucidă pe rege...

Dealtfel, Fergus nu le acorda acestora mai multă atenție decît doamnelor. Gîndurile lui erau atît de profunde, intensitatea reflecțiilor atît de mare, încît ochii își pierdeau aproape facultatea de-a vedea.

O dată, totuși, a fost smuls pe neașteptate din preocupările care-l absorbeau tot timpul. S-a întîmplat în Parcul Verde. La colțul unei alei, un strigăt puternic i-a ajuns la urechi. Strigătul aparținea unei voci bine cunoscute și îndrăgite cîndva. Întoarse repede capul. O trăsură cu blazon atingea ușor nisipul aleii; în dreptul portierei, o femeie grațioasă, cu capul aplecat în afară, zîmbea, emoționată.

Fergus păli și era cît pe-aci să leșine. Apoi, un puternic sentiment de mînie îi readuse sîngele în obraji. Vru să alerge după trăsură, căci în femeia aceea luxoasă o recunoscuse pe Betsy alături de care se afla, probabil, cel ce-o răpise.

Dar nu făcu decît un singur pas și-și continuă apoi nepăsător, în sens opus, drumul. Instinctiva nevoie de răzbunare care-l împinsese pentru o clipă spre seducătorul lui Betsy se stinse după un moment de gîndire. Rolul său nu era să-l pedepsească, în chip vulgar, cu-o ofensă de netrebnic, silindu-l să-și plătească vina. Cercetînd în adîncul sufletului său, nu mai găsi nici un pic de ură — nici un pic de ură personală — împotriva bărbatului care-i răpise sora. Insulta aceea se topea în celelalte nedreptăți. Vinovatul devenea o parte inseparabilă a inamicului pe care i-l arătase tatăl lui.

Fergus voia și spera să-și realizeze țelul, dar nu privea lucrurile cu superficialitatea caracteristică tinerilor plini de iluzii. Obstacolul ce trebuia biruit îi apărea așa cum era în realitate, uriaș, de netrecut, cu rădăcini adînci înfipte în pămînt. Dacă se socotea în stare să înfrunte un asemenea obstacol, aceasta se datora faptului că avea o părere foarte bună despre el și-o mare doză de curaj.

Dar nu era deloc grăbit și însăși răbdarea lui constituia un semn de maturitate.

Noua viață a lui Fergus nu oferea nici celor mai iscoditori ochi posibilitatea de-a descoperi vreun țel politic.

Gîndurile nu puteau fi citite de nimeni. Existența lui nu se deosebea prin nimic de cea a tinerilor de-aceeași vîrstă care trăiesc din munca lor; la un moment dat ajunse, cum era și firesc, la o fază sentimentală, devenind eroul unei idile. Numai că idila aceea a însemnat primul capitol al unei povești foarte frumoase.

Trecuse un an de cînd Fergus O'Breane rămăsese orfan. În fiecare săptămînă, spre seară, se ducea să se roage în capela catolică din Belton, unde tatăl său și mama sa primiseră ultimele binecuvîntări ale bisericii.

Fergus nu iubise niciodată. Copil, pînă la moartea părinților săi, își dăruise apoi toate ceasurile libere misiunii pe care și-o asumase. Or, pe măsură ce studia, spre a putea trece la acțiune, ura lui își schimba caracterul, devenind, din instinctivă, rațională.

Nu mai voia să se răzbune doar pentru a îndeplini porunca tatălui său: studiul îi scosese la iveală nenumăratele nedreptăți suferite de Irlanda și cauza pe care-o apăra luase proporții naționale.

Printre gravele sale preocupări nu exista loc pentru dragoste. Fergus dăduse uitării aspirațiile vagi care-i înfrumusețaseră visările în timpul ultimelor luni de viață ale tatălui său. Nefericirea și dorința de răzbunare înăbușeau, în germene, tulburarea înflăcărată a adolescentului pe cale de-a deveni bărbat, care nu era încă în stare să îmbine problemele inimii cu cele ale rațiunii.

Într-o seară de primăvară, ieșind din capela din Belton și dînd colțul în Shorts-Gardens văzu cum o cabrioletă foarte veche, trasă de-un cal puternic, se izbi violent de trotuar și-și pierdu una din roți. Speriat, calul se opri o clipă, apoi se avîntă din nou.

În cabrioleta pe jumătate răsturnată o femeie începu să țipe. Fergus nu auzise nimic. Primul impuls îl îndreptase spre calul care, bine strunit, se liniști brusc.

Căci Fergus, necunoscîndu-și nici puterea, nici inima, poseda, sub aerul său grațios și elegant, o forță atletică.

În clipa cînd calul își îndoia genunchii, înroșind zăbala cu spumele sale însîngerate, un bărbat sări pe trotuar și întinse amîndouă brațele spre interiorul cabrioletei.

— Nu te speria, Mary — spuse el emoționat. Haide, ieși repede afară, surioară, căci copilandrul acesta nu va putea stăpîni multă vreme calul.

Cea căreia i se spunea Mary nu răspunse. Între timp, calul, ca și cum ar fi priceput disprețul cu care stăpînul său îl trata pe *copilandrul* ce-l ținea în frîu, se ridică și încercă să se zmucească din nou. Dar mîna lui Fergus părea de fier, iar animalul, îmblînzit, lăsă capul în jos și rămase nemișcat.

În același timp, ușa casei din colțul străzii Shorts-Gardens se deschise și-un groom ieși în grabă, să ia locul lui Fergus.

Acesta își revizui liniștit toaleta și merse mai departe.

— Pe legea mea! Tinere domn, — strigă stăpînul cabrioletei, — te rog să mă ierți ... Dar am necazuri cu sărmana mea Mary, care cred că și-a pierdut cunoștința, biata fată, și nu pot s-alerg după dumneata pentru a-ți mulțumi ... La urma urmei, poate i-ai salvat viața și-aș vrea ...

— Nu-i nevoie să-mi mulțumiți, domnule — răspunse de departe Fergus.

— Oh! Oh! Deci așa stau lucrurile ... Așa sînteți voi, englezii ... nu mai am nimic de spus ... aș fi vrut doar să strîng mîna omului care a salvat-o pe Mary ... atîta tot.

Din cuvintele acelea două lucruri îi merseră drept la inimă lui Fergus. Mai întîi, o sinceritate căreia era greu să-i reziști, iar, în al doilea rînd, puternicul accent scoțian al necunoscutului. Fergus n-ar fi vrut să strîngă mîna unui englez.

Se întoarse deci și zîmbi — pentru prima oară de la moartea tatălui său — cînd îl văzu pe stăpînul cabrioletei că întinde mîinile și se repede să-l îmbrățișeze cu căldură.

— Iartă-mă, domnule, iartă-mă! continuă scoțianul. Dar ești un suflet curajos; iar eu o iubesc nespus de mult pe micuța mea Mary! ... Acum că te-am prins, aș muri dacă ne-am despărți fără să bem împreună un pahar de vin franțuzesc în sănătatea cui dorești dumneata. Ajută-mă, te rog, s-o scot de-acolo pe surioara mea.

Scoțianul dădu la o parte cuvertura de protecție a cabrioletei și scoase afară o tînără leșinată. Fergus nu putea să-i refuze ajutorul solicitat. Călăuzind pașii nesiguri ai fetei care își revenise oarecum, dar nu putea încă să meargă singură, intră, pentru prima oară de la moartea tatălui său, sub un acoperiș străin.

Tînăra fată fu întinsă pe-o canapea, în salon. Sco-

ţianul o sărută drăgăstos pe frunte şi se întoarse spre Fergus căruia îi strînse mina.

— Domnule — spuse el — noi cei din Teviot-Dale nu prea ne pricepem să ţinem discursuri. Sînt fiul fermierului din Leed, între Annan şi Lochmaben. Mă numesc Angus Mac-Farlane, bate palma şi dacă astăzi, miine sau altă dată, vei avea nevoie de-un prieten...

— Domnule — îl întrerupse Fergus, care continua să păstreze o atitudine rezervată — nu cred să merit atita atenţie pentru ceea ce am făcut...

— Oh! oh! exclamă Mac-Farlane. Complimentele nu-nseamnă nimic, domnule... Şi-apoi nu-l cunoşti pe Toby... Toby e calul meu... Nu ştiu dacă altcineva în locul dumitale ar fi fost în stare să-l oprească pe afurisitul de Toby cînd o luase razna... Duncan! Adu vin şi nişte pahare... şi spune-i lui Mac-Nab să coboare... Nu, nu, domnule, nu trebuie să crezi c-a fost un lucru uşor! Eu, care n-am pretenţia că sînt tocmai nepriceput, n-aş jura c-aş fi în stare să-l îmbii să-ngenuncheze aşa cum ai făcut dumneata!

Angus Mac-Farlane nu semăna deloc pe-atunci cu portretul pe care i l-am făcut în cursul acestei povestiri. Era un bărbat de vreo treizeci de ani, frumos, curajos, deschis şi vesel. Din cînd în cînd, un nor trecător îi întuneca fără motiv fruntea. Desigur, pe vremea aceea nici un medic, oricît de clarvăzător, n-ar fi putut bănui ciudata maladie care ameninţa mintea lui Angus Mac-Farlane.

Îl chemase pe Mac-Nab, cumnatul lui, care de cîteva săptămîni locuia la Londra împreună cu el, spre a-l prezenta oaspetelui său. Mr. Mac-Nab se căsătorise cu sora lui Angus. Cunoaştem chiar din gura lui Stephen, fiul lui, amănuntele sfîrşitului său tragic, în aceeaşi cameră din casa lui Randal Graham, de unde nefericita Harriet Perceval avea să fie răpită mai tîrziu. Mr. Mac-Nab părea să aibă aceeaşi vîrstă ca şi cumnatul lui. Era un om inteligent şi distins, dar rece. Manierele sale contrastau cu aerul degajat şi exuberanţa lui Angus. Mai toţi cunoscuţii îi atribuiau, printre multe alte merite, o franchetă absolută, dar această franchetă, foarte puţin comunicativă, nu era acordată cu uşurinţă. Îndeplinea funcţia de avocat pe lîngă tribunalul din Glasgow.

Cît despre Mary Mac-Farlane, întrucît cititorul își amintește de-un anumit portret atîrnat între două ferestre în încăperea din Irish-House, pe care-o cunoaștem sub numele de „camera moșierului", portret înfățișînd o tînără îmbrăcată după moda din epoca ultimelor războaie napoleoniene, nu considerăm necesară o nouă descriere. Mary era într-adevăr originalul portretului, asemănarea fiind izbitoare; numai că Mary era mai frumoasă, mai blîndă, mai atrăgătoare decît portretul ei. Curînd avea să împlinească vîrsta de șaisprezece ani.

Deși se afla acolo de-un sfert de ceas, Fergus încă n-o văzuse. Mr. Mac-Nab își făcu apariția și, în urma relatării lui Angus, adresă tînărului necunoscut, pe un ton curtenitor, vii mulțumiri. Episodul părea încheiat; politețea rece a lui Mac-Nab contrabalansa cordialitatea caldă a lui Mac-Farlane, iar Fergus, stăpînit din nou de ideea lui fixă, se grăbea să pună capăt acelui intermezzo inutil.

Se pregătea tocmai să plece, după ce răspunsese amabil toastului lui Angus, cînd Mary părăsi canapeaua unde o instalase fratele ei și făcu cîțiva pași spre mijlocul odăii. Fergus se opri, ca și cum o mînă invizibilă l-ar fi pironit locului. Mary luă un pahar de pe tavă și turnă puțin vin în el.

— Trebuie să acceptați și recunoștința mea — spuse ea molcom. Beau în sănătatea celor ce vă sînt dragi.

Fergus îngălbeni. Probabil că s-ar fi prăbușit, dacă Mac-Farlane nu l-ar fi sprijinit din spate.

— Doamnă! ... Doamnă! îngînă el cu-o voce pe care durerea brusc redeșteptată o făcea să tremure. Cei ce mi-au fost dragi au murit ... nu voi mai iubi niciodată ... adică ... nu știu ... poate ... beau în sănătatea dumneavoastră, doamnă!

Luase de pe tavă un pahar pe care-l goli dintr-odată cu-o grabă plină de tulburare. Sîngele îi revenise în obraji. Privi în jos, de parcă o greutate de plumb i-ar fi apăsat pleoapele. Era profund tulburat.

Mr. Mac-Nab își încruntă sprîncenele. Mary se îmbujoră toată și, cu ochii plecați, nu se clinti din fața lui Fergus.

Mac-Farlane izbucni în rîs.

— Bine! Bine! spuse el. Mărturisesc că n-am mai întîlnit un flăcău atît de chipeș și curajos ca dumneata, Mr. O'Breane ... Doamne! Mac-Nab, să-l fi văzut cum l-a

strunit pe Toby, ca și cum ar fi avut de-a face c-un poney... Sper, Mr. O'Breane, că vom avea plăcerea să te revedem.

Fergus își ridică ochii spre Mary, spuse un da abia inteligibil și se retrase grăbit.

De-un an de zile nopțile i se scurgeau adesea fără ca somnul să pună capăt frămîntărilor ce-i învălmășeau gîndurile. Nici în noaptea aceea nu reuși să adoarmă, dar de data aceasta insomnia sa avea altă pricină.

Fergus iubea. O clipă, una singură, încercă să se răzvrătească împotriva acestui simțămînt necunoscut care-i cuprinsese, în același timp, inima și mintea. Dar, în ciuda tăriei manifestate în alte împrejurări, nu-i era dat să-și învingă iubirea. Primul gest de rezistență reprezenta protestul instinctiv al urii sale, pe care-o uitase pentru o clipă. Apoi glasul răzbunării amuți: lupta luă sfîrșit și Fergus se cufundă, uitînd complet de el, în primul extaz al iubirii.

Noaptea aceea a însemnat un soi de revelație a vieții sale viitoare, viață împărțită între munci titanice și plăceri ale trupului.

O singură privire fusese de ajuns pentru a-i aprinde simțurile și inima. Între omul din noaptea aceea și omul din ajun avea să fie de aci înainte o prăpastie uriașă.

Și totuși, cît de poetică și curată era prima lui dragoste! Fergus i se dărui cu totul, fără rezerve, fără gînduri ascunse.

Petrecu douăsprezece ore de reverie încîntătoare.

A doua zi, dis-de-dimineață, Angus Mac-Farlane îi făcu o vizită. Există simpatii care se nasc din senin. Mac-Farlane ar fi fost prietenul lui Fergus, chiar dacă acesta n-ar fi răspuns sentimentelor lui.

Dar acestuia din urmă nici nu-i trecea prin gînd să respingă prețioasa amiciție a fratelui fetei. Grație legăturii lor puternice, intimitatea se ivi repede între ei. Dragostea urmă același ritm. Mary, neștiutoare, încă un copil, nu putea rezista mult timp fermecătorului Fergus care avea, oarecum înnăscută, știința seducției... Îl iubea așa cum era iubită, fără nici o reținere.

Locuința lui Mac-Farlane deveni curînd căminul lui Fergus. Fergus află toate tainele lealului scoțian și motivele prezenței sale la Londra. Dintre secretele sale, el, Fergus, nu-și dezvălui decît iubirea.

Se scurseră astfel cîteva săptămîni. Mac-Nab continua să păstreze față de O'Breane o politețe ceremonioasă și rece; dar, la urma urmei, Mac-Nab nu era stăpînul casei.

În afară de Fergus, unui singur străin i se mai îngăduia s-o vadă adesea pe Miss Mac-Farlane. Era un tînăr nobil, pe nume Godfrey de Lancester, care aștepta moartea bătrînului său tată pentru a deveni conte de White-Manor.

CAPITOLUL VIII

DUEL ENGLEZESC

Angus Mac-Farlane și cumnatul său Mac-Nab se aflau la Londra pentru un proces.

În procesul lui Angus Mac-Farlane, sau mai bine spus al tatălui său, fermierul din Leed, era vorba de-o vastă întindere de terenuri contestată de unul din judecătorii de pace ai comitatului Dumfries. Era o circumstanță nefericită: rivalul era și judecător de pace!

Mr. Mac-Farlane, a cărui familie stăpînise dintotdeauna aceste pămînturi, ce constituiau aproape întreaga-i avere, nu avea totuși de gînd să cedeze fără luptă. Judecătorul de pace era un om bogat și cu relații. Angus și Mac-Nab fuseseră trimiși la Londra, pentru a apăra energic interesele familiei.

Angus nu vedea decît o singură cale de urmat: să se prezinte în fața judecătorului și să afle care sînt pretențiile sale; dar Mac-Nab, de profesiune avocat și deprins cu chichițele justiției scoțiene, voia să-și asigure mai întîi un sprijin și să angajeze apoi lupta pe picior de egalitate. Vechi relații de familie îi deschiseră ușa casei bătrînului conte de White-Manor care era un potentat influent. Mac-Nab îl convinse de justețea cauzei sale, iar contele se arătă dispus să-i acorde înalta sa protecție.

Nu era o mare favoare faptul că Mac-Farlane acceptă, în schimb, onoarea de-a fi vizitat din cînd în cînd de fiul cel mai mare al Senioriei Sale.

Godfrey de Lancester se prezentă astfel sub auspiciile

domnului Mac-Nab. Angus nu-l prea vedea cu ochi buni, iar Mary simțea față de el un fel de aversiune instinctivă.

Godfrey avea pe atunci între treizeci și treizeci și cinci de ani. Figura lui, destul de armonioasă, dar marcată de viciul băuturii și de-un temperament excesiv de violent, prezenta caracteristicile distincte ale tipului saxon. Egoismul i se citea clar pe trăsături, iar brutalitatea răzbătea de sub masca-i rigidă.

Angus era convins că Godfrey se îndrăgostise de sora lui, Mary. Mac-Nab susținea contrariul.

Cît despre Fergus, în mod sigur el se bucura atît de simpatia lui Angus, cît și de dragostea fetei.

Lucrurile nu puteau continua mult timp astfel, fără a se pune la un moment dat problema căsătoriei. De îndată ce luă cunoștință de intențiile tînărului irlandez, Mac-Nab se opuse din toate puterile, dar Mary, agățîndu-se de gîtul fratelui ei, plîngînd, reuși să-l convingă să-și dea consimțămîntul.

Fergus și Mary se logodiră.

Între Fergus și Godfrey de Lancester exista o antipatie evidentă; primul și-o manifesta printr-o tăcere disprețuitoare, iar nobilul prin priviri provocatoare și gesturi dușmănoase abia ascunse. Se întîlneau foarte des în locuința lui Angus, dar O'Breane luase obiceiul de-a ceda locul și a se retrage de îndată ce-și făcea apariția moștenitorul contelui. Astfel, se evitase pînă atunci un conflict fățiș.

A doua zi după ce se hotărî căsătoria dintre Fergus și Mary, familia Mac-Farlane trebui să plece în Scoția, unde prezența îi era reclamată temporar de desfășurarea procesului; Fergus se afla singur în salon, în așteptarea lui Mac-Farlane. Înainte ca acesta să-și facă apariția, intră Godfrey de Lancester a cărui figură răvășită exprima o minie înăbușită, pe cale de-a izbucni cu violență. Conform obiceiului său, Fergus își luă pălăria și se îndreptă spre ușă, fără să scoată o vorbă.

— Fir-ar să fie! bodogăni Godfrey. Bădăranul ăsta are măcar bunul simț de-a se da singur afară.

Fergus se opri și-l privi drept în față pe domnul de Lancester care se trîntise pe divan, instalîndu-se picior peste picior cu-o nonșalanță afectată.

— Am impresia că vă referiți la mine, domnule — spuse Fergus.

— S-ar putea să fie precum spui, tinere — replică Godfrey.

Fergus se înroşi, dar nu-şi pierdu calmul.

— Domnule — continuă el — după modul în care-a început această discuţie, s-ar părea că ar fi cazul s-o continuăm afară . . .

Godfrey ridică din umeri şi nu se clinti din loc.

— Căci — continuă Fergus — presupun şi vreau să sper că dincolo de insolenţa dumneavoastră nu se află şi laşitatea.

— Ia-o înainte! spuse Lancester ridicîndu-se surizător. Te urmez.

Fergus ieşi primul şi domnul de Lancester îl urmă într-adevăr, încheindu-şi în grabă nasturii fracului.

Ajungînd în stradă, Fergus intenţionă să spună ceva.

— Mai încolo! spuse domnul de Lancester ocolind Shorts-Gardens şi luînd-o pe Belton Street.

Fergus se ţinea după el. Godfrey părăsi trotuarul şi se proţăpi în mijlocul străzii. Pe vremea aceea era încă un bărbat foarte voinic şi poziţia pe care o luă, binecunoscută la Londra, unde pugilatul este nu numai o ştiinţă populară ci şi aristocratică, scoase şi mai mult în relief vigoarea constituţiei sale.

Pe stradă nu se aflau decît cîţiva trecători aferaţi care mergeau pe trotuar cu mîinile în buzunare şi privirea aţintită drept înainte.

— Poftim, domnule — spuse Godfrey pe un ton provocator — dacă vrei să continuăm aici discuţia, îţi stau la dispoziţie.

— Vreau, domnule — replică Fergus înaintînd — să vă cer socoteală pentru neruşinarea dumneavoastră.

— Fie, tinere. Am să ţi-o ofer . . . sper să te satisfac în asemenea măsură, încît să nu mai mi-o ceri niciodată . . . Să procedăm metodic: mai întîi, o iubeşti pe Miss Mac-Farlane şi asta nu-mi convine cituşi de puţin . . . Apoi, cred că Miss Mac-Farlane te iubeşte . . . În sfîrşit, am auzit că te vei căsători cu ea.

— Într-adevăr — răspunse Fergus.

— Nu, puişorule! . . . Căci mai înainte de-a se întîmpla acest lucru, îţi voi fărîma oscioarele.

— Domnule — exclamă O'Breane înfierbîntat — răbdarea mea are o margine. Vă voi sili să vă căiţi amarnic . . .

Nu apucă să termine, căci o lovitură de pumn îl atinse în piept și-l aruncă pe spate.

Godfrey de Lancester era cel mai bun elev al faimosului Holmes de la Covent-Garden, care deținuse mai bine de un sfert de secol sceptrul ringului la Londra.

Godfrey luă numaidecît poziția de apărare și zîmbi satisfăcut.

Trecătorii se opriră în loc, pe trotuar, de ambele laturi ale străzii. Un *boxing* în noroi este o adevărată pleașcă pentru haitele de gură-cască de la periferie. Or, aci, începutul era promițător.

Fergus se ridică amețit, furios. Fără să-și pregătească atacul și fără să ia vreo măsură de apărare, ca și întiia oară, se năpusti asupra adversarului. Brațul lui Godfrey, ținut la înălțimea ochiului, se dezlănțui. Fergus se rostogoli a doua oară pe caldarîm, rămînînd timp de cîteva secunde nemișcat.

Nimeni nu se clinti din loc, să-i vină în ajutor. Doar cîteva scurte dialoguri se auziră în mulțimea care creștea pe trotuar și împînzea deja strada.

— Bună, Mr. Hobson... Ce mai faci?... Flăcăul ăsta e pe cale să-și dea duhul... Cum se mai simte soția dumitale?

— Salut, Mr. Sinclair... Straşnică lovitură... Pesemne că tînărul a văzut stele verzi... Soția-i bine, sănătoasă?

— Precis că i-a venit de hac... Uite, nici nu mai mișcă.

Cîțiva aplaudară. Lovitura fusese ștrașnică. Lovind un om cu totul străin de arta pugilatului, Godfrey, sportiv experimentat, abuza firește de avantajul său și dădea dovadă de lașitate ca un soldat bine echipat care s-ar fi slujit de sabie împotriva unui inamic dezarmat, dar, la Londra, lumea nu gîndește astfel. Sentimentul generozității lipsește cu desăvîrșire. A fi cel mai tare înseamnă a avea dreptul la onoare; a fi cel mai bogat, înseamnă a avea dreptul la glorie.

Lovitura fusese strașnică. Ce importanță mai avea restul? Faptul că Godfrey nu-și punea piciorul pe pieptul învinsului, asta nu dovedea suficientă generozitate?

Totuși Mr. Hobson și Mr. Sinclair se înșelau. Fergus nu fusese doborît. După cîteva secunde, vreme în care zā-

cuse nemişcat, se sculă în picioare. Avea chipul palid, dar în ochii săi strălucea o văpaie întunecată.

Nu se mai năpusti orbeşte asupra adversarului său; îl măsură o clipă cu privirea şi înaintă spre el cu paşi mărunţi, cu braţele lăsate, cu corpul şi faţa complet descoperite.

Un freamăt de curiozitate străbătu mulţimea. Toţi se îmbulzeau să vadă mai bine, să nu scape nimic, căci era evident pentru toţi că sportivul experimentat avea astfel posibilitatea să-şi aleagă un punct vulnerabil. Se aştepta o încăierare năprasnică.

Privirea lui Godfrey deveni iscoditoare, căutînd punctul cel mai slab al adversarului.

Fergus continua să înainteze. Godfrey ţinti şi lovi cu toată puterea. Unul din pumni izbi pieptul lui Fergus care scoase un geamăt înăbuşit, oribil; celălalt îi atinse fruntea făcînd să-i ţîşnească sîngele în dîre subţiri.

Spre stupefacţia tuturor, Fergus rămase în picioare în urma acestei duble lovituri. Nici măcar nu se clătină; nu dădu nici un pas înapoi. Loviturile întîlniseră parcă nu un trup de om, ci un zid de piatră. Mulţimea, a cărei curiozitate avidă ajunsese la culme, scoase un murmur înăbuşit cînd îl văzu tot în picioare, drept şi neclintit, cu-o stea sîngerindă în mijlocul frunţii palide.

Însuşi Godfrey era atît de sigur că-l va dobori încă o dată, dacă nu-l va ucide chiar pe loc, încît nu se grăbi ca de obicei să se pună în gardă. Fiind sigur de izbîndă, uită regula principală, temelia artei boxului. Cînd îşi dădu seama de eroarea sa, era prea tîrziu s-o mai îndrepte. Mîinile lui Fergus, ca o menghine de oţel, îi încătuşau braţele strivindu-le.

Nobilul păli la rîndul lui, căci ochii lui Fergus, aprinşi şi întunecaţi, îl înspăimîntau. Încercă să-şi desprindă braţele. Cu neputinţă! Presiunea degetelor lui Fergus, egală, neîntreruptă, răbdătoare, făcea eforturile lui neputincioase, avînd duritatea inelelor de fier pe care ocnaşii le poartă ferecate la încheietura mîinilor.

Se simţi pierdut. În mulţime domnea o linişte de mormînt. Nu se mai auzeau decît vocile cîtorva poliţişti care, împiedicaţi de gloată, se străduiau din răsputeri să năzbată prin bariera umană formată în jurul combatanţilor şi ameninţau zadarnic cu bastoanele lor plumbuite.

Mînia părea să-i dea o forță crescîndă lui Fergus. Silueta lui impunătoare căpătase o alură semeață, teribilă în fața adversarului. Trăsăturile lui blînde și fermecătoare exprimau acum o forță sălbatică, necruțătoare.

Îi duse lui Godfrey brațele la spate și-i prinse mijlocul, lipsindu-l de orice posibilitate de mișcare. Asistența văzu trăsăturile lui Lancester încordîndu-se în chip oribil și auzi un trosnet înăbușit de oase sfărîmate. Fergus îi dădu drumul și Godfrey se prăbuși, inert, la pămînt.

— A murit! A murit! se auziră strigăte din toate părțile.

Mulțimea începu din nou să se agite, nu pentru a veni în ajutorul celui răpus, ci pentru a pune mîna să se convingă de cele văzute, și că nu era vorba de-o nălucire.

Această agitație înlesni drumul polițiștilor care, la fel ca toți polițiștii de pe toate meridianele globului, își făcură apariția la locul dezastrului atunci cînd nu mai era nevoie de ei.

Lancester zăcea nemișcat. În ce-l privește pe Fergus, pe care numai o voință de neclintit îl susținuse în ultimul act al dramei, se rezemase de un felinar epuizat, horcăind, gata să leșine.

Fu condus în fața judecătorului, în vreme ce Lancester, luat cu targa, ajunse în Portland Place, acasă la tatăl lui, lordul White-Manor. Faptul se petrecuse la lumina zilei, în fața a numeroși martori.

O lună mai tîrziu, Fergus O'Breane compărea în fața marelui juriu al tribunalului, acuzat de tentativă de asasinat cu premeditare împotriva persoanei nobilului Godfrey de Lancesten, moștenitor prezumtiv al demnității de pair de White-Manor.

Fergus fusese închis încă din clipa arestării, deoarece nu putuse să depună o cauțiune.

Fără îndoială că *habeas corpus* este un privilegiu frumos și nobil al cetățeanului englez. Legea vine astfel în ajutorul acuzatului nevinovat și-l cruță de acele lungi detențiuni preventive care se bizuie uneori pe-o simplă bănuială.

Dar de ce trebuie ca banul să fie condiția expresă și fatală a exercitării oricărui drept? Acest *habeas corpus*, atît de mult și pe drept lăudat, este în favoarea bogătașului, lăsîndu-l pe sărac cu cătușele la mîini.

Godfrey de White-Manon era cît pe ce să-și dea duhul în urma atacului necruțător al lui Fergus. În prima săptămînă, medicii fuseseră foarte sceptici în privința șanselor lui de supraviețuire; dar depășise momentul de criză și acum se afla în convalescență. Godfrey făcea parte dintr-o familie puternică și gîndul răzbunării îi otrăvea sufletul. În jurul patului său de suferință se ținu un consiliu: o mulțime de avocați se strînseră la căpătîiul lui; făcură un plan; combinară faptele; se puse la cale un complot; se urzi o plasă din care Fergus, singur, bolnav și el, și în plus în închisoare, dar însuflețit de credința în nevinovăția sa, nu mai avea putință de scăpare.

În închisoare, Fergus fu supus la numeroase interogatorii și își dădu încă de la început seama că nu era acuzat numai pentru participarea la o încăierare violentă. Dar era tînăr și naiv; credea în spiritul de echitate al judecătorilor săi și de aceea nu se sfii să istorisească totul așa cum se petrecuse.

Ar fi fost o mare mîngîiere pentru el dacă ar fi primit vești de la Mary și de la Angus. Dar tăcerea lor nu-l surprinse prea mult. Familia lui Mac-Farlane se afla probabil în Scoția și, fără îndoială, Mary și Angus nu aflaseră de nenorocirea lui.

Scrise la Lochmaben; nu primi nici un răspuns.

În singurătatea închisorii, vastele lui planuri de răzbunare, lăsate deoparte pentru o clipă, îi solicitară din nou gîndurile. Simți o descurajare profundă, căci, de cîteva luni, în loc să înainteze dăduse îndărăt, iar proiectul lui i se dezvăluia acum ca un vis nesăbuit.

Dar deznădejdea nu dură decît o noapte și apoi se spulberă. Fergus era unul din acele spirite îndrăznețe care-și toarnă în bronz ideile și le prefac în combinații meditate la rece, studiate profund, prima izbucnire temerară și nebunească a gîndirii lor. Proiectul lui avea deja rădăcini destul de puternice în el, pentru ca fiecare din fațetele sale să reapară pe rînd și să se supună examinării. Pe măsură ce diseca și cîntărea evenimentele petrecute cu cîteva luni în urmă, entuziasmul lui se reînsuflețea. Revedea slăbiciunile armăturii britanice: revedea totul, conștient de șansele lui de-a ataca și a obține victoria. Viitorul îi era din nou deschis și, din fundul celulei mizere în care-și odihnea trupul bolnav, scoase, plin de speranță și înflăcărare, strigătul lui de luptă:

— Război împotriva Angliei!

Dar, vai! Ce deosebire uriașă: de-o parte nimicul, iar de cealaltă o putere colosală.

Lui Fergus nici nu-i era măcar îngăduit să-și încrucișeze spada cu gigantul. Miinile-i erau atît de slăbite, și pe deasupra erau ferecate și-n cătușe, iar colosul inamic urma să-l strivească din mers, fără să-l vadă și fără să știe de războiul ce-i fusese declarat, așa cum țăranul care umblă prin beznă strivește cu piciorul, fără să-și dea seama, scorpionul a cărui mușcătură mortală îl amenință.

Cînd Fergus compăru în fața marelui juriu întrunit la Old-Bailey, nimeni nu-i luă apărarea. Fu trimis în fața Curții.

Această primă lovitură îl îndureră nespus; dar, în definitiv, nu era decît o fază preliminară. Fusese atacat, în chip brutal; cazul de legitimă apărare era atît de vădit și atîția martori asistaseră la încăierare, încît o condamnare i se părea cu neputință.

Cu toată inițierea lui asupra mijloacelor pe care trebuia să le folosească în lupta împotriva Angliei, Fergus încă nu cunoștea toate nedreptățile rușinoase ce trebuiau înlăturate.

Godfrey de Lancester și consilierii săi erau mai bine informați decît Fergus. Ei știau că *cellars*-urile din Long-Lane și Aldergate Street adăpostesc o populație famelică și mizerabilă, a cărei unică îndeletnicire este mărturia falsă, oferind sperjurul la prețuri foarte accesibile, de la o cană cu gin pînă la opt sau zece șilingi. Toate măsurile fuseseră luate. În timpul audierii, un grup numeros de oameni cumpărați depuse mărturie că Fergus, înarmat, îl atacase în chip mișelesc pe fiul lordului. Lui Fergus i se părea că visează. Se agita pe banca lui și striga: „Minciună!“ Dar martorii se succedau necontenit și depuneau cu toții în aceiași termeni.

— Minciună! Minciună! repeta ca un automat Fergus.

Aprodul striga tăcere, iar procurorul regal abia izbutea să-și reprime indignarea pe care i-o stîrnea nerușinarea negărilor acuzatului.

Cît despre domnii jurați, aceștia își omorau timpul cum puteau mai bine, întocmind meniul cinei din seara respectivă.

O ultimă mărturie dădu acuzatului lovitura de grație. I-o dădu un cerșetor de vreo douăzeci de ani, cu aspect

respingător. Sprîncenele aspre și extrem de stufoase aproape că i se îmbinau, iar sub ele se ascundea o privire șireată și plină de răutate. Toate înclinațiile mîrșave ale firii omenești se puteau citi pe fața aceea al cărei ansamblu era completat de-un surîs ipocrit și bonom, ansamblu fals pînă la perfidie, josnic pînă la abjecție.

Se îndreptă spre bară cu un pas inegal, fiecare mișcare părînd că-i disloca toate mădularele. Ajuns în dreptul barei, salută pe judecător, pe asesori, pe primul jurat, pe jurați, pe grefier, pe procurorul regal, pe avocați, auditoriul și pe polițistul care-l adusese.

— Oh! Înălțimile Voastre — spuse el înainte de-a fi interogat — bunii mei lorzi, jur pe evanghelie și pe orice că știu adevărul... Am să spun tot adevărul... Înălțimile Voastre m-au condamnat ieri la deportare pentru niște amărîte de fulare care-au fost găsite în buzunarele mele... Dar nu mă plîng, bunii mei lorzi!... Viața e-al naibii de scumpă la Londra și poate c-aș găsi dincolo, cum se spune, de cealaltă parte a Canalului, de lucru, pentru a-mi cîștiga cinstit pîinea cea de toate zilele... Oh! Da! N-am nici un interes să trag pe sfoară justiția și-l cunosc bine pe mîrșavul de Fergus O'Breane!...

Fergus încercă să răspundă. Aprodul strigă „liniște!".

— Foarte bine, așa — spuse martorul, — astupați-i gura banditului!... Înălțimile Voastre, e cu putință oare ca cineva să aibă sufletul atît de negru, încît să ucidă feciorul unui lord? Al unui lord care are milioane de lire sterline!... Haida de, îl cunosc! Locuia în Saint Giles, cu hoțomanul de taică-su!...

— Mizerabile! strigă Fergus indignat.

— Legați-i clanța! continuă martorul. De nu, o să mintă ca un păgîn ce-i... Locuia în Saint Giles, cu maică-sa și soră-sa, o cerșetoare din care Lord Fitz-Allan, Dumnezeu să-l binecuvînteze, a făcut o damă pe cinste, căptușită cu diamante și cașmire...

Fergus gemu înăbușit.

— De multe ori — urmă martorul — știind că-s un om sărman, mi-a făgăduit un purcoi de bani, ca să bag șișul în băiatul lordului.

— Vă jur că minte! țipă Fergus. N-am stat niciodată de vorbă cu-acest nenorocit.

— Liniște! rosti aprodul.

— Oh! Ba da, Înălţimile Voastre — continuă iar martorul încercînd să dea chipul său oribil o expresie de candoare. E tot atît de-adevărat că banditul a stat de vorbă cu mine, cum e-adevărat că mă cheamă Bob Lantern... numele unui băiat de treabă, stimaţi lorzi! De multă vreme pîndea clipa nimerită, să săvîrşească nelegiuirea, şi-o grămadă de cinstiţi prietenaşi de-ai mei au început, pentru mult mai puţin, pe mîinile lui Jack Ketch (călăul), zău aşa, stimaţi lorzi!

Bob Lantern se întoarse la locul său, clipind din ochi spre avocatul lui Godfrey. Acesta îi făcu un semn protector cu capul. Juriul îl declară, în unanimitate, vinovat pe Fergus şi hotărîrea prin care era condamnat la deportare fu privită ca un act de clemenţă, căci pentru toţi era clar că merita să fie spînzurat.

Fergus ieşi din sală, cuprins de-un fel de toropeală. Uimirea îi paraliză în asemenea măsură simţurile, încît nu-şi putea da seama de intensitatea loviturii. Întors în celulă simţi o fierbinţeală cumplită. Deveni;se inconştient de nenorocirea lui.

Abia la multe săptămîni după ziua condamnării se trezi din această prelungă somnolenţă a minţii. Se afla în rada portului Weymouth, pe *hulkul* (pontonul) lui *Cumberland*, închisoarea plutitoare sorocită deportaţilor pe cale de-a fi îmbrăcaţi cu destinaţia Australia.

CAPITOLUL IX

PONTOANELE

Fergus O'Breane stătea întins pe-un pătuţ strîmt şi înclinat, într-o sală joasă şi plină de paturi asemănătoare cu-al lui. Din loc în loc se aflau santinele în uniformă de marinari, cu sabia scoasă din teacă.

Patul lui Fergus era plasat lîngă un sabord, dar stînd cu spatele la lumină, nu putu, în prima clipă de luciditate, să-şi dea seama unde se află.

Primul chip pe care îl zări la căpătîiul său îl făcu să se îndoiască de realitatea înconjurătoare. Era odiosul cer-

setor a cărui mărturie falsă îi hotărîse condamnarea. Fergus își acoperi fața cu mîinile, pentru a alunga apariția aceea sinistră și se adresă amintirilor sale. Dar acestea se învălmășeau în chip haotic, o ceață deasă îi învăluia memoria. Avea, nedeslușit, conștiința unei nenorociri, dar nu era în stare să definească natura sau amploarea acesteia.

— Nu știu ce-i cu mine... nu știu! șopti el obosit. Poate mi-am pierdut mințile!...

— Oh! Să nu-ți închipui așa ceva, dragul meu — răspunse Bob făcîndu-l pe bolnav să tresară sub pătura groasă de lînă cenușie. Ai avut doar un fleac de fierbințeală și-ai cam bălmăjit aiurea timp de vreo lună sau o lună și jumătate... asta-i tot.

Fergus deschise iarăși ochii și nu-și putu reprima un gest de dezgust văzînd chipul murdar al lui Bob Lantern care zîmbea la o distanță de cîteva degete de-al său.

Încă de pe vremea aceea, Bob înclina să devină filozof. Văzu gestul, înțelese și nu se supără deloc.

— Te-nțeleg — reluă el — frumușelule, te-nțeleg. Mutra mea îți calcă pe nervi din pricina poveștii de la Old-Court...

— Old-Court! repetă mașinal Fergus.

Apoi, făcîndu-se deodată lumină în gîndurile sale, continuă pe un ton de o violență neașteptată:

— Tu ai fost, mizerabile... Mi-aduc aminte.

Încercă să sară din pat, dar Bob, care se ridicase foarte tacticos, îl opri fără prea mare efort.

— Fii cuminte, băiețaș! E-adevărat că te-nțeleg... Dar trebuie să te odihnești... De două săptămîni îți port de grijă și mă chinuiesc să respect întocmai instrucțiunile tînărului doctor Moore, chirurgul-asistent al pontonului...

— Ne aflăm deci pe-un ponton! țipă Fergus.

— Pe cel mai frumos ponton din radă... *Cumberland*... care a suferit avarii la La Hogue... Ei! Moore cunoaște povestea lui *Cumberland!* Tînărul ăsta o s-ajungă departe!... Cum îți spuneam, frumușelule, pentru truda mea cred că merit să fiu iertat c-am făcut și eu o glumă nevinovată... Bine, bine, domnule O'Breane! Știu că ai să-ncepi iarăși să țipi... Dar, ascultă-mă! Viața e-al naibii de scumpă. Fiul lordului mi-a dat o liră...

— Și pentru o liră, nenorocitule!...

— Am încercat eu să scot mai mult de la el, dar Gilbert Paterson ăla e-un diavol împielițat... De altfel, n-am

mînțit chiar cu totul. L-am cunoscut bine în Saint Giles pe domnul Christian O'Breane, un om atît de cumsecade... și pe doamna O'Breane, care era o sfîntă!... și pe domnișoara... și pe dumneata, frumușelule... Toată familia mi-a dat de pomană cînd făceam pe apucatul atins de dea-se-pe-pustii, pe Bain-Bridge Street. Ah! Ah! Pun rămășag că-ți aduci aminte de epilepticul ăla. Eu eram. Strașnică meserie, domnule O'Breane...

Bob se întrerupse brusc și continuă cu-o mutră jalnică:

— Dar e frig al dracului, iarna, în mocirlele alea din Saint-Giles, unde abia poți scoate de-o bucată de pîine.

Fergus era foarte slăbit. Accesul de mînie îl sleise cu totul. Nu mai asculta deloc, iar cuvintele lui Bob Lantern îi ajungeau la urechi ca un murmur nedefinit și confuz. Bob își dădu seama și-l apucă de braț ca să-i țină treaz interesul.

— Frumușelule — urmă el — ascultă-mă cu atenție. Cînd nu mă costă nimic ca să fac un serviciu, îmi îndatorez bucuros aproapele... de altfel, cu dumneata mi-am făcut socotelile, m-am plătit dinainte, după cum ai să-ți dai seama cînd vei avea destulă putere ca să-ți numeri gologanii din buzunar... Uite despre ce-i vorba. Te afli aici pe *Cumberland*, la două leghe de coastă, și peste cîteva zile ai să fii îmbarcat pe *Bayship*, vasul condamnaților la deportare. Odată ajuns acolo, nu mai ieși... dar cîtă vreme rămînem în radă, mai sînt șanse... M-asculți?

Fergus făcu un semn afirmativ din cap.

În aceeași clipă, se auzi un zgomot de pași și voci venind de sus.

— Uite-i că se-ntorc! continuă Bob. Schimbul meu s-a terminat; nu-mi mai rămîne timp decît să te pun la curent... Tovarășii dumitale de cameră vor să-și revadă patria și se tem de rău de mare... Fac o gaură aici, în spatele culcușului dumitale... Dacă nu ești cu ei și le stai în cale, n-o să le prea fie pe plac...

Bob își încheie spusele cu-o mimică foarte expresivă.

— Ca să înlături orice necaz — spuse Bob mai departe, — cel mai bine e să treci drept unul de-al lor... ceea ce nu-i greu... nu ne cunoaștem între noi... Cum or să vadă că ți-ai mai revenit, or să-ți spună... ține bine minte... *Gentleman of the Night!*... ca să afle

dacă ești de-al lor... Răspunde fără să stai pe gânduri: *Son of the Family*, și nu te mai doare capul.

O scară, care făcea legătura între cele două punți ale vasului, începu în clipa aceea să se clatine sub apăsarea a numeroși condamnați ce coborau treptele.

Oamenii de pază care, cit lipsiseră condamnații, se adunaseră laolaltă și stătuseră la taifas, își reluară în grabă posturile. În imediata apropiere a patului lui Fergus se instalase un flăcău uriaș, cel puțin ca înălțime, ale cărui brațe și picioare, osoase și subțiri, ieșeau afară din veșmintele vizibil prea scurte. Băiatul avea o figură de om cumsecade și părea foarte liniștit.

Se înnoptă. După o rugăciune în comun, citită de-un fel de preot protestant care-și stinse pentru acest prilej pipa, își chitiră hainele și se băgară în pat. Citeva minute mai tîrziu, căpitanul, urmat de-un ofițer și un chirurg, veni în inspecție.

Chirurgul era domnul Moore, tînăr *physician** cu mari perspective. Așa cum l-am cunoscut după douăzeci de ani, așa arăta și atunci. Numai că avea un păr mai bogat care îi micșora oarecum fața în formă de pară — îngustă în partea de sus, largă în dreptul fălcilor — și trăsăturile mai puțin neregulate.

Rondul se opri în dreptul culcușului lui Fergus și domnul Moore îi luă pulsul.

— N-a vorbit deloc? îl întrebă el pe Bob.

— Dacă a vorbit, Înălțimea Voastră? răspunse acesta cu un aer nevinovat. Păi a trăncănit mereu despre fel și fel de năzbîtii. Oh! Da... despre femei nurlii și cartofi cu bere...

— A delirat — își dădu cu părerea căpitanul.

Moore făcu un semn găliganului îmbrăcat cu haine prea scurte să se apropie; acesta își luă numaidecit o atitudine militărească și înaintă cu un pas matematic măsurat.

— L-ai auzit vorbind pe omul ăsta? îl întrebă Moore.

— Omul ăsta, mii de trăsnete! răspunse Paddy O'Chrane, care era pe-atunci în floarea vîrstei. Eu n-ascult, arză-m-ar focul, tot ce le trece prin cap bandiților ăstora afurisiți, bieții de ei.

— Deținutul trebuie să fi vorbit ca un om normal — continuă Moore. Criza de azi-dimineață l-a salvat.

---

* Medic (în engleză în original).

— Cu-atît mai bine! spuse căpitanul. O s-avem unul mai mult.

Trebuie ştiut că jurisdicţia engleză, care-i lasă să moară pe muncitorii cinstiţi, are o inimă de mamă faţă de criminali. Un medic care pretinde o răsplată pentru că a salvat viaţa unui ţesător din Spithead-Fields sau a unui *lighterman** din docurile Londrei, e tratat cu indiferenţă; dar dacă este vorba de un hoţ renumit, condamnat la deportare, lucrurile se schimbă. Atît doctorul cît şi comandantul pontonului primesc o recompensă.

Aceasta este pricina exclamaţiei de satisfacţie a căpitanului.

Ofiţerul care-l însoţea pe comandant încercase între timp, cu ajutorul unui ciocan, suprafeţele pontonului dintre fiecare pat. Doctorul Moore se plasase de la început în dreptul culcuşului lui Fergus şi rămăsese acolo tot timpul vizitei, mascînd astfel porţiunea de perete situată între patul bolnavului şi cel al vecinului său din dreapta.

Rondul se îndepărtă fără ca ofiţerul să atingă lemnul pontonului din locul acela, fie din curtoazie faţă de doctor, fie pentru că starea lui Fergus nu îngăduia nimănui să se gîndească la o tentativă de evadare din partea lui.

Loviturile de ciocan continuară să răsune periodic, apoi rondul urcă din nou pe punte.

Bob se instală în culcuşul lui, după ce primi cordialele blesteme ale lui Paddy. Un infirmier îi aduse lui Fergus o doctorie prescrisă de Moore. După plecarea lui, tăcerea se aşternu pretutindeni.

Aproximativ o jumătate de oră nu se auzi nici musca. Vastul dormitor avea cîteva lămpi agăţate în tavan, lămpi a căror lumină insuficientă lăsa toate obiectele învăluite într-un semiîntuneric tremurător.

Paznicii, în număr de patru, se plimbau încet prin locul pe care trebuiau să-l supravegheze.

Fergus nu dormea, dar medicamentul pe care-l băuse îi amorţise oarecum mintea şi trupul. Se odihnea, fiind perfect conştient de tot ce se petrecea în jurul lui. După vreo douăzeci de minute, auzi un zgomot imperceptibil de lanţuri sub pătura de pe patul vecinului său din dreapta, care era un om viguros şi cu înfăţişare hotărîtă. Zgomotul n-avea nimic ciudat într-o încăpere în care mai bine

* Lampagiu (în engleză în original).

de cincizeci de prizonieri dormeau cu lanțurile la picioare și la mîini. Totuși, el atrase atenția lunganului Paddy care interveni:

— Jack, drace-mpieliţat, stirpitură, prieten drag, afurisit să fiu dacă nu ești cea mai gălăgioasă canalie din cîte cunosc... Și cunosc o grămadă, Jack, trăsni-m-ar Dumnezeu!... Ascultă-mă, limbric împuțit, lua-te-ar dracu! Ce naiba! Dacă nu te potolești, te-așteaptă douăzeci și cinci de lovituri de bici... nici mai mult, nici mai puțin, Jack, de nu, să mă legăn în ștreang, cum ai să te legeni și tu într-o bună zi, bunul meu prietenaș!

Paddy O'Chrane rostise aceste cuvinte cu glas tare. În timp ce vorbea, în loc să scadă, zgomotul de lanțuri sporea, în asemenea măsură, încît ai fi putut crede că discursul pricăjitului paznic n-avea alt rost decît să-l acopere.

Ultimele lui cuvinte fură întărite de-un gest ce putea să însemne o amenințare, dar care avu drept rezultat direct căderea, pe patul lui Jack, a unui obiect care lucea în lumina intermitentă a lămpilor. Jack puse repede mîna pe obiect și se strecură afară din pat. Lanțurile îi rămaseră sub pătură.

Înaintă tiriindu-se pînă lîngă patul lui Fergus. Paddy își reluase plimbarea liniștit.

Fergus stătea nemișcat. Timp de-aproape un ceas auzi în spatele său, la numai cîteva degete distanță, scîrțîitul înăbușit al unui fierăstrău de mînă folosit cu foarte multă prudență. La capătul acestui răstimp, fluierul contramaistrului răsună pe puntea de sus. Jack se îndreptă în grabă spre patul său și se strecură sub pătură. Brațul subțire și lung al paznicului se întinse și obiectul dispăru.

În aceeași clipă, patru marinari coborîră în dormitor. Veniseră să înlocuiască santinelele.

— Tom, prietene, mii de trăsnete! spuse Paddy O'Chrane succesorului său. Ți-l prezint pe ticălosul ăsta periculos de Jack Oliver, lua-ne-ar dracu, Tom!... Dacă face vreo mișcare, amintește-i că i-am făgăduit douăzeci și cinci de lovituri de bici... Fii cu ochii în patru, Tom, arză-ne-ar focul!

A doua zi, lucrurile se petrecură întocmai ca și cu-o zi înainte. Tînărul doctor Moore slujî iarăși drept paravan pentru peretele din partea dreaptă a patului lui Fergus, în

timpul inspecţiei căpitanului, şi ofiţerul ciocăni peste tot, în afară de locul acela. Bob Lantern, care îndeplinea la bord rolul de infirmier, rol foarte potrivit firii sale milostive, fusese fără îndoială reţinut lîngă patul unui alt bolnav, căci nu se ivi deloc la căpătîiul lui Fergus.

Cînd se lăsă noaptea, marinarul aflat în postul ocupat în ajun de Paddy O'Chrane se dovedi tot atît de puţin atent, ca şi acesta din urmă, căci vecinul lui Fergus din stînga reuşi să execute o operaţie perfect asemănătoare celei întreprinse de Jack Oliver. El se strecură tiptil sub culcuşul lui O'Breane, care se prefăcea că doarme adînc, şi, timp de mai bine de-un ceas, scîrţîitul înăbuşit al fierăstrăului se făcu auzit la cîteva degete de urechile lui.

Operaţia se repetă vreme de mai multe săptămîni. Fergus se înzdrăvenea văzînd cu ochii. Nu ducea lipsă de îngrijiri. Primea o hrană bună şi îndestulătoare, era lăsat să iasă la aer pe punte cît timp poftea.

Să nu uităm că Fergus reprezenta un capital preţios în această cireadă umană. Valora un premiu. De aceea, premiul era îngrijit, răsfăţat, lăsat să aspire aer curat pe punte.

Bob Lantern nu se mai arăta deloc, fiind reţinut în bateria a doua, unde se înregistra o mare afluenţă de bolnavi. Fergus nu-i ducea lipsa, căci numai cînd dădea ochii cu ticălosul linguşitor se simţea iritat şi nu se mai putea bucura de liniştea de care convalescenţa lui avea atîta nevoie.

În fiecare noapte, rînd pe rînd, Jack şi vecinul din stînga, pe nume Randal Graham, lucrau cu schimbul, sub ochii paznicului, la străpungerea peretelui pontonului. Randal Graham avea o alură impunătoare şi se deosebea vizibil de mulţimea aceea de scelerați, nătîngi sau infami, care putea fi întîlnită peste tot. Era un bărbat la vreo treizeci de ani, purtînd pe chipul său alungit peste măsură paloarea specifică oamenilor cu părul roşcovan. Avea ochi albaştri, o frunte îngustă şi nişte sprîncene incolore. Partea de jos a obrazului, în ciuda regulamentului instituit la bord, care pretindea fiecărui prizonier să se radă zilnic, dispărea aproape cu totul sub o barbă stufoasă şi aspră. Trăsăturile nasului lui erau aviline şi frumos desenate. Fruntea curbată, în jurul căreia se răsfira un păr de-un roşu-stacojiu, exprima inteligenţă şi mai cu

seamă voinţă, iar, în ansamblu, fizionomia sa nu era lipsită de-o oarecare distincţie. Randal era un muntean originar din Scoţia. Fusese condamnat la cincisprezece ani deportare de către tribunalul din Glasgow, pentru jaf la drumul mare.

Fergus îl remarcase într-o împrejurare foarte obişnuită pe pontoane sau la bordul unui *bay-ship:* pedeapsa bătăii cu biciul sau cu cureaua aplicată recalcitranţilor. Randal se făcuse vinovat de-o încălcare a disciplinei şi unul din ofiţeri îi semnase sentinţa: cincizeci de lovituri de curea.

De obicei, cînd se aplică această pedeapsă, condamnatul umple văzduhul de urlete şi se zbate disperat sub loviturile de bici. Randal însă se culcă pe burtă, cum se obişnuieşte, oferindu-şi calm spatele gol călăului:

Călăul era un marinar cu-o mutră hidoasă, sălbatică şi-o musculatură impresionantă.

Începu să lovească. Fiecare lovitură lăsa o dîră vineţie pe pielea lui Randal care nu se mişca, nu scotea nici un ţipăt. Curînd începu să sîngereze. La a cincizecea lovitură, pe care marinarul o aplică gîfîind de oboseală, şalele lui Randal nu mai erau decît o rană uriaşă.

Se ridică în picioare, luă cureaua din mîinile marinarului şi-o examină cu atenţie timp de cîteva minute. Chipul său păstra un calm extraordinar, neexprimînd nici un fel de emoţie.

Cu prilejul acela, deşiratul de Paddy O'Chrane îl luase pe diavol drept martor, diavolul şi coarnele sale, că spunea adevărul, situîndu-l pe Randal Graham pe locul întîi în ierarhia celor mai îndîrjiţi ticăloşi.

Şi, slavă Domnului, adăugase el, văzuse mulţi ticăloşi îndîrjiţi în viaţa lui.

Oricum, Randal îi restitui liniştit marinarului cureaua plină de sînge, ceru puţină apă şi se spălă singur.

Din ziua aceea, Fergus căpătase un fel de simpatie faţă de omul care trecuse atît de triumfal printr-o încercare menită să descumpănească mulţi oameni curajoşi. Totuşi, simpatia lui era tacită şi nemotivată: Fergus şi Randal nu-şi vorbiseră niciodată.

Într-o seară, cînd Paddy O'Chrane făcea de gardă, era rîndul lui Jack Oliver să lucreze. Jack se apucă de treabă, ca de obicei, de îndată ce marinarul deşălat îi aruncă

unealta de oțel pe care Fergus o văzuse lucind pe pătură în prima noapte a convalescenței sale. Nu trecuse nici jumătate de oră, cînd zgomotul înăbușit al fierăstrăului încetă brusc.

— Paddy! Randal! Roberts! strigă Jack în culmea bucuriei. Spărtura-i gata.

— Foarte bine! răspunse Randal indiferent. Lasă-mă să dorm.

— Jack, ticălos nenorocit! țipă Paddy O'Chrane lovind cu sabia în patul gol al lui Oliven. Nu poți dormi și tu ca un bun creștin, trăsni-m-ar Dumnezeu, fără să visezi în gura mare și să trăncănești, lua-m-ar dracul, ca patruzeci de babe...

— Parc-a vorbit ceva despre o spărtură... spuse cu un aer bănuitor unul din paznici.

Paddy trase o nouă lovitură în patul în care ar fi trebuit să se afle Jack.

— Arză-ne-ar Satana, Peter Bridgewell! A sporovăit careva despre o spărtură, timpenia lumii, prieten drag, cred că s-ar putea s-ai dreptate.

— Poate c-au făcut o spărtură... — încercă să-l întrerupă paznicul.

— Poate că-i așa cum zici, Bridgewell, tare-aș vrea să ne strîngă dracul pe toți de git!... Dar dac-ai fi fost mai atent, Peter, mii de trăsnete, ai fi văzut că Tom Bence ți-a șterpelit batista din buzunar, în timp ce te holbai la mine cu niște ochi de boboc de gîscă speriat, legăna-m-aș în ștreang odată cu tine!

Jack profită de mișcarea pe care-o făcu Bridgewell căutîndu-și batista, pentru a se furișa sub pătură.

A doua zi, la ora plimbării pe punte, nimeni, oricît de atent an fi fost, n-ar fi putut surprinde vreun semn de agitație printre condamnați. Cu toate acestea, momentul evadării fusese hotărît și urma să se producă în noaptea următoare. Bob Lantern, care nu se arătase toată săptămîna, își făcu deodată apariția în ziua aceea.

— Oh! frumușelule — îi spuse el lui Fergus — te-ai pus pe picioare. Dibaci om mai e și domnul Moore ăsta.

Se prefăcu că se îndepărtează, dar prinzînd un moment în care nu-l vedea nimeni, se apropie de Fergus și-i șopti în grabă cuvintele:

— S-a hotărît pentru la noapte... Dacă nu te curăță, ai să poți evada, și dacă știi parola n-or să te curețe.

Să evadeze! Să revadă Anglia, s-o revadă pe Mary! Să dea iar ochii cu dragostea şi cu inamicul său atît de mult rîvnit de ura-i neiertătoare! ... Fergus vru să-l descoase pe Bob, dar Bob era un argint viu pe care nu puteai pune uşor mîna. Fergus îl zări de vreo două-trei ori pe punte împărţind zîmbete unora, dînd tîrcoale buzunarelor altora, dar nu reuşi să se apropie de el.

Se duse să se întindă pe o saltea şi-şi întoarse privirea spre ţărmul ale cărui contururi albăstrii se desenau pe cenuşiul mat al cerului britanic. În ultimele cincisprezece zile, fusese din nou asaltat de gîndurile sale de iubire şi răzbunare. Aceste două preocupări se înfruntau în cugetul lui încă slăbit punîndu-l la grea încercare. O iubea pe Mary aşa cum numai un bărbat tînăr, pătimaş şi lipsit de orice obligaţie poate iubi o femeie. Nestatornicia caracterului său nu-i putea influenţa elanul primei pasiuni, deoarece îşi ignora el însuşi nestatornicia. Se socotea legat pe viaţă şi-şi punea toate speranţele de fericire în Mary. Gîndul că an fi putut să devină o fire rece şi să uite după ce iubise cu atîta pasiune i s-ar fi părut atunci o minciună sau o nebunie.

Dar şi ura sa era nespus de puternică: îşi păstra neştirbită forţa şi neclintirea, în ciuda dulcilor visări ale iubirii. Nenorocirile din ultima vreme şi nedreptatea unei societăţi brutale care-l azvîrlise, zdrobit, în ciuda nevinovăţiei lui, printre cei mai josnici ticăloşi, îi sporeau dorinţa de răzbunare şi, mai mult ca oricînd, din adîncul inimii, se ridică ameninţător strigătul lui Christian O'Breane pe patul de moarte: Război împotriva Angliei!

Toate aceste gînduri îl frămîntau în timp ce privea ţărmul. Nu-şi dădea seama că în jurul lui se formase pe nesimţite un cerc alcătuit din deportaţi, care-l despărţeau complet de santinelele răspîndite pe punte.

Cel mai mult se apropiaseră de el Randal Graham şi Jack Oliver, acesta din urmă avînd ascuns sub cămaşă un cuţit de masă ascuţit.

— Iată un băiat frumuşel şi nu prea vorbăreţ — spuse de departe Tom Bence. Jack, prietene, caută să afli cam în ce ape se scaldă.

Fergus îşi înălţă privirea şi, văzîndu-se astfel încolţit, tresări. Primul lui gest fu să-şi croiască o ieşire, dar

Randal îi și apucă brațele pe la spate. Își aduse aminte atunci, nedeslușit, de ultimul sfat al lui Bob, de cuvintele acelea rostite la căpătîiul său de către cerșetor, în ziua cînd se trezise din delir, dar cu cît se străduia mai mult să și le recheme din memorie, cu atît cuvintele refuzau să se supună.

Jack Oliven se proțăpi în fața lui.

— Dacă faci o mișcare, ești un om mort — spuse el îndreptînd vîrful cuțitului spre inima lui Fergus — dacă țipi, te ucid!... Să vedem dacă știi englezește, *Gentleman of the Night?*

Fergus șovăi, deși întrebarea îi împrospătă amintirile, dîndu-i, cum se spune în termeni vulgari, răspunsul mură-n gură.

— Dă-i drumul, Jack! spuse Tom Bence.

Oliver își încruntă sprîncenele și, în aceeași clipă, Fergus se simți strîns de braț pe la spate, iar Randal îi șopti cîteva cuvinte la ureche.

— *And Son of the Family!* răspunse el numaidecît.

Oliver își ascunse la repezeală cuțitul sub cămașă.

— Ia te uită! Ia te uită! spuse Tom Bence. Bine că-i așa, altminteri am fi avut greutăți ca să-l facem să dispară, așa cum se cuvine... Afurisit să fiu dacă n-am crezut că...

— Sînt pe lumea asta și lucruri al naibii de uimitoare! observă Bob executînd o fericită tentativă de sustragere din buzunarul lui Tom Bence, de unde șterpeli batista lui Peter Bridgewell.

— Rupeți rîndurile, trăsni-m-ar Dumnezeu, nenorociților — strigă de departe marinarul O'Chrane. Să mă dau huța în ștreang, cum o să vă dați cu toții, pînă la ultimul, într-o bună zi, dacă bicele n-or să intre în acțiune încă înainte de lăsarea nopții.

Deportații se împrăștiară. Doar Randal rămase lîngă Fergus. Acesta vru să-i mulțumească, căci Randal îi suflase răspunsul la parolă. Dar O'Breane nici nu apucase să deschidă bine gura și scoțianul îi aruncă o privire rece, de gheață, întoarse spatele și se îndepărtă încet.

Noaptea, inspecția se desfășură ca de obicei, dar Fergus observă că, de data aceasta, toți paznicii, în număr de patru, făceau parte dintre cei ce se adunau în fața

culcușului său și aruncau fierăstrăul fie lui Oliver, fie lui Graham.

După terminarea inspecției, se petrecu o scenă extraordinară. Patru deportați își părăsiră paturile și se apropiară de paznici care, scoțînd ei înșiși din buzunare niște funii groase, se lăsară legați zdravăn cu ele.

— Mii de trăsnete! șopti, în timp ce era legat, slăbănogul marinar Paddy — spînzurat să fiu și să mă ardă Satana dacă *Familia* nu ne datorează rente babane pentru o lovitură atît de izbutită! ... Strînge mai tare, Jack, năpîrcă afurisită, bunul meu prieten! ... Și acum rupe-o la fugă, secătură nefericită! La geamandură v-așteaptă o barcă ... Drum bun, trăsni-ne-ar Dumnezeu! ... Lua-v-ar dracu pe toți!

Cei patru gardieni se rostogoliră în toate direcțiile pe podea, ca să-și prăfuiască uniformele și să lase impresia că s-a dat o luptă disperată. Apoi începu evadarea.

Cu multă băgare de seamă fu scoasă porțiunea de perete tăiată. Treizeci de condamnați se și aflau pe mare, fără să se fi produs cel mai mic zgomot. Pe vas nu mai rămăsese decît o duzină de oameni, bolnavi sau care nu știau să înoate, Randal și Fergus.

— Haideți! Mii de blesteme! spuse O'Chrane. Grăbiți-vă! mi-a intrat funia în carne!

Fergus își vîrî capul prin spărtură. Randal îl opri de la spate.

- Încotro? întrebă el.

Năucit de această întrebare, Fergus nu știu ce să răspundă.

— Te duci — continuă în șoaptă Randal — să cauți ceea ce iubești și ceea ce urăști ... Îți cunosc povestea, dragostea, speranțele pline de ură care nu pot fi nutrite decît de-un om excepțional sau de un nebun ...

— De unde știi? întrebă Fergus care nu-și dezvăluise nimănui gîndurile.

— Încă de cînd erai la Newgate și delirai — îi răspunse Randal. Ți-am fost tovarăș de celulă ... Ascultă-mă ... Mary Mac-Farlane, iubita dumitale, este soția lui Godfrey de Lancester ...

Tremurînd, Fergus se sprijini de pat.

— Spui adevărul, nu minți? bolborosi el.

— Da, spun adevărul... Sînt din Scoţia lui Mac-Farlane şi îl cunosc pe nobilul Angus la fel de bine ca dumneata... Asta în ceea ce priveşte dragostea. Cît despre ura dumitale, ai nevoie de munţi de aur ca să lupţi împotriva Angliei, iar la Londra, unde va trebui să te-ascunzi, te aşteaptă o viaţă de mizerie.

— Grăbiţi-vă, tîmpiţilor, iubiţeilor! strigă Paddy.

Fergus făcu încă o mişcare, pregătindu-se să se avînte în mare. Randal îl opri din nou.

— Dumneata n-ai de gînd să te salvezi? îl întrebă Fergus.

— Nu. Şi eu am nevoie de aur. Am şi eu ura mea care seamănă cu-a dumitale, aşa cum raţiunea poate semăna cu nebunia... Urăsc Londra. Odinioară, noi, scoţienii munteni, eram oameni cutezători, nu ne temeam de nimic, ne înălţam pe piscurile eroismului, toţi ne ştiau de frică... Londra a făcut din noi nişte animale ciudate la care copiii se uită miraţi, văzîndu-le picioarele goale şi straiele împestriţate. Vreau să fiu omul cel mai bogat din Londra... Este vorba de-o răzbunare.

— Şi unde nădăjduieşti să găseşti bogăţia?

— Acolo unde mişună oameni hotărîţi, disperaţi, lacomi...

Fergus lăsă capul în jos şi rămase pe gînduri.

— Pe toţi dracii! ţipă Paddy O'Chrane. Ăştia sînt cei mai mari nătîngi pe care i-am văzut în viaţa mea... Săriţi în apă! Mii de trăsnete! În apă. Satan şi coarnele lui! În apă!

Fergus se întoarse spre Randal şi-l privi drept în ochi.

— Sînt mulţi oameni, la Botany-Bay, ca aceia despre care vorbeşti? întrebă el.

— Mulţi... oameni întreprinzători, răbdători, inteligenţi, de neînduplecat... oameni care pot să ucidă, dar nu-s în stare să trădeze un jurămînt... Oameni disciplinaţi, călăuziţi de-o idee măreaţă, care ar fi în stare să răstoarne un imperiu...

Fergus aruncă o ultimă privire spre ţărmurile Angliei, unde cîteva lumini străluceau în depărtare, şi închise spărtura prin care trecuseră tovarăşii săi.

El şi Randal se instalară în culcuşurile lor.

CAPITOLUL X

BOTANY-BAY

Bay-shipul *Van-Diemen*, avînd la bord o încărcătură completă de deportaţi cu destinaţia portul Sidney, printre care se găseau Fergus O'Breane şi Randal Graham, manevra în dreptul insulelor Capului Verde. Căpitanul *Cumberlandului*, De Weymouth, nu căpătase prea multe prime pentru deportaţii lăsaţi în grija lui. În schimb, Paddy O'Chrane şi cei trei camarazi ai săi încasaseră numeroase lovituri de curea, după metoda aplicată şi azi supuşilor liberi ai majestăţii sale. Pedeapsa nu fusese mai aspră, deoarece Paddy, făcînd uz de elocvenţa lui obişnuită, dovedise clar ca lumina zilei că numai vigilenţa lui îi împiedicase pe Fergus, Randal şi cei care nu ştiau să înoate, să se arunce în apă.

Un bay-ship cu pînze bine întesat este o adevărată comoară plutitoare. Căpitanul şi medicul primesc o primă pentru fiecare condamnat predat, fără vătămare, organelor oficiale australiene. Drept urmare, cei doi funcţionari se întrec în atenţii şi amabilităţi faţă de criminalii încredinţaţi grijii lor. Ai zice că sînt doi părinţi grijulii care veghează zi şi noapte asupra bunăstării unei familii numeroase.

Fergus O'Breane îşi recăpăta vizibil forţele. Cu fiecare zi, se simţea mai în putere şi în acelaşi timp, orizontul gîndirii ca şi voinţa sa înregistrau sporuri substanţiale.

Întrucît în largul mării acţiunile condamnaţilor sînt controlate doar în legătură cu securitatea vasului, prizonierii se bucură de-o libertate aproape deplină. Deci Fergus şi Randal puteau să vină lesne în contact şi să întreţină legături obişnuite. Evident, exista o mare deosebire între Fergus şi Randal care, în fond, era un tîlhar de drumul mare. Dar Fergus descoperise, dincolo de mintea lui necultivată şi lipsită de ştiinţa binelui şi a răului, un fel de mîndrie înnăscută şi-o judecată dreaptă. Scoţianul avea în plus o cutezanţă în gîndire care, adăugată unei fermităţi deosebite, putea, în unele împrejurări, să-l scoată din rîndurile oamenilor obişnuiţi situîndu-l cu mult deasupra lor.

Randal nu-şi găsise pînă atunci, cum se spune, naşul. Toate obstacolele cedaseră în faţa voinţei sale. Cînd se apropiase de Fergus, o făcuse dintr-un vag sentiment de milă. Fergus era frumos şi se ştie de cîtă trecere se bucură frumuseţea în faţa copiilor naturii. În plus, în celula de la Newgate, Randal primise confidenţele involuntare ale febrei lui Fergus, confidenţe lipsite de o direcţie precisă, întrucît planul acestuia nu era nici măcar schiţat, dar tocmai datorită acestui fapt confidenţele deveniseră mai ciudate şi mai interesante pentru mintea însetată de miracole a fiului munţilor. Dealtfel, Randal însuşi avea o idee fixă care, exceptînd proporţiile, semăna oarecum cu cea a lui Fergus.

După cum am văzut din prima lor convorbire, Randal se afla într-o situaţie privilegiată. El era omul care dădea sfaturi şi el făcuse primul serviciu. Dacă, o lună mai tîrziu, l-ar fi întrebat cineva de ce se inversaseră roluri, de ce Fergus căpătase o influenţă absolută asupra lui, de ce el, mai vîrstnic, mai experimentat, mai puternic, se supunea gîndirii tînărului său prieten, fără îndoială că n-ar fi ştiut ce să răspundă. Poate nici nu-şi dădea seama de acest lucru. Sigur era doar că subjugarea aceasta nu putea fi contestată. Pe lîngă faptul că superioritatea nu se mai afla de partea lui, egalitatea se risipea zi de zi şi, după o lună, dacă Randal şi-ar fi analizat conştiinţa ar fi descoperit în ea sentimentele unui serv, devotat pînă la extrema supunere faţă de destinul unui prieten de cîteva zile care, printr-o serie de mutaţii, imperceptibile dar rapide, devenise stăpînul său.

După Mary Mac-Farlane, Randal fu cel dintîi cucerit de farmecul acela ocult şi irezistibil. Apoi, se adăugară şi alţii. Oricine se apropia de Fergus O'Breane şi n-avea, pentru a-l urî, vreunul din acele motive cărora oamenii li se supun: dragostea, dorinţa de răzbunare, era atras, sedus, captivat... Oricine îl ura, era învins şi zdrobit. Era zeu pentru unii, rege pentru alţii şi, în vreme ce dragostea pe care-o inspira se împletea cu delirul, prietenia lui era invariabil însoţită de respect.

Randal Graham îi fu de mare folos lui Fergus, punînd oarecum în valoare geniul pătrunzător dar prea avîntat al acestuia. Îi arătă care sînt problemele, oferindu-i astfel prilejul să le rezolve. De atunci Fergus se sluji mereu de

instrumentul pe care soarta i-l pusese la îndemînă. Îl îndrăgi. Dar nu mergea niciodată atît de departe încît să facă din el un confident. Fiecare problemă soluționată rămînea în mintea lui. Randal, care nu cunoștea și nu trebuia să afle niciodată planul marei bătălii, nu afla decît detaliile sugerate de el însuși, cîteva proiecte de hărțuială în care urma să joace rolul de simplu executant.

Călătoria fu de lungă durată. În timpul orelor de plimbare pe punte, Fergus fu inițiat în sistemul de organizare al Marii Familii londoneze care, pe lîngă sutele de mii de membri, își cîștigase de partea sa, prin diferite mijloace, pe toți cei aflați în afara legii, *outlaws* din cele Trei Regate.

Fergus și Randal vorbeau de asemenea adesea despre Mary, despre Mary și Angus, pentru care O'Breane nutrea un sentiment de frate. Mary fusese răpită de la ferma din Leed de Godfrey de Lancester, care se căsătorise cu ea la Gretna-Green.

Pierderea iubitei îi stîrnise lui Fergus o suferință chinuitoare, dar, datorită inteligenței sale, nu căzuse pradă disperării. Cît despre moștenitorul lui White-Manor, Fergus nu-l dușmănea, așa cum nu nutrea nici un sentiment de ură pentru seducătorul surorii lui.

Ura lui era pare-se cu totul absorbită aiurea și nu mai putea fi afectată de acele aversiuni sentimentale care se risipeau în fața strigătului de luptă, neîndurător și puternic, îndreptat împotriva Angliei însăși.

După cinci luni, cît ținu călătoria, cu o singură escală pe coasta Braziliei, *bay-ship*-ul se apropie de portul Sidney.

Din clipa aceea, Fergus și Randal ticluiră un plan de evadare a cărui punere în aplicare, amînată la infinit, avea să ducă la rezultate importante.

Tunul din Sidney vestise intrarea în radă a lui *Van-Diemen* și pavilionul era înălțat în vîrful lui South-Head. Șalupa-pilot acostă curînd lîngă navă și o conduse în port. Acolo fură îndeplinite unele formalități, după care comandantul portului îi luă în barca sa pe căpitan și pe medic, pentru a-i conduce la sediul guvernamental.

Căpitanul abia plecase, cînd o sută de bărci porniră cu ajutorul vîslelor și, într-o clipită, înconjurară vasul.

În aceste bărci, frumos împodobite, se rîdea, se cînta, se chiuia. Era o uriașă urare de bun-venit.

Bărcile aveau în ele bărbați, femei, copii, toți sănătoși și bine dispuși, cu zîmbetul pe buze. Plenitudinea belșugului era vizibilă pe chipurile tuturor.

Sosirea *bay-ship*-ului reprezenta întotdeauna un moment de sărbătoare pentru colonie. Foștii complici se recunoșteau și se salutau. Își reaminteau reciproc isprăvile, își vorbeau despre vremurile bune de odinioară.

Dar mai exista un motiv, un motiv anume, pentru ca *Van-Diemen* să fie întîmpinat cu mare pompă. Într-adevăr, vasul aducea, în afară de condamnați, o mulțime de femei de moravuri ușoare pe care casele importante din Sidney și din Paramatta le comandaseră reprezentanților lor din Londra.

Fiecare era nerăbdător să le vadă pe noile venite, iar marinarii trebuiau să depună mari eforturi pentru a-i împiedica pe curioși să năvălească pe punte.

Debarcarea se produse abia după cîteva zile, deoarece regulamentul prevedea ca un inspector de la lucrările publice să vină la bord, după ce condamnații erau „restaurați" printr-o hrană proaspătă și îmbrăcați cu haine noi, pentru a alege dintre ei pe cei care urmau să fie folosiți de autorități. De îndată ce puseră piciorul pe uscat, deportații se încolonară și fură trecuți în revistă de guvernator.

Guvernatorul, un gentleman respectabil care reușise să cîștige încrederea șefilor săi, contribuise foarte mult la transformarea Sidney-ului într-un adevărat loc de plăcere. El adresă felicitări căpitanului și doctorului și rosti o emoționantă alocuțiune în fața noilor săi supuși. Odată îndeplinită această regulă protocolară, negustorii australieni se apropiară și începură să aleagă, angajîndu-se să răspundă pentru orice condamnat folosit în serviciul lor. Noii sosiți pentru care nu se găsi nici un cumpărător fură conduși la închisoare.

Întrucît pentru Fergus și Randal nu se ivi nici un negustor dispus să-i răscumpere, amîndoi luară drumul Paramattei.

Acolo continuară să lucreze la planul lor. După șase luni, începură să aplice planul destul de bine pus la punct. Randal se însură.

La Paramatta exista o torcătoare pe nume Maudlin Wolf, a cărei viață semăna cu un roman. Se spunea că e de origină franceză și, într-adevăr, în actul ei de con-

damnare era trecut numele Madeleine Le Loup, zisă contesa Pantazino. La Londra, unde-şi fixase reşedinţa încă din prima tinereţe, fusese multă vreme „Leoaica". Probabil că nu strălucise niciodată prin frumuseţe, dar filfizonii de o anumită vîrstă păstrau o amintire neştearsă persoanei ei pline de graţii şi susţineau că, de la contesă încoace, nu mai existase la Londra nici o altă aventurieră perfectă din toate punctele de vedere. Deşi micuţă, era bine făcută şi atrăgătoare şi poseda, pare-se, în cel mai înalt grad ştiinţa de-a încălzi inimile cele mai reci şi de-a dezlega pungile cele mai trainic legate ale bărbaţilor.

Timp de mai mulţi ani, ului Londra cu fastul ei şi ruină cîţiva bancheri dispuşi să arunce pe fereastră banii altora. Apoi, tocmai cînd se afla în plină glorie mondenă, fiind implicată în faimoasa afacere cu diamantele ducesei de Devonshire justiţia o găsi vinovată de tăinuire şi o azvîrli pe un ponton.

Faptul a însemnat o pierdere pentru *Familie*, căci Maudlin Wolf, sau contesa Pantazino, era cea mai abilă femeie şi serviciile aduse de ea prin punerea la dispoziţia organizaţiei a seifurilor bogaţilor ei protectori reprezentau sume incalculabile.

Nu este uşor să te dezbari de-o lenevie pe care ai deprins-o ducînd o viaţă desfrînată, de huzur. În detenţie, Maudlin ispăşi amarnic pentru prosperitatea ei de odinioară. Într-adevăr, oricît de uşoară ar fi fost munca impusă oricărui condamnat, ea devenea prea grea pentru mîinile delicate ale contesei Pantazino. În prima perioadă a şederii ei la Sydney, făcu apel la toate gingăşiile feminine care-i asiguraseră domnia la Londra, pentru a se sustrage de la muncă. Pe vremea aceea era tînără şi frumoasă, şi farmecul ei avea căutare. Cîte unul din cei eliberaţi pe cauţiune o lua sub protecţia lui interesată.

Dar trecuse multă vreme de cînd Maudlin se afla în colonie. Graţiile, drăgălăşeniile ei afectate, provocatoare, care spre a plăcea aveau nevoie de-o tinereţe infloritoare, îşi pierdură pe nesimţite puterea de seducţie şi, la un moment dat, dispărură cu desăvîrşire. Contesa Maudlin ar fi putut încă să aibă succes prin agerimea spiritului ei, dar, la Sidney, această monedă era lipsită de orice valoare Maudlin fu trimisă la Paramatta. Primul exil, primul eşec.

Acolo trebuia să muncească. Maudlin încercă, apoi fugi. Fu trimisă pe George's-River. O nouă revoltă, un nou exil.

Windsor! Un nume nobil a cărui rezonanță regească trezea o amintire dureroasă în sufletele celor mai îndîrjiți criminali. Biata Maudlin avea să coboare încă o treaptă pe scara nefericitului ei destin. Windsor era pe vremea aceea așezarea cea mai îndepărtată de Sidney, locul de pedeapsă cel mai trist, cel mai puțin suportabil, dar întrucît Maudlin își manifestă și acolo sentimentele de revoltă, i se puse un colier de fier la gît și fu silită să coboare în minele de la Coal-River.

Petrecu un an în mină. Cînd își termină pedeapsa, camarazii ei n-o mai recunoscură: pe chip îi apăruseră numeroase zbîrcituri, avea trupul încovoiat, îmbătrînise.

Totuși, inima îi rămăsese tînără, iar mintea, ageră, neobișnuit de activă, își păstrase vioiciunea. Se hotărî să muncească pentru a nu se mai întoarce în mină; dar în sufletul ei încolțise o ură profundă împotriva celor ce-o persecutaseră. Își bătu capul, făcu eforturi, folosindu-și viclenia recunoscută, și izbuti să provoace numeroase dureri de cap cîrmuirii.

Cînd Fergus și Randal sosiră la Sidney, Maudlin Wolf era un personaj pe care te puteai bizui. Avea relații cu toți nemulțumiții, se bucura de încrederea celor mai primejdioși membri deportați ai *Familiei* și întreținea legături oculte cu partea nedisciplinată a coloniei, în veșnic conflict cu oficialitățile.

Se afirma că Maudlin cunoștea perfect ascunzătoarea lui Smith metodistul, care încercase să-l împuște pe guvernator; se spunea că trecuse de mai multe ori barierele țarcului îndreptîndu-se spre Munții Albaștri pentru a transmite informații parlagiului de vite sălbatice Waterfield, care-i ruina pe toți măcelarii din colonie, masacrînd cirezi întregi și apoi vînzînd carnea la prețuri atît de scăzute, încît muncitorii, după ce se săturau bine, refuzau să mai lucreze. Aceste informații ajungeau la urechile oficialităților, dar nimeni nu era în stare s-o prindă asupra faptului.

Maudlin Wolf se căsători cu Randal Graham, mai întîi spre a-și recăpăta libertatea și apoi pentru a intra, prin el, în contact cu Smith, Waterfield și alți cîțiva aventurieri de temut al căror sprijin îi era absolut necesar.

CAPITOLUL XI

REGELE LEAR ŞI REGINA MAB

Şase oameni şedeau în jurul unui foc mare, aprins într-un luminiş din mijlocul unei păduri dese. Noaptea era învăluită de beznă, fără lună. Urmărind fumul în spirală care se înălţa din vîlvătaie, nu puteai zări, pe fondul negru al tenebrelor, decît trunchiuri înalte şi zvelte, înroşite într-o parte de para flăcării şi încoronate în creştet de frunzişul lung şi subţire al pădurilor tropicale.

În faţa focului, pe două furci înfipte în pămînt, o a treia cracă, aşezată orizontal, susţinea o imensă halcă de carne de cangur care, friptă pe jumătate, răspîndea în jur îmbietoare miresme.

Cînd o pală de vînt aţîţa flacăra, se zărea nedesluşit, în umbră, silueta joasă a unei barăci acoperite cu vreascuri, de pereţii căreia erau sprijinite două sau trei puşti.

Cei şase oameni stăteau în semicerc. Mai întîi erau Randal Graham şi Fergus O'Breane, purtînd fiecare în jurul hainei de deportat o cingătoare încărcată cu pistoale.

După ei, urma un tînăr cu chip serios, aproape ascetic, care cu-o mînă învîrtea frigarea improvizată pe care se frigea halca de carne, iar cu cealaltă mîngîia coperta unei mici biblii ferecate cu încuietori de metal. I se spunea maiorul, sau Smith metodistul. Sub acest din urmă nume fusese condamnat la cincisprezece ani de deportare, pentru jefuirea unei biserici.

Omul tolănit în iarbă, lîngă cucernicul metodist, avea o faţă frumoasă, cu o barbă deasă, ceea ce dezvăluia că era om singuratic, deoarece barba era proscrisă la Botany-Bay. Se numea Waterfield şi părăsise Sydneyul pentru a se război cu miile de bovine prăsite, pare-se, din cele trei animale de acest soi aduse în 1790 de către primul guvernator al posesiunilor din Australia. Acest Waterfield era înalt, tînăr şi voinic. Se îndeletnicea cu ciudatul său comerţ de-un an de zile, stîrnind mînia guvernatorului şi a măcelarilor din colonie care puseseră un premiu pe capul lui.

Al cincilea personaj era un bărbat aproape bătrîn.

Avea un aer meditativ, oarecum disprețuitor, o privire pătrunzătoare și o distincție aristocratică. Bătrînul Ned Braynes fusese poreclit *regele Lear*. Era un pungaș temut, răbdător, neobosit. Porecla de *regele Lear*, care-l făcuse celebru la Newgate, provenea de la fosta lui meserie de actor.

În sfîrșit, al șaselea și ultimul era un negru chel, poreclit pentru acest motiv Absalon. Absalon avea un nas groaznic de turtit, niște pomeți imenși și buze extrem de cărnoase.

Cînd domnul Smith uita să învîrtească frigarea, Absalon îi ținea locul.

Toate acestea se petreceau în pădurea de la Eagle-River, la vreo cinci-șase mile sud-est de Paramatta și la aproximativ șaisprezece mile de portul Sidney.

Cele șase personaje păreau nerăbdătoare și îngrijorate. Era vădit faptul că așteptau pe cineva, și numai negrul Absalon avea atenția concentrată asupra focului.

— Știi, domnule Graham — spuse deodată parlagiul — că în colonie încasez o sută de guinee pe lună?

— Pînă cînd o să-ți pună colonia ștreangul de gît, Paulus. Știu — răspunse Randal.

— Cît despre mine — reluă domnul Smith — nu mă pot lăuda că-mi merge grozav de cînd m-a-ndemnat dracu să-mi descarc pistoalele în guvernator... Dar este important de știut dacă, în această afacere, purtarea noastră va fi izbăvită de păcat...

— Deschide Biblia, maiorule — replică Randal — și-ai să vezi că fiii lui Israel nu-și pătau numele de popor al lui Dumnezeu, atunci cînd îi jefuiau pe filistini.

— Asta așa-i! șopti Smith. Dar problemele mele de conștiință merg uneori prea departe, domnule Graham.

— Maiorule, ești un sfînt — spuse regele Lear — toată lumea o știe și, ca să nu te îndepărtezi prea mult de altar, ai săvîrșit furtul ăla, chiar într-o biserică... Prietene Randal, soția dumitale zăbovește cam mult!... Mareea n-așteaptă și-avem de făcut șaișpe mile în noaptea asta.

— Fără îndoială, fără îndoială — răspunse Randal — dar din același motiv, Maudlin, sărăcuța, are și ea de parcurs șaișpe mile, pentru a ajunge pînă la noi.

Urmă o clipă de tăcere; nu se mai auzea decît murmurul brizei de noapte în frunziș.

Absalon continua să vegheze asupra focului.

— Firește — reluă Ned Braynes — te cunosc de multă vreme, prietene Randal, și-am încredere în dumneata. Cît

despre Waterfield, este băiat de nădejde și nimeni nu poate nega că maiorul e-un bun creștin. Iată-ne laolaltă, cinci camarazi de treabă, o spun cu mîna pe inimă; căci Absalon, prinț de sînge regesc din Congo, merită și el să figureze printre niște gentlemeni de talia noastră. Dar cine-i al șaselea?

Întrebarea era adresată direct lui Fergus, care nu scosese încă nici un cuvînt.

— Al șaselea e căpetenia noastră, rege Lear — răspunse voios Randal.

Cei patru deportați se uitară la Fergus cu atenție și neîncredere. Însuși Absalon holbă ochii, pentru a-l examina mai bine.

Fergus roși. Încerca un sentiment de rușine. Simțea un dezgust profund, văzîndu-i de-aproape pe cei pe care era silit să și-i facă acoliți. Fergus, care visase bătălii regești, își pierdu aproape tot curajul la gîndul că avea să-și recruteze armata dintre asasini și hoți.

Dar trecuseră doi ani de cînd ideea lui încolțise, și-o clipă de dezgust n-o putea tăia de la rădăcină. Își reveni curînd, voința lui puternică, de neclintit, biruind momentul de slăbiciune.

Cei patru condamnați observaseră emoția lui, dar nici unul din ei nu-i putea ghici pricina.

— Oh! oh! spuse regele Lear — băiatul ăsta frumos vrea să fie șeful nostru?

— Cu ce drept? adăugă Waterfield, făcînd un gest exprimînd invidia.

— Credeam — observă Smith, salutîndu-l pe Fergus ca un adevărat gentleman — că ni se va cere și nouă părerea la alegerea șefului nostru. Găsesc că este o chestiune pe care avem dreptul s-o discutăm.

— Edward Braynes, Paulus Waterfield și dumneata, maiorule, sau domnule Smith — spuse Randal ridicîndu-se — punem aici la cale o afacere serioasă. Vă cunosc pe toți și-l cunosc și pe acest gentleman. Vă dau cuvîntul meu, cel mai bun dintre noi nu-i ajunge nici pînă la degetul mic; asta-i părerea mea.

— Cum?!... încercă să ia cuvîntul Waterfield.

— Nu vorbesc despre dumneata, Paulus — îl întrerupse cu răceală Randal. Dumneata ești puternic și nu te temi nici de Dumnezeu, nici de diavol, dar iată-l pe Smith, care și el e puternic, care nici el nu se teme de nimic și

care, în plus, are avantajul de-a fi cel mai iscusit prefăcut de pe lume... și, totuși, l-aș așeza înaintea lui Smith pe veselul nostru rege Lear, care învîrtește oamenii pe degete după plac, ghicește totul și nu greșește niciodată.

— Așa mai merge, Randal! îl întrerupse la rîndul său Edward Braynes rîzînd. În ciuda acestei laude pompoase, continui să susții că-l preferi pe protejatul tău, nu?...

— Nici vorbă, rege Lear!... L-ai uitat pe Absalon, care n-are pereche cînd e vorba să frigă o halcă de cangur. Îți dau dumitale întîietate în fața lui Absalon... mă socot mai bun decît Absalon... și spun deschis că-s un neajutorat pe lîngă Fergus O'Breane.

— Aiureli! bodogăni Paulus, nemulțumit de ultimul loc care îi fusese hărăzit.

— Nimeni nu te-mpiedică, Waterfield — replică Randal — să-ți continui negoțul în următorii doisprezece ani pe care-i mai ai de făcut!

— Nu mai spune! țipă parlagiul înroșindu-se de mînie. Și dacă te denunț!

Lasă-l în pace — spuse Fergus trecind în fața lui Randal care se pregătea să răspundă. Ce dorește omul acesta să fac, pentru a-i dovedi că prețuiesc mai mult decît el?

Parlagiul sări în picioare spumegînd de furie.

— Să-mi arăți că sîngele tău e mai roșu decît al meu, cerșetor irlandez! țipă el. La naiba! Crezi că nu mă pricep să spintec decît animale?

Își scosese rapid din teacă cuțitul lung, pe care-l folosea la despicarea vînatului, și se năpustise asupra lui Fergus cu iuțeala gîndului. Zadarnic încercase Randal să pareze atacul lui perfid și neașteptat. Cei doi adversari se rostogoliră împreună pe jos. O clipă fură zăriți nedeslușit zbătîndu-se în umbră. Apoi unul din ei se ridică.

Era Fergus O'Breane. Ținea în mînă cuțitul lui Paulus.

Lupta fusese atît de neașteptată și atît de rapidă, încît cei de față rămăseseră, cu excepția lui Randal Graham, țintuiți locului și fără grai. Negrul încetase să mai vegheze la frigare și avea ochii holbați.

Fără îndoială, nici el, nici ceilalți nu se așteptaseră să-l vadă pe Fergus ridicîndu-se primul. Chipul tînărului irlandez, însuflețit de efortul făcut, căpătase acea expresie

de forţă irezistibilă care strălucea adesea pe fruntea sa, în ceasurile de primejdie supremă, ca o aureolă supraomenească.

Cei cinci deportaţi crezură că lui Paulus Waterfield îi sunase ceasul şi nici nu se gîndiră să-i sară în ajutor, atît erau de impresionaţi în clipele acelea de vădita superioritate a lui Fergus. Dar acesta, în loc să lovească, aruncă cuţitul şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— Cred că acum îţi dai seama — spuse el calm — că preţuiesc mai mult decît tine.

Waterfield se ridică învinctit de lovituri, îşi luă arma de jos, şi părea să compare în gînd delicateţea elegantă a siluetei lui Fergus, cu torsul său de atlet.

— E-adevărat — spuse el cu-o asprime în care se amestecau, în măsură egală, sinceritatea şi ciuda. Afurisit să fiu dacă-mi dau seama cum mîna asta albă şi braţul ăsta de femeie au putut să mă doboare. Dar asta-i, ce să mai vorbim... Mă gîndesc însă la altceva: mi-ai cruţat viaţa. Nu prea ţiu eu cine ştie ce la ea, mi-e totuna, însă la nevoie te poţi bizui pe Paulus Waterfield.

Abia fură rostite aceste cuvinte, cînd un hohot de rîs ascuţit, care n-ar fi putut să iasă din gîtlejul vreunuia din cei şase deportaţi, răsună aproape în mijlocul lor, făcîndu-i să tresară. În acelaşi timp o siluetă extrem de firavă, o apariţie într-adevăr fantastică, se strecură între Smith şi negru şi se aşeză în faţa focului.

— Regina Mab! exclamă Edward Braynes.

— Maudlin! spuseră ceilalţi; amintindu-şi brusc de scopul adunării lor.

Maudlin se aşezase de partea cealaltă a focului, în aşa fel încît să-i poată privi pe toţi în faţă. Părul ei negru şi lung, despletit de marşul forţat pe care fusese silită s-o facă, se prefira în juru-i, pînă la pămînt. Zbîrciturile-i dispăreau în lumina pîlpîitoare a focului ale cărui reflexe roşii îi îmbujorau obrajii. Pecetea suferinţelor şi a anilor dispăruse în clipa aceea de pe chipul redevenit tînăr. Era un fel de reîntoarcere fugară a farmecului atît de puternic, cîndva la Londra, şi pierit în mormîntul rece de la Coal-River. Fără să-şi dea seama, îşi regăsea, pentru cîteva clipe, în fantastica semiobscuritate, atracţia uitată a privirii scînteietoare şi a zîmbetului de zînă.

— Bravo! spuse ea continuînd să rîdă. Bravo, Paulus! În locul gentlemanului, prietene dragă, te-aş fi doborît ca

pe-o vită turbată ce-mi ești! ... Bună seara, bătrîne rege Lear, bună seara, maiorule, bună seara, fiu pietos al lui David, cinstite Absalon, bună seara, Randal, scumpul meu bărbățel ... Vreți să aflați noutăți? Foarte bine, dar mi s-a tăiat răsuflarea și nu mai pot rosti nici un cuvînt.

După această introducere, declamată pe un ton batjocoritor și cu-o volubilitate care dezmințea în mod hotărît ultimele ei cuvinte, Maudlin Wolf deschise o cutie de tinichea agățată de-un cordon prins în jurul taliei și vărsă pe genunchi, în poala rochiei, o grămăjoară de ovăz pe care începu s-o cearnă cu grijă.

— Haide, Maudlin, fii cuminte — spuse Randal. Ce vești ne-aduci?

— În ovăzul ăsta sînt multe pietricele, bărbate — răspunse grav Maudlin. Negustorul care mi l-a vîndut e-un hoțoman.

— Un hoț mizerabil, regină Mab — se învoi Ned Braynes. Dar nu ne spui nimic?

— Nu sîntem noi, toți ăștia de-aici, niște hoți, rege Lear? Am să vă spun tot ce vreți, dar lăsați-mă să răsuflu ... Baby!

Pronunță acest nume cu blîndețe, și-l însoți de-un șuierat. Îndată după aceea se auzi un foșnet în desișul pădurii. Lianele care spînzurau de bolta copacilor înalți și se încolăceau în apropierea solului, se dădură la o parte pentru a lăsa să treacă un animal micuț, ceva mai mare decît un căprior, care sări pe iarbă, își vîrî capul în poala femeii și purcese să mănînce din ovăzul pregătit.

Deportații cunoșteau prea bine toanele aceleia, pe care bătrînul Braynes, îndrăgostit de Shakespeare, o supranumise regina Mab, mai puțin datorită taliei ei micuțe, cît ca o aluzie la caracterul ei capricios. Hotărîtă să aibă răbdare cu ea.

Maudlin așteptă ca Baby să-și mănînce porția de ovăz pînă la ultimul grăunte.

— Culcă-te aici, gazela mea scumpă — spuse ea apoi. Ai făcut cinspe mile în seara asta și poate ai să mai faci încă cinspe ...

— Deci s-a hotărît pentru noaptea asta? o întrerupse nerăbdător Randal.

— Bărbățele, ești tare grăbit — îi replică Maudlin. Am impresia că adineauri vă preocupa mai mult să vă strîngeți de gît, asemeni fiarelor sălbatice, decît să de-

liberați, ca niște oameni cu scaun la cap, asupra unor probleme de viață și de moarte... Uite, carnea-i gata friptă. Mîncați... Cine știe dacă o să mai aveți prilejul să mîncați cangur la viața voastră.

Negrul cel chel, lacom să profite de pe urma sfatului femeii, scoase de pe frigare halca de carne și-o întinse în fața lui pe-un pat de frunze. Smith își puse deoparte Biblia, ca să înfigă cuțitul în partea cea mai bună, și uită de spirit în folosul trupului. Ceilalți procedară la fel.

În timp ce luau masa, Maudlin se așeză comod pe iarbă și, în sfîrșit, se hotărî să vorbească despre misiunea ei.

Explică situația în termeni clari și preciși, fără să uite vreun amănunt, demonstrînd că ar fi fost dificil să se găsească un mesager mai inteligent.

— Bravo, Maudlin! Bravo, regină Mab! strigă Ned Braynes, cînd ea termină. Nu se putea anunța cu mai multă vioiciune o veste proastă.

— Să-l ia dracu pe căpitanul ăsta! spuse Paulus.

— S-a ales praful de planurile noastre — șopti Randal. Nu ne mai rămîne decît să ne-ntoarcem la Sidney.

Maudlin își ațintise privirea pătrunzătoare asupra lui Fergus, care părea cufundat în gînduri.

— Gentlemanul n-a spus nici un cuvînt — zise ea. Această întrebare indirectă îl făcu pe Fergus să tresară.

— Vreți să vă supuneți cuvîntului meu? întrebă el brusc.

— Da! răspunse Randal.

Ceilalți șovăiră. Maudlin își încruntă sprîncenele și bătu din picior nerăbdătoare.

— În ce mă privește, spuse în sfîrșit parlagiul, n-am nimic împotrivă, deoarece ai inimă bună și braț de fier.

— Mă voi supune — spuse Smith la rîndul lui — dacă ai să ne explici...

— Nu voi explica nimic.

— Dumnezeu cu noi! strigă Ned Braynes. Sînt alături de dumneata și-ți jur credință în numele meu și-al lui Absalon.

— Voi face ca toți ceilalți — murmură Smith.

Se sculară în picioare și Fergus continuă:

— Domnilor, vă poruncesc să-ncălecați pe cai. Trebuie s-ajungem la țărm înainte de sfîrșitul nopții.

Șase cai erau pregătiți, așteptînd în apropiere de baraca parlagiului de vite sălbatice căci expediția fusese pusă la

cale cu mult înainte şi numai obstacolul neprevăzut, anunţat de Maudlin, stîrnise momentul de criză.

După cîteva minute, toată lumea era în şa, inclusiv Maudlin. O porniră în galop.

Noaptea încă nu se sfîrşise cînd ajunseră cu toţii în apropierea mării. Doar o linie ceva mai întunecată strălucea la orizont, detaşînd în depărtare, pe un fundal negru, siluetele înalte ale palmierilor. Zorile nu mai puteau întîrzia mult.

Locul de pe ţărm, unde se opriseră călăreţii, era cu totul pustiu. Caii fură legaţi de arbori şi micul grup ajunse pe ţărmul mării.

— Semnalul! spuse Fergus.

Waterfield duse la gură un corn şi scoase, la intervale regulate, trei note răguşite care se pierdură în depărtare.

În aceeaşi clipă, o lumină puternică străluci în larg, strălumînînd ici-colo crestele împodobite cu diamante ale valurilor. Totul dură o secundă. Abia aprinsă, lumina se stinse.

Cei şase deportaţi se culcară pe ţărm şi aşteptară.

CAPITOLUL XII

DOUĂZECI DE CHINTALE UMANE

În portul Sidney se afla un *bay-ship* care urma să plece în Anglia. Cei şase deportaţi, pe care i-am văzut adunaţi în pădurea Eagle-River, plănuiseră să pună mîna pe el.

Maudlin, expediată la Sidney să afle dacă prietenii din oraş izbutiseră să-şi procure o barcă şi arme, adusese două ştiri în loc de una. Barca era pregătită şi înarmată, dar în radă se găsea o corvetă britanică.

Corveta se apropiase de ţărm pentru a-şi reface echipajul care fusese decimat de corsarii francezi ce declaraseră Angliei, în ultimii ani ai imperiului, un război cumplit. Era corveta *Ceres*, cu optsprezece tunuri.

După cum am spus, amănuntele furnizate de Maudlin erau precise. În privința corvetei *Ceres*, informațiile se dovedirǎ a fi următoarele.

Locotenentul Naper, comandantul vasului, ceruse guvernatorului un număr de condamnați care-și ispășiseră pedeapsa și erau dispuși să plece în Anglia. În urma refuzului guvernatorului, refuz dealtfel prevăzut, locotenentul Naper se descurcă cum putu. Doi dintre ofițerii săi debarcară la Sidney și tratară cu inspectorul lucrărilor publice care avea reputația de-a fi un om foarte priceput în recrutări. Inspectorul primi o sumă grasă, și făgădui să procure treizeci de marinari vajnici.

Modul de înrolare avea să fie extrem de simplu. Cincișase „băieți" de-ai inspectorului urmau să-i îmbete seara pe viitorii marinari și să-i ducă, beți morți, pe plajă, la o jumătate de milă de Sidney; într-un loc stabilit. Trei sunete scoase dintr-un corn de vînătoare aveau să servească drept semnal corvetei, iar aceasta urma să coboare numaidecît șalupa la apă. Restul avea să meargă de la sine, cei treizeci de bandiți trezindu-se a doua zi ca marinari ai Majestății Sale.

Era o trădare! Să iei prin surprindere niște ticăloși recunoscuți și să-i silești să treacă drept oameni curajoși și cinstiți! . . Dar Londra este departe de Botany-Bay și nici cea mai grijulie mamă nu poate prevedea toate primejdiile care-i amenință copiii ei dragi.

De la plecarea din Eagle-River, Fergus O'Breane avea un aer tăcut și gînditor, în vreme ce tovarășii săi, dimpotrivă, se arătau foarte vorbăreți, discutînd uneori nespus de veseli. La o leghe de țărm, o luase pe Maudlin deoparte și discutase cu ea timp de cîteva minute.

După cum am relatat, la sosire, parlagiul dăduse semnalul. Lumina pe care o zăriseră în larg provenea de la *Ceres*.

— La ce distanță de țărm se află corveta? întrebă Fergus.

— La trei sau patru mile, domnule — răspunse Maudlin.

— Dar *bay-ship*-ul?

— E în port, ancorat la stăvilar.

— Așa că — spuse regele Lear — dacă punem mîna pe *bay-ship*, o să ne scufunde corveta.

Domnul Smith scoase un oftat prelung.

— La naiba! bodogăni Paulus Waterfield. Eu, sincer să fiu, nu prea am încredere în afacerea asta.

— Şi oamenii noştri — o mai întrebă Fergus pe Maudlin — unde sînt?

— La cinci sute de paşi de noi, în dreptul lui Cow-Hill.

— Avem o jumătate de oră înaintea noastră... eşti sigură, Maudlin, că aici e locul de întîlnire?

— Absolut sigură, domnule... şi dacă au răspuns la semnal, înseamnă că inspectorul nu şi-a putut respecta promisiunea.

Fergus rămase o clipă pe gînduri.

— Domnilor — spuse el apoi — *bay-ship*-ul este o navă prăpădită. Intre el şi corvetă nu putem şovăi.

Waterfield izbucni în rîs, Smith lăsă capul în jos, negrul Absalon îşi roti privirea, iar regele Lear făcu un gest de surpriză. Maudlin bătu din palme şi strigă bravo.

— Fii mai lămurit, O'Breane — spuse Randal îngrijorat.

— Şi gîndeşte-te — adăugă bătrînul Ned Braynes — că nu sîntem nişte cavaleri rătăcitori.

— Cartea sfîntă glăsuieşte: să nu te-nclini în faţa demonului deşertăciunii — murmură Smith.

— Cartea aia sfîntă a ta — ţipă Waterfield — nu spune ca atunci cînd cinci băieţi cu scaun la cap au de-a face c-un smintit să-l lase baltă şi să se-ntoarcă la ei acasă?

— Părerea mea-i că trebuie să punem mîna pe corveta *Ceres* — replică rece Fergus — în loc să ne îmbarcăm pe *bay-ship*, unde vom fi totdeauna la discreţia primului venit... Te rog, Randal, du-te la Cow-Hill şi adu-i numaidecît pe oamenii noştri.

Randal se supuse, fără să scoată o vorbă.

— Eu mă-ntorc la vitele mele — spuse Waterfield sculîndu-se în picioare.

— N-ai decît, domnule... Cînd vom ajunge pe corvetă vom avea optsprezece tunuri şi marea va fi a noastră.

— S-au văzut piraţi care au strîns milioane de lire! suspină domnul Smith căruia îi lăsa gura apă. Dar e-o meserie păcătoasă.

Waterfield se aşeză la loc şi deveni atent.

— Merită să rişti a fi ucis pentru cîteva milioane de lire — continuă regele Lear după o clipă de tăcere — dar

trebuie să ai noroc. Părerea mea-i că totul ne stă de-a curmezișul. Corveta are nevoie de-un echipaj format din două sute cincizeci de oameni. Cere treizeci, deci mai sînt acolo încă două sute douăzeci...

— Dacă ar fi fost pustie — reluă Fergus — nu m-ar fi interesat, căci n-am fi știut s-o manevrăm...

— Ai deci iscoade la bord?

— Da — răspunse Fergus, fără șovăială.

Bătrînul Ned îl privi nedumerit...

— În definitiv, s-ar putea — murmură el în cele din urmă — și-apoi, de-acuma sînt prea bătrîn să mă mai îmbogățesc pe alte căi decît prin piraterie... Sînt gata să te urmez oriunde, domnule O'Breane.

Dunga albă care tăia orizontul purcese să capete o nuanță trandafirie, dar lumina zilei încă nu se arăta.

Barca în care se aflau conjurații sosi curînd, sub conducerea lui Randal Graham. Erau în număr de douăzeci și opt.

— Regele Lear e-un om prudent — spuse parlagiul. Și eu aș vrea să mă alătur, dar...

— Nu sînt de acord — îl întrerupse sever Fergus — să discut cu dumneata. Fără dar... Cei ce sînt alături de mine trebuie să se supună, atîta tot.

— Bine! Bine! Domnule — bodogăni Paulus nemulțumit de faptul că se punea atît de puțin preț pe ajutorul lui. Eu nu mă dezic niciodată și, deoarece tot am făcut atîtea sacrificii să ajung pînă aici, mă voi supune.

Cei douăzeci și opt de conjurați săriră pe plajă. Cei mai mulți erau bărbați înalți, viguroși, dîrji. Printre ei se aflau și simpli condamnați, dar majoritatea era formată din bandiți înrăiți, intratabili, pe care o primă pedeapsă nu-i adusese pe calea cea bună.

Bătrînul Ned, Paulus și Smith Metodistul intrară numaidecît în vorbă cu ei. Noaptea era încă dominată de beznă și totuși, într-o clipă, se recunoscură de-o parte și de alta.

— Bună, Tom! Bună, Samuel! Bună, Toby, băiețașilor — țipă regele Lear. Așa băieți, la naiba, mai zic și eu.

Fergus îl luase deoparte pe Randal Graham.

— Îi cunoști pe oamenii aceștia? întrebă el.

— Aproape pe toți — răspunse Graham, dar să fiu al naibii dacă-ți înțeleg fantezia.

— Se poate conta pe ei?

— Depinde ... dacă plimbarea le suride ...
— Răspunde, Randal! îl întrerupse grav Fergus. — Mizăm totul pe-o singură carte ... Sînt curajoşi?
— Asta da ... Curajoşi ca diavolul, O'Breane ... şi ascultători pe măsură.
— Spune-le să se orînduiască în cerc — zise Fergus. N-avem timp ... Am impresia că se aude zgomot de vîsle
Randal se supuse şi Fergus se află curînd în mijlocul celor douăzeci şi opt de bandiţi.
— Gentlemeni — spuse el — aveţi aproximativ cinci minute de gîndire. Iată despre ce-i vorba. Şalupa navei de război ancorată în rada portului va fi aici peste cîteva minute. Vine să ia la bord treizeci de oameni care urmează să-i fie livraţi chiar în acest loc, treizeci de oameni năuciţi de băutură care vor fi îmbarcaţi ca nişte saci sau ca nişte poloboace ... Nu sînteţi decît douăzeci şi opt, dar negrul nostru şi domnul Waterfield vor completa numărul ... Sînteţi de acord să ajungeţi în felul acesta pe corvetă?
— Afurisită idee! mormăi parlagiul.
— În ce scop? întrebară alţi doi-trei.
— Ah! Ah! spuse regele Lear. Înţeleg, e nostim!
— Ca să evitaţi oboseala urcatului la bord — răspunse Fergus — ca să ajungeţi, dintr-odată şi fără împotrivire, pe puntea unui vas frumos, ale cărui optsprezece tunuri vă vor întoarce atunci spatele.
Waterfield îşi plesni fruntea.
— Pe legea mea! strigă el. Cred că acum pricep şi eu ... Haideţi, curajoşilor! De trei ori ura pentru comandentul nostru! Iată o lovitură care merită osteneala!
Fergus curmă entuziasmul subit al parlagiului, entuziasm care nu mai avea nevoie să fie stimulat. Cîteva cuvinte fură deajuns ca să explice planul, a cărui notă de îndrăzneală avea darul să-i seducă pe ciudaţii săi soldaţi. Regele Lear îşi dădu şi el cu părerea, aprobînd fără rezerve, iar domnul Smith insinuă că, odată ajunşi pe corvetă, s-ar putea împăca cu cerul ducînd făclia adevărului în ţinuturile sălbatice.
Toată lumea se învoi.
La porunca lui Fergus, cei douăzeci şi opt, împreună cu Waterfield şi negrul Absalon se întinseră pe nisip, în

dezordine, după ce avuseseră grijă să-și ascundă armele sub haine.

Fergus, Randal, regele Lear și Smith își ascunseră de asemenea armele, dar rămaseră în picioare. Maudlin stătea pe o stîncă.

Acum se auzea perfect zgomotul vîslelor șalupei care nu mai era decît la vreo sută de brațe.

— Nu mișcați! spuse Fergus cu glas înăbușit. Se află în joc viața noastră, a tuturor! Aici, în șalupă, pe vas, trebuie să fiți beți morți, să dormiți...

— Fiecare din noi — interveni parlagiul — a avut prilejul să joace rolul ăsta de mai multe ori de-adevăratelea... Fii liniștit, domnule comandant!

— Hei! strigă cineva din șalupă.

— Hei-hei! răspunse regele Lear.

— Cine sînteți?

— Lua-m-ar naiba, dar voi cine sînteți?

— Locotenentul de pe corveta *Ceres*.

— Noi — continuă bătrînul Ned — sîntem patru buni englezi și regina Mab, nevastă-mea, toți oamenii domnului Cunning, inspectorul, care transmite complimente locotenentului Naper.

— Și mai departe?

— Îi trimite ceea ce știți prea bine, domnule locotenent.

Șalupa se afla doar la cîțiva metri de coastă. O ultimă și viguroasă lovitură de vîslă o făcu să ajungă la mal. După cîteva clipe, o barcă acostă la rîndul ei. Locotenentul, un subofițer și cinci-șase marinari săriră pe prundiș.

— Nu credeam să mai veniți în noaptea asta — spuse tînărul ofițer.

— E-adevărat c-am întîrziat — replică Ned, care, dată fiind vîrsta lui, deținea rolul de om de încredere al inspectorului. Dar, vedeți dumneavoastră, copiii ăștia curajoși țin zdravăn la băutură, domnule locotenent. A fost nevoie de șase ceasuri ca să-i aducem în starea în care se află.

— Cîți sînt?

— Douăzeci de chintale, domnule, presupunînd că fiecare din ei cîntărește șaptezeci și cinci de kilograme.

— Doamne Dumnezeule, că beți mai sînt! strigă în clipa aceea admirativ subofițerul care-i examinase îndea-

proape. Domnule Jones — adăugă el adresîndu-se locotenentului — sînt nişte flăcăi grozavi, pe cinstea mea!

Tînărul ofiţer arboră un aer important.

— Domnul Cunning — spuse el — n-ar fi cutezat să înşele pe-un ofiţer al regelui... Îmbarcarea!

Subofiţerul îl luă numaidecît pe Waterfield de umeri, în timp ce doi marinari îl apucară fiecare de cîte un picior.

— Unu! numără locotenentul.

Waterfield căzu greoi pe fundul şalupei.

— Daţi-mi să beau! bolborosi el cu limba împleticită.

Marinarii izbucniră în rîs.

— Doi! Trei, patru, cinci! numără locotenentul, pe măsură ce cîte unul din deportaţi se prăbuşea în şalupă, azvîrlit ca un balot de marfă. Grăbeşte-te, Sam, băiatule, se face ziuă... Şase, şapte, opt...

— Au pus de toate soiurile — spuse subofiţerul — pînă şi-un harap!

Absalon bodogăni cîteva cuvinte nedesluşite şi se prăvăli peste crivacele bărcii.

— Nouă, zece, unsprezece, continuă locotenentul, doisprezece... Domnule, spre că veţi veni cu noi la bord. Locotenentul Naper va fi încîntat să vă vadă.

— Fireşte, domnule, fireşte — răspunse Ned — locotenentul este o persoană foarte amabilă, iar dumneavoastră sînteţi un tînăr ofiţer deosebit de galant... Vă voi urma împreună cu cei trei camarazi ai mei şi soţia mea care abia aşteaptă să vadă o navă a regelui.

— Drace! murmură Sam. Caraghioşii ăia patru, mai treacă-meargă, dar ce-o să facem cu dama?

Locotenentul îi făcu semn să-şi ţină gura şi-şi continuă numărătoarea pînă la ultimul om.

— Sam — spuse el — dă mîna doamnei... Domnilor, urcaţi, vă rog. Va fi un drum în plus, Sam, atîta tot — adăugă el, adresîndu-se subofiţerului. O să-i păstrăm pe cei patru ticăloşi şi-o vom trimite înapoi pe femeie.

Sam îi oferi mîna doamnei Maudlin Wolf care luă loc în a doua barcă, unde se şi aflau instalaţi cei patru pretinşi slujitori ai inspectorului. Cele două ambarcaţiuni o porniră numaidecît în larg.

În tot timpul transportului, locotenentul îi examină îndeaproape pe cei patru oaspeţi ai săi. Se părea că în special Fergus îi atrăsese atenţia.

— Frumosul ăsta singur face cît cele treizeci de brute la un loc — spuse el în șoaptă adresîndu-i-se lui Sam. Cu siguranță că regele va avea nevoie de el.

Zorile începură să apară. Corveta își desena silueta neagră și subțire pe cerul trandafiriu. Carena ei se împletea cu azurul întunecat al mării, pe care aurora, nehotărîtă și voalată, nu-și așternuse încă reflexele.

La bord totul era învăluit de calm și tăcere, și abia cînd cele două ambarcațiuni intrară în apele corvetei se auzi o voce din gabie care rostí:

— Cine-i acolo?

În clipa următoare, macaralele intrară în acțiune. Cele douăzeci de chintale de umane fură ridicate treptat și azvîrlite pe punte, unde rămaseră întinse, inerte și aparent incapabile să facă vreo mișcare. Apoi veni rîndul celor patru emisari ai domnului Cunning, urmați imediat de regina Mab. Ascensiunea acesteia din urmă constitui un pretext de amuzament pentru marinarii de pe *Ceres*. Micuța femeie se legăna îndelung, aruncată dintr-un colț într-altul ca o minge și se ridică în sfîrșit pe jumătate moartă de spaimă.

Secundul, un bătrîn lup de mare, bondoc, cu-o înfățișare aspră și respingătoare, scoase capul afară și întrebă:

— Gata treaba?

— Da, domnule locotenent — răspunse ofițerul.

Secundul urcă repede pe punte și ceru să i se aducă un felinar, ca să-i examineze pe noii veniți. În timpul inspecției, izbea din cînd în cînd cu piciorul pe cîte un pretins bețiv, făgăduind tuturor, sub jurămînt, că nu vor bea decît apă în tot timpul croazierei.

— Și cu ăștia ce-i? întrebă el arătînd spre Fergus și însoțitorii săi.

— Noi — răspunse regele Lear — sîntem oamenii căror le datorați o sută de lire.

— Bine! Bine! mormăi secundul. De ce mi i-ai cărat aici pe caraghioșii ăștia, domnule Jones?

În loc să răspundă, ofițerul se apropie de el și-i șopti ceva la ureche.

— Aha! Aha!... făcu secundul. Ei! Ei!... Ah! Drace!... Du-te și cheamă-l pe comandant, domnule Jones.

Pe punte se aflau vreo patruzeci de marinari ocupați cu diverse treburi, cei mai mulți dintre ei neînarmați. Se

făcuse ziuă de-a binelea. Bătrînul Ned atinse brațul lui Fergus.

— Ei? spuse el.

Fergus nu răspunse. Era livid. Buzele îi tremurau ușor.

— Ei — spuse la rîndul său Randal — vrei s-aștepți pînă ce vor veni toți pe punte?...

Fergus nu răspunse nici de data aceasta. În sufletul său se petrecea un lucru straniu. Îi era teamă? Nu. Și Cesar trebuie să fi șovăit înainte de-a trece Rubiconul.

Fergus simțea o greutate pe inimă. El, atît de înflăcărat mai înainte, se simțea amorțit și înghețat. O mînă de fier îi apăsa conștiința. Semnalul pe care trebuia să-l dea însemna moartea unui om. Fergus șovăia.

Fergus șovăia, nu pentru că, în momentul acela suprem, acțiunea lui îi apărea mai gigantică și mai nebunească decît în ceasurile cînd, în tăcere, cîntărea de la distanță șansele de reușită și primejdiile; nu pentru că, după această primă luptă inegală și temerară, trebuia să angajeze alte lupte, și mai inegale și mai temerare. Era o situație bine stabilită, un gînd cu care se împăcase. Cunoștea pericolele; măsurase obstacolele, iar ochiul său pătrunzător nu se putea înșela. Se avînta în luptă, înarmat cu-o voință fermă, inflexibilă. Pentru el, nu era posibilă nici o surpriză.

Dar trebuia să atace un om prin surprindere să ucidă înainte de-a fi lansat provocarea. Brațul îi devenise de plumb. Așa îi era firea.

Randal care, desigur, nu putea înțelege aceste probleme de conștiință, îi strînse brațul cu putere.

— O'Breane, ți-e teamă? întrebă el.

— Nu — răspunse Fergus căutînd în sfîrșit sub haină mînerul unui pistol. Mi-e rușine.

În momentul acela, ofițerii de pe corvetă urcară cu toții pe punte și se îndreptară spre grupul format de Fergus și cei trei tovarăși ai săi.

— Duceți-i jos pe oamenii ăștia — spuse locotenentul Naper după ce-i examină. Cu ajutorul biciului, vom scoate din ei niște excelenți marinari.

Lui Fergus sîngele îi reveni numaidecît în obraji. Se îndreptă și-și încărcă pistolul. Acum era vorba de-o luptă cinstită, dreaptă.

— Stai pe loc, dacă vrei să rămîi în viață! spuse adre-

sîndu-se secundului care se îndreptă spre el, pentru a executa ordinul lui Naper.

Lumina încă nesigură a zilei nu-i îngădui secundului să vadă că Fergus era înarmat. Continuă să înainteze spre el, cu sabia scoasă din teacă.

— *Ah!* strigă Fergus bucuros, ca și cum camarazii lui i-ar fi putut înțelege gîndul. Au întotdeauna destulă perfidie și lașitate ca să-și motiveze atacul și să te facă să-ți regreți mila... Care pe care, englezule!

Secundul de pe corveta Ceres căzu cu fruntea zdrobită de un glonte.

Dar văzuse gestul lui Fergus și avusese timp să lovească. O linie roșie, lungă și adîncă apăru pe fruntea lui O'Breane, de la sprincene pînă la rădăcina părului, împroșcîndu-i obrazul cu sînge.

Un strigăt formidabil răspunse detunăturii pistolului. Era semnalul de atac. Cele douăzeci de chintale umane săriră ca din pușcă, năpustindu-se asupra echipajului. Toți erau cuprinși de un avînt furibund, irezistibil, contagios.

Nu se mai putea deslușí nimic pe punte.

Un vînt de moarte și mînie se dezlănțuise. Smith ucidea, ucidea, ucidea și cînta psalmi; regele Lear se bătea ca un diavol, declamînd fragmente din Shakespeare, iar negrul, ai cărui ochi scăpărau ca pupilele unui șacal, se arunca, gîfuia, în dreapta și-n stînga.

Influențată de atmosferă, Maudlin Wolf se agita în locul unde fusese azvîrlită, gesticula, cuprinsă deopotrivă de groază și de elanuri războinice. Tremura din toate mădularele, rîdea de emoție și abia se stăpînea să nu se avînte în luptă. În sfîrșit, apucă un cuțit uitat în preajma ei, răsuci în mînă arma prea grea și dispăru în norul de fum care-i învăluia pe combatanți.

CAPITOLUL XIII

ÎNJURĂTURI ASORTATE

Punînd la socoteală și ofițerii, numărul marinarilor englezi atacați pe puntea corvetei *Ceres* era aproape dublu față de cel al atacanților; dar cel puțin jumătate din ei

erau neînarmați. Totuși, după ce depășiră momentul de buimăceală, se apărară cu strășnicie.

Locotenentul Naper, care urcase cu intenția de-a da ordinul de plecare, avea în mînă un *speaking-trumpet*, ceva în genul unui portavoce. Lansă comanda:

— Toți oamenii pe punte!

Dar chiar acest ordin dădu de veste atacanților care în acel moment erau stăpîni pe situație. Rupseră cordonul format de marinari și reușiră să le stăvilească drumul spre cabine.

Din clipa aceea pentru englezi nu mai exista nici o speranță de ajutor, fiind siliți să se retragă spre extremitățile punții, în dreptul mizenei.

— Predați-vă! strigă Fergus al cărui calm extraordinar contrasta enorm cu frenezia camarazilor săi.

Englezii răspunseră cu blesteme. Fergus strigă:

— Înainte!

Și se avîntă cel dintîi. Încăierarea începu din nou, dar acum nu mai era atît de furibundă ca în prima parte. Cele două tabere își isprăviseră munițiile. Lupta se dădea corp la corp, în tăcere. Singurul zgomot care se mai făcea auzit pe punte era scrîșnetul săbiilor și țipetele stridente ale doamnei Maudlin Wolf care, obosită și cu respirația tăiată, îi îndemna necontenit pe luptători.

Avantajul continua să fie de partea atacanților. Curind, locotenentul Naper căzu, rănit mortal de Fergus. Englezii rămași pe poziții depuseră numaidecît armele.

Se petrecu atunci o scenă ciudată și grotescă, o farsă ridicolă. Un marinar englez, care nu se putuse alătura la timp grosului camarazilor săi, și se afla dincolo de cordonul învingătorilor, gonea nebunește pe punte, ajutat de lungimea neobișnuită a picioarelor sale slăbănoage. Negrul Absalon se ținea după el, fugind cel puțin tot atît de iute și amenințîndu-l cu același cuțit pe care-l folosise la despicarea cangurului. Dar asta nu era tot. Maudlin Wolf alerga cu părul în vînt, ațițîndu-l pe negru cu vorba și gestul.

Cele trei personaje erau atît de preocupate, primul să fugă, celelalte două să se țină după el, încît nu-și dădeau seama că ostilitățile încetaseră. Alergau, alergau, negrul amenințînd cu cuțitul, regina Mab zbierînd tot timpul, iar marinarul executînd o mulțime de șiretlicuri, pentru a se feri de îndîrjiții săi urmăritori.

În timp ce fugea, marinarul se văicărea, oprindu-se din cînd în cînd ca să-și recapete răsuflarea și să poată răcni:

— Sînt de-al vostru, trăsni-m-ar Dumnezeu, negru imbecil, simpaticule. Sînt... sînt, întreit blestem! Omul *Familiei*, tîrîtură afurisită!... Ascultă maimuțoiule, lua-te-ar dracu!

— Curaj, Absalon! curaj țipa Maudlin frîntă de oboseală.

— Mii de trăsnete! continua marinarul care simțea răsuflarea negrului în ceafă. Vă repet că sînt din *Familie*, nenorociților!... Maimuțoiule, animal fără minte, prietene, n-o asculta pe putoarea asta afurisită, care, fără îndoială, trebuie să fie o doamnă distinsă în clipele ei bune... Oh!... oh!... Trăsni-m-ar Dumnezeu!... Nu mai pot... oh! oh!

— Nu ne mai scapă! Nu ne mai scapă! strigă Maudlin.

Marinarul mai făcu cîțiva pași și căzu lat, îngînînd prea cucernic:

— Facă Dumnezeu ce-o vrea cu sufletul meu, fir-ar să fie!... că-s un om mort, fir-aș al naibii!

Venind în viteză, negrul se împiedică de picioarele lungi ale marinarului și căzu cîțiva pași mai încolo. Maudlin se prăbuși pe locul unde se afla, strigînd „victorie".

Din fericire pentru el, bravul Paddy O'Chrane căzuse în apropiere de Randal Graham care-l recunoscu numaidecît după invocația pioasă adresată cerului în clipa morții. Randal îl apără pe negrul care se ridicase furios și nu voia să-i dea drumul.

Paddy gîfîia și turuia mii de blesteme nemaiauzite, cu-o voce plîngăreață și leșinată.

— Mulțumesc, domnule... Al naibii să fiu dacă mai știu cum vă cheamă! spuse el apoi adresîndu-i lui Randal o privire de recunoștință. Erau atîția ticăloși pe *Cumberland*, fir-ar să fie!... Dar mi-amintesc foarte bine că v-am văzut acolo mutra palidă, lua-m-ar dracu pe veci! Ochii dumneavoastră fără sprîncene, diavolul să ne-nhațe!... În special pe negrul ăsta ras în cap și pe ciuma asta cît un limbric!... și părul dumneavoastră stacojiu, domnule. Îmi amintesc de toate astea, trăsni-m-ar Dumnezeu!

Randal se întoarsese spre Fergus.

— Oh! oh! șopti Paddy, recunoscîndu-l pe acesta din urmă. Uite-l pe bolnavul din cabină, să fiu îngropat de viu împreună cu maimuțoiul și ciuma, dacă nu-i el!... Celălalt era vecinul lui din stînga, ghearele Satanei!... Un nemernic îndîrjit pe care l-am văzut înghițind cincizeci de lovituri de curea fără să crîcnească... Mii de trăsnete! Uite-l cum calcă în picioare drapelul Angliei! Ah! Nerușinații, ce inimi nobile au!

Într-adevăr, Fergus tăiase funia care înălța pavilionul în vîrful catargului și stindardul Angliei căzu la picioarele sale. În acea clipă, a primului triumf, era calm și relaxat.

Puse piciorul pe ecusonul sfîșiat în bucăți al Regatului-Unit, aruncă, în depărtare, în gol, o privire neîndurătoare de sfidare și murmură cuvinte care nu ajungeau pînă la urechile camarazilor săi.

Apoi, tăind cu cuțitul bucata în care harpa de aur a Irlandei se înălța pe un cîmp de azur, o strînse la piept și muie restul în sînge, mînjind cu roșu aproape întregul drapel.

După aceea, înălță el însuși în vîrful catargului stindardul cel nou în uralele frenetice ale învingătorilor.

Se luminase de ziuă și puntea, plină de cadavre, își dezvăluia ororile în razele puternice ale răsăritului de soare. Deportații, aproape toți răniți, nu pierduseră decît un om, compensînd această unică pierdere prin recuperarea lunganului Paddy O'Chrane.

Vreo treizeci de marinari englezi erau legați fedeleș pe puntea din față.

Cu tot succesul obținut, învingătorii nu aveau motive să se simtă liniștiți. Erau într-adevăr stăpînii punții, dar sub ei, în pîntecele corăbiei, se aflau o sută cincizeci de oameni, o sută cincizeci de inamici în plină putere, mai bine înarmați decît ei.

Bineînțeles, operația era abia la început.

Fergus își chemă toți oamenii în jurul marelui catarg și ținu cu ei un fel de consiliu. Părerile erau unanime asupra unui punct, și anume că trebuiau să pună mîna pe corvetă. Dar cum? Aici oratorii se arătară mult mai puțin expliciți. Paulus spuse că nu trebuiau decît să deschidă tambuchiul și să-și facă datoria. Smith recită un text din cartea lui Iov, iar Randal propuse ca oamenii

din cală să fie amenințați cu sabordarea vasului din exterior.

— Iar ei — spuse bătrînul Ned — ne vor amenința cu incendierea buncărului cu praf de pușcă ... Sîntem cu mîinile legate ... Dar căpitanul nostru — se înclină în fața lui. Fergus, — susținea, dacă nu mă înșală memoria, că are niște oameni de nădejde pe *Ceres*.

— Adevărat — spuse Waterfield.

Fergus se înroși, dar consiliul nu avu timp să observe.

— Mii de trăsnete! țipă Paddy. Gentlemanul avea dreptate, trăsni-ne-ar Dumnezeu, să pretindă acest lucru, nenorociților, sau mai degrabă onorabili și buni camarazi ... căci sînteți niște buni camarazi, cred, în afară de negrul ăla chilug și marțafoaica aia cît un degetar ... Îmi dați voie să vorbesc?

Fergus făcu un semn afirmativ.

— Ei bine! Văgăuna iadului! iată care-i situația — continuă marinarul cel lung cît o zi de post gesticulînd anapoda. Eu sînt Paddy O'Chrane, trebuie s-o știți chiar dacă m-ar stringe de gît muierea lui Satan ... Paddy O'Chrane din Tipperary, Irlanda, de cealaltă parte a canalului, v-o jur pe partea mea din rai, coarnele diavolului! ... Aș fi putut ușor să mă înrolez în garda călare, cu înălțimea mea de peste șase picioare, fără pingele ... Dar mi-a plăcut mai mult să trăiesc ca un bun creștin, decît să mă-ngraș din mîncarea regelui ca un trîntor.

— Unde vrea s-ajungă caraghiosul ăsta? bodogăni regele Lear.

— Tu ești un caraghios, bătrîne Ned, ciumat de netămăduit! continuă Paddy imperturbabil. Te cunosc bine, hodorog în plină putere ... Acum trei ani, ți-am dat douăzeci și cinci de lovituri de curea pe puntea *Cumberlandului*, trăsni-ne-ar Dumnezeu, care se afla în rada portului Veymouth, și de unde am fost suit pe această corvetă infectă, mii de trăsnete!

— Pricтене, n-ai putea să-ncetezi cu blestemele? întrebă pe un ton blînd Smith. Cartea sfîntă glăsuiește ...

— Care carte? Frînge-mi-s-ar oasele! ... Mi se pare că am cerut îngăduința de-a vorbi ...

— Apropie-te! îl întrerupse Fergus.

Cercul se deschise și marinarul fu introdus în mijlocul grupului. Această cinste îl măguli vădit, căci se îndreptă

de șale și-și luă o mutră făloasă și nevinovată totodată, care se potrivea de minune cu moaca lui de om cumsecade.

— Încearcă să răspunzi scurt — îi spuse Fergus. Mai sînt pe această corabie marinari, ca dumneata, înrolați cu forța?

— În ce privește un răspuns scurt, mii de trăsnete încep Paddy. Da bănuiesc...

Fergus bătu din picior. Paddy O'Chrane își întoarse privirea spre el, și-și pierdu ca prin farmec siguranța de sine.

— Oh! Stimate domn — bolborosi el — mă voi strădui să răspund cît mai scurt Înălțimii Voastre... Fulgerele cerului! N-am văzut niciodată o asemenea privire... Există pe corvetă patru oameni, *împinși* ca și mine pe *Cumberland*... Nu-i mare lucru... dar cunosc vreo cincizeci de inși care ar dansa de bucurie în jurul drapelului vostru... Și apoi — adăugă el repede, întorcîndu-se spre locul unde erau legați englezii, — nu-i nevoie să cauți prea departe ca să găsești... Uite! Dumnezeu să ne pedepsească pe toți... în afară de Înălțimea Voastră... de pildă, Sam, șeful echipajului, pe care vi-l înfățișez ca pe cel mai blînd dintre toți necredincioșii, sau Gibby... și Blunt-Ciungul... Stați o clipă!

Paddy smulse în grabă din mîinile parlagiului toporul care-i slujise în luptă și se îndreptă cu pași mari spre intrarea în cală... Pe drum, ridică de jos portavocele nefericitului locotenent Naper.

Deportații își închipuiră că avea de gînd să deschidă tambuchiul și se repeziră să-l împiedice, dar Fergus îi opri.

— Lăsați-l în pace, — spuse el.

Căpătase suficientă influență asupra oamenilor pentru ca acest ordin să fie executat fără murmur.

— Da, da, pe Lucifer și tingirea lui, lăsați-mă — repetă Paddy izbind cu toporul în tambuchiu — o să vedeți voi!

Mai izbi o dată, apoi din nou. Capacul zbură în țăndări, și Paddy introduse în spărtură portavocele și, ca să-l poată manevra în voie, se lăsă în genunchi.

— Am să le vorbesc frumos, Înălțimea Voastră, acestor gentlemeni — spuse el făcînd cu ochiul — prăji-ne-ar dracu pe toți!

Duse portavocele la gură și răcni din toate puterile:

— Ne-au masacrat pe toți, pînă la ultimul, aicea sus, să urc pe eșafod dacă vă mint! Ticăloșii ăștia turbați, oameni de treabă, așa să ne trăsnească Dumnezeu! Ce naiba! Au pus stăpînire pe punte ... Mii de trăsnete! Cum vă-nchipuiți c-o să puteți înfrunta două sute de bandiți, din care cel mai mărunt e c-un cap mai înalt decît mine!

Aceste cuvinte fură rostite pe un ton atît de înspăimîntător, și firesc totodată, încît regele Lear aplaudă instinctiv, în timp ce ceilalți izbucniră în rîs.

Paddy lăsă portavocele la o parte.

— Liniște! mormăi! el supărat. Dacă nu sînteți la fel de deșălați ca mine, mii de trăsnete! Sînteți în schimb mai buhăiți, alege-s-ar praful de noi! Oricum, poanta e bună și cred c-o să ajung cel puțin șef secund ...

— Pe garanția mea! strigă bătrînul Ned.

Paddy duse din nou portavocele la gură:

— Cei două sute de bandiți au de gînd să dea foc corăbiei, dacă nu vă predați imediat, băgați-vă bine mințile în cap, pentru numele lui Belzebuth! ... Și-or să se țină de cuvînt, căci sînt niște bravi gentlemeni care nu știu să mintă ... Luați portavocele pe care l-am lustruit eu însumi alaltăieri ... Se află în cabina locotenentului Naper ... Sărmanul locotenent, i-au despicat capul pînă la bărbie, fir-ar să fie! Luați portavocele, deschideți un sabord și strigați: Îndurare, Dumnezeu să ne pedepsească!

Paddy tăcu. Aproape numaidecît se deschise un sabord și portavocele răsună.

— Cei de sus sînt francezi? întrebă cineva din cală.

— Pe dracu! replică Paddy. Sînt pirați de mare, ca tine și ca mine, fir-ar să fie! ... Două sute de flăcăi ca niște zdrahoni afurisiți ... Sînt în stare să ne facă harcea-parcea, pe toți cîți sîntem aici.

— Ni se garantează viața? întrebă vocea de jos.

— Dacă vă grăbiți, fir-ari blestemați cu toții, veți fi tratați ca niște prieteni ... de nu, s-a zis cu voi!

— Ne predăm. Deschide tambuchiul — spuse vocea.

Paddy vru să se ridice. Dar Fergus îl opri.

Deși era firesc să gîndești că nefericiții blocați în cală, lipsiți de-o căpetenie care să-i îndemne la apărare, se credeau în fața unei forțe superioare și victorioase și nu cereau decît să se predea, totuși numărul atacanților, în realitate neînsemnat, cerea o prudență maximă.

— Anunță-i — spuse Fergus — că douăzeci de flinte sînt ațintite asupra lor și trebuie să iasă fără arme, doi cîte doi. Pune-le în vedere că la cel mai mic semn de rezistență vom arunca grenade în cală.

Paddy repetă docil ordinul, punctîndu-l cu o serie, fericit aleasă, din blestemele lui preferate.

Cu cuțitele în mînă, deportații se rînduiră în jurul scării care ducea spre cală, fără a se apropia prea mult, pentru ca marinarii să nu-și poată da seama de numărul lor neînsemnat și să vadă ce fel de arme au.

Primii doi englezi își făcură apariția și fură legați cît ai clipi.

— Următorii doi! strigă Paddy în portavoce.

Alți doi marinari se prezentară la apel, suportînd același tratament.

Oamenii ieșeau îngroziți. Erau întîmpinați cu amenințarea: „Gura!" și nu se puteau împotrivi văzînd în pieptul lor vîrful ascuțit al cuțitului. Nici unul nu scoase vreun strigăt.

Cînd ultimele perechi fură legate ca și celelalte, pe puntea corvetei *Ceres* se aflau o sută optzeci de marinari englezi, păziți de treizeci de proscriși. Cei mai mulți dintre aceștia fuseseră în ajun valeții vreunul scelerat reabilitat prin banii cîștigați prin muncă sau fără. Era ciudat să vezi mutrele vrednice de milă și deznădăjduite ale unor oameni învinși printr-un șiretlic grosolan și de-o simplitate aproape copilărească. Își numărau încuiadți învingătorii, căutau zadarnic flintele, teribilele grenade și-și vărsau năduful blestemîndu-l pe Paddy O'Chrane.

În tot timpul desfășurării „spectacolului", Fergus stătuse deoparte. Înflăcărarea lui se stinsese. Rolul pe care l-ar fi putut juca nu mai era pe măsura lui. După ce prizonierii fură strînși laolaltă, pe punte, făcu înconjurul navei și apoi se așeză în dreptul marelui catarg.

— Nu mai aparținem nici unei țări — spuse el arătînd cu degetul spre pavilionul încă umed care flutura în bătaia vîntului. Acest drapel reprezintă un semnal de război împotriva tuturor... Ne vom bate pentru aur, deoarece aurul are să vă ofere satisfacții, iar mie arme pentru o altă bătălie... Făgăduiesc tuturor celor ce vor rămîne alături de mine, bogăția sau moartea... Englezilor, există careva printre voi dornic să ne împărtășească soarta?

În rîndurile prizonierilor se iscă un freamăt.

— Da, mii de trăsnete! Există — vru să înceapă Paddy — să mă frigă la foc mic, dacă ticăloşii ăştia lacomi...

— Tăcere! îl întrerupse Fergus. Dezlegaţi-i...

Porunca fu îndeplinită. Prizonierii se ridicară, avînd doar miinile legate la spate.

— Aveţi de ales — reluă Fergus — între o viaţă liberă, sub un şef numit de voi şi sclavia sub care aţi gemut pînă ieri. Aveţi de ales între bogăţie şi sărăcie... Cei ce vor să aibă soarta noastră, să facă un pas înainte...

O clipă, marinarii şovăiră. Sam, şeful de echipaj, ieşi primul din flanc. Alţii îi urmară. După un minut, jumătate din prizonieri făcură la fel.

— Pregătiţi şalupa şi barca — spuse Fergus.

Vreo şaizeci pînă la optzeci de marinari fură înghesuiţi în ele, cu un număr suficient de vîslaşi. Totul se petrecu în grabă şi linişte. Cei care plecau se grăbeau să isprăvească odată, cei care rămîneau nu-şi puteau învinge un sentiment de ruşine.

Şalupa şi barca se îndreptară spre Cow-Hill.

Cînd cele două ambarcaţiuni se întoarseră, la bordul lui *Ceres* nu mai existau prizonieri. Toate miinile erau libere şi munceau. Şeful de echipaj Sam, fostul şef, ţinea în mînă portavocele şi comanda, ca un bătrîn marinar, manevrele necesare.

Soarele se afla încă foarte jos la orizont cînd corveta, cu toate pînzele sus, se înclină graţios sub adierea brizei. Marinarii debarcaţi avuseseră timp să ajungă la Sidney şi să răspîndească vestea păţaniei lor ciudate. O mulţime imensă se îmbulzea pe chei.

În clipa cînd *Ceres*, prinzînd vîntul, îşi săltă nehotărîtă prova subţire şi lungă — întocmai ca o iapă năzdrăvană care, neştiind încotro s-o apuce, adulmecă în dreapta, în stînga, înainte, pentru a se avînta apoi să mănînce pămîntul — întregul echipaj, cu excepţia tunarilor, se adună la picioarele catargului artimon.

Oamenii din Sidney izbutiră să desluşească silueta unui bărbat impunător care saluta agitîndu-şi pălăria spre stindardul roşu fluturat de vînt. Toţi marinarii, la rîndul lor, se descoperiră şi ei. Ecoul muribund al unui triplu

ura ajunse pînă la urechile locuitorilor din Sidney, urmat de-o răsunătoare salvă de artilerie.

Seara, de la înălțimea South-Headului, se zărea la orizont un punct albicios asemănător unui clăbuc de spumă.

Soldații postului South-Head spuneau că era corveta *Ceres*.

CAPITOLUL XIV

PE MARE

Se împlinea un an de zile de cînd o navă misterioasă cutreiera mările Indiilor. Nici un crucişător nu reuşise să se apropie destul de mult de ea încît s-o poată identifica. Naviga sub toate pavilioanele. Uneori, se zărea din depărtare, fluturînd, în vîrful catargului său, pînza de in imaculată a drapelului regilor Franței, alteori, yachtul regal înfățișa cele șaisprezece colțuri ale celor două cruci, roșie și albă, de pe stindardul Angliei; în sfîrșit, alteori, apăreau cele trei culori olandeze, dublul ecuson alăturat al Spaniei sau stelele argintii ale Statelor Unite ale Americii.

Un mic bric din Ile-de-France, care se aflase în apele sale în timpul unui uragan, citise la pupă, sub un ecuson șters, numele: *Vicleana*.

Bricul era singurul în măsură să dea o astfel de informație. Poate că alte nave se apropiaseră mai mult de *Vicleana*, dar acelea nu se mai întorseseră niciodată în port.

Vicleana avea o alură semeață de crucişător.

La început, nimeni nu știu ce să creadă. Francezii luau corveta *Vicleana* drept un vas englezesc; englezii bănuiau că pornise dintr-un port al Franței. Celelalte națiuni presupuneau la fel.

Apoi o bănuială încolți în mintea tuturor. *Vicleana* era un vas pirat.

Opinia nu era lipsită de adevăr, ba chiar conținea foarte mult. *Vicleana* era într-adevăr un vas pirat, dar în același timp era și-un vas de război, un crucişător fru-

mos, poate cea mai mîndră navă din cîte au ieşit vreodată din şantierele Majestăţii Sale britanice.

Era corveta *Ceres* deghizată, grimată, dacă se poate spune astfel, căreia noii săi stăpîni îi puseseră o mască şi-i dăduseră un nume pe placul lor.

Trecuseră aproximativ optsprezece luni de cînd Fergus O'Breane părăsise, învingător, rada portului Sidney. Dusese de-atunci o viaţă plină de muncă şi aventură. Forţa aceea de seducţie, pe care am mai semnalat-o la el, nu întîrziase să acţioneze asupra echipajului eterogen al corvetei capturate. După cîteva luni, exercita la bord un fel de putere absolută, de esenţă divină. Existau totuşi şi cîţiva recalcitranţi: parlagiul Paulus Waterfield, Smith, a cărui fire rece, nuanţat ipocrită, nu era prin aceasta mai puţin energică; în sfîrşit, regele Lear, vechi soldat, încărunţit într-un război fără sfîrşit împotriva societăţii, săvîrşind crima cu plăcere, sceptic, bun orator şi păstrînd ceva din neruşinarea culiselor, în ciuda sîngelui care-i apăsa conştiinţa.

Cît despre Randal Graham, de multă vreme el era devotat trup şi suflet lui Fergus.

Dar în afară de aceşti bandiţi cutezători, veniţi din Sidney, la bordul *Viclenei* se aflau marinari adevăraţi, or, se ştie că oamenii mării nu se încred decît în marinari mai destoinici şi mai iniţiaţi decît ei. Pentru ei, omul nu este valoros şi demn de respect decît dacă ştie să comande o manevră dificilă şi să ţină cum trebuie portavocele în timpul unei furtuni.

Însă Fergus nu era marinar.

În ce priveşte manevrele, rămînea, pe propriul său vas, în afara ierarhiei active, şi nu-şi relua locul de comandant decît în timpul luptelor.

Cu toate acestea, marinarii, maiştrii şi ofiţerii improvizaţi se supuneau orbeşte voinţei lui Fergus. E-adevărat că la început o făcuseră de nevoie, în silă, dar, încetul cu încetul, deveniră devotaţi. Apoi, cum marinarii nu fac niciodată lucrurile pe jumătate, cu toţii manifestară o afecţiune respectuoasă şi nemărginită.

Paddy O'Chrane, devenit al doilea şef — ca răsplată pentru frumoasa lui comportare în ziua luptei din rada portului Sidney — exprima în felul său admiraţia întregului echipaj, în măsura în care acest sentiment putea fi exprimat.

— Vezi tu, Absalon, chelbos nenorocit — îi spunea el negrului, devenit acum coleg și prieten — poți s-o spui cui vrei, eu nu-l recunosc pe Dumnezeu! Înălțimea Sa nu-i marinar, Absalon, fir-ar să fie! . . . Dar, vezi tu, chilugule, mă-nțeleg cu el, lua-ne-ar dracu pe amîndoi!

Trecură alte cîteva luni. *Vicleana*, a cărei prezență fusese semnalată vaselor comerciale și crucișătoarelor, intîlni în drumul ei obstacole de două ori mai mari, și adesea se salvase numai grație sîngelui rece al șefului de echipaj Sam și rapidității sale de neasemuit.

Dar Fergus O'Breane nu devenise pirat cu gîndul de a rămîne pirat. Nutrea alte planuri și fiecare din acțiunile sale, în cursul celor patru ani cît cutreieră mările, însemna o piatră adăugată uriașului edificiu al cărui arhitect devenise.

Mai întîi, se înțelege de la sine, atacurile sale erau îndreptate de preferință împotriva navelor engleze. *Vicleana* jefui, scufundă, sau aruncă în aer, mai multe bastimente de-ale Companiei Indiilor, decît toți corsarii francezi la un loc.

Asta nu reprezenta decît un amănunt, poate chiar mai puțin decît un amănunt, un fleac căci, conform planurilor lui Fergus, Compania Indiilor trebuia atacată prin alte mijloace, mai eficace, menite să sape la temelie existența acestei forțe comerciale, unul din cele mai solide puncte de sprijin ale Angliei.

Fergus se folosi de croazierele sale în oceanul Indian pentru a vizita întregul litoral. Lăsînd lui Randal Graham comanda corvetei, trecea adesea la bordul unei nave sechestrate și făcea excursii lungi în golful Bengal, pe mările Chinei sau ale Arabiei. Avea documentele vasului și se dădea fie drept un căpitan negustor, fie un negustor care făcea comerț pe cont propriu.

În felul acesta inspectă una cîte una, cu răbdare, toate reprezentanțele Companiei, pătrunzînd chiar în culisele lor atunci cînd o întreprindere importantă îi suscita interesul. Studiile sale preliminare îl ajutară să întrevadă numeroși germeni ai descompunerii; prin cunoașterea acestor germeni putea adăuga un atu în plus planului său de luptă.

În Orientul îndepărtat văzu — ceea ce abia se bănuia pe atunci în Europa — nenumărate vase ale Companiei, încărcate cu opium, livrînd cantități imense din această

otravă pe coaste. Își dădu seama că odiosul trafic nu aducea Angliei mai puțin de patru milioane de lire sterline. Aceasta constituia încă o armă care putea fi întoarsă împotriva dușmanului.

În sfîrșit, la revărsarea Indusului, constată o agitație înăbușită printre triburile subjugate și-și dădu seama ce explozie uriașă ar produce cea mai mică scînteie în acele regiuni în care sute de prințișori, brutal deposedați, se ascundeau sau își rodeau zăbalele în slujba învingătorilor.

Apoi se întorcea pe *Vicleana,* spre a nu-și pierde, prin absențe prea îndelungate, puterea exercitată asupra acelor oameni energici și devotați, pe care avea de gînd să-i facă uneltele mîniei sale.

Căci mînia sa, departe de-a se potoli, devenea din ce în ce mai mare. Peste tot întîlnea în calea lui Anglia lacomă, cotropitoare, perfidă, abuzînd de puterea ei și dobîndind aur din sîngele și sudoarea popoarelor.

Nicăieri nu exista vreun colțișor de țărm pe mările acelea nesfîrșite, unde numele de englez să nu fie temut și urît! Pretutindeni, negoțul britanic se înființase, sprijinit de tunuri, să-și impună tranzacțiile oneroase.

Se părea că partea aceea a globului, blestemată de cer, fusese dată pe mîna hrăpăreață a nesățioasei Anglii. Pretutindeni, mîna ei își lăsase amprenta: mizerie, lacrimi, ruine.

Fergus contempla satisfăcut nenumăratele ravagii, nedreptățile cumplite pe care numai Dumnezeu le putea număra și pedepsi. Satisfacția îi înăbușa mila, căci se bucura văzînd că ura lui era atît de puternic justificată, simțind tresărirea mută a cincizeci de milioane de suflete oprimate care răspundeau strigătului său de răzbunare.

Părăsind mările Indiei, nu făcu decît să schimbe decorul, pentru a regăsi aceeași ură, încă înăbușită, dar gata să izbucnească. La Cap, *burii* olandezi; în America, cele două Canade gemînd sub infama opresiune și scoțînd de pe acum strigăte de disperare, care curînd aveau să găsească un puternic și nobil ecou în adîncul unei inimi franceze.

Fergus intră în tratative cu burii, din rîndul cărora își recruta echipajele, și petrecu mai bine de-o lună în cele două Canade.

În drum, de la Cap spre America, trecu pe la Sfînta Elena.

La Sfînta Elena, francezii, mai cu seamă în primii ani, obțineau foarte greu permisiunea de a-l vizita pe prizonierul imperial, dar nu același lucru se întîmpla cu englezii. Fergus fu admis, purtînd numele unui căpitan de vas, angajat al Companiei căreia îi capturase un bastiment.

Petrecu patru ceasuri împreună cu învinsul de la Waterloo, stăpînul celei mai cuprinzătoare inteligențe, mai luminoase, mai cutezătoare din cîte au strălucit vreodată în lume.

Se întoarse încă sub influența cuvintelor auzite; crescuse în ochii săi și se întorcea mai calm, mai dîrz, mai întărit în credința lui. Ce se petrecuse între obscurul pirat și omul care cu puțin timp în urmă ocupase primul tron al universului?

La întrebările nerăbdătoare ale camarazilor săi, Fergus răspundea lacomic:

— L-am văzut...

Într-o dimineață cețoasă de sfîrșit de noiembrie, un elegant bric comercial, alunecînd pe canalul Saint George, ajunse în nordul insulei Man, cu vîrful prorei îndreptat spre Scoția.

Vîntul și mareea îl împingeau spre Solway și discul roșu al soarelui se afla cu mult deasupra orizontului, cînd ancorele bricului începură să caute un punct de sprijin pe fundul apei, aproape de localitatea Dumfries.

Marinarii se încolonară pe punte și-și scoaseră beretele, lăsînd să treacă doi oameni care urcau din cală.

Unul din aceștia era Fergus, celălalt Randal Graham.

Șalupa fusese coborîtă la apă, în așteptarea lor. Se îmbarcară amîndoi și imediat șase vîslași, sub comanda lui Paddy O'Chrane, o îndreptară spre coastă.

Șalupa atinse țărmul. Fergus și Randal săriră pe prundiș, la o jumătate de leghe depărtare de Dumfries.

— La revedere! le spuse Fergus marinarilor. Ne vom reintîlni.

Paddy deschise gura dar nici unul din blestemele pe care le ținea deoparte pentru zile mari nu-i păru potrivit pentru a-și exprima tristețea, așa încît se mulțumi să-și scoată pălăria și să îngîne:

— Domnule... Satana și nevastă-sa!... Dumnezeu să vă binecuvinteze, lua-ne-ar dracu pe toți!

Fergus făcu un gest cu mîna. Paddy își puse la loc bereta. Șalupa se îndepărtă.

Cei doi călători o luară de-a dreptul peste cîmp. Erau îmbrăcaţi simplu şi-şi purtau mantalele pe braţ. Merseră timp de-aproape o oră fără să vorbească. Randal, care părea să cunoască perfect ţinutul, era călăuză.

După ce urmară nenumăratele întortocheli ale unui drumeag îngust, care urca de pe plajă pînă în creştetul unei faleze povîrnite, ajunseră pe un platou gol, presărat doar ici-colo cu o vegetaţie pricăjită şi pîrjolită de vînturile din larg. De la această înălţime, privirea putea cuprinde întinderi enorme: la apus, marea, iar la sud, de cealaltă parte a golfului, ţărmul dantelat al comitatului Cumberland.

Se stîrnise briza şi ceaţa era alungată spre partea cea mai îngustă a pîlniei Solwayului.

Fergus şi Randal se opriră.

În depărtare se zărea, pe coasta Irlandei, bricul comercial care-i adusese, cu pînzele înroşite de razele piezişe ale asfinţitului.

Fergus îşi duse mîna la frunte. Privirea îi era încărcată de tristeţe.

— Încă puţin şi n-o să-l mai vedem — spuse el. Cortina a căzut peste primul act al dramei noastre... Care va fi cel de-al doilea?... Cred că ştiu, dar numai Dumnezeu poate fi sigur... Au trecut patru ani de cînd muncesc, Randal.

— Iar de doi ani, Fergus, eşti destul de bogat ca să poţi duce o viaţă de prinţ — replică Graham. În locul dumitale, aş profita... m-aş duce la Londra... l-aş strivi cu luxul meu pe neobrăzatul ăla de Godfrey de Lancester.

— L-am uitat pe Godfrey de Lancester — spuse Fergus.

— Da... aşa eşti dumneata — continuă Randal — cunosc din secretele dumitale doar atît cît ai vrut să-mi dezvălui şi, uneori, ca acum de pildă, descopăr întîmplător o fărîmă de mister din sufletul dumitale... Nu mă plîng. Poate că taina dumitale ar fi prea greu de păstrat ... îţi cunosc ţelul... sau, mai bine spus, cel pe care ţi l-ai propus acum patru ani.

— Poate că s-a schimbat între timp — îl întrerupse Fergus.

— Cu-atît mai bine!... Dar păstrează toate astea pentru dumneata, O'Breane, şi foloseşte-mă ca şi cum n-ai avea nimic să-mi dezvălui.

— Îți mulțumesc — spuse Fergus distrat.

Privea țărmurile Angliei și ochii i se aprindeau pe nesimțite, devenind curînd o văpaie de ură și amenințare.

— Voi veni acolo! ... șopti el. Voi pune într-o bună zi piciorul pe pămîntul tău blestemat! ... Dar nu mai înainte de-a te fi înconjurat cu dușmani și capcane ... Voi pregăti răbdător totul înainte de-a da asaltul... Doamne, dar ce lung e drumul care-mi stă în față, și cît de iute aș vrea să-l străbat! ...

Randal îl privea atent și curios. Chipul scoțianului, a cărui parte inferioară era acum ascunsă de-o barbă deasă de un roșu mai limpede și în același timp mai aprins decît părul, avea o expresie greu de definit. Ochii săi albaștri, luminoși exprimau cutezanță și franchețe; dar sub acea cutezanță, exista în clipa aceea de cumpănă un fel de șovăială involuntară, o nehotărîre prostească între solicitudinea paternă a unui bătrîn servitor față de tînărul său stăpîn și respectul unui soldat pentru comandantul său.

— Calea-i lungă — spuse el în sfîrșit, reluîndu-și nepăsarea firească. Avem de străbătut șapte sau opt mile pînă la Sfînta Maria din Crewe. Părerea mea-i să purcedem la drum.

Fergus întoarse numaidecît spatele mării și călătoria continuă.

Ținutul avea aspectul pitoresc și oarecum sălbatic al cîmpiilor Scoției. Ziua scăpătă, alungind umbrele și dînd peisajului un aspect din ce în ce mai sumbru. Randal părea să se descurce de minune printre drumeagurile care se încrucișau la fiecare pas. Fergus îl urma, pierdut în gînduri.

— Dar este oare cu putință — spuse brusc acesta din urmă — ca nimeni să nu știe de existența galeriilor subterane?

— Popoare întregi au trăia o mie de ani, pînă ce-au descoperit mina de aur care le zăcea sub picioare — răspunse Randal. Pe vremea mea imensele galerii erau necunoscute și, dacă în loc să mă duc în munți, m-aș fi ascuns acolo, judecătorii d: Glasgow n-ar mai fi trebuit să depună efortul de-a mă trimite pe pontoane ... Au două ieșiri care n-ar putea fi descoperite nici de ochiul cel mai iscoditor. Prima dă în salonul luxos al castelului din

Crewe... un edificiu măreț, pe cuvîntul meu, căzut în paragină, pe care-l vei putea cumpăra pe o nimica toată... Cea de-a doua se deschide sau mai bine spus se închide în locuința pe care o ocupa, și poate că o mai ocupă și acum tatăl meu. Această a doua ieșire e mascată de-un zid care se învîrtește în jurul unui ax... Dacă polițiștii celor Trei Regate ar vedea acest perete, ar declara cu toții că de secole nu s-a trecut acolo...

— Sînt încăpătoare subteranele?

— Taică-meu s-a rătăcit de zeci de ori, străbătîndu-le în căutarea comorilor ascunse acolo de stareții de la Sfînta Maria... Ca mărime seamănă cu Saint James-Park.

— Tatăl tău, Randal, n-a dat cumva la iveală existența lor?

— V-am spus că taică-meu căuta acolo o comoară.

Noaptea era scufundată în beznă. Călătorii noștri lăsară în dreapta orașul Annan, ale cărui lumini străluceau în depărtare, printre ramurile desfrunzite ale copacilor, și, părăsind drumeagurile pe care merseseră pînă atunci, se angajară pe o cale mai largă și mai bine marcată, care slujea drept punct de legătură între Carlisle și Glasgow. Cititorii noștri cunosc această șosea, pe care au urmărit diligența lui Frank Perceval condusă de Saunie, în noaptea cînd s-au petrecut acele evenimente stranii și îngrozitoare care au dus la moartea nefericitei Harriet.

Randal se opri exact în locul unde diligența lui Frank se izbise de-un trunchi de copac așezat de-a curmezișul drumului.

— Aici e — spuse el. Casa tatălui meu se află de cealaltă parte a pădurii.

Două minute mai tîrziu, traversaseră pădurea la capătul căreia se zăreau luminile locuinței lui Randal. Simțind apropierea lor, un cîine începu să latre furios.

— Oh! oh! șopti scoțianul. Cred că bătrînul Bill s-a prăpădit, ăsta nu-i lătratul lui.

Vorbind astfel, glasul îi tremura ușor. Doar cîțiva pași îl mai despărțeau de casă; îi făcu dintr-un salt și puse mîna pe clanța ușii.

— Ușa-i încuiată pe dinăuntru — spuse el. Tata nu încuia niciodată ușa!...

Bătu. O fereastră se deschise.

— Unde-i bătrînul Randal Graham? întrebă scoțianul cu vocea tulburată.

— A murit acum doi ani — i se răspunse.
Fereastra se închise la loc. Randal își lăsă capul în piept.
— Aș fi vrut să se bucure și el de bogăţie la bătrineţe — murmură el — dar iată c-a murit și-n casa noastră s-a pripășit un străin... Ah! acum am rămas singur pe lume. Fergus. Am să-ţi fiu mai credincios ca niciodată.
Fergus îi strînse mîna, rostind cîteva cuvinte de consolare.
— Da, da, domnule O'Breane — reluă Randal. Toţi murim... dar ar fi fost mai bine dacă aș fi rămas lîngă el... Ah!... Casa noastră a-ncăput pe mîinile lui Mac-Nab!... L-am recunoscut... Se spune că individul e un om cumsecade... Totuși, a închis fereastra fără să ne ofere un adăpost...
— Ești sigur că era Mr. Mac-Nab? întrebă Fergus.
— Da... și voi fi îndată și mai sigur, căci trebuie să-mi petrec noaptea în casa tatălui meu și să rostesc o mică rugăciune în camera unde a murit... căci a murit! adăugă el cu o voce care-i trăda durerea înăbușită. Da, da,... l-ai auzit ce-a spus... A murit acum doi ani... Haide, Fergus, să mergem! Am să te conduc la ferma din Leed, deoarece vrei să-l vezi pe Mac-Farlane și-apoi mă-ntorc aici, unde-a murit tatăl meu... Nu va fi nevoie să cerșesc ospitalitatea acestui Mac-Nab!
Ocoli casa și se îndreptă cu pași mari spre un desiș presărat cu ruine. Fergus îl urmă. După zece minute, mergeau de-a lungul unui zid, printr-un parc în mijlocul căruia se înălţa un vast edificiu, pe care Fergus îl bănui a fi castelul Crewe. Apoi coborîră povîrnișul colinei și-ajunseră la ferma din Leed.
Randal i-o arătă cu degetul lui Fergus și plecă alergînd.
Poarta fermei era deschisă. Fergus intră.
În sufragerie, în jurul unei mese, cinau o femeie tînără și două fetiţe drăgălașe. Într-un loc retras se afla un bărbat cu capul ascuns în mîini. La zgomotul pe care-l făcu Fergus atunci cînd intră, omul își ridică încet capul: avea un chip livid și ochi stinși, rătăciţi.
Fergus se îndreptă spre tînăra femeie, în timp ce cei doi îngerași, înroșindu-se, zîmbeau în spaima lor copilărească: O'Breane întrebă de domnul Angus Mac-Farlane.
Omul care se afla retras în unghier se sculă în picioare. Fergus nu-și amintea să-l mai fi văzut vreodată.

O ASEMĂNARE

Tînăra căreia i se adresase Fergus O'Breane era frumoasă, dar purta pe faţa ei tristă şi blîndă pecetea suferinţei. Cît despre cei doi copii, care se ţineau de fusta ei, aveau nişte chipuri într-adevăr îngereşti. Fetiţa cea mare să fi avut vreo trei anişori, cealaltă nici doi. Zîmbeau tot timpul, răspîndind o suavă rază de bucurie în casa aceea cu aspect lugubru în care părea să domnească doliul.

Tînăra răspunse la întrebarea lui Fergus, arătîndu-i-l pe soţul ei, care stătea deoparte.

Fergus îl privi multă vreme cu luare-aminte.

— Mai există deci o persoană care poartă numele de Angus-Mac-Farlane? întrebă el.

Tînăra femeie lăsă ochii în jos zîmbind jalnic. Soţul ei se apropie încet de Fergus.

— Nu există decît un singur om cu numele pe care l-aţi rostit, domnule — spuse el cu glas sumbru — dar ce folos!... Cei care l-au văzut în zilele lui bune stau acum faţă-n faţă cu el şi nu-l mai recunosc... Fiindcă a suferit cumplit!... Mac-Farlane însă, el mai recunoaşte chipul prietenilor săi, dar nu le mai ştie numele... Cum te cheamă?

— Dumnezeule! îngăimă Fergus uimit. Dumneata eşti Angus Mac-Farlane? Bine, dar... te-ai schimbat extraordinar...

— Cum te cheamă? repetă fermierul.

Fergus îşi rosti numele.

Trăsăturile ofilite ale lui Angus Mac-Farlane se însufleţiră, trădînd o oarecare bucurie.

— Fii binevenit, O'Breane — spuse el întinzîndu-i mîna. Nevastă, îmbrăţişează-ţi fratele, care-i şi fratele meu... copii, cinstiţi-l pe prietenul tatălui vostru!... Trebuie să ne veselim!... Trebuie să ne veselim!...

Doamna Mac-Farlane le luă pe cele două fetiţe de mînă şi le aduse în faţa lui Fergus.

— Clary, şi tu, Anna — spuse ea blînd — sărutaţi-l pe prietenul tatălui vostru.

Clary îşi întinse fruntea roşind; Anna zîmbi şi fugi.

— Să ne veselim! repetă fermierul. Amy! Nu mai avem niște vin, din ăla franțuzesc, în pivniță?... Adu-ne vin franțuzesc!... Duncan să plece să-l cheme pe fratele meu Mac-Nab... Trebuie să ne veselim.

Tonul lui Angus contrasta atît de ciudat cu vorbele sale pline de vioiciune, încît o lacrimă se prelinse de sub pleoapele soției cînd răspunse:

— Vei avea vin franțuzesc, Mac-Farlane, și-am să-l trimit pe Duncan să-l aducă pe fratele nostru Mac-Nab.

Fergus o opri cu un gest.

— Angus — spuse el — știi prea bine că domnul Mac-Nab nu mă agreează.

— E-adevărat... Dar de ce?

— Fiindcă odinioară îl proteja de Godfrey de Lancester.

— White-Manor! strigă fermierul clătinîndu-se și se prăbuși pe scaunul pe care-l părăsise, de parcă ar fi primit o lovitură în piept. De ce mi se vorbește de White-Manor?... Du-te, Amy! Ia și copiii!... Ah! Fergus O'Breane, mă simt ușurat că te văd. Vom vorbi despre White-Manor..

Doamna Mac-Farlane se îndreptă spre ușă, cu Anna și Clary. Înainte de-a se îndepărta de Fergus, îi spuse în șoaptă, c-un gest rugător:

— S-au petrecut evenimente dureroase, domnule... Dumnezeu a așternut un văl pe mințile lui Mac-Farlane... Te rog să-l cruți!

Ieși. Fergus se apropie de cămin și se așeză lîngă Mac-Farlane.

În cursul celor patru ani, Angus îmbătrînise cu cincisprezece. Avea fruntea plină de riduri. Chipul său deschis și luminos căpătase o expresie de sumbră amărăciune.

Fergus se uită o clipă la el, trist și compătimitor. Odinioară, el și Angus se plăcuseră instinctiv și se legaseră sufletește. Era una din acele prietenii care dăinuiesc și care renasc mereu mai puternic și mai vii, pentru că-și au rădăcina nu numai în stimă, ci în potrivirile reciproce ale firilor și sentimentelor, fiindcă se bizuie exclusiv pe căldura inimii.

Or, inima nu se schimbă niciodată cînd simțurile, interesul sau ambiția, acești sfetnici răi și perfizi, nu-i sugerează nestatornicia.

O'Breane, ca şi Mac-Farlane, era mai presus de orice meschinărie. Cît despre ambiţie, Angus nu ştia ce-nseamnă; Fergus avea o altfel de pasiune, mult mai puternică.

— Credeam c-am să te regăsesc fericit, Mac-Farlane — spuse noul venit după un moment de tăcere.

— Sînt fericit că te revăd, frate Fergus — răspunse fermierul care părea să-şi fi regăsit oarecum calmul. Am plîns cu lacrimi de mînie acum patru ani, cînd am aflat de nenorocirea dumitale... Fergus! Nobilul meu frate Fergus, acuzat de asasinat, condamnat pentru crimă! N-am ştiut de-această acuzaţie, decît cînd s-a dat verdictul... A fost vina lui Mac-Nab, care nu te putea suferi... Hai să ne-mbrăţişăm, O'Breane, spune-mi că mă-ndrăgeşti ca şi altădată.

— Nu m-am schimbat, Mac-Farlane. Îţi sînt tot frate ... şi, în planurile care reprezintă toată viaţa mea, ai un loc şi-un rol... eşti singurul om din lume căruia îi voi dezvălui inima mea.

Angus îşi duse mîna la frunte.

— Planuri! îngăimă el. Eu n-am nici unul, dar le voi îmbrăţişa bucuros pe-ale tale, frate... Oh! ce tînăr şi frmos eşti, Fergus!... Mary te iubea atît de mult...

— N-am îndrăznit să-ţi vorbesc despre Mary — şopti O'Breane.

— Toarnă-ţi vin! strigă fermierul. Unde-i vinul franţuzesc? Ia-ţi paharul, prietene, şi bea!

Se ridicase şi-i întinsese o sticlă.

Fergus îşi muie buzele; Angus termină dintr-o sorbitură şi continuă:

— În curînd am s-ajung şi eu la Botany-Bay.

— De ce? întrebă Fergus uimit.

— Pentru că-l voi ucide pe contele White-Manor... Nu ştiu unde se-ascunde acum... nu pot pune mîna pe el... Dar se va-ntoarce, Fergus... Greşeam adineauri, cînd spuneam că n-am planuri: am unul.

O'Breane tăcu.

— Toarnă-ţi vin! reluă apoi Angus. Sîntem aici ca să ne veselim, în amintirea tatei!... Ah! Fergus, tata trăia pe vremea cînd ne aflam la Londra... iar sora mea era fericită.

— Te rog, Mac-Farlane — spuse Fergus, — povesteşte-mi totul despre biata Mary... Bănuiesc că s-a întîmplat o nenorocire.

— Multe nenorociri, O'Breane!... Bunurile familiei ne-au fost smulse printr-un proces nedrept... Tata a murit... sora mea... Cîte lacrimi poate vărsa o femeie înainte de-a muri!

— Mary n-a devenit contesă de White-Manor?

— Îl voi ucide! rosti Angus cu-o explozie de ură, ca şi cum acest nume ar fi avut puterea de-a încorda pe neaşteptate în el toate fibrele răzbunării şi-ale miniei. Da... Mary este contesă de White-Manor... sau cel puţin era...

— Deci a murit! strigă Fergus.

— Are un copil, frate, nu poate muri.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întîmplat atunci?

— Bea, Fergus! spuse Mac-Farlane cu un rîs spasmodic, aman. Îl voi ucide... Mac-Nab s-a străduit, bănuiesc, din răsputeri. Credea c-o poate face fericită pe sărmana Mary... da, da, frate, Mary s-a numit contesa de White-Manor, deoarece Mac-Nab voia să fie bogată şi fericită... bea, O'Breane. Trebuie să sărbătorim reintoarcerea dumitale... nu ştiu dacă a devenit bogată, dar sînt sigur c-i nefericită... Biata Mary!... S-au împlinit opt luni de cînd am primit o scrisoare de la ea... ai s-o citeşti tu, O'Breane... eu n-o mai pot citi... Niciodată n-am iubit nimic pe lumea asta, atît de mult cît am iubit-o pe Mary, frate, şi de aceea voiam s-o văd căsătorită cu dumneata... Ah! ce zi fericită ar fi fost ziua căsătoriei voastre!

Angus se ridică şi deschide un dulap din care luă un portofel. Printre hîrtiile care se găseau acolo, alese una mototolită. O despături cu-o mînă tremurătoare.

— O mai iubeşti, frate? întrebă el brusc.

— O voi iubi întotdeauna — răspunse Fergus.

Fergus nu minţea deloc şi nu se înşela. În cursul celor patru ani care se scurseseră, dragostea, al cărei rol avea să fie, de-aci înainte, atît de important în viaţa lui, lîncezise în sufletul său. Abia dacă legase, ici-colo, cîteva idile trecătoare, romane de-o zi, ale căror pagini sînt smulse de uitare şi nu lasă nici un fel de urme. În inima lui nu exista deci nici o altă amintire, în afară de cea legată de Mary. Mai tîrziu, amintirile aveau să abunde; inima lui, dăruită

din plin, retrasă apoi fără remușcări, avea să alunece pe panta nestatorniciei, lăsînd în urmă-i lacrimi.

Fergus nu se înșela deloc, în sensul că dintre toate amintirile, evocate adesea, cea legată de Mary avea să fie întotdeauna prima, cea mai dragă, cea mai cristalină, poate singura curată.

Mac-Farlane reveni în dreptul căminului.

— Te iubea mult! spuse el. Dar ce rost are să vorbim despre asta?... Iată scrisoarea... ultima ei scrisoare... Atunci m-am dus la Londra s-o caut, dar n-am izbutit s-o găsesc.

Fergus luă scrisoarea. În multe locuri, cuvintele erau pe jumătate șterse de lacrimi. Erau lacrimile lui Angus, sau lacrimile contesei White-Manor?

Iată ce spunea scrisoarea:

„Scumpul meu frate,

Cînd am aflat din ultimul tău mesaj că intenționezi să vii la Londra să mă consolezi, să mă protejezi, gîndurile mele s-au îndreptat spre tine cu recunoștință și dragoste. Oh! Tu, Angus, tu mă iubești, ești singurul care mă iubește. Sînt sigură că aș fi fericită alături de tine, văzîndu-te des, simțind în jurul meu pereții dragi ai casei tatălui nostru...

Dar nu-mi este îngăduit să sper în această fericire, dragă frate. Chiar în seara cînd am primit scrisoarea ta, am părăsit casa în care locuiam de trei luni. Am făcut acest lucru, pentru a-ți evita prezența. Am nevoie de putere, și dacă te-aș fi văzut m-aș fi simțit slabă.

Bunul meu frate, te iubesc, o știi prea bine; iartă-mă că fug de tine.

Trăiesc sub apăsarea unei amenințări groaznice și nemiloase... Biata mea copilă, Mac-Farlane, fetița mea scumpă!... De-ai ști!..."

— Unde ai ajuns, O'Breane? întrebă Angus în clipa aceea. Îți mai aduci aminte ce veselă era odinioară?... Am și acum surisul ei în fața ochilor... Cînd mi-l reamintesc, sufăr.

Își așeză mîinile pe genunchi și rămase cu privirea pironită în gol, cu capul aplecat pe umăr...

Fergus își continuă lectura.

„De-ai ști, dragă frate!... Tu ești curajos și generos; ai vrea să mă aperi, să-i înfrunți pe oamenii aceia care mă

fac atit de nefericită... Angus, te cunosc bine, ştiu că ai vrea... şi asta ar însemna o nenorocire cumplită.

Prefer să sufăr. Sînt fericită că sufăr. Ideea că cineva ar încerca să pună capăt supliciului meu mă umple de neliniște... Nu fi supărat pe mine, frate scump; dacă mă îndepărtez de tine, o fac pentru fiica mea.

Răzbunarea lordului a fost nemiloasă! Ştii că după scena ruşinoasă de la Smith-Fields mi-a luat fata. Dar nu ştii tot, Angus. Vai! o astfel de nenorocire nu e de conceput.

Fiica mea, biata mea copilă se află în mîinile unui scelerat lipsit de credinţă şi suflet, care o creşte departe de lume, şi cred că a fost ales dinadins un astfel de ticălos ca să sădească în sufletu-i curat germenii ruşinii şi-ai corupţiei..."

— Biata Mary! exclamă Fergus.

— Unde-ai ajuns, O'Breane?...

— Trebuie să plec, frate!... cu orice preț, trebuie!...

— Ştiu unde ai ajuns! bîigui Angus plecîndu-şi capul. Citeşte mai departe...

„...Fiica mea e prizonieră, iar temnicerul ei, un monstru avar, plin de cinism, îşi bate joc cu cruzime de lacrimile mele şi-mi cere periodic o sumă de bani, ca să nu-mi chinuie copilul... Eu mă aflu la Londra, tot datorită sprijinului căpătat din partea acelui om de suflet, care a avut milă de mine, atunci cînd eram cu funia de gît în piaţa Smith-Fields... Sînt sigură că fratele meu, care mă cunoaşte bine, nu-şi va face, în această privinţă, gînduri urîte despre mine.

Rămîn la Londra, pentru că sînt mai aproape de fiica mea, deoarece am senzaţia că veghez asupra ei... N-am voie s-o văd, vai! nemernicul îmi ia banii şi-mi refuză, fără milă, favoarea de a-mi săruta copila, fie chiar şi cînd doarme.

Se supune ordinului soţului meu, lordul...

Mă ascund, pentru că adînca mea deznădejde nu trebuie văzută de nici un prieten. Nimeni n-ar putea da ochi cu mine, şi tu mai puţin decît oricare altul, nobilul meu Angus, fără să încerce a-mi veni în ajutor şi să mă răzbune.

Să mă răzbune!... Ştii, dragul meu Angus! omul acela mi-a spus-o... Este în stare s-o facă, Doamne!... La cea mai mică tentativă, ar omorî-o..."

Scriind acest ultim cuvînt, care era aproape ilizibil, mina contesei White-Manon tremurase violent.

— Bine, dar temerile astea sint o nebunie curată! strigă Fergus. Oricine ar fi omul acela şi oricît de mare i-ar fi perversitatea, de ce-ar ucide un copil?... De altfel, s-ar putea acţiona cu prudenţă... s-ar putea preveni...

— I-am scris toate astea, frate dragă, şi Mary trebuie să fi primit scrisoarea mea încă de acum şase luni... Nu mi-a răspuns: temerile ei au fost mai puternice decît raţiunea.

Mai erau două sau trei rînduri. Fergus continuă.

„Şi-apoi, am o speranţă, o speranţă. Mac-Farlane... Ticălosul a dat-o pe fiica mea în grija unui mut şi-a unei fiinţe nenorocite, nelipsită de suflet... Într-o zi, poate, voi reuşi să-i cîştig încrederea şi-atunci îmi va fi îngăduit să intru în odaia fetei mele, Suky, s-o sărut, s-o string în braţe... Oh! ce fericire, ce fericire, frate scump! Îmi va surîde crezînd că visează un vis frumos... Nu-i aşa că această speranţă este de-ajuns pentru a-mi ierta fuga?... nu-i aşa că atunci voi fi cea mai fericită dintre mame?“

Fergus împături scrisoarea. Pe chipul său mîndru se aşternuse o dublă expresie: de milă şi de profundă indignare. Ridică ochii spre Angus, care-şi păstrase aceeaşi atitudine şi care, urmărind din instinct lectura rîndurilor cunoscute de el, avea două lacrimi mari pe obraz.

— Trebuie s-o salvez — spuse Fergus.

Mac-Farlane scutură din cap. Lacrimile i se uscaseră şi fruntea îi era încruntată.

— Trebuie s-o răzbuni! răspunse el.

Apoi, dînd frîu liber miniei, adăugă:

— Omul care-o martirizează şi care-i ucide copilul... îi ştiu numele, deşi ea nu vrea să mi-l spună... este White-Manor... White-Manor în persoană, sau unul din acoliţii lui... Bea, O'Breane! Bea, frate! Încă nu ştii totul.

— Într-adevăr — spuse Fergus — unele cuvinte din scrisoarea nefericitei noastre surori n-au nici un fel de înţeles pentru mine... Vorbeşte despre scena ruşinoasă din Smith-Fields.

Angus era mai palid decît un mort.

— Vezi bine că-mi tremură mîna prea tare ca să torn vin — şopti el încercînd să zîmbească. Vreau să beau,

frate; mi-e sete... Ah! ah! Vrei să ştii ce s-a petrecut in Smith-Fields?... Ascultă atunci! Dar, mai întîi, priveşte cuţitul care, mai devreme sau mai tîrziu, îl va ucide pe Godfrey de Lancester.

Înfipse cu putere în lemnul de stejar gros al mesei pumnalul scoţian, a cărui lamă vibră multă vreme tinguindu-se.

— Ascultă! continuă Angus. Acum vreo trei ani... doi ani şi jumătate, ziarele au relatat despre o evadare temerară din închisoarea de la Botany-Bay... Numele dumitale figura printre cele ale evadaţilor. Sora mea era însărcinată.

După două luni, ziarele anunţară că evadaţii de la Botany-Bay se aflau de multă vreme la Londra. Pentru a doua oară, numele dumitale se afla în coloanele lor.

Circula un zvon: unii îl atribuiau lui Brian de Lancester, fratele lui Godfrey, care-i foarte tînăr, dar acest fapt nu l-a împiedicat să declare fratelui său mai mare un război nemilos. Cei ce lansaseră zvonul despre Brian se înşelau: îl cunosc şi sînt convins că este un om nobil şi generos... Cert este că zvonul amintea de logodna dumitale cu sora mea, iubirea voastră de odinioară şi pretindea... Fergus, frate drag, spune-mi, pe cuvîntul dumitale de onoare, de cînd te-ai întors în Anglia?

— De douăsprezece ore — răspunse Fergus.

— Te rog, frate, să nu vezi în cuvintele mele — continuă Angus — expresia vreunei bănuieli nedemne... Mary Mac-Farlane poate fi nenorocită, dar nu poate fi vinovată... Zvonul susţinea că te întîlneşti din nou cu ea. Sarcina ei înainta... Iar White-Manor, mizerabilul, asculta cu lăcomie toate acele calomnii... Fără îndoială regreta că el, bogatul pair, dăduse numele său unei biete fete... Iată ce s-a întîmplat. Mary a dat naştere unui copil. White-Manor a cerut să i se aducă leagănul în apartamentul său şi-a privit multă vreme copilul în tăcere. Apoi a fost văzut străbătînd cu paşi mari camera şi cineva l-a auzit rostind cuvinte de ameninţare. Găsea că copilul îţi seamănă, O'Breane.

— Mie? exclamă Fergus uluit.

— Da, dumitale... Mary te iubise atît de mult!... Oricare ar fi explicaţia acestei asemănări, reală sau imaginară, bănuielile lui Godfrey de Lancester au dobîndit o

forță teribilă... Faptul s-a petrecut la White-Manor, în Northumberland, foarte aproape de-aici... Dar de multă vreme. Godfrey ne îndepărtase, pe Mac-Nab și pe mine; nu mai aveam permisiunea să ne vizităm sora... Ah! Fergus, Mac-Nab este un om cinstit, deși are o părere condamnabilă despre dumneata! S-a căit adesea că a sprijinit căsătoria aceea... Dar ce spuneam? Cînd vorbesc despre asta, mi se tulbură gîndurile și mi se întunecă mintea.

— Asemănarea... — spuse Fergus.

— Da, da, îmi amintesc... Asemănarea! Mac-Nab, și cu mine, nu aveam deci nici o idee despre cele ce se petreceau la White-Manor... Godfrey nu mai puse piciorul în camera soției sale cît timp aceasta zăcuse la pat... Nu-și mai revăzu copilul și interzise să fie arătat mamei sale. După cincisprezece zile, Mary se duse la biserică, pentru prima oară de la naștere. Biata femeie! Ceruse de nenumărate ori, cu lacrimi în ochi, să-și vadă copilul și, văzînd că nu i se aduce, îl credea desigur mort... Poate c-ar fi fost mai bine să se fi întîmplat așa. În ziua aceea, Godfrey de Lancester intră în camera soției sale. Era urmat de-un ticălos, pe nume Gilbert Paterson, care ducea în brațe un leagăn. Mary era cît pe-aci să leșine de bucurie. Ridea, plîngea și-i săruta mîinile lui Godfrey de Lancester. Apoi se repezi spre leagăn și vru să dea vălul la o parte, pentru a devora cu sărutări plăpînda ființă ce-avea să însemne de aci înainte pasiunea, dragostea, viața ei. Godfrey o apucă brutal de braț și-o sili să se oprească. Gilbert puse leagănul pe-o masă, în mijlocul camerei.

„Doamnă", îi spuse White-Manor, smulgînd vălul leagănului, „copilul acesta este al dumitale, dar nu și-al meu. Copilul acesta este fructul unei crime", continuă Godfrey stăpînit de unul din accesele lui de furie nesăbuită. „Privește, privește, doamnă! și îndrăznește să susții că nu-i seamănă!" „Cui?" întrebă sărmana noastră surioară. „Asasinului meu, doamnă, omului pe care l-ai iubit, lui Fengus O'Breane." „Lui Fergus!" repetă Mary a cărei frunte se însenină de bucurie. Asta a însemnat condamnarea ei. Văzîndu-i transformarea involuntară, pe care o luă drept mărturisire, Godfrey se făcu roșu de furie și, în mînia lui smintită, ridică mîna vrînd parcă să zdrobească copilul. „Milord! oh! milord!" țipă Mary îngenunchind

îngrozită. „Nu-ţi ucide copilul!“ Godfrey se stăpîni şi începu să zimbească. „Copilul meu!“ — spuse el cu amărăciune. Cred c-aş fi devenit un om bun, dacă Dumnezeu mi-ar fi dăruit un copil!...“ Aşa a spus, Fergus, afurisitul ipocrit!... Sora mea a încercat să protesteze, susţinîndu-şi nevinovăţia, căci înţelesese de ce era acuzată, dar Godfrey îi închise gura şi, cu un sarcasm grosolan, continuă: „Uită-te bine la acest copil, care susţii că-i al meu, milady; uită-te pe îndelete şi cu ochii bine deschişi, căci în acest moment îl vezi pentru ultima oară!“ Mary îşi împreună mîinile, zdrobită de crudele cuvinte. Copilul era o fetiţă încîntătoare, cu un zîmbet cuceritor. Mary nu văzuse niciodată un chip mai frumos, mai îngeresc... Ah! Plînse, ţipă, se tîrî la picioarele lui White-Manor. Acesta rămase ca de piatră. Părea că găseşte o satisfacţie barbară în prelungirea acelei scene sfîşietoare. În sfîrşit, cînd se îmbătă suficient de lacrimile ei, făcu un gest. Gilbert luă cu el copilul. Mary zăcea nemişcată pe jos. White-Manor îi porunci pe un ton aspru să se ridice. Se ridică. O împinse, din treaptă în treaptă, pînă pe peronul castelului. Acolo se afla acelaşi Gilbert Paterson, care avea în mînă o funie de cînepă. Erau de faţă toţi servitorii lui White-Manor. Godfrey luă funia din mîna lui Paterson şi...

Angus se opri deodată şi se ridică spunind:

— Oh! îl voi ucide, îl voi ucide, Fergus! Jur pe amintirea sfîntă a mamei mele!...

Tremura şi gîfîia.

— Şi ce-a făcut? întrebă Fergus, care tremura şi el avînd fruntea scăldată de sudoare.

— Ah! strigă Mac-Farlane, cu un geamăt sugrumat. Englezii ăştia sînt nişte laşi şi nu cunosc mila, frate dragă... Mary era palidă şi lipsită de puteri... O apucă de mînă şi-o sili să se tîrască în genunchi pe peron. Apoi îi încolăci funia de cînepă în jurul gîtului şi strigă în gura mare:

— Care din voi doreşte s-o cumpere pe femeia asta?

O SOȚIE SCOASĂ LA MEZAT

Angus Mac-Farlane rosti aceste ultime cuvinte pe un ton plin de durere și minie. O'Breane se sculase în picioare. Frumosul său chip exprima în alt fel sentimente identice cu-ale fermierului.

— Nu-l mai urăm — spuse el. Furia pe care o resimțisem cîndva față de el, se pierduse într-o minie prea adîncă și prea încăpătoare ca să nu absoarbă orice alt resentiment... Dar acum îmi dau seama că, pentru dumneata, Angus, pentru biata Mary, sînt încă vulnerabil... Unde poate fi găsită canalia asta de om?

Angus îi luă mîna lui O'Breane și-o strînse în ale sale.

— Îți mulțumesc, frate — răspunse el.

Apoi adăugă pe-un ton deznădăjduit, de amară ironie:

— Mă-ntrebi unde poate fi găsit?... Ai uitat așadar, în cei patru ani de cînd ai părăsit Anglia, deprinderile lorzilor noștri? După ce zdrobesc, în această parte a strîmtorii, viața unei ființe lipsite de apărare, traversează marea și se duc să repurteze triumfuri în străinătate. Cruzimea nu-și are și ea plictisul ei? Seniorii lor se blazează și se-mbolnăvesc de spleen... Seniorii lor pleacă în Franța, în Italia... De unde să știu? White-Manor este la Neapole sau la Paris, sau la Viena... Ar fi inutil să-l caut: îl aștept! Mary te iubise. Poate că-și amintea. Era o crimă de neiertat. Ca s-o pedepsească, Godfrey de Lancesten, dezgropind un obicei laș și barbar pe care, dintre toate popoarele lumii, numai Anglia putea, în brutalitatea ei națională, să-l conceapă, își scotea soția, pe Lady White-Manor, la mezat, ca pe-un animal... Nutrea nădejdea că se va vorbi multă vreme despre aceasta la Crockford's club... Era o glumă, o *eccentricity* în stare să ucidă o femeie. Cînd rostise cuvintele: „Care din voi dorește s-o cumpere pe femeia asta?" servitorimea și ceilalți de față tăcură. Mary era iubită de toți. White-Manor își repetă mînios întrebarea. „E frumoasă", adăugă el, „și-o dau pentru trei șilingi!" Nimeni nu răspunse. Mary, care continua să stea în genunchi, își ținea mîinile împreunate și privea în jos. Godfrey bătu din picior furios. „Dați-vă

la o parte!" strigă el. „Am s-o duc în altă piață". Înșfăcă funia, Mary se ridică. Cei de față se așezară pe două rînduri, în curte, mohorîți și tăcuți. Godfrey, ținînd-o pe sora noastră de funie, străbătu încet mulțimea și urcă în caleașcă. Două zile mai tîrziu, în Portland-Place, în locuința conților White-Manor, avea loc un dejun somptuos. Invitații erau numeroși. Pe la orele două după-amiază, Godfrey se ridică beat de la masă și porunci să fie adusă Mary. Mary purta o rochie de pînză albă și funia legată la gît. Dintre toți nobilii care ședeau la masa lui White-Manor, nu s-a găsit nici măcar unul care să-i azvîrle infamului Godfrey de Lancester paharul în față. Nici unul măcar, Fergus! Godfrey luă funia și coborî în stradă. Străbătu ulițele Londrei, din Portland-Place pînă în piața de oi din Smith-Fields, așa cum trecuse prin mulțimea valeților săi consternați, ținîndu-și soția de funie, soția lui care plîngea și se tînguia... Lumea se oprea să-i privească. Era un spectacol ciudat; dar printre cei cincizeci de mii de englezi pe care-i întîlniră în drum, nu se găsi nici unul care să strige infamie! și să arunce cu pietre în laș! Asta-i Londra: nobilime și plebe...

— Nobilime și plebe! îl întrerupse Fergus cu-o vie indignare, pe care Angus o atribui în întregime impresiei pe care i-o lăsase povestirea sa. Londra și Anglia!

— Cînd ajunseră în Smith-Fields — continuă MacFarlane — dădură peste o mulțime uriașă. Era într-o vineri, zi de tîrg pentru vite cornute și oi. Godfrey o împinse pe Mary într-unul din locurile goale destinate oilor, și strigă de trei ori: „Această femeie-i de vînzare!... de vînzare pentru trei șilingi!" Neguțătorii de animale se înduioșară, căci Mary, sora noastră, era frumoasă și șiroaie de lacrimi i se prelingeau pe obrajii palizi. În sfîrșit, o voce gravă și vibrantă străbătu mulțimea, făcînd-o pe Mary să tresară. „Dați-mi voie să trec! Am s-o cumpăr pentru trei șilingi pe milady contesa de White-Manor." Un murmur străbătu piața din Smith-Fields, căci nimeni nu cunoscuse pînă atunci numele nobile ale actorilor acelei scene infame. Godfrey se roși. Sunetul vocii îl izbise ca o palmă pe obraz. Părea că încearcă să recunoască plin de teamă și minie pe cel care vorbise. Acesta nu întîrzie să-și facă apariția, croindu-și cu vigoare drum prin mulțime. Era îmbrăcat cu haine grosolane, specifice negus-

torilor de animale. Văzîndu-l astfel inveşmîntat, Godfrey îşi pierdu siguranţa de sine şi făcu o mişcare pentru a se eschiva. Mary nu mi-a pomenit niciodată în scrisorile ei numele acelui om; dar cînd am fost la Londra, l-am aflat din zvon public. Era tînărul Brian de Lancester, fratele contelui. Sau cel puţin aşa am crezut şi cred încă, deşi Brian n-a răspuns niciodată acţiunilor mele de bunăvoinţă, decît prin dezminţiri reci şi categorice. Oricum, presupusul negustor de animale, fie că era sau nu Brian de Lancester, pătrunse în ţarcul unde se afla Godfrey şi-i smulse din mînă funia cu care era legată Mary. Aceasta, ajunsă la capătul puterilor, îşi pierdu cunoştinţa. Negustorul o prinse şi-o susţinu cu o singură mînă. Cu cealaltă, îşi scotoci buzunarul şi scoase o grămadă de monede de aramă pe care le azvîrli lui Godfrey în obraz spunînd: „Ia-ţi banii, milord." Urale, venind din toate părţile, umplură piaţa din Smith-Fields. Godfrey rămase încremenit. Lovitura pieselor de-un penny lăsase pe obrazul său palid şi pe frunte pete vineţii. Căci negustorul era un om voinic, Fergus. Lovise cu putere, cum am fi făcut şi noi...

Fergus stăpînit de interesul deosebit pe care-l acorda povestirii, scoase un oftat prelung.

— Dumnezeu să-l binecuvînteze, Mac-Farlane — spuse el — oricine ar fi... Şi dacă-i într-adevăr fratele mai mic al lui Lancester, jur să-i plătesc datoria noastră, într-o bună zi... Dar ce s-a întîmplat cu Mary după aceea?

— După aceea — răspunse Angus — mulţimea s-a dat la o parte, să poată trece negustorul cu „achiziţia" sa; apoi se strînse la loc, înconjurîndu-l pe White-Manor, al cărui obraz învineţit se scălîmbăia în convulsiile unei furii neputincioase.

Huiduieli ţîşneau din toate părţile... Semnalul fusese dat, şi, cînd poliţiştii îşi făcură apariţia, îl găsiră pe nobilul lord împroşcat cu noroi, pradă unui atac furibund...

— Dar Mary, Mary! insistă Fergus.

— Mary a fost urcată într-o trăsură de către pretinsul negustor de animale... După aceea, am aflat prin scrisori toate amănuntele poveştii... I-am trimis de mai multe ori bani, dar de opt luni nu mai ştiu unde se ascunde şi, după ultimul ei mesaj, e silită să-l plătească pe mizerabilul devenit paznicul copilului ei... Cine o ajută?... Mi-a vorbit uneori de o mînă generoasă şi prietenă... Însă

Brian de Lancester nu-i un om bogat...

— Dar — îl întrerupse Fergus — dacă Brian, cumnatul ei, o protejează, de ce nu-i dă nici o mînă de ajutor în problema copilei?

— Pentru că, la fel ca și noi, nu cunoaște această parte a povestirii, — răspunse Angus. Dacă-i vorba de Brian, și despre el trebuie să fie, deși a refuzat s-o recunoască în fața mea, dacă-i vorba de Brian, ea știe că-i pripit și temerar; și nu vrea să-l amestece fiindcă se teme în primul rînd de amenințarea rostită de paznicul copilei... Sărmana mea surioară! Nu privi lucrurile de aici, Fergus! Gîndește-te că ori de cîte ori îi trece prin minte un gînd de eliberare, îl alungă îngrozită, repetîndu-și cuvîntul acela pe care mîna ei tremurîndă abia l-a putut așterne pe hîrtie. O va ucide!

Cei doi interlocutori nu mai scoaseră nici un cuvînt. Fergus părea cufundat în gînduri. Mac-Farlane, cu coatele sprijinite de masă, cu fruntea la două degete de pumnalul înfipt în lemnul de stejar, urmărea desfășurarea unui vis întunecat. El luă cel dintîi cuvîntul.

— Haide, haide — spuse cu-o notă de veselie forțată — bea, frate Fergus! Doar sărbătorim întoarcerea dumitale, ce naiba!... Există oameni și mai nefericiți decît noi!... Am o soție bună și doi copilași ca niște îngeri, care mă trezesc dimineața cu zîmbetul lor minunat... Ah! De-ar fi aici și sărmana Mary!... Ducă-se naibii tristețea, O'Breane! Am plîns în seara asta ca o babă!... Beau în sănătatea dumitale.

În loc să răspundă toastului său, Fergus îi luă mîna și-l privi drept în ochi.

— S-au scurs patru ani de cînd muncesc singur — spuse el pe un ton domol — patru ani de cînd îmi dăruiesc tot timpul aceluiași gînd, fără să fi împărtășit vreunui suflet prieten preaplinul îndoielilor care-mi dau tîrcoale și al speranțelor care mă ard... În acești patru ani m-am bizuit pe dumneata, Mac-Farlane, singurul om căruia i-am lăsat un loc în inima mea... Ca să-mi fac curaj, mi-am spus că va veni o zi în care gîndul meu va ieși la iveală pentru a trezi un ecou în sufletul fratelui meu... Va veni o zi cînd vom duce amîndoi povara care acum apasă doar pe umerii mei... Vom avea un confident, un alt eu...

Fergus se opri, apoi adăugă trist:

— Timp de patru ani am nutrit această nădejde!

— Ai făcut foarte bine, O'Breane — exclamă Angus — căci sînt gata la orice pentru dumneata.

Fergus scutură din cap și-și plecă privirea.

— Am făcut rău! spuse el cu glas înăbușit. Căci în locul celui pe care mă bizuiam, găsesc un om zdrobit, veșted, lipsit de curaj...

Mac-Farlane făcu un pas înapoi și ridică spre el o privire uluită.

— Am auzit oare bine!? murmură el. Tocmai în clipa cînd îți vorbesc despre nenorocirile ce s-au abătut asupra casei noastre, îmi reproșezi tocmai suferința mea!... Ah! Fergus! Fergus... Cînd ai plecat, eram tînăr și viguros, acum fruntea mi-e zbîrcită, privirea stinsă, părul încărunțit înainte de vreme... Tare mult am suferit, frate O'Breane! Dar, vai! culmea amărăciunii ar fi dacă dumneata, pe care te-am iubit atît de mult, m-ai socoti, într-atît de decăzut încît să nu te mai pot înțelege și sluji!

Mac-Farlane rosti ultimele cuvinte pe un ton de dureros repros. Fergus fu mișcat pînă în adîncul sufletului, dar nu-și exteriorizá sentimentele.

— Părul poate încărunți înainte de vreme — rosti el cu răceală — fruntea să se zbîrcească, privirea să-și piardă strălucirea, dar inima unui bărbat nu trebuie niciodată, oricît de crudă ar fi încercarea, să se plece sub o lovitură a soartei.

— Cine ți-a spus că inima mea s-a ofilit, Fergus O'Breane? întrebă scoțianul luîndu-și o atitudine rigidă.

Fergus smulse pumnalul înfipt în masă și, cu un aer disprețuitor, îl așeză culcat.

— Dacă mi-ar fi spus-o altul, Mac-Farlane — replică el — l-aș fi silit, cu genunchiul în piept, să-și recunoască minciuna... Dar ce poți crede despre un om care-și scoate pumnalul și declară că, pentru el, nu mai există alt scop în viață decît acela de a ucide, despre un om care consimte să-și riște libertatea pentru un mizerabil lipsit de suflet și credință!... Pentru numele lui Dumnezeu, frate Angus, brațul îți este încă destul de puternic, dar inima...

— O'Breane! O'Breane! îl întrerupse scoțianul cu-o voce tremurînd de mînie. Te rog să nu mai rostești nici un

cuvînt! ... Așa zdrobită cum e, inima mea nu poate accepta, fără revoltă, cuvinte injurioase! ...

— Foarte bine, frate Angus! exclamă O'Breane, apucîndu-i din nou brațul pe care Mac-Farlane și-l smulsese brusc. Acum nu mai ai fruntea încrețită și privirea și-a recăpătat expresia vie de altădată... Vino, să te vezi, frate.

Îl duse pe Angus în fața oglinzii de deasupra mesei de lucru a soției sale.

Angus începu să surîdă fără să vrea. O'Breane continuă pe un ton sever:

— Zbîrciturile au dispărut, privirea și-a recăpătat strălucirea. Dar inima? ...

— Trebuie să-l ucid pe omul acela, O'Breane — spuse Angus — trebuie!

Fergus lăsă numaidecît brațul scoțianului și se îndreptă spre cămin, unde-și lăsase caschetа de voiaj și mantaua.

— Adio deci, frate — spuse el — ceasurile mele sînt numărate, nu pot să mai stau.

Angus rămase o clipă pironit, apoi se așeză între ușă și Fergus.

— O'Breane! strigă el. Frate, fie-ți milă de mine! ... Trebuie să-mi răzbun sora! ... Sora noastră, Mary, pe care dumneata o iubești ca și mine ... Nu mă părăsi așa ... Nu vreau să pleci supărat din casa lui Mac-Farlane ... Rămîi, rămîi, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu sînt supărat — răspunse Fergus calm — durerea nu-nseamnă mînie.

— Dar nu vrei să-mi lași dreptul de-a răzbuna jignirea pe care ai ascultat-o adineauri fremătînd? ... În afară de această datorie, pe care o socotesc sfîntă, sînt alături de dumneata, Fergus, îți stau cu totul la dispoziție!

— Frate — spuse O'Breane pe un ton solemn — pentru mine nu poate exista nici o rezervă, oricît de legitimă ar fi ... Ți-am spus doar că, de patru ani, aștept această clipă. Și, în acești patru ani, am fost înconjurat numai de oameni hotărîți, temerari, devotați pînă la moarte ... Fiecăruia dintre ei nu i-am încredințat din taina mea decît atît cît era necesar ca să-mi execute ordinele. Pentru toți planul meu, în întregul lui, a rămas un mister. Te așteptam. Dintre toți te alesesem pe dumneata. Ți-am rezervat jumătate din acțiuni și din primejdii ... Acum, voi căuta pe alt-

cineva, căci acel cu care voi împărți misiunea va trebui să aibă o inimă liberă și-o minte limpede, să procedeze ca și mine, să se dăruiască cu totul luptei angajate și să renunțe la animozitățile meschine și la pumnalul tulburărilor vulgare... Și eu mă răzbun, Mac-Farlane! Și eu vreau să mă răzbun!

Angus tresări la auzul acestui cuvînt mîngîietor pentru pasiunea lui și deveni mai atent.

— Îmi răzbun sora pîngărită — reluă Fergus, cu vocea aceea vibrantă și impunătoare care-i făcea pe toți să-și înfrîneze voința proprie și să i se supună — îmi răzbun tatăl asasinat! Îmi răzbun mama... sfînta mea mamă care, închizînd ochii, m-a lăsat singur să plîng tot ce-am îndrăgit și prețuit... Mary se va număra întotdeauna printre victimele al căror strigăt va face inima să-mi tresară, tulburînd-o... Mary va fi răzbunată ca și soră-mea, ca și taică-meu, ca și maică-mea, va fi răzbunată prin aceeași lovitură, căci călăul lor a fost și-al ei...

— Godfrey de Lancester! strigă Mac-Farlane uimit.

Fergus zîmbi disprețuitor.

— Godfrey de Lancester nu-i decît un om — spuse el. Crezi că ți-aș smulge pumnalul din mînă, dacă ar fi vorba de Godfrey de Lancester?

— Dar despre cine-i vorba? întrebă Angus din ce în ce mai uimit.

— Ascultă-mă bine, frate — replică O'Breane. Răspunsul la întrebarea dumitale reprezintă secretul meu, și-acest secret nu-l pot încredința decît unui complice.

— Complice... — repetă Angus. E vorba deci de-o crimă?

— Secretul meu — continuă Fergus — conține în el prea multe primejdii, ca să se mai încarce inutil cu riscurile unei vendette scoțiene. Omul căruia i-l voi încredința nu va avea, ca dumneata, un pumnal menit să străpungă pieptul unui pair al Angliei. Va trăi în pace cu legea, va fi, eventual, structura însăși a legii, care este și ea o armă, o armă și-o mască.

— Nu te-nțeleg — bîigui Angus care părea foarte contrariat.

— Întrucît credeam că-n dumneata, numai în dumneata, frate — spuse mai departe Fergus — îl voi găsi pe-acest om, voi zăvorî secretul în mine, cu riscul de a-mi zdrobi inima, prea strîmtă pentru a-l cuprinde. Fiind

silit să mă înclin în fața acestei situații, îmi voi continua de unul singur misiunea începută, regretînd c-am nutrit prea multă vreme o iluzie nebunească și că m-am bizuit pe-un sprijin care avea să-mi fie refuzat... Adio!

Mac-Farlane se agăță de veșmintele lui Fergus.

— Un cuvînt! Un singur cuvînt! spuse el. Mary va fi răzbunată?

— Da, răzbunată... și poate salvată — răspunse Fergus.

— Te cred, O'Breane — rosti încet scoțianul scoțîndu-și pumnalul și zvîrlindu-l cît colo. Ai în fața dumitale complicele pe care-l cauți... E vorba de-o crimă? Sînt alături de dumneata, chiar cu riscul de-a fi socotit vinovat...

CAPITOLUL XVII

CE AVEA FERGUS O'BREANE PE INIMĂ ȘI ÎN GÎND

Fergus îi întinse mîna lui Mac-Farlane și se îndepărtă numaidecît de pragul pe care fusese gata să-l treacă.

— Îți mulțumesc, frate — spuse el — îți mulțumesc din adîncul inimii!... Acum, vei afla totul... povestea mea, acțiunile mele, *crima* mea care, înseamnă distrugerea unui imperiu și salvarea unei jumătăți de lume... După ce vom fi vorbit, mă vei cunoaște la fel de bine cum mă cunosc eu însumi.

Se așezară amîndoi în preajma căminului unde focul aproape se stinsese...

Fergus povesti despre decăderea familiei sale, ruinată prin stoarcerea de biruri nerușinate; vorbi despre venirea tatălui său la Londra, despre răpirea surorii sale Betsy și istorisi scena funebră din casa sărăcăcioasă din Saint Giles, cînd rămăsese singur în fața a două cadavre.

Mac-Farlane ținea prea mult la el, pentru a nu fi viu impresionat de povestea căreia elocința pătimașă a lui Fergus îi atribuia o ciudată forță emoțională. Dealtfel, în

această poveste, Mac-Farlane își recunoștea propria lui poveste, cu mult mai întunecată și mai sinistră.

Cînd, după ce aminti ultimele cuvinte rostite de tatăl său pe patul de moarte, Fergus se opri spre a se reculege și a-și trage răsuflarea, Angus își lovi fruntea cu palma ca și cum o lumină neașteptată i-ar fi străfulgerat prin minte.

— Vrei să-l ucizi pe rege! spuse el.

— Regele nu-i decît un om — replică Fergus — iar Christian O'Breane a spus: Război împotriva Angliei!

— Angliei! repetă scoțianul. Sînt gata să mor împreună cu dumneata, Fergus.

— Dar eu nu vreau să mor! strigă O'Breane, a cărui frunte apărea într-o lumină strălucitoare în semiobscuritatea vastei încăperi. Eu vreau să înving! Crezi că dacă ar fi trebuit să aleg o victimă aș fi venit la dumneata, Angus?... Ești prea grăbit să-mi compari slăbiciunea cu forța adversarului meu. Au trecut cinci ani de cînd a murit Christian O'Breane. În acești cinci ani, am adunat multe arme, nu mai sînt copilandrul pe care l-ai întîlnit într-o seară în apropierea capelei din Belton... Am patru nave pe mare, iar dincolo de Ocean, agenți activi, neobosiți care au și început să sape la temelia puterii engleze... Vei spune că toate acestea nu reprezintă mare lucru!... Mac-Farlane, iar te pripești, fiindcă am în față tot viitorul... Dacă vrei să compari, compară ceea ce am scos din neant, cu ceea ce voi dobîndi din resursele mele actuale... urmărește cu gîndul termenii acestei progresii gigantice la baza căreia se află voința mea de neclintit. Privește! Pe prima treaptă, jos, jos de tot vei găsi un băiețaș, slab și sărac... cîțiva pași mai încolo, băiețașul a devenit bărbat și puternic... încă vreo cîțiva pași, și vei întîlni pe omul care a izbutit să supună o serie întreagă de voințe și să le domine. Are milioane în seifurile sale; în plus, știe exact ceea ce urăște, și de aci înainte poate lovi cu mîna sigură... Acesta este stadiul la care a ajuns omul. Mîine, printr-o acțiune de culise, gîndirea sa îi va facilita accesul la politica europeană... Omul se va transforma: spre a putea fi aproape de capetele încoronate, va deveni un mare senior... Iar marele senior va strînge laolaltă toate urile nestinse și legitime, toate durerile sîngeroase provocate de lăcomia nesățioasă, de ambiția perfidă, de tirania lașă a inamicului său... glasul său, ascultat, va predica în surdină o uriașă cruciadă... Apoi, marele senior își

va azvîrli de pe el aurul şi catifelele, va redeveni pentru o clipă irlandezul Fergus, spre a găsi drumul către inima Irlandei. Va revedea biata lui Irlandă; comorile sale vor fi folosite pentru alinarea suferinţelor ei, iar mîna sa, întotdeauna dispusă să ofere, va întinde într-o bună zi un deget spre orient şi va arăta în depărtare Londra, de unde se abat asupra nefericitului Erin toate suferinţele sale. Şi-atunci, va repeta strigătul tatălui său pe patul de moarte: „Ridică-te şi porneşte război împotriva Angliei!"

Rostind aceste ultime cuvinte vocea lui Fergus avea o vibraţie puternică. Mac-Farlane se sculă în picioare fără să vrea, ca şi cum s-ar fi supus unei porunci, ochii îi străluceau, figura-i ofilită întinerise.

— Frate Fergus — spuse el fremătind de zel — mintea mea nu-i în stare să cuprindă întreaga măreţie a planurilor dumitale, iar ochii ei nu-s destul de pătrunzători ca să prindă amănuntele grandioasei dumitale idei... Dar inima mea ghiceşte ceea ce spiritul nu înţelege şi am încredere în dumneata, speranţă şi încredere... Ah! Nu te cunoşteam, O'Breane... Te-ai ascuns de mine... Şi, într-adevăr, ce merit am, ca să mă bucur singur de încrederea dumitale... Îţi mulţumesc din adîncul sufletului... Asta-i tot. Îţi aparţineam de mult.

Fergus avea capul plecat şi părea adîncit într-una din acele meditaţii care puneau atît de des stăpînire pe mintea lui. Mac-Farlane îl măsura din ochi, de parcă ar fi încercat să descopere forţa de dominare invizibilă care emana din toată fiinţa lui Fergus şi reuşea să biruie rezistenţele cele mai înverşunate.

— Ura dumitale nu-i şi ura mea — continuă Angus după cîtva timp. N-aş fi fost în stare să mă gîndesc la aşa ceva şi-abia pot să-mi dau seama ce-nseamnă satisfacţiile unei răzbunări mai presus de răzbunările omeneşti obişnuite... Inamicul dumitale este puternic; imperiile rivale nu se-ncumetă să-i declare război, iar raţiunea mea se tulbură la gîndul îndrăzneţelor pregătiri ale marii dumitale bătălii. Dar îţi împărtăşesc ura şi cred în victoria noastră... Dumnezeu a pus în dumneata toată puterea lui, iar în faţa ochilor mei îmi apari înzestrat cu cutezanţa supranaturală a minunaţilor eroi din poemele scoţiene. . Vorbeşte, mai vorbeşte! Te-admir şi te îndrăgesc...

— Imperiile se prăbuşesc — spuse Fergus urmînd şirul reflecţiilor sale — popoarele nu mor niciodată. Bătrîna

Anglie va pieri, tînăra Anglie și Irlanda își vor înălța sceptrul asupra unei Londre regenerate... Insulele noastre, cu glorioasa lor istorie, nu vor mai apărea pe harta globului ca o pată de mocirlă otrăvită, care se întinde, se întinde necontenit, mînjind lumea întreagă cu corupția ei contagioasă... Acolo unde a fost Sodoma, se va ridica un popor sănătos, clement în victoria sa, fiindcă se va simți puternic... Suflul justiției sale va risipi abuzurile de tot felul, venalitățile sordide și nedreptățile săvîrșite cu solemnitate. Libertatea cultelor va înlocui monopolul avid și rușinos al bisericii protestante, ai cărei apostoli milionari au decăzut dincolo de limitele disprețului, iar Irlanda catolică, deschizînd tuturor sfinților porțile templului, va alege o zi însorită pentru a arde pe eșafodul de la Old-Bailey acele odioase registre în care prelatul anglican ține, în partidă dublă, evidența redevențelor sale feudale... Nu va mai exista scoțian, irlandez și englez; vor exista numai frați, liberi sub bolta cerului...

— Dar asta nu-i răzbunare! șopti Mac-Farlane, a cărui atenție era reținută de zugrăvirea calmă a acestei utopii.

— E răzbunare — răspunse Fergus, a cărui privire se însufleți și mai mult.

Se opri și fruntea i se întunecă brusc.

— De altfel — reluă el trist — n-am ajuns încă acolo, iar răzbunarea, răzbunarea așa cum o concepi dumneata, Angus, va avea prioritate asupra tuturor celorlalte. Înainte de-a construi, va trebui să distrugem; va trebui să curățăm solul înainte de-a așeza, triumfătoare, piatra unghiulară a noilor fundații... Cine știe dacă noi vom apuca să vedem rodul muncii noastre?... Viața-i scurtă; misiunea noastră e grea!... Visul meu a depășit țelul... Am ajuns la faza în care trebuie să distrugem. Ți-am arătat vag care sînt resursele mele actuale. Pe lîngă bogățiile considerabile acumulate, cele patru nave ale mele, dintre care una-i în măsură să susțină o luptă serioasă, îmi îngăduie să întrețin relații strînse cu posesiunile de peste mări și să minez astfel, una cîte una, sursele dispersate din care colosul își extrage principalele mijloace de existență... Va veni o zi cînd, spre marea uimire a Europei, împăratul Chinei își va închide porturile pentru încărcăturile otrăvite cu care Compania Indiilor inundă provinciile imperiului celest... Iar Compania se va clătina în urma acestei lovituri, Mac-Farlane, căci cîștigă o sută de

milioane în fiecare an otrăvind sistematic un popor întreg. Apoi, prinții spoliați din Hindustan vor cere cu arma în mînă dreptatea multă vreme refuzată. Prinții aceia vor avea puști și ofițeri din Europa; le voi furniza eu... La Cap, în cele două Canade, în Statele Unite, peste tot, agenții mei însămînțează pentru a recolta mai tîrziu... Poate că vom aștepta multă vreme, zece ani, cincizeci de ani!... Cine știe! Dar timpul secerișului va veni... Pînă atunci, vom munci, căci misiunea noastră e abia la început... Voi face în Europa ceea ce am făcut și dincolo de Ocean, dar mai întîi va trebui să cuceresc un nume și titluri, un nume adevărat și titluri adevărate, căci nu-mi pot permite să risc prețioasa mea miză pe șansele nesigure ale unui aventurier... În urmă cu șase luni am fost prezentat Majestății Sale don Juan de Bragance, împăratul Braziliei. Acesta își îndreaptă ochii spre Europa și speră, o știu prea bine, să reintre în posesia moștenirii părinților săi... Mă voi duce mai întîi la curtea lui; mă voi întoarce cu el în Portugalia; îl voi sluji; îmi va da mînăre... Nu-i vorba de-o eventualitate, Mav-Farlane, trebuie să se întîmple astfel.

Angus făcu un gest grav de aprobare. Firea lui aspră și simplă, complet subjugată, se închina într-atît în fața inteligenței superioare a lui O'Breane, încît începuse să nu mai creadă în existența imposibilului și să considere voința lui Fergus egală cu destinul.

Fergus se ridică, cuprins de-un fel de înfrigurare și, plimbîndu-se, continuă să zugrăvească tabloul viitoarelor sale acțiuni.

Vocea lui pătrunzătoare și gravă, care părea a fi însăși vocea convingerii de nezdruncinat, se însuflețea continuu atingînd elanul entuziasmului.

— Pretutindeni — spuse el în sfîrșit — pretutindeni strigătul meu de luptă trebuie să găsească un răsunet! Lumea întreagă va fi aliatul meu!... Există vreun colțișor de pămînt în Europa unde numele de englez să nu fie huiit?... Există vreo țară puternică sau slabă care să nu fi avut de suferit de pe urma perfidelor ambiții ale Angliei?... Cuceritorului glorios i se poate ierta sîngele vărsat de eroica lui spadă; dar ce te faci cu negustorul lacom care se bate să vîndă mai bine și care, deținînd toate bunurile, amenință cerînd banii sau viața!... Sau trafi-

cantul nesățios care cimentează cu sîngele temelia depozitelor sale! ... Pentru aceștia nu există nici iertare, nici milă! ... Mă voi duce peste tot! În Portugalia, voi da peste opresiunea economică organizată încă de pe vremea domniei lui Juan al IV-lea și mînia acumulată de secole; în Spania, Gibraltarul și trădarea de la San-Domingo; în Prusia, unde englezii n-au avut prilejul să stoarcă aur, au furat glorie; voi găsi acolo dușmănia pentru nerușinatul furt de onoare care a pus pe fruntea lui Wellington laurii lui Blücher. Ah! Mac-Farlane, există rivalități între corsari ... În Austria, vom profita de vechile animozități mascate cu stîngăcie de o așa-zisă înțelegere diplomatică; în Țările de jos, dușmănii noi adăugate celor vechi; Saint James uneltește în tăcere pentru a sfărîma încetul cu încetul lanțurile care țin încătușate Belgia și Olanda; în sfîrșit, în Franța, oricare ar fi stindardul, o aversiune prea justificată: Franța revoluționară se gîndește la Sfînta Elena, Franța regalistă își amintește de Quiberon! ... Pretutindeni, un sentiment unic, universal! Ziua în care numele de englez va pieri, va fi o zi de sărbătoare pentru toate națiunile de pe glob. Dar lumea a îmbătrînit. Nu mai sîntem pe vremea cînd un pelerin singuratic putea stîrni populații întregi, cînd justiția, susținută de elocință, crea nenumărate armate ... Irlanda a lansat de multă vreme un lung strigăt de deznădejde, Irlanda suferă încă, iar universul doarme în pace. Nu mi-aș face nici o iluzie, dacă ar trebui să scot din teacă sabia Europei vlăguite. Nădăjduiesc, pentru că Europa joacă un rol absolut pasiv în planul meu de luptă. Ea nu va lovi, dar va ucide căci tot crimă-i să te baricadezi în casă și să încui ușa de două ori cînd auzi victima unei crime săvîrșite în stradă țipînd după ajutor. Așa va fi, frate — adăugă Fergus oprindu-se brusc în fața lui Mac-Farlane, care-și plecă involuntar ochii sub privirea lui de jar. Ceva îmi spune că Dumnezeu e cu noi ...

Fergus tăcu, Mac-Farlane, furat de minunata perspectivă a acelei opere mărețe, o admira în gînd și ar fi ris în clipa aceea de oricine s-ar fi îndoit de succesul înfăptuirii ei.

— Da, da, Dumnezeu e-alături de dumneata, frate — șopti el după un răstimp, pe-un ton de respect temător. Doresc lucrul acesta și cred în el. Dar ce rol ai rezervat

bletului Mac-Farlane în aceste acţiuni primejdioase, în care sabia nu-i niciodată scoasă din teacă? Nu prea mă pricep să realizez ceva fără a folosi forţa braţelor... Nu ai avut în vedere acest lucru atunci cînd te-ai gîndit să mă alegi drept confident?... Nu ştiai, Fergus, că mintea mi-i slăbită şi ameţeala se cuibăreşte adeseori în creierul meu tulburat?!...

— Ştiam că inima fratelui meu Angus este leală — răspunse O'Breane. Şi mai ştiam că mă pot bizui pe discreţia lui.

— Oare pentru proiectele dumitale nu-i nevoie decît de discreţie şi lealitate?

Fergus şovăi o clipă.

— O inimă leală, devotată, gata la orice — răspunse el în cele din urmă.

— Frate scump — spuse Mac-Farlane ducîndu-şi mîna la piept — spune-mi ce trebuie să fac.

Auzind acest răspuns prin care prietenul drag i se dăruia fără rezerve, O'Breane se simţi copleşit de recunoştinţă şi bucurie. Apoi un nor îi apăru pe frunte. Îl privi pe Angus c-un aer nehotărît.

Angus zîmbi trist.

— De acolo, de departe, prietenia te-a înşelat — şopti el. Acum, de-aproape, vezi mai bine şi nu-ţi mai dai seama la ce-aş putea fi bun...

— Nu-i vorba de asta, Mac-Farlane — îl opri Fergus încercînd zadarnic să se sustragă unei preocupări evident penibile — dar întrebarea dumitale m-a făcut să cobor în mine însumi şi să pierd din vedere liniile măreţe şi strălucitoare ale tabloului pe care ţi l-am zugrăvit adineauri... Căci, vai, frate, tabloul îşi are şi reversul... Orice fiinţă slabă, pusă în faţa unui adversar puternic, nu atacă făţiş... Să învingem, iată ţelul. Ferice de omul puternic care-şi poate alege armele!... Noi, care sîntem slabi, vom lupta din umbră şi, în majoritatea cazurilor, vom folosi mijloace înlăturate de onoare... Ieri, am fost pirat. Mîine, ce voi fi?... Şovăi; frate scump, fiindcă mi-eşti drag. Dacă ai fi fost ca mine, un om singur pe lume, fără familie, n-aş mai fi stat în cumpănă.

Angus îşi încruntă sprîncenele.

— Mi-ai spus că ai nevoie de-o inimă devotată, gata la orice; ţi-am oferit-o. De ce să mai revenim asupra acestui subiect?

O'Breane îi luă mîna și-o strînse puternic.

— Nu mai șovăi, frate — rosti el încet și solemn. Îți doresc să faci la fel... Ascultă-mă. După ce voi reuși să stîrnesc pretutindeni dușmănii împotriva Angliei, va trebui să pătrund în însăși inima puterii sale și, cu mîna mea, să dau prima lovitură... Pentru aceasta, am nevoie de oameni de încredere la Londra. Îi voi avea, dar îmi trebuie și sprijinul unei vaste organizații, a cărei existență îți este necunoscută și care, îndrumată de mine, va deveni o armă otrăvitoare... Această organizație, numită *Marea Familie*, își întinde, de la Londra, tentaculele asupra celor Trei Regate și are, pare-se, peste o sută de mii de membri. Este vorba, Mac-Farlane, de hoți, asasini, falsificatori. Va trebui să devii membru al acestei organizații.

Angus tresări, dar răspunse calm.

— O voi face, frate.

— Dar asta nu-i tot... Din motive pe care le vei afla mai tîrziu, mă interesează să devii stăpînul castelului din Crewe...

— Bine, dar sînt sărac — îl întrerupse fermierul.

— Eu sînt bogat — spuse O'Breane. Mă interesează apoi ca stăpînul din Crewe să fie un om respectat în regiune, mai presus de orice bănuială prin însăși poziția lui... un magistrat...

— Nu depinde de mine, frate.

— *Marea Familie* se va îngriji și de asta.

Angus era palid și-și ținea ochii plecați.

— Magistrat! bîigui el. Magistrații depun jurămînt... iar tatăl meu era un om sfînt!...

— Vrei să-ți retragi cuvîntul, Mac-Farlane?

— Voi fi brigand și magistrat... Bătrînul Mac-Farlane e mort... n-o să vadă.

— Gîndește-te bine — continuă Fergus, ca și cum ar fi vrut să-i înlăture lui Angus orice pretext de-a se dezice mai tîrziu. Accepți o situație periculoasă și demnă de dispreț, după părerea lumii. Vei fi în afara legii și totodată slujitorul ei... Iar aci, ca și acolo, devotat, *gata la orice!*...

Angus își trecu mîna peste fruntea scăldată de sudoare.

— Mi-ai văzut fetele, Fergus? întrebă el distrat. Se vor face nespus de frumoase și vreau să rămînă curate...

Anna și Clary! Dragele mele! Dar ele nu vor afla niciodată că tatăl lor e-un criminal, nu-i așa?

— Poate... șopti Fergus devenind la rîndul lui palid. Frate, oh! frate!... Soarta mă silește!... Iartă-mă dacă te-am dus în ispită!... Refuză, mai ai timp să refuzi!

— Destinul meu e să te urmez — spuse stoic MacFarlane. Ești un suflet leal, Fergus, și-mi arăți prăpastia dinainte... Dacă închid ochii, o fac de bună voie!... Voi fi devotat, voi fi gata de orice!

Fergus își lăsă capul în piept, ca și cum ar fi regretat victoria obținută.

În clipa aceea, cînd tatăl lor semna un pact de temut pentru soarta lui, Anna și Clary dormeau în leagănul comun. Mama lor, fire bolnăvicioasă și plăpîndă, le privea zîmbind fericită și tristă în același timp. Tenul ei, de-un alb diafan, avea sub pleoape acel reflex vinețiu, semn funest al unei mistuiri care își pune pecetea pe numeroasele sale victime, sub cerul aprig al Scoției.

Amy Mac-Farlane simțea cum se stinge încetul cu încetul.

Își privea cei doi îngerași, nădejdea, mîndria ei de mamă, așa cum privești o comoară care-ți scapă din mînă...

Dar, pioasă și blîndă, se resemna lăsîndu-se în voia lui Dumnezeu.

Nădăjduia, nu pentru ea, ci pentru fiicele ei, care aveau să fie frumoase, bune, fericite.

În seara aceea, în timp ce o lacrimă îi străbătea zîmbetul, șopti:

— Angus va veghea asupra lor...

CAPITOLUL XVIII

CINCISPREZECE ANI

Se înserase de-a binelea. Trecuseră mai mult de trei ore de cînd Mac-Farlane și Fergus se aflau împreună.

Fergus continuă să dezvăluie în fața lui Mac-Farlane ceea ce acesta avea neapărată nevoie să afle din planul

lui de acţiune. Stabiliră între ei că nici măcar slujitorii lui Fergus nu trebuiau să ştie cîte încredere îi acordase lui Mac-Farlane.

Era aproape miezul nopţii cînd se despărţiră. Angus se retrase, lăsîndu-l pe O'Breane în sufragerie, unde i se făcuse patul.

Mac-Farlane avea o greutate pe inimă. De îndată ce nu se mai găsi în prezenţa lui Fergus, mintea lui, slăbită şi chinuită de acele sumbre halucinaţii pe care scoţienii le numesc „al doilea văz“ şi care trec drept avertismente profetice, fu tulburată deodată de viziuni funebre. Puterea exercitată asupra lui de Fergus, suferi un fel de reacţie ciudată. Văzu viitorul în culori negre, iar pe O'Breane dominînd, ca un geniu al răului, acest ocean de nenorociri.

Pînă în această zi, viaţa lui fusese tristă şi dominată de gîndul răzbunării, dar răzbunarea e un lucru sfînt pentru ţăranul scoţian şi orice lucru sfînt, pe drept sau pe nedrept, îi dă un sentiment de încurajare şi sprijin. Acum era împins brusc pe-un povîrniş nou, necunoscut. I se arăta ici-colo, pe drumul ce avea să-l străbată, minciuna, crima, ruşinea şi i se spunea: Du-te!

Iar cel care rostea acest cuvînt fatal avea o forţă în faţa căreia se năruia orice rezistenţă.

Dar odată ieşit din raza acestei influenţe, Angus se revoltă şi deveni nervos. Toate vastele planuri cu mii de detalii ciudate, care i se înfăţişaseră o clipă, luminate de elocvenţa lucidă a lui O'Breane, dispăruseră complet. Nu mai văzu nimic altceva decît un întuneric faţă de care spiritul lui superstiţios se îngrozi, împotrivindu-se.

Şi totuşi, n-avea de gînd să dea înapoi. S-ar fi indignat dacă cineva i-ar fi propus să rupă pactul încheiat.

Angus era unul din acei oameni slabi în care lumea vede, în mod eronat, pe omul tare. Energia lui nedisciplinată n-avea nici o bază; voinţa lui se clătina. Dar starea lui obişnuită, un fel de febră înăbuşită şi întunecată, avea toate aparenţele focului misterios care mistuie unele suflete.

Era un om leal şi generos. În străfundurile firii sale exista o veselie rustică, pe care nefericirea o apăsa cu povara ei strivitoare, dar şi o vagă pasiune pentru lugubru şi miraculos, rău endemic al cîmpiilor Scoţiei.

De ce, dintre toţi, îl alesese Fergus tocmai pe el drept confident unic şi privilegiat?

Din simpatie... Să ne ierte cititorul că nu-i putem oferi alte motive mai trainice. Fergus ţinea la Mac-Farlane.

Ieşind din sufragerie, bătrînul se îndreptă spre apartamentul său; dar, conform obiceiului intră mai întîi în camera în care dormeau fetiţele; Amy Mac-Farlane se mai afla încă acolo. Adormise, cu capul sprijinit de marginea leagănului, şi zgomotul respiraţiei ei greoaie acoperea respiraţia egală şi liniştită a celor două copile care dormeau obraz lîngă obraz, împletindu-şi pe pernă părul bălai şi surîsul geamăn.

Angus depuse un singur sărut pe amîndouă guriţele împreunate, apoi întinse braţul spre Amy. Dar privirea îi căzu pe obrazul tinerei femei, viu iluminat de lampa aşezată lîngă ea. Un punct de foc în obraji contrasta cu paloarea chipului ei care în dreptul tîmplelor avea părul leoarcă de transpiraţie.

În Scoţia nimeni nu se poate înşela asupra semnificaţiei fatale pe care o au aceste simptome.

Braţul lui Angus rămase suspendat în aer. Un tremur puternic îi scutură inima. Probabil că de multe ori privise faţa soţiei sale în timpul somnului; îi auzise respiraţia gîfîită, văzuse nuanţa ameninţătoare a pometţilor şi sudoarea rece de la tîmple. Fără îndoială că atunci încercase un sentiment de teamă şi de tristeţe. Dar, în noaptea aceea, fu de-a dreptul înspăimîntat şi deznădăjduit.

Îşi aruncă privirea dezolată asupra fetiţelor adormite şi scoase un geamăt înăbuşit.

Apoi, încercă o senzaţie ciudată, pe care o luă drept nebunie: o pornire de ură furibundă împotriva lui Fergus O'Breane.

— N-aveam dreptul să-mi leg viaţa de destinul lui! şopti el. Nu-mi aparţin... Amy mă va învinui în clipa morţii... căci voi rămîne singur... Amy, sărmana mea soţie, îmi va spune: „Ţi le las în grijă; nu te au decît pe tine, tu le vei fi şi tată şi mamă... Ce-i voi răspunde? căci pe cei ce trag să moară nu-i poţi minţi!"

Îşi apăsă fruntea cu amîndouă mîinile, apoi făcu un pas în direcţia camerei în care-l lăsase pe Fergus. Dar se opri.

— Fratele meu mi-a arătat care sînt primejdiile — spuse el. Nu mi-a ascuns nimic. De bună voie m-am oferit să-l slujesc... Amy nu va muri... Am timp... Un bărbat nu-și ia niciodată cuvîntul înapoi.

În timpul acesta, Fergus, rămas singur în sufragerie, începu ca de obicei să mediteze. Oboseala călătoriei îi aduse în sfîrșit somnul.

Cesurile se scurseră. Somnul lui era atît de profund, încît nu auzi zgomotul ușii care se deschise.

Un bărbat își făcu apariția. Noaptea era pe sfîrșite. Noul sosit, căruia-i clănțăneau dinții de frig, goli mai întîi dintr-o singură înghițitură ce mai rămăsese în sticla cu vin franțuzesc începută de Angus. După aceea, aprinse focul și se instală în fața căminului.

Cînd Fergus se trezi, se făcuse ziuă de-a binelea. Văzu un foc puternic în fața căruia Randal Graham fuma liniștit o havană.

— Prin urmare, Mr. Mac-Nab a refuzat să te găzduiască? întrebă Fergus uimit.

— Mr. Mac-Nab este un avocat prudent — răspunse Graham. Îl cred în stare să refuze orice nu-i silit să acorde. Dar nu mi-a refuzat nimic, O'Breane, fiindcă nu i-am cerut nimic.

— Credeam că aveai de gind...

— Da, da... să spun o rugăciune în camera răposatului Graham.

Randal își scoase căciula.

— E un lucru împlinit și era de datoria mea... Dar zău că pentru asta n-aveam nevoie de permisiunea lui Mac-Nab sau a altcuiva! Știu și alte căi pentru a intra în casa tatălui meu în afară de ușă și fereastră, O'Breane... Am memorie bună... Mi-am petrecut zece ani în munți, înainte de-a apărea în fața tribunalului din Glasgow, ceea ce-nseamnă cincisprezece ani de cînd am părăsit casa și împrejurimile, dar am regăsit drumul ca și cum laș fi făcut ieri.

— Cu-atît mai bine — spuse Fergus. Ai să găsești și galeria subterană?

— Am și găsit-o — îl întrerupse Randal. Am dat două lovituri dintr-un singur foc, O'Breane. În loc s-o iau pe cîmpie, am scurtat drumul trecînd prin subterana de la Sfînta Maria.

— Și ce-ai văzut acolo? întrebă nerăbdător Fergus.

— Ah! ah! șefule! strigă Randal. S-ar zice că diavolul ne netezește calea... Are tot ce trebuie! Frumoase săli boltite pentru lucrătorii noștri, un dormitor la cincizeci de picioare sub pămînt și pînă și un curent de apă, torentul din Blackflood, care să învîrtească roata unei mori de hîrtie!... Pe legea mea! Bancnotele noastre sînt pe jumătate fabricate și aș pune rămășag că dacă am cutreiera toată Scoția, Anglia și Irlanda, n-am găsi un loc mai potrivit!

— Dar ieșirile? — spuse Fergus.

— Asta-i altă poveste — răspunse Randal dînd din cap. Dar să-ți povestesc mai bine călătoria mea... Cînd ne-am despărțit, am intrat în cabana unui vechi camarad al tatălui meu, Evan din Leed, al cărui fiu, Duncan, a fost valetul lui Mac-Farlane, pe vremea cînd Mac-Farlane avea valeți... Căci se pare că Angus e acum mai sărac decît Iov... Duncan mi-a oferit un pahar de bere, deși nu m-a recunoscut. Eu am împrumutat de la el, fără să-l previn, un felinar și-o piatră de amnar. Parcul din Crewe are zidurile în paragină, și nici castelul nu-i mai breaz decît zidurile parcului: poți intra acolo ca la tine acasă. Am ajuns în marele salon fără să fi întîlnit vreo ușă închisă... E-un castel care trebuie refăcut. Vreo zece-cincisprezece mii de lire sterline... un fleac. Ajuns în salon, nu mi-a fost greu să găsesc butonul ușii mascate care dă spre scara subteranei, dar m-am chinuit pînă să-l fac să funcționeze. Doamne! Cred că de cincisprezece ani nimeni n-a mai trecut pe acolo, ca să ajungă la casa noastră... Butonul a cedat... totuși; am aprins felinarul și-am coborît... În ce privește galeriile subterane, ți-am spus tot... Încape o armată întreagă și-am putea fabrica pînă și hîrtia pentru bancnote. Dar înăuntru-i groaznic de frig, O'Breane — se opri Randal apropiindu-și printr-o mișcare involuntară scaunul de cămin. M-am întors bocnă. În subterană, m-am orientat după amintirile mele, reîmprospătate de zgomotul îndepărtat al torentului din Blackflood, și-am pus în sfîrșit piciorul pe prima treaptă a scării care duce la casa familiei Randal. În partea asta, secretul nostru nu-i prea bine păzit, O'Breane. Am găsit zidul care marchează intrarea pe dinafară și nu mi-a fost deloc greu să-l fac să se învîrtă pe axul lui masiv. Am împins o ușă. Mă aflam în camera unde voiam să-mi spun rugăciunea pentru odihna veșnică a bătrînului Graham. Dar camera era lo-

cuită. Mac-Nab dormea acolo chiar în patul tatălui meu. Într-un pătuț, moțăia un copil. Un copil frumos, pe legea mea! fraged ca un trandafir... Dar asta nu ne interesează. Important e faptul că, după toate probabilitățile, Mac-Nab cunoaște subterana.

— Nu poate fi îndepărtat? spuse Fergus.

— M-am gîndit la altceva... Aveam la mine cuțitul... Dar îl văzusem de atîtea ori pe bătrînul meu dormind în patul ăla... Și-apoi venisem să spun o rugăciune. Am îngenuncheat. La urma urmei, cred că Mac-Nab nu obișnuiește să se plimbe prin galerii, și dacă îi vine cumva cheful să ne spioneze, există văgăuna din Blackflood care, în timp ce va învîrti moara noastră, ne va putea izbăvi, fără zgomot, de-un martor prea curios.

— Caută altă soluție, Graham — replică Fergus. Mac-Nam este fratele unui om la care țin.

— O să căutăm... Rămîne castelul... Într-o bună zi, vreun lord, amator de poveștile autorului lui *Wawerley* o să se entuziasmeze de poziția lui pitorească și-o să-l cumpere... imposibil să nu se ivească un cumpărător... Pe de altă parte, eu nu pot deveni proprietar în acest ținut în care există riscul să mă recunoască cineva întîmplător. Va trebui să găsim pe cineva...

— Acest cineva a și fost găsit — răspunse O'Breane.

— Ah!... făcu Randal surîzînd. Se pare că nici dumneata n-ai stat cu brațele încrucișate în noaptea asta...

O lună după această convorbire, Angus Mac-Farlane cumpăra, spre marea uimire a întregului ținut, castelul din Crewe cu toate dependințele sale.

Se părea că această investiție nu-i epuizase averea, căci făcu vechei case boierești reparații considerabile și-și mută acolo toată familia, lăsînd ferma din Leed lui Duncan, fostul său valet.

De unde venea subita lui bogăție? În orice caz, nu-i adusese fericirea. Angus, pe care țăranii din împrejurimi se deprinseseră să-l numească „moșierul", devenea din ce în ce mai morocănos și taciturn. Se îndepărtă de fratele său Mac-Nab.

Cititorul știe acum, fără să mai fie nevoie a-i furniza noi amănunte, cine erau falșii călugări adunați pentru orgie în subteranele Sfintei Maria din Crewe, în noaptea aceea în care nefericita Harriet Perceval fusese răpită; de asemenea, știe de unde primea casierul întreprinderii

de la colțul străzii Cornhill, în Finch-Lane, sumedenia de bancnote care-i imboldise pe Tom Turnbull și camarazii săi să ia cu asalt biroul liniștitului domn Smith.

Galeriile subterane deveniră într-adevăr o fabrică de bancnote false și, în același timp, un loc de întrunire și refugiu pentru membrii cei mai simandicoși ai Familiei, pe care împrejurările îi sileau să se exileze din Londra. Era *Purgatoriul* Lorzilor Nopții.

Dar lucrurile nu merseră atît de lesne de la început. Fu nevoie de mai mulți ani pentru a se ajunge aci și în tot acest interval, Randal singur avu, în numele lui personal, relații cu Familia din Londra. Fergus voia nu să se prezinte, ci să se impună în fața acestei forțe misterioase. Dorea să înceapă negocierile în chip de mare senior, iar numele umil de O'Breane i se părea un obstacol în calea proiectelor sale dictatoriale, întrucît în cadrul organizației se aflau oameni suspuși, magistrați, ofițeri ai armatei britanice și chiar lorzi.

Prin urmare, numai după ce va fi cucerit, cum vom vedea, un nume nobil și-un titlu sonor, avea să intre în legătură directă cu Familia.

Dintre Lorzii Nopții, doar tînărul doctor Moore, a cărui reputație de savant creștea pe măsură ce se cufunda mai adînc în tenebroasele mașinațiuni ale Familiei, l-ar fi putut recunoaște. Doar îl văzuse pe Fergus cînd era bolnav și purta uniforma deportaților la bordul pontonului *Cumberland*, astfel încît amintirile lui privitoare la acest subiect nu puteau fi foarte precise.

Într-adevăr, nu-l recunoscu. Numele de O'Breane fu luat drept o poreclă. Fergus începu să se bucure curînd de-o asemenea influență în rîndurile principalilor membri ai organizației, încît aceștia îl aleseră ca șef suprem.

Pe vremea aceea, Angus Mac-Farlane deținea funcția de judecător de pace al comitatului, astfel încît galeriile subterane ale Sfintei Maria erau bine păzite.

În timpul anilor scurși după întoarcerea lui în Europa, Fergus duse o viață dublă. Din cînd în cînd una din navele sale îl transporta la cîte o curte străină, unde ducea cu răbdare tratative menite a țese plase în care urma să se prindă Anglia; alteori, reapărea pe neașteptate în Scoția, unde i se atribuiau, sub numele de Fergus-roșcovanul, acțiuni extraordinare de brigandaj. Lumea, înspăimîntată, se înșela. Fergus avea altceva de făcut decît să

jefuiască la drumul mare. I se puneau în spinare tot felul de isprăvi ale camarazilor săi, Randal Graham, fostul bandit, contribuind în mare măsură la faima lui O'Breane.

Primul voiaj îl întreprinse în Brazilia. Era în jurul anului 1820, cînd împăratul se pregătea să plece în Portugalia. Fergus se introdusese de multă vreme la Curte sub numele unui negustor respectabil; își făcuse relații mari, pe primul plan situîndu-se Leopoldina, arhiducesa de Austria, împărăteasa Braziliei. Fergus știa cum trebuie să te comporți în cercurile nobile, unde negustorii englezi se bucurau de intimitatea gazdelor. Împărăteasa îi acordă augusta ei protecție, iar gurile rele de la Curte nu pierdură prilejul de-a observa că Fergus era cel mai frumos cavaler din cîți poposiseră vreodată în Brazilia.

Datorită acestui fapt precum și serviciilor reale aduse lui Juan al VI-lea, regele îl ridică, printr-o rapidă succesiune de favoruri, la rangul cel mai înalt al nobilimii.

În 1822, un an după restaurarea casei de Bragance, Fergus O'Breane, orfanul din Saint Giles, era grande de Portugalia, clasa întîia, purtător al colanului de onoare al ordinului lui Christ și marchiz de Rio Santo în Paraiba.

De asemenea, Fergus dobîndea, prin decret regal, numele și titlul unei nobile familii dispărute, Alarcaon din Coïbra.

Astfel încît, atunci cînd, în somptuoasele saloane din West End, fusese anunțat pompos don José-Maria Tellés de Alarcaon, marchiz de Rio Santo, numele acesta nu aparținea unui aventurier oarecare, înnobilat prin înșelătorie proprie, care se impăuna cu un titlu furat; era vorba de un mare senior fabricat pe cale legală, un marchiz de proveniență regească, un înalt personaj pe pieptul căruia străluceau, dobîndite și meritate, cele mai invidiate și mai rare decorații europene.

Părăsind Portugalia, Fergus se întoarse în Scoția. Cu prilejul acestui voiaj avu loc conflictul în urma căruia fu ucis Mac-Nab.

Mac-Nab se străduise din răsputeri să afle secretul lui Angus Mac-Farlane și să-l abată pe acesta din drumul pe care îl bănuia primejdios și necinstit. Dar Angus rezistase.

După cîțiva ani, tocmai în timpul popasului în Scoția al noului marchiz de Rio Santo, Mac-Nab descoperi o parte din misterele galeriilor subterane de la Sfînta Maria. Îl

preveni pe Angus. Acesta refuză să acţioneze şi să vorbească, spunîndu-i doar atît lui Mac-Nab: „Ia seama!"

Mac-Nab era un om curajos; scrise autorităţilor. În noaptea următoare, Fergus O'Breane pătrunse în camera lui Mac-Nab, escortat de Bob Lantern, care era unul din *lucrătorii* lui Randal. Ştim pe ce drum au ajuns amîndoi pînă la patul tatălui lui Stephen. În spatele lor, se aflau nişte oameni ai Familiei veniţi să dea zidul la o parte desfăcînd balamalele de fier ale uriaşei uşi.

Amintirile lui Stephen erau destul de precise, pentru a mai fi nevoiţi să mai povestim o dată scena. Numai că o părere preconcepută, de altfel firească, îl făcea să exagereze amănuntele crimei: n-a fost vorba de un asasinat, ci de un adevărat duel, dacă putem numi astfel o luptă în care unul din adversari era somat să se apere, dar n-avea posibilitatea să refuze să lupte.

Însă, pe lîngă denunţul recent al lui Mac-Nab, existau mai multe motive de duel între acesta şi Fergus. Oare nu Mac-Nab îl introdusese pe Godfrey de Lancester în casa lui Mac-Farlane? Nu Mac-Nab era prima cauză, deşi indirectă, a deportării lui Fergus şi-a nefericitei căsătorii a sărmanei Mary?

Mac-Nab era atît de conştient de aceste lucruri, încît se simţi pierdut numai cînd îl văzu la faţă pe Fergus O'Breane. Acceptă lupta cu o şansă supremă. Armele erau în favoarea lui, dacă ne gîndim că dexteritatea de-a mînui pumnalul devenise proverbială pentru scoţieni.

După prima lovitură căzu într-adevăr, aşa cum ne-a relatat Stephen. Dar O'Breane îi lăsă răgazul necesar să reia lupta. Fu trîntit a doua oară la pămînt şi Fergus se puse din nou în gardă.

Abia la al treilea asalt primi lovitura mortală.

Această crimă şi moartea soţiei lui Mac-Farlane, intervenită la puţin timp după aceea, agravară starea de deprimare a moşierului, aducîndu-l la un pas de nebunie. Gîndurile lui superstiţioase îl copleşiră cu desăvîrşire. Simţea cum dospeşte în el o dorinţă nesăbuită de răzbunare împotriva lui O'Breane, ucigaşul fratelui său, împotriva lui O'Breane, pe care-l numea călăul soţiei sale.

Căci biata Amy fusese foarte nefericită în ultimii ani ai vieţii. Intuiţia-i pătrunzătoare de femeie descoperise repede că o taină apăsa conştiinţa soţului ei; era suficient

ca să tremure şi să fie neliniştită pentru viitorul celor două fiice ale ei.

Iar Angus îl acuza pe O'Breane de toate acestea.

Dar îl acuza numai atunci cînd era singur şi se putea sustrage influenţei absolute pe care Fergus o exercita asupra lui. Cînd dădea ochii cu el, ura dispărea, iar el se învinuia ca de-o trădare. O luptă stranie se dădea continuu în sufletul lui, între un aprig instinct de răzbunare şi-o devoţiune împletită cu admiraţie şi respect.

Fergus îşi continua cu ardoare opera. Vizită rînd pe rînd Rusia, Austria, Spania, Franţa, preocupat de acelaşi gînd unic ascuns sub masca strălucitoare a unui cuceritor de inimi. Femeile îl admirau ca pe un zeu, iar el îşi petrecea atît de mult timp în tovărăşia lor, încît nimeni n-ar fi putut crede că, dincolo de fruntea copleşită de sărutări exista un gînd măreţ, răbdător, neîndurător.

Uneori, trecea marea şi străbătea cîmpiile aspre ale Irlandei. Inima îi fremăta cînd vedea mizeria indescriptibilă care domnea în ţinutul acela nefericit. Peste tot, fie personal, fie prin agenţii săi predica cruciada. Daniel O'Connell îl ascultă într-o zi şi-i admiră vederile largi, dar respinse — dată fiind natura însăşi a spiritului său, mai degrabă răbdător decît cutezător şi înclinat să lupte pe căi legale — tendinţa de răzvrătire în care vedea cu groază războiul civil.

Cincisprezece ani se scurseră astfel, cincisprezece ani de muncă titanică, dusă zi de zi.

Momentul era propice pentru marele asalt. Posesiunile din India, minate în secret, se clătinau din temelii; China condamna la moarte pe negustorii de opium; cele două Canade se ridicaseră la luptă, răspunzînd apelului lui Papineau; Cap-ul tremura în faţa ameninţărilor burilor olandezi înarmaţi, Antilele sufereau şi îşi îndreptau privirile spre Franţa; în sfîrşit, Sindhy îşi făcea auzit strigătul de război, la care avea să răspundă vaierul de moarte a douăsprezece mii de soldaţi englezi.

Statele Unite vorbeau pe un ton răspicat şi înfăţişau, sub veşmîntul lor republican, pacea sau războiul, cu-o nepăsare provocatoare.

Pe de altă parte Europa, cu excepţia Franţei, ameninţa, se tînguia, cerea revizuirea tratatelor comerciale machiavelice care deschideau toate pieţele lumii, fără nici o compensaţie, produselor abundente ale industriei engleze.

În sfîrşit, înlăuntrul imperiului, o furtună teribilă era pe cale de-a se dezlănţui în Irlanda; ţara Galilor se ridica împotriva impozitelor, pregătind astfel straniul război pe care l-au declarat mai tîrziu fiscului *fiicele Rebeccăi;* cartismul, acea plagă teribilă, era constituit şi, la porţile Londrei, mulţimea agitată a ţesătorilor de mătase din Spitaels-Fields, lansa în cadrul a nenumărate *meetings* proteste împotriva metropolei.

Fergus se îndreptă spre Londra. Clipa în care colosul avea să fie lovit drept în inimă se apropia.

Cînd intră în capitala imperiului britanic, pretutindeni fu întîmpinat sărbătoreşte. Strălucitorul nobil nu trebuia decît să se arate la faţă ca să cîştige dragostea, admiraţia, să devină idolul giganticului oraş...

Dar bătrînul Homer, în divina lui înţelepciune, nu ne înfăţişează oare pe supuşii lui Priam prosternaţi în jurul calului de lemn al cărui pîntec perfid ascundea dezastrul Ilionului?

CAPITOLUL XIX

O FANTOMĂ

Aşadar, ştim acum cine era marchizul de Rio Santo, ce făcuse şi pe ce se bizuia pentru a duce, singur, lupta împotriva Angliei. Prin urmare, putem aprecia în ce măsură proiectul său era o nesăbuinţă.

Înainte de-a relua firul evenimentelor de acolo de unde l-am lăsat, trebuie să spunem că Mac-Farlane şi Fergus odată ajunşi la Londra au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a da de urma contesei White-Manor şi a copilului ei. Dar strădaniile lor au rămas zadarnice. Mary nu era de găsit nicăieri şi nu dădea nici un semn de viaţă. Fergus şi Mac-Farlane îşi continuau cercetările, fără să mai spere în succesul lor, cînd, într-o bună zi, cu doi ani înainte de perioada în care începe drama noastră, Mary se întoarse din proprie iniţiativă în Scoţia.

Fiica ei murise. Nimic n-o mai reţinea la Londra.

Angus încercă să afle ce se întîmplase, dar Mary, care

se schimbase foarte mult ca înfăţişare şi fel de-a gîndi, nu răspunse la întrebările lui decît:

— Fata mea a murit!

Cît despre omul care-i venise în ajutor şi o salvase, refuză să dea vreo explicaţie, iar cînd Mac-Farlane o întrebă în cele din urmă de ce apelase la un străin, replică:

— Fiindcă nu-mi cerea să-i dezvălui secretul meu. Discreţia lui generoasă însemna securitatea copilului meu... Dar fiica mea a murit... la paisprezece ani!... Mi-a spus-o chiar temnicerul ei!

— Dar dacă te-a minţit? se încumetă să întrebe Angus.

— Cum?... E într-adevăr un om foarte crud care nu cunoaşte mila! Dar cred că nu există pe lume un om atît de crud, încît să spună unei mame „Fiica ta a murit!" cînd nu-i adevărat.

Mary nu voia să vadă pe nimeni, şi cu atît mai puţin pe Fergus. Se refugie într-o cameră îndepărtată a castelului din Crewe unde plîngea şi se ruga tot timpul.

Cînd Mac-Farlane, fratele ei, era în criză, Mary îl îngrijea cu devotament şi blîndeţe; în momentele acelea funeste, doar ea îl putea calma, căci Mac-Farlane îi purta o dragoste fără margini.

Nimeni nu aflase în ţinut despre întoarcerea doamnei Mary la castelul din Crewe; venise într-o noapte şi nu mai călcă dincolo de pragul vechii locuinţe boiereşti decît în unele seri întunecate, pentru a se plimba singură printre ruinele pustii ale castelului. Ţăranii din împrejurimi evitau locul acela pătat de amintirea călugărilor papistaşi, iar dacă cineva ar fi desluşit silueta albă a contesei rătăcind printre ruine, ar fi luat-o drept o nălucă blestemată şi-ar fi rupt-o la goană, scuipîndu-şi în sin.

În ceea ce priveşte celelalte personaje nu e cazul să le urmărim în detaliile vieţii lor trecute. Există totuşi unul care ar merita o menţiune specială, bravul Paddy O'Chrane devenit, din simplu marinar, patronul goeletei *Hareng*. Ar fi o poveste amuzantă. Cititorul ar găsi un sortiment inedit de blesteme şi înjurături greu de conceput.

Totuşi, preferăm să ne continuăm povestirea.

În timp ce se desfăşura întrevederea dintre Brian de Lancester şi fratele său mai mare, lordul White-Manor, Frank Perceval şi Stephen Mac-Nab se aflau împreună în casa mamei acestuia din urmă, din Cornhill. Amîndoi erau

triști și abătuți. Prima lor acțiune ostilă împotriva lui Rio Santo avusese un rezultat atît de deplorabil, încît le pierise curajul. Într-adevăr, de atunci, după cum știm, Mary Trevor, victima unei boli cumplite era cu un picior în groapă.

Frank se ducea în fiecare zi la lady Stewart, iar Diana, dezolată, îi răspundea invariabil că sărmana Mary continua să se afle în aceeași stare gravă și anticipa asupra morții ce avea s-o fulgere în curînd.

Boala ei, groaznică în sine, îl punea pe Rio Santo la adăpost de orice atac. Frank Perceval, legat prin jurămîntul făcut Opheliei, nu putea acționa decît asupra fetei, iar aceasta era incapabilă să-l înțeleagă.

Stephen nu făcuse nici un jurămînt, dar neputința lui nu era mai puțin reală. Cărui magistrat să i se adreseze? Cum să-l acuzi pe marchiz că le-a răpit pe Anna și Clary? Cine ar da crezare unui asemenea denunț fără dovezi? Cine ar crede acest lucru de care însuși Mac-Nab se îndoia?

Și totuși, trebuia întreprins ceva pentru a se ieși din această situație disperată. Cele două surori nu puteau fi găsite. Donnor d'Ardagh, bietul irlandez, epuizase toate posibilitățile, nu mai știa ce să facă. Avea o mie de motive să fie disperat.

Stephen se dusese de mai multe ori, fără știrea lui Perceval în Belgrave-Square și încercase să stea de vorbă cu marchizul de Rio Santo, hotărît să folosească toate mijloacele pentru a-i smulge o explicație. Dar și acolo întîmpină obstacole de la primii pași. Ușa de la Irish-House era păzită cu străşnicie: Rio Santo veghea zi și noapte la căpătîiul lui Angus Mac-Farlane.

Cei doi prieteni stăteau unul în fața celuilalt lîngă masa de lucru a lui Stephen. Camera, simplu mobilată, avea aspectul acela sever și oarecum respingător al locuințelor medicilor londonezi. Pe birou, două mici schelete, unul de bărbat, celălalt de femeie, admirabil modelate în ceară. Pe șemineu, în niște vaze de cristal, umplute cu alcool, înotau doi embrioni față-n față. În dreapta, în stînga, peste tot, felurite elemente anatomice atîrnau pe pereți. Ici un braț, colo o coloană vertebrală, mai încolo o tibia, și mai departe o pereche de rotule. Deasupra oglinzii care orna șemineul o falcă, evident irlandeză, își arăta dinții lungi și albi.

Stehpen era un medic modest. La un *physician* la modă, am fi întîlnit şi multe alte asemenea lucruri drăgălaşe.

Frank şi Stephen stăteau de vorbă. Convorbirea lor era anostă, întretăiată de lungi momente de tăcere. Din cînd în cînd erau aruncate în conversaţie cuvinte care nu cereau răspuns.

— Am scris la Lochmaben — spunea Stephen. Nu ştiu de ce am făcut-o Frank, căci ar fi o nebunie să mai sperăm...

— Îngrozitoare nenorocire, Mac-Nab — răspundea Frank. Cine s-ar fi aşteptat la una ca asta!

— Nici un indiciu... Nimic!

— Nimic!... Nici o mişcare!... Doar o respiraţie slabă!

Frank o avea în gînd şi în inimă pe domnişoara Trevor. Stephen se gîndea la Clary. Nu vorbeau aceeaşi limbă.

Dar, de îndată ce numele detestat al lui Rio Santo, rostit la întîmplare, îi trezea din somnolenţă, începeau să se înţeleagă din nou şi-şi regăseau tot elanul prieteniei lor din copilărie. Redeveneau ei înşişi, uitînd fiecare de propria-i durere şi induioşîndu-se de suferinţa celuilalt.

Pendula anunţă orele nouă fără un sfert. Într-o clipă de tăcere, zgomotul unei voci urcă de la parter pînă la ei, şi Frank avu impresia că i se rostise numele.

— Parcă ar fi glasul lui Jack? întrebă el.

Stephen se trezi, ciulind urechile.

— Da, e glasul lui Jack — răspunse el. Poate ne-aduce veşti bune, Frank!

Perceval se afla deja pe scară, poruncind bătrînului servitor să urce în grabă.

— Bine, bine, domnule — se auzi de jos vocea cam înţepată a slujnicei doamnei Mac-Nab. Domnul Stephen mi-a interzis să îngădui intrarea cuiva; dar, de vreme ce nu mai porunceşte dînsul în casa mamei sale, mă spăl pe mîini, la urma urmei... Urcă, mă rog. Du-te la gentlemanul care face pe stăpînul în casa altuia!

Jack se grăbi să profite de invitaţie şi urcă de îndată ce Betty se dădu la o parte.

— Ce noutăţi ai? strigă Perceval nerăbdător.

— Două scrisori, Înălţimea Voastră — răspunse Jack gîfîind.

Frank întinse lacom mîna, iar Jack scotocindu-şi emo-

ționat buzunarul găsi în sfîrșit cele două misive pe care stăpînul lui i le smulse din mînă.

Frank deschise una la întîmplare și reintră în camera lui Stephen, unde Jack vru să-l urmeze, dar zărind scheletele, se dădu brusc înapoi și rămase pironit într-un colț al palierului.

Frank parcurse rapid cele șase-opt rînduri pe care le conținea prima scrisoare. Emoția lui rămăsese aceeași.

În timp ce stătea în colțul lui pe palier, Jack avu un incident care-l înspăimîntă de moarte. O arătare sinistră, semănînd cu-o ființă umană, se strecură pe lîngă el horcăind.

Avea un trup înalt, subțire și părul zbîrlit.

Trecu atît de aproape de Jack, încît acesta avu senzația că simte în obraz o răsuflare aprinsă, o adiere diabolică care, evident, nu putea aparține decît unei fantome ieșite din infern.

Jack n-avu nici măcar puterea să strige. Fantoma se strecură și dispăru prin ușa camerei ocupate odinioară de cele două domnișoare Mac-Farlane.

— Jack! Jack! strigă, în timpul acesta, Frank nerăbdător.

Ezitînd între nevoia de-a rosti formula de alungare a diavolului și aceea de-a răspunde stăpînului său, Jack nu făcu nici una, nici alta.

— Unde ești, Jack? strigă iar Perceval, deschizînd, de data asta, ușa.

Lumina lămpilor care iluminau camera lui Stephen, trecînd prin deschizătură, scoase la iveală chipul livid al bătrînului scoțian. Perceval, prea preocupat ca să poată remarca paloarea lui, îl apucă pe Jack de braț și-l trase brusc spre el, astfel încît nefericitul valet se trezi printre obiectele redutabile care-i pricinuiseră prima spaimă.

Își duse mîna la ochi. Tremura de frică.

— Ei bine! îi spuse Frank. Ei bine!... N-ai nimic să-mi spui?

— Oh! șopti Jack tremurînd. Am văzut diavolul, Înălțimea-Voastră!

Frank bătu furios din picior. Pentru prima oară în viața lui, Jack nu se sinchisi de mînia stăpînului său, învîrtindu-se în loc în căutarea unei poziții din care vederea să nu-i fie izbită de priveliștea îngrozitoare a elementelor anatomice.

Perceval îl apucă din nou de braţ şi-l sili să stea locului.

— Ai văzut pe cineva? întrebă el.

— Oh! Da, Înălţimea Voastră — răspunse Jack gîndindu-se la fantomă — am văzut...

— Ce ţi s-a spus?

— Pe sănătatea mea, nu mi-a vorbit, Înălţimea Voastră!... Dacă ar fi scos un singur cuvînt, aş fi murit pe loc!

— Scrisoarea e clară, totuşi! exclamă Frank, ale cărui gînduri concentrate asupra unei idei fixe nu-i permiteau să vadă în acest răspuns altceva decît pur şi simplu o negaţie.

Deschizînd din nou scrisoarea, citi cu glas tare:

„Trebuind să veghez la căpătîiul scumpei noastre bolnave, n-am timp, dragul meu văr, să-ţi spun pe ce se întemeiază licărirea de nădejde pe care o avem. Totuşi, vreau să te bucuri şi tu de ceea ce nouă ni se pare o mare speranţă în comparaţie cu descurajarea noastră cumplită şi încredinţez aducătorului..."

— Ah! Înălţimea Voastră! Iertaţi-mă — îl întrerupse Jack, liniştit întrucîtva de imobilitatea prelungită a scheletelor. Văd limpede acum că-i vorba de Lucy, camerista domnişoarei Diana Stewart... cred...

Jack se opri şi rămase atent. I se părea că aude, venind dinspre uşă, un zgomot ciudat, asemănător unui geamăt înăbuşit.

— Ascultaţi! ascultaţi! murmură el. Dacă vine!...

— Omul ăsta-i beat! spuse Mac-Nab nerăbdător.

Jack întoarse spre tînărul medic faţa sa de om cumsecade şi nevinovat pe care, în afară de simptomele unei spaime irezistibile, se citea mînia stîrnită de acuzaţia nedreaptă ce i se aducea.

— Nu, Înălţimea Voastră — spuse el — nu-s beat. Dar casa asta nu prea prieşte unui creştin... Însă, eu nu-s sfînt, Înălţimea Voastră, ca să fiu scutit de teama de diavol.

Frank şi Stephen se uitară unul la altul.

— Trebuie să se fi întîmplat un lucru extraordinar — opină acesta din urmă.

— Jack, dragul meu — spuse Perceval pe un ton

aproape rugător — vino-ți în fire, te implor! Nu-ți dai seama cît mă faci să sufăr cu încetineala dumitale?

Bătrînul valet își împreună miinile.

— Oh! Perceval! Înălțimea Voastră! strigă el. Fie-vă milă de mine!... Am să-ncerc... La urma urmei, ce-mi pasă de diavol! adăugă el părăsind înfățișarea sa nespus de mohorîtă pentru a arunca scheletelor o privire de sfidare. Sînt un fricos nenorocit... Ascultați... Camerista domnișoarei Stewart dorea foarte mult s-o vadă pe Înălțimea Voastră... Iată ce mi-a spus, cînd mi-a dat biletul... Domnișoara s-a mișcat nițel...

— S-a mișcat! exclamă Stephen.

Frank îl opri cu un gest.

— S-a mișcat — repetă Jack — dar atît de puțin, încît miss Stewart nu mai știe dacă s-a înșelat sau nu... Dumnezeu să aibă milă de mine! se opri aci bătrînul valet căzind pe un scaun. Diavolul se află îndărătul acestei uși!

O a doua tînguire, mai sfîșietoare și mai lugubră, ajunsese pînă la urechile lui Jack; de data aceasta, cei doi prieteni o auziseră și ei.

Stephen se ridică, dar zgomotul încetă.

— Continuă! continuă! spuse Perceval.

— N-ați auzit? bîigui Jack, căruia îi tremurau picioarele. Să fie glasul unui om?

— Continuă, îți spun, nenorocitule! izbucni Frank.

Jack își strînse capul între miini, pentru a-și aduna gîndurile risipite și urmă anevoie:

— Ce s-a întîmplat după aceea, Înălțimea Voastră?... Mi-aduc aminte... Privirea domnișoarei s-a îndreptat în altă parte... Dumnezeu să mă aibă în pază! Cînd cineva dă cu ochii de ce-am văzut eu astă-seară, trebuie să fie foarte aproape de ultima suflare!... Iertați-mă, Înălțimea Voastră... deoarece doctorul domnișoarei Trevor era plecat, a fost chemat un alt doctor, care a spus că o criză...

Jack nu isprăvi și căzu jos.

Un țipăt prelung, dureros, sălbatic răsunase dinspre scară.

Frank făcu un gest de minie, căci nimic nu-l putea impresiona în momentul acela, în afară de întîrzierea adusă de Jack lămuririlor. Stephen, intrigat, deschisese ușa.

Auzi un plîns înăbușit venind din odaia fetelor a Annei și Clary.

Apoi un glas înecat în lacrimi, un glas gîtuit de bărbat începu să cînte, cu un accent de desăvîrşită durere, o baladă familiară tînărului medic scoţian.

CAPITOLUL XX

MOŞIERUL

Ieşind în grabă afară, Frank şi Stephen îl lăsară pe bietul Jack singur în camera care nu mai era luminată decît de focul din cămin.

Deşi înlemnit de spaimă, Jack se ridică şi coborî scările valvîrtej, şi nu se mai opri pînă la Dudley-House, unde se trînti istovit pe-un scaun.

Între timp, Frank şi Stephen, ţinînd fiecare cîte o lumînare în mînă, intrară în camera ocupată odinioară de Anna şi Clary Mac-Farlane. Zăriră mai întîi între cele două paturi, un om în picioare.

Era moşierul Angus, sumar îmbrăcat, cu-o cămaşă ruptă şi pătată de sînge, lăsînd impresia că fusese muiată de o recentă scufundare în apă. Întregul lui aspect purta pecetea tulburării şi a suferinţei. Părul zbîrlit îi acoperea fruntea murdară; barba udă i se lipea de obraz sau cădea în şuviţe grele sub bărbie. Chipul său, purtînd urmele cicatrizate ale încăierării cu Bob Lantern, avea în plus semne noi, contuzii şi răni al căror sînge nu se uscase încă. Era extrem de palid şi lacrimi de durere îi şiroiau încet din ochi în cutele adînci ale obrajilor.

Văzîndu-i pe cei doi prieteni încetă să cînte şi, arătînd rînd pe rînd spre cele două paturi goale, spuse, adresîndu-i-se lui Stephen:

— Amîndouă! . . .

Angus Mac-Farlane îşi recăpătase în clipa aceea luciditatea. Fusese de ajuns şocul produs de apariţia neaşteptată a lui Stephen şi Frank, pentru ca ultimele ceţuri care-i învăluiau mintea zdruncinată să se risipească. Nu mai delira.

Mac-Nab rămăsese înmărmurit, stupefiat. Era convins

că-și recunoaște unchiul, dar prefera să se îndoiască. Perceval nu-l văzuse niciodată pe Angus Mac-Farlane.

— Mi-am încredințat fiicele surorii mele — spuse moșierul după o tăcere pe care Perceval voise de mai multe ori s-o spargă spre a-și manifesta uimirea — și-am venit să-mi iau înapoi fetele... Cheam-o pe mamă-ta, Stephen...

Stephen îi făcu semn lui Frank să se îndepărteze, dar acesta nu înțelese sau se prefăcu a nu înțelege. Privirea îi era ațintită cu încăpățînare, împotriva voinței sale, asupra trăsăturilor răvășite ale omului aceluia care se împleteau, pe drept sau pe nedrept, cu amintirea odiosului atentat săvîrșit în subteranele Sfintei Maria din Crewe asupra nefericitei Harriet. Căci Angus grăise destul pentru ca Frank să nu-l confunde.

— Spune-i mamei tale — continuă moșierul pe un ton liniștit dar aspru — că s-a scurs mai bine de-un an de cînd nu mi-am îmbrățișat fetele... Clary trebuie să se fi făcut tare frumoasă... Anna mai seamănă cu sărmana mea răposată Amy?... Du-te, Stephen Mac-Nab, du-te, dragul meu nepot, căci nu pot crede că fetele mele au fost răpite, pierdute, așa cum mă temeam, cînd te văd atît de liniștit și odihnit în casa mamei tale.

— Mama mea suferă, domnule — răspunse Stephen. Și învinuirile dumitale ar ucide-o.

— Ah! Suferă! spuse Angus înăsprindu-și vocea. Suferă atît cît sufăr eu?... Le-a văzut oare ea în barcă?... Dumnezeu a țintuit-o, cuprinsă de fierbințeli, ca pe mine, pe un pat al durerii în momentul cînd trebuia să acționeze și să sară în ajutor?... Și-apoi...

Angus își frecă fruntea cu dosul palmei, o scînteie de delir lucea iar în privirea lui.

— Și-apoi — continuă el lăsînd capul în piept — conștiința ei îi strigă, ca mie, zi și noapte: Asta-i pedeapsa lui Dumnezeu?...

Stephen se întoarse brusc spre Perceval.

— Prietene — îi spuse el cu glas tăios și ferm — nu poți rămîne aici. Bănuielile pe care poate le mai ai nu-ți dau dreptul să asculți confesiunea acestui bătrîn cuprins de-o stare de delir... Orice ar fi săvîrșit, fie și o crimă, casa mea îi rămîne deschisă.

O roșeață puternică îmbujoră obrajii lui Frank.

— Te rog să mă ierți, Stephen — bîigui el. Scrisoarea aceea m-a tulburat... Ca și amintirea bietei mele surori... Dar nu pretind să aflu tainele rudei dumitale...

Stephen îi strînse mîna. Înainte de-a trece pragul, Frank se opri și îl privi drept în ochi pe Mac-Nab. Expresia fugară de tulburare care apăruse pe chipul său cedă locul unei tristeți grave și profunde.

— Mă duc să văd cu ochii mei — spuse el — dacă speranța care mi-a mai rămas s-a stins sau nu... Crede-mă, Stephen, secretul răzbunării noastre se află în mîinile acestui om... Apără-l împotriva tuturor, dar, din tot ce va spune trebuie să-mi împărtășești partea ce mi se cuvine, mă-nțelegi!... Cred că am dreptul să cer acest lucru.

— Îți dau cuvîntul meu de onoare că vei afla tot ce-mi va spune în legătură cu domnișoara Harriet — răspunse Stephen.

Frank ieși, ținînd în mînă scrisoarea Dianei Stewart. Cît despre cea de-a doua scrisoare adusă de bătrînul Jack, distrat, o vîrîse în buzunar și uitase de ea. Această misivă scrisă în ajun de Lady Ophelia după indicațiile marchizului de Rio Santo, îi fixa lui Perceval o întîlnire la orele nouă în fața teatrului din Saint James. Era nouă și jumătate.

Frank se aruncă într-o trăsură de piață și spuse vizitiului să-l ducă la locuința Dianei Stewart, spre a afla amănuntele pe care nu le putuse obține de la bătrînul Jack.

Stephen se întoarse spre unchiul său care se așezase la picioarele patului Annei. Moșierul își ținea mîinile încrucișate și capul plecat. Se afla cu spatele la Stephen, dar acesta putea ghici după descurajarea sa cîtă durere avea în suflet.

Stephen nu avusese nevoie de avertismentul lui Perceval, pentru a-și da seama că ceasul dezvăluirilor sosise. Dar, în clipa aceea, gîndurile sale nu erau îndreptate spre răzbunare, căci o vorbă scăpată de lord îi ațîțase dorința de-a afla ce se întîmplase cu Clary. Ura lui împotriva lui Rio Santo, ura instinctuală și rațională în același timp, lăsa locul dragostei și nerăbdării de-a afla. Nu mai avea în vine sîngele rece ale cărui semne extraordinare rămîneau întipărite pe chipul său. Inima îi bătea puternic, vrînd parcă să-i sară din piept.

Totuşi, era încă destul de prudent ca să abordeze cu precauţie un subiect care putea să-l cufunde din nou pe moşier în tenebrele abia alungate. Stephen avusese timp să analizeze starea lui Angus şi-şi dădea seama că o anumită emoţie, împinsă brusc dincolo de limită, ar fi putut să-i provoace unchiului său una din crizele acelea de nebunie.

— Mac-Farlane — spuse el. Acum eşti singur cu nepotul dumitale.

Angus se întoarse încet spre el şi-l examină în tăcere timp de cîteva secunde.

— Ai devenit atent un adevărat bărbat — şopti el. Nu m-am uitat niciodată atent la tine pînă acum... Semeni cu tatăl tău... Dar Mac-Nab, pot s-o jur, n-ar fi părăsit niciodată două biete fete date în grija lui.

— Unchiule! unchiule — îl întrerupse Stephen. Durerea te face să fii nedrept! O iubesc pe Anna ca pe-o soră, iar pe Clary mai mult decît pe mine însumi... Dar, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi odată ce s-a întîmplat cu ele?

— Ce s-a întîmplat cu ele? repetă moşierul al cărui chip livid se înroşi. Ah! ce s-a întîmplat cu ele!... Ce s-a întîmplat cu tatăl tău, dragul meu?... Le-am văzut în barcă, pe amîndouă... şi nu le-am putut salva!

Angus arătă imensa cicatrice, încă nevindecată complet, pe care lovitura de vîslă a lui Bob i-o lăsase pe frunte.

— Dumnezeu m-a îmbătrînit înainte de vreme — continuă el. Fetele mele erau acolo, n-aveam de-nfruntat decît un singur om şi totuşi...

— Ce om? îl opri Stephen.

— Poate-l cunosc — răspunse moşierul — căci cunosc mulţi asasini, dragul meu... Dar fierbinţeala mi-a tulburat ţinerea de minte... Îmi amintesc doar de chipul blînd al bietei mele Anna care dormea, cu capul lăsat pe spate pe scîndurile bărcii, şi de glasul frumoasei mele Clary... căci glasul ei, dragul meu, mi-a distras atenţia tocmai în clipa cînd mă pregăteam să-mplînt pumnalul în pieptul răpitorului... Îmi amintesc foarte bine acest amănunt!

Interveni un moment de tăcere. Stephen era descurajat, căci, evident, moşierul nu ştia ce se întîmplase cu cele două fiice ale sale. Totuşi, le văzuse şi indicaţiile sale puteau oferi indicii preţioase, presupunînd că era în stare sau voia să dea lămuriri mai precise. În timp ce Stephen

se gîndea cum să-l descoase, fără a spori haosul care domnea în mințile rătăcite ale unchiului său, acesta își reluă firul.

— Am să mă-ntorc la Fergus — spuse el.

— Fergus! repetă Stephen căruia acest nume îi readuse în memorie povestirea lui Perceval și orgia din galeriile subterane din Crewe.

Moșierul continuă:

— Fergus e-atotputernic și ține la mine... Am să amin uciderea lui, pînă ce-mi va aduce înapoi fetele... dacă n-au murit... căci am revăzut-o pe Anna mea azi-dimineață... și în vis nu-i văd niciodată, decît pe cei care au murit sau pe cei care vor muri...

— Unde-ai văzut-o, unchiule? întrebă Stephen.

— Nu știu... Așa l-am văzut și pe fratele meu MacNab în noaptea morții sale... Uite! uite! uite! rosti rotindu-și privirea rătăcită în gol. Îl văd pe Fergus... Fergus pe patul de moarte... Ah! De multe ori l-am văzut astfel!...

Angus se ridică, trăsăturile lui tulburate exprimau o groază profundă. Stephen vru să-i ia pulsul, dar fu respins cu asprime.

Febra îi revenise.

— Taci, dragul meu, taci — continuă moșierul cu voce stinsă, rezemîndu-se de patul Annei. Fratele meu Fergus nu trebuie să afle că vreau să-l omor... Nu mi-ar mai înapoia fetele...

— Prin urmare, știi...

— Taci! repetă Angus aspru. Fratele meu e generos și bun. Acum mi-amintesc că și-a petrecut zile și nopți la căpătîiul meu, odinioară... căci în casa lui, da, da, mi-amintesc, m-am refugiat cînd am ieșit din Tamisa... prima oară, cînd era cît pe-aci să pier în Tamisa... a doua oară... adineauri... Ascultă-mă, ascultă-mă, dragul meu, cît timp văd limpede... acum opt zile, dragii mei îngerași au fost duși, nu știu în ce fel, la hanul *Regele George*... Acolo le-am văzut azvîrlite ca niște saci cu lînă într-o barcă... am sărit pe fereastră... Tamisa era rece... omul care le-a răpit m-a învins... Azi-dimineață m-am întors la hanul *Regele George* și-am întrebat de copiii mei... fetițele mele scumpe pe care Amy mi le-a încredințat pe patul de moarte... Îți mai aduci aminte de Amy Mac-Farlane, ce sănătoasă și frumoasă

era... Ah! ah! Gruff și nevastă-sa au început să rîdă cînd i-am întrebat unde sînt copiii mei... au rîs... au rîs... au rîs!

Angus se îndreptase de șale! Țînca pumnii strînși și avea maxilarele încleștate.

— Au rîs! țipă el din nou cu-o voce teribilă.

Apoi începu să vorbească în șoaptă:

— Ne aflam în camera în mijlocul căreia se găsește deschizătura — continuă el de parcă Stephen i-ar fi cunoscut pe cei de la hanul *Regele George*. Gruff rîdea, nevastă-sa rîdea, eu aveam în ochi lacrimi de jar... Eram chiar în locul unde găsisem batista brodată a fetei, a lui Clary. Gruff se juca cu cuțitul să mă sperie, ciuma de nevastă-sa învîrtea în mînă un vătrai... Oh! dragul meu, n-ai fi procedat și tu la fel ca mine?

— Dar ce-ai făcut, unchiule? îngînă Stephen.

Moșierul își dezgoli pieptul, străpuns în mai multe locuri de lovituri de cuțit date de o mînă nesigură; apoi arătă sub păr, printre rănile vechi, una recentă. Continuă:

— Ici cuțitul, colo vătraiul... L-am luat de păr cu mîna dreaptă pe Gruff, iar cu stînga pe nevastă-sa și i-am lovit cap în cap, uite-așa...

Făcu un gest pe care Stephen îl înțelese prea bine.

— În clipa aceea, mă simțeam puternic — continuă el. Oh! da... foarte puternic!... Le-am spart capetele ca pe niște ouă... Vezi scena? N-au apucat să scoată nici un geamăt.

Stephen se dădu cîțiva pași îndărăt.

— I-ai ucis! îngăimă el.

— Am adormit între ei doi — spuse Angus în loc să răspundă — căci eram foarte obosit și tot corpul numai o rană —

— Dar erau doar răniți, nu-i așa? întrebă iar Stephen.

— Privește — continuă Angus — privește, dragul meu!... Se poate trăi multă vreme cu-atîtea răni?

Spunînd acestea, își pipăi capul și pieptul, găsind într-adevăr peste tot cicatrice vechi sau plăgi recente. Stephen se apropie de el:

— Am să te pansez — spuse el.

Angus avu o izbucnire de veselie fără sens.

— Oh! oh! să mă pansezi! — exclamă el. Ai vin franțuzesc, Mac-Nab?... Pe vremuri, am fost un băutor de

clasă!... Ce contează singele pe care-l pierzi, dacă cel ce-ți rămîne mai e cald?... Ah! vezi, dragul meu, mi-a mai rămas destul singe ca să-l ucid pe Fergus...

Se opri și-și duse mîna la frunte.

— Așa a vrut Dumnezeu — continuă el cu voce înăbușită — ca singele să mi se închege în vine înainte de-a fi avut răgazul să-l ucid! Știi, dragul meu? Odată răzbunarea împlinită, dormi foarte bine... Am dormit toată ziua... Astă-seară, cînd m-am trezit, luna intra pe fereastra deschisă din camera de la hanul *Regele George;* în dreapta lumina chipul foarte palid al meșterului Gruff, iar în stînga fruntea sfărîmată a nevesti-si.

— Prin urmare, i-ai omorît! spuse Stephen.

— Taci, Mac-Nab... Nu m-am slujit nici de otravă, nici de funie, nici de cuțit... asta nu-i o crimă!... Nu hotărîseră amîndoi, mîrșavii, cînd le vorbeam de bietele mele fete, vîndute de ei!... Era rîndul meu să rîd și luna rîdea împreună cu mine! Ah!... Mi-a fost teamă, doar fiindcă mă culcasem între doi blestemați!

Angus avea frisoane. Mac-Nab îl asculta, captivat de acea poveste ciudată, păstrînd o vagă speranță că va auzi vreo destăinuire neașteptată...

— Căci sînt într-adevăr blestemați — continuă moșierul — amîndoi aparțin Satanei. Eu care mă aflu în infern, mă tem de diavol!... Știu că mă așteaptă și în vis îl văd adesea dînd tîrcoale patului meu. Am ridicat trapa prin care Clary și Anna au fost coborîte în barcă. Îmi ardea capul de parcă era în flăcări... Am văzut. Să fi fost oare o năluctre Mac-Nab? Am văzut brațele celor două cadavre întinzîndu-se spre mine și înlănțuindu-mă... Satana a scos un țipăt în întuneric... și-am căzut toți trei în apă. Apa fluviului scînteia. Luna azvîrlise în ea milioane de fluturi care dansau în jurul privirii mele, făcîndu-mă să-mi pierd mințile. Înotam, înotam, dar Gruff înota și el împreună cu ciuma lui. Mă aflam între ei; trupurile lor înghețate lunecau pe lîngă trupul meu... Ooh!... Printre luminițele fluviului înotau și alte cadavre... Erau Anna și Clary, împreună, înveșmîntate în lungi văluri albe... Și Mac-Nab, tatăl tău, a cărui inimă sîngera înroșind apa... Și Fergus, celălalt frate al meu, cu părul lui negru, frumos și fruntea palidă... și încă mulți alții, cît vedeam cu ochii... Peste tot cadavre dragi, în jurul cărora dănțuiau nebunește

puzderie de scîntei. Înotam, înotam!... Nădăjduiam să scap. Cu neputință!... Dacă închideam ochii, să nu mai văd, simțeam brațele morților pe brațele mele, obrajii morților lîngă obrajii mei... Dacă mă opream, se opreau și ei, mă înconjurau, pironindu-și asupră-mi orbitele lor fără ochi...

Sudoarea șiroia pe fruntea moșierului care gîfîia.

— Nu era o nălucire! continuă el cu o voce și mai stinsă. Oh! Nu, am văzut toate astea, dragul meu!... Sufeream... dar sîngele lui Fergus înroșea apa peste tot în jurul meu... pretutindeni numai sînge... sînge roșu... o mare de sînge. Îndurare, îndurare, Fergus!... fie-ți milă, frate!...

Angus căzu în genunchi și-și întinse brațele înainte.

— Îndurare! șopti el iarăși îngrozit și disperat.

Apoi, lăsîndu-și brațele să-i cadă și ațintindu-și ochii îndobitociți asupra lui Stephen, adăugă brusc:

— După aceea!... iată ce s-a întîmplat, dragul meu. Diavolul a așternut o mătase neagră pe suprafața lunii; scînteile și sîngele au picrit din fața ochilor mei... n-am mai zărit decît vagi siluete de morți, înghesuite în apa neagră... Am vrut să mai înot, dar blestemații s-au năpustit asupra mea... Mi-am simțit picioarele și brațele ca de piatră sub strînsoarea lor de gheață... Iar apa s-a închis deasupra capului meu. Aș fi vrut să mor... dar niște marinari de pe Tamisa m-au luat cu ei la bord... De ce?... fiindcă sîngele meu trebuie să-l ucidă pe Fergus... Fratele meu Fergus pe care-l îndrăgesc!...

— Și de ce vrei să-l ucizi pe fratele dumitale, pe Fergus, Mac-Farlane? întrebă Stephen blînd.

— De ce vreau să-l ucid pe Fergus! exclamă moșierul, uimit că i se pune o asemenea întrebare. Tocmai Mac-Nab mă-ntreabă de ce vreau să-l ucid pe fratele meu Fergus?... Oare ție glasul visurilor nu-ți spune nimic, dragul meu?... Nu ți-ai revăzut niciodată tatăl în ceasul de noapte al vedeniilor?

— Fii mai desluşit! spuse Stephen care pălise. Pentru numele lui Dumnezeu, explică-mi!

Angus nu luă în seamă această rugăminte și, continuîndu-și divagațiile mistice, urmă:

— Eu îl văd în fiece noapte... Îmi spune: „Sînge pentru sînge!"... Și știu bine că voi continua să-l văd, pînă ce-l voi ucide pe Fergus O'Breane.

— O'Breane! strigă Stephen stringînd violent mina moșierului.

Acest nume însemna pentru el o revelație: în noaptea crimei, tatăl său îl numise astfel pe omul mascat care avea asupra lui două pumnale.

Stephen îngenunchease lîngă moșier.

— Știi unde-i, nu-i așa? continuă el cu-o înfocare abia stăpînită. Îmi spui și mie unde se-ascunde acest O'Breane?

Angus se întinse pe covor, rezemîndu-și capul de patul Annei.

— Sînt obosit — șopti el și ațipi.

— Unchiule!... Mac-Farlane! spuse Stephen. Un cuvînt, fie-ți milă, un singur cuvînt!...

Angus închise ochii.

— Este un om generos și cutezător — spuse el parcă vorbind în vis. Are o minte ageră și luminată... Îmi aduc aminte cum vorba lui pătrundea în bezna bietului meu creier și-l lumina ca o rază puternică de soare... Îi știu toate planurile... toate! Mă socotea fratele lui și în fața mea, numai a mea, își deschidea comoara misterioasă a conștiinței... Planurile lui au dimensiunile mărețe ale universului... Cine a rostit numele lui Fergus O'Breane?... E mai mult decît un om... e-aproape un zeu... Blestemat fie cel ce-l va opri din drum!... Ascultă! Glasul visurilor vorbește... Ascultă!... Blestematul vei fi tu, Angus!... Sîngele tău... sîngele și carnea ta!...

CAPITOLUL XXI

MAC-NAB

Stephen se folosi de starea de adîncă descurajare în care se prăbușise Angus Mac-Farlane după ultimele cuvinte rostite, pentru a-i spăla rănile și a-l pansa grijuliu. Moșierul nu exagerase: tot trupul îi era literalmente acoperit de vînătăi și răni. Unele proveneau din încăierarea cu Bob Lantern, altele, mai recente, erau rezultatul evadării de la Irish-House, de unde fugise alegînd drumul cel

mai primejdios. În sfîrşit, altele le căpătase în lupta, fără îndoială îndelungată şi înverşunată, de la hanul *Regele George*, împotriva lui Gruff şi-a nevestei acestuia. Ultima înfruntare, din care mintea lui tulburată nu păstrase decît rezultatul ei funest, trebuie să fi fost plină de primejdii căci în vreme ce el era neînarmat, adversarii lui aveau amîndoi arme, şi înainte de-a zdrobi capul lui Gruff şi-al nevestei sale, Mac-Farlane îndurase numeroase şi teribile lovituri. Mai mult ca sigur că aşa s-a întîmplat, întrucît hangii de la *Regele George* aveau un deosebit interes să se descotorosească de-un martor al crimei lor.

După ce-l pansă cum se cuvine, Stephen apropie de buzele lui Angus o sticluţă conţinînd un întăritor, deoarece ura lui îi cerea o destăinuire mai amănunţită şi dorea să-i stimuleze moşierului facultatea vorbirii.

Nu trebuie uitat faptul că, înainte de această întrevedere, Stephen avusese bănuieli pe care afirmaţiile lui Angus le întărise, bănuieli ce depăşeau chiar dezvăluirile parţiale ale moşierului, deoarece vizau persoana marchizului de Rio Santo.

Stephen îşi începu interogatoriul, dar, ştiind din experienţă că o întrebare directă n-ar fi găsit ecou în mintea confuză a unchiului său şi, dealtfel, neavînd decît vagi bănuieli cu privire la legăturile misterioase, inexplicabile dintre Mac-Farlane şi omul urmărit de ideea lui fixă, alese un drum ocolit.

— Unchiule — spuse el de îndată ce Angus îşi mai reveni puţin. De aci înainte nu vom uni eforturile, pentru a da de urma celor două verişoare ale mele şi sper că vom izbuti.

Moşierul scutură din cap.

— Sînt foarte nefericit — murmură el. Inima îmi sîngerează mai tare ca rănile de pe piept şi de la cap, MacNab... Le-am văzut în barcă şi-apoi în vis... au murit.

— Ba nu, trăiesc, Mac-Farlane! strigă Fergus prinzîndu-i mîinile. Şi eu le-am căutat în ultimele opt zile, iar acuzaţiile de indolenţă pe care mi le-ai adus erau nedrepte... Le-am căutat, personal şi prin alţii, dar nu le-am dat de urmă; cel puţin acum am dovada...

— Ce dovadă? îl întrerupse moşierul într-o străfulgerare de luciditate. Londra-i mare. Cine ştie unde-s ascunse cele două cadavre!

— Îţi spun că le-am căutat — replică Stephen. Le-am căutat cu înfrigurarea şi răbdarea unei mame care şi-a pierdut copilul... Cu-atît mai mult cu cît Clary urmează să-mi devină soţie.

Angus îl privi ţintă pe tînărul medic.

— Dragul meu — răspunse el. Abia acum îmi dau seama că nu te cunosc... Clary ţinea la tine?

— Vai! unchiule — continuă Stephen. Nu-i momentul să discutăm despre preliminariile căsătoriei... Clary este o fată bună şi nobilă... inima ei ascunde taine pe care evenimentele nu mi-au dat răgazul să le descopăr... Dar să revenim la subiectul trist care trebuie să ne preocupe în clipa de faţă... Fetele dumitale trăiesc. E ceva în mine care mi-o spune. Sînt sigur.

Angus îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui Stephen.

— Îţi mulţumesc! bîigui el cu lacrimi în ochi — îţi mulţumesc, dragul meu nepot... Odinioară, Mac-Nab mă consola şi el adesea, mai ales atunci cînd disperarea îmi apăsa fruntea... Poate că-i adevărat ce spui!... Dacă-i aşa, Dumnezeu să-ţi dea toate bucuriile de care n-a avut parte unchiul tău!

— Curaj, Mac-Farlane! Curaj! continuă Stephen grăbit să profite de-această emoţie prielnică. Şi mai ştiu ceva... mai ştiu că între Clary şi-un om de vază există o legătură misterioasă...

— O legătură misterioasă! repetă moşierul uimit.

— Ceva ce nici dumneata şi nici eu n-am putea înţelege — continuă Stephen — o legătură romantică şi ciudată care nu poate pune la îndoială neprihănirea îngerească a fetei... Dar acest om e puternic, iar Clary nespus de frumoasă...

— Gîndeşti cumva că el mi-a răpit fiica? întrebă rece moşierul.

— Da.

— Bine. Dar Anna?

Stephen rămase o clipă amuţit, dat fiind că, în starea în care se afla Mac-Farlane, nu se putea aştepta la logica inflexibilă a acestei obiecţii.

— Anna... îngăimă el în sfîrşit.

— Crezi — îl opri brusc moşierul — că omul acesta le-a răpit pe-amîndouă?

Stephen şovăi din nou.

— Aşa cred — răspunse el a doua oară.

Sprincenele lui Angus se încruntară.

— Şi ştii cum îl cheamă?

Stephen făcu un semn afirmativ.

Moşicrul care se ridicase, se dădu un pas îndărăt şi-l privi dispreţuitor.

— Mac-Nab era avocat — spuse el, de parcă şi-ar fi vorbit sieşi — dar avea o inimă curajoasă... Cum se explică faptul că băiatul lui este un laş?

Întrucît Stephen voia să protesteze, îi închise gura c-un gest.

— Două fete au fost date în grija mamei tale — continuă el indignat. Aceste două fete, din care una ţi-era logodnică, au fost răpite. Cunoşti numele răpitorului şi totuşi iată-te stînd foarte liniştit în faţa mea!

— Unchiule! strigă Stephen. Habar n-ai!

— Ce-ar trebui să mai ştiu?... Mă uit la tine şi nu văd nici o rană în pieptul tău... N-ai avut curajul să răzbuni jignirea...

— Ascultă-mă — îl întrerupse Stephen autoritar. Trebuie să m-asculţi, în loc să-mi arunci orbeşte în faţă dispreţul tău şi să mă insulţi... Cui îi lipseşte curajul de-a lua o spadă şi a-şi pune viaţa în joc într-un duel?... Cît despre crima fără luptă, ai spus-o singur, tata a fost un om curajos şi am pretenţia că merg pe urmele lui... Crede-mă, la Londra, împotriva anumitor oameni, spada-i o armă neputincioasă la care trebuie să recurgi numai în disperare de cauză, cînd toate celelalte mijloace dau greş... Am încercat să lupt, dar sînt slab, în vreme ce adversarul meu e puternic... Nu, nu! Ai cuvîntul meu de onoare că nu curajul mi-a lipsit... Dar ce drum s-aleg? Care magistrat ar lua în seamă o acuzaţie neclară, lipsită de dovezi, adresată de-un obscur *physician* împotriva marelui senior, cel mai bogat om din cele Trei Regate... Zîmbeşti ironic, Mac-Farlane. Tot mai crezi că duelul e preferabil tribunalului. Ei bine! Dacă vrei să ştii, află că şi eu m-am gîndit la duel: m-am dus, cu mînia în suflet, şi am bătut la porţile palatului acestui om. N-am fost lăsat să intru. L-am aşteptat afară dar nu şi-a făcut apariţia. I-am adresat scrisori de sfidare; scrisorile au rămas fără răspuns.

— Este vorba deci de-un prinţ? şopti moşierul.

— Aş fi preferat să fie prinţ — răspunse Stephen.

— Dar atunci ce-i? strigă moșierul intrigat. Cum îl cheamă?

Înainte de-a răspunde, Mac-Nab aruncă unchiului său o privire pătrunzătoare, apoi, fără a-l slăbi din ochi, rosti numele marchizului de Rio Santo.

Angus păli la față, își plecă ochii, buzele începură să-i tremure, nu scoase nici un cuvînt.

Stephen răsuflă din adînc. Nimerise în plin. Aflase ceea ce voia să știe.

Ascultă lacom, dar fără să manifeste cea mai mică uimire, cuvintele pe care moșierul le scăpă în tulburarea sa.

Atinsese, nu întîmplător, ci printr-o tactică gîndită la rece, punctul în care se împleteau toate bănuielile sale. Vălul pe jumătate rupt care mai stătea încă între Rio Santo și ura sa căzuse brusc.

Zdrobit, Angus se trînti pe patul Annei. Repetă de două-trei ori în șoaptă numele lui Rio Santo, ca și cum ar fi încercat să-și vîre în minte o idee ce însă nu se lăsa supusă.

Apoi își împreună mîinile pe genunchi și-și plecă înainte capul.

— Nu-i cu putință! bîigui el. Fergus să pîngărească fetele lui Mac-Farlane!... Nici măcar n-are rost să mă gîndesc la minciuna asta odioasă!... Aș fi în stare să-l ucid, dar nu pot admite să fie calomniat... Ah, Dumnezeule! Dacă n-ai fi fost băiatul surorii mele, te-aș fi pedepsit pe loc pentru această acuzație nedreaptă adusă lui Fergus O'Breane!

— Știu că trebuie să țin seama de tot ce datorez asasinului tatălui meu — spuse Stephen cu amărăciune și răceală.

— Într-adevăr! bolborosi Angus, tresărind de parcă ar fi călcat un șarpe.

— Și ți-am vorbit numai de marchizul de Rio Santo — continuă Stephen.

— Într-adevăr — spuse moșierul — avem nevoie de dragul meu... Dar, răspunde-mi te implor... Ce te face să crezi că marchizul de Rio Santo ar fi răpitorul fetelor mele?

— O știu, atîta tot — replică Stephen.

Angus își duse un deget la frunte, părînd că reflectează profund.

— Iar eu îți spun că-i imposibil! țipă el după cîteva secunde. Îl cunosc... îl cunosc bine!... Mac-Farlane e singurul om la care țin!

— Dar le cunoștea pe fetele lui Mac-Farlane? întrebă Stephen c-un zîmbet nemilos.

— Oh! Într-adevăr! Într-adevăr! spuse pentru a treia oară Angus ai cărui ochi lăcrimau. Să-l ucid, mi-ar fi ușor... dar să-l urăsc!...

— Îți dau cuvîntul meu de onoare, Mac-Farlane — exclamă Stephen înduioșat. Că-l vei urî, dar nu va fi nevoie să-l ucizi... Asta mă privește numai pe mine.

— Taci... îl voi ucide... Glasul visurilor nu poate minți... Cît despre ură, inima mea-i prea deprinsă să-l iubească... De douăzeci de ani țin la el... și totuși... Oh! Copiii mei! copiii mei!

Angus își acoperi chipul cu mîinile.

— Fetele mele-s frumoase — reluă el deodată. Ah! Toată viața pe care a dus-o îl acuză... Femei... femei!... Te cred, Stephen, el este!... Avea întotdeauna nevoie de cîte o fecioară care să-i țină de urît... Fetele mele-s frumoase!... Ah! Îl urăsc, îl urăsc!

Se ridică și începu să străbată cu pași mari odaia.

— Acum mi-amintesc — spuse el. Omul din barcă era de-al lor... Îl văd și-acum fața hidoasă... numele lui afurisit îmi stă pe limbă... Și Gruff!... Hanul *Regele George* era una din ascunzătorile lor... Frumoasa mea Clary!... blînda mea Anna!... Stephen! Stephen! Ne vom răzbuna!

La un moment dat, se opri în fața lui Mac-Nab. Expresia îi era complet schimbată. În ciuda rănilor, a aspectului neîngrijit al bărbii și părului, chipul îi era pătruns de un calm impunător și înspăimîntător totodată.

— Ai avut dreptate, dragul meu — spuse el rar. Împotriva marchizului de Rio Santo spada-i o armă neputincioasă și ridicolă... Ascultă-mă... Magistrații, care nu ar fi luat în seamă acuzația ta, vor trebui să țină seamă de-a mea, ți-o jur, căci acuzația mea nu va fi una obișnuită: ea o va face pe Majestatea Sa regele Angliei să tremure... Ah! Cunosc o mulțime de lucruri foarte grave și stranii cu care poți ucide un om ca trăsnetul cerului... Ai prieteni?

— Unul singur — răspunse Stephen.
— Cerul să ţi-l ocrotească!... Ai servitori?
— La nevoie, pot să fac rost de oameni siguri şi devotaţi.
— Într-adevăr — spuse moşierul — avem nevoie de oameni siguri şi devotaţi.
— Atunci — continuă Stephen — vino cu mine, unchiule. Pregătirile noastre nu pot fi făcute în casa mamei mele, care-i suferindă şi-are nevoie de odihnă.

Coborîră împreună scara şi bătrîna Betty se miră foarte mult cînd văzu ieşind, împreună cu Stephen, personajul acela bizar şi desigur înspăimîntător, căruia nu-i deschisese uşa de la stradă. Într-adevăr, moşierul intrase neobservat în casa surorii lui, strecurîndu-se pe lîngă valetul lui Frank.

Stephen opri o trăsură. O jumătate de oră mai tîrziu, unchiul şi nepotul coborau în faţa uşii de la Dudley-House.

Frank se întorsese în culmea bucuriei. O văzuse pe miss Diana Stewart şi aflase din gura ei ceea ce bătrînul Jack nu izbutise să-i explice. Mary începea să-şi revină. Împotriva tuturor previziunilor ştiinţei, boala ei misterioasă şi îngrozitoare părea să cedeze încetul cu încetul. Doctorul Moore n-o mai văzuse de două zile, aşa încît, ca printr-o minune, Mary evită atît catastrofa de care se temea cît şi aplicarea remediului ucigător (şocul galvanic), pe care medicul voia să-l experimenteze asupra ei.

Angus, Stephen şi Frank îşi petrecură aproape toată noaptea stînd la sfat.

A doua zi, douăzeci de oameni, printre care se număra şi Donnor d'Ardagh, fură introduşi la Dudley-House, unde primiră bani şi instrucţiuni.

Pe la orele cinci seara, aceiaşi oameni, avînd arme ascunse sub veşmintele lor, se postară în Belgrave-Square, împărţiţi în grupuri mici, pe lîngă Irish-House.

Stephen şi Perceval, înfăşuraţi în mantale, aşteptau la unul din colţurile scuarului.

Angus Mac-Farlane se despărţise de ei pentru a trece pragul luxoasei locuinţe a marchizului de Rio Santo.

ANNA

Locuinţa cavalerului Angelo Bembo dădea în Hyde Park-Corner. Era o locuinţă micuţă care nu purta amprenta greoaiei arhitecturi engleze.

Construcţia avea o linie armonioasă, străină tipicului londonez.

Acolo o condusese cavalerul Angelo Bembo pe Anna Mac-Farlane, după ce-o răpise din *Lord's corner*.

La început, intenţia lui Angelo fusese s-o ducă pe tînăra fată acasă la familia ei; dar Anna, zdrobită de oboseală, leşinase în urma şocului violent suferit în cădere pe trotuarul din Belgrave Lane, atunci cînd moşierul, în nebunia lui, luînd-o drept o apariţie funestă, o îmbrîncise cît colo. Bembo fu silit s-o ia în braţe şi s-o transporte astfel în propria lui locuinţă. Într-adevăr, nu ştia absolut nimic despre Anna, cine este, unde locuieşte şi ce nume de familie are.

După cîteva minute, Anna îşi reveni din leşin şi scoase un suspin prelung. Bembo şedea în celălalt colţ al camerei; Anna, întinsă pe pat, nu-l putea zări.

Se ridică agitată şi aruncă o privire uimită în jurul ei. Nu obiectele necunoscute de care era înconjurată îi pricinuiră această primă emoţie, ci însuşi faptul că se afla lungită, ea, care de opt zile îşi petrecea nopţile într-un fotoliu, neîndrăznind să se apropie de patul acela mare, cu perdele antice, ce-i inspira groază.

Apoi privirea ei fu şocată de mobila din cameră. Nu se mai afla în odaia aceea cu ferestre mari, ale cărei perdele i se părea adesea că se mişcă în lumina nesigură a luminării. Dar unde se afla?

O undă de spaimă îi apăru în privire. Apoi, pe buzele ei a căror paloare făcea loc încetul cu încetul unor nuanţe trandafirii, apăru un surîs de copil. Acum îşi aducea aminte.

— Îngerul meu cel bun a săvîrşit minunea! şopti ea. M-am rugat mult lui Dumnezeu aseară... Dumnezeu mi l-a trimis... Ce frumoşi sînt îngerii şi ce dulce-i glasul lor!

Nu mai resimțea nici un fel de teamă, nici un fel de bănuială.

— Nu, nu visez — continuă ea privind cu ochii ei mari picturile italienești și draperiile de la ferestre — n-am văzut niciodată toate acestea... El m-a eliberat. Aș vrea să dau ochii cu el, să-i mulțumesc...

Bembo care asculta vrăjit, nemișcat și cu respirația tăiată, nu fu în stare să răspundă acestei chemări. Trăsăturile Annei erau acum învăluite de-o ușoară tristețe.

— Credeam că nu există alt bărbat atît de frumos ca Stephen — spuse ea cu un fel de regret — mă-nșelam... pe lîngă el, Stephen e ceea ce sînt ceilalți bărbați în comparație cu Stephen... Stephen al meu! Abia aștept să-l revăd!

La această concluzie neașteptată, Bembo scoase un oftat și-și înăbuși speranța care-i și pătrunsese în suflet.

Vocea Annei deveni domoală și molatecă, ochii ei își pierdură strălucirea, iar surîsul căpătă acea fixitate pe care apropierea somnului o dă oricărui chip.

Trecuse atîta vreme de cînd nu pusese capul pe-o pernă, iar picioarele ei mici, zdrobite de oboseala celor opt nopți nedormite, aveau atîta nevoie de odihnă!

— N-am să-i spun surorii mele că l-am luat drept un înger — șopti ea roșind ușor. Clary ar rîde de mine... Oh! N-am să-i spun nici lui Stephen! adăuga ea. Nu știu... Mă tem să dau iar ochii cu el... Privirea lui are văpăi dulci care însă rănesc... Stephen nu știe să privească așa...

Brațul îi căzu ușor, iar capul atinse perna, în timp ce continua să îngîne:

— Nu!... Nu! N-am să-i spun că l-am luat drept un înger...

Apoi adormi.

Bembo așteptă cîteva minute. Anna nu mai vorbea. Nu se mai auzea decît răsuflarea ei egală, liniștită.

Bembo se ridică în sfîrșit și străbătu fără zgomot camera. Era palid, dar fruntea îi strălucea de-o bucurie calmă. Se opri la picioarele patului și-și împreună mîinile în semn de adorație. Anna dormea profund.

Bembo era stăpînit de-un fel de atracție ale cărei efecte, lente, dar sensibile, îl apropiau puțin cîte puțin de capul de pe pernă. Voința lui nu era implicată în această mișcare. Aluneca de parcă dușumeaua ar fi avut un po-

virniș. Înainte de a-și fi dat seama de această deplasare, cele două miini împreunate ale sale se odihneau foarte aproape de mîna micuță a Annei care, întoarsă printr-unul din acele bizare efecte ale somnului, cînd odihna desăvîrșită se obține în poziții ciudate și nefirești, își oferea palma pe jumătate deschisă și părea să aștepte ca o altă mînă să i-o strîngă.

Bembo se aplecă, buzele lui atinseră degetele trandafirii. Apoi Bembo se roși, întristîndu-se. Se dădu un pas înapoi.

Apoi, îngenunche din nou, ca pentru a-și cere iertare.

Se lumina din ce în ce mai mult, zorile mîngîind cu delicatețe perechea aceea minunată, plină de tinerețe și nevinovăție, de dragoste și frumusețe.

Orele treceau. Soarele de amiază bătu în geamul terasei. Florile își deschiseră corolele ațipite și îmbibară aerul cu mirsemele lor parfumate.

Bembo tresări. Se ridică și se întinse într-un vast fotoliu care se afla la picioarele patului.

Amîndoi avură visuri frumoase care ținură toată ziua. căci fata, copleșită de îndelungata-i oboseală, nu se trezi decît după asfințit.

Cînd deschise ochii totul în jurul ei era ca înainte. Lampa aprinsă ardea pe-o masă, iar Bembo nu putea fi văzut. Amintirea evenimentelor din cursul dimineții îi reveni vag. Se sculă înviorată și își aranjă în fața unei oglinzi rochia mototolită.

Oglinda i-l înfățișă pe Angelo, nemișcat, în spatele patului.

Se întoarse repede și-și plecă ochii, roșind. Apoi străbătu deodată camera și se așeză lingă Bembo.

— Nu mi-e teamă de dumneata — spuse ea cu glas blajin. Știu că ești un om bun... Tot timpul cît am dormit, te-am văzut lîngă mine... Dumneata erai... Chiar dacă visul se schimba, dumneata rămîneai tot acolo...

Se opri brusc, apoi, cu o nuanță de tristețe, continuă:

— M-ai împiedicat să-l visez pe Stephen.

Tulburat, Bembo o contempla cu încîntare. Teama se afla acum de partea lui.

— În curînd se va lumina de ziuă — continua Anna care nu știa cît timp durase somnul ei. E departe de-aici pînă la Cornhill?

— Sînt gata să te conduc la mama dumitale — răspunse Bembo trist.

— Nu mai am mamă — spuse Anna pierzîndu-și zîmbetul. Dar cei ce țin la mine m-așteaptă... sora mea... biata mea mătușă... vărul meu Stephen... Să plecăm numaidecît!

— Vrei să mergi în Cornhill? întrebă Bembo.

— Te miră? șopti tînăra fată uimită.

Bembo se înroși și tăcu.

— Parcă spuneai — continuă Anna — că vii din partea vărului meu Stephen?

— Am mințit, doamnă — răspunse Bembo a cărui privire cerea parcă milă. Nu-l cunosc pe vărul duimtale Stephen.

Anna se ridică, dar frumosul ei chip exprima doar surprindere, fără nici un pic de teamă.

— Nu-l cunoști pe Stephen! spuse ea. Dar pe mine mă cunoști?

Bembo se strădula să-și păstreze sîngele rece. Visul său luase sfîrșit.

— Nu-ți cunosc numele, doamnă — replică el.

— Mă numesc Anna... Îți amintești?

— Cum l-aș putea uita! îngînă Bembo plecîndu-și capul.

— Acum — continuă tînăra fată așezîndu-se din nou — spune-mi care-i numele dumitale, ca să-l comunic surorii mele și lui Stephen.

— Nu și lui Stephen — spuse Bembo.

Își rosti numele. Vocea blîndă a Annei îl repetă de mai multe ori.

— Nu-l voi uita! E frumos ca...

Se întrerupse brusc și se înroși toată. Apoi rămase tăcută. Bembo suferea.

După un minut, Anna îi luă mîna.

— Te rog să mă conduci acasă, la mătușa mea. Ce importanță are dacă ai venit din partea lui Stephen sau din partea lui Dumnezeu?

Bembo se sculă numaidecît.

— Cît de mult te va-ndrăgi Clary! spuse Anna în timp ce traversau salonul pentru a ajunge la ușă. Clary și Stephen!... Ai să vii mereu să ne vezi în Cornhill, nu-i așa?

Bembo dădu încet din cap.

— Cum! exclamă tînăra fată întristată. Nu vrei să

mă mai vezi?... Acum îmi dau seama că mi-ai redat libertatea fiindcă ești bun și că la fel ai fi procedat cu oricare alta... Să mergem, domnule. Nu doresc să te mai obosești pentru mine.

De ce vorbea Anna astfel? Oricine i-ar fi adresat această întrebare ar fi făcut-o să se simtă stingherită.

În ce-l privește pe Bembo, el hotărîse să-și ascundă cu grijă iubirea în adîncul inimii, iar numele lui Stephen, pronunțat adesea, îi întărea neontenit voința șovăitoare. La ce bun să-și dea în vileag sentimentele? Anna iubea pe altcineva, era, fără îndoială, logodită. Dealtfel, în seara aceea, cel tîrziu mîine, Rio Santo avea să-i pretindă viața, care înainte de-a aparține iubirii, fusese oferită marchizului.

Aceste două motive de tăcere aveau darul să-i influențeze puternic caracterul loial și cavaleresc. Dar oricare ar fi motivul, poți oare rezista pînă la capăt, cînd ai douăzeci de ani și în joc e dragostea?

La ultimele cuvinte ale Annei, care reprezentau un reproș vădit, Bembo se opri și-o privi stăruitor. Trecură cîteva secunde înainte de a-i răspunde, lăsînd să i se vadă pe față efortul luptei pe care-o dădea cu sine însuși.

— Doamnă — spuse el în cele din urmă — de-o săptămînă trăiesc cu imaginea dumitale, nu trăiesc decît prin dumneata. Te-am eliberat, pentru că te iubesc... și tocmai fiindcă te iubesc, trebuie să te văd astăzi pentru ultima oară.

— Mă iubești, Angelo! repetă Anna Mac-Farlane încîntată. Sînt fericită că mă iubești.

— Nu mă-nțelegi — murmură Bembo.

— Într-adevăr — spuse Anna — înțeleg ca cineva să elibereze o persoană la care ține și pe care-o vede suferind... Dar nu pricep de ce trebuie s-o evite?

— Ca să n-o mai iubească — răspunse Angelo.

Anna rămase pe gînduri.

— Mă tem că acum te-nțeleg — spuse ea în șoaptă.

— Mă-nțelegi deci, Anna... Acum îți dai seama de ce trebuie să te părăsesc?

— Oh! da — șopti Miss Mac-Farlane lăsîndu-și capul în piept. Nu te-aș putea iubi altfel decît ca o soră... Îl iubesc pe Stephen... sînt foarte sigură că-l iubesc.

Rosti aceste ultime cuvinte pe un ton distrat, apoi continuă ca și cum s-ar fi trezit deodată:

— Sînt foarte sigură că-l iubesc... sînt foarte sigură.
Ochii Annei priveau în jos. În afirmația ei repetată fără motiv exista evident o umbră de îndoială.

Deși nu făcea caz de asta, Bembo era un bărbat cu experiență. În clipa aceea nutri o vagă speranță, înțelegînd că Anna nu-și cunoștea deloc propria inimă.

Ea îi întinse din nou mîna și repetă cu glas nespus de trist:

— Condu-mă în Cornhill.

Bembo o ajută să urce în trăsură. De la Pimlico pînă în Cornhill Anna nu scoase nici o vorbă, dar lui Bembo i se păru de mai multe ori că o aude suspinînd.

Cînd ajunseră în fața locuinței doamnei Mac-Nab, Bembo coborî din trăsură pentru a-i oferi mîna. Anna sări hotărîtă pe trotuar, apoi se opri nedecisă.

— Adio, doamnă — spuse Bembo.

— Adio — șopti tînăra fată.

Bembo avu impresia că vede o lacrimă strălucind în ochii ei la lumina felinarului.

Șovăi iar o clipă.

— Adio! adio! repetă ea apoi nespus de grăbită.

Deschise ușa și intră fără să privească înapoi.

Bembo se urcă din nou în trăsură.

Era aproximativ ora zece. Cum spuneam, Stephen tocmai plecase cu Angus Mac-Farlane acasă la Frank Perceval.

Doamna Mac-Nab era singură. Anna răspunse cu lacrimi la îmbrățișările mătușii ei aflată în culmea fericirii.

Se gîndea oare la frumosul cavaler Angelo Bembo care o slavase și, deși o iubea, nu voia să mai apară în calea ei?

. .

CAPITOLUL XXIII

CABINETUL DOCTORULUI

Tyrrel Orbul și doctorul Moore se aflau în cabinetul acestuia din urmă. Era cam zece dimineața.

Moore scria la biroul său. Tyrrel își bea ceaiul lîngă

șemineu. Era în ziua următoare evenimentelor istorisite în capitolele precedente.

— Doctore — spuse Tyrrel dînd pe gît, cu o strîmbătură de dezgust, ultima sorbitură de ceai — niciodată nu pot mînca sau bea ceva pe care a pus mîna afurisitul ăsta de Rowley, fără să mă gîndesc la clipa morții mele... Ai un bucătar groaznic, pe cuvîntul meu! Dar nu mi-ai spus cum găsești povestea mea în legătură cu Brian de Lancester.

— E foarte ingenioasă — răspunse Moore distrat. Aveai un dinte împotriva zăpăcitului ăluia de Lancester?

— Nu fără motiv, doctore... Dacă Brian, lua-l-ar naiba, n-ar fi dat tîrcoale seifului meu în Goodman's-Fields, Suky nu s-ar fi îndrăgostit de Brian și l-ar fi luat ca amant pe prințul Dimitri Tolstoi, iar eu n-ar mai fi trebuit să-ncerc a falsifica, pentru cinci mii de ruble amărîte, semnătura excelenței Sale, și-astfel n-aș mai fi avut prilejul să-l cotonogesc pe nenorocitul de Roboam; el nu m-ar mai fi legat și nu s-ar mai fi dus să cheme poliția, și, drept urmare, n-aș mai fi fost spînzurat. Or, doctore, oricît de minunat ar fi antidotul dumitale împotriva ștreangului, îți jur că sfertul de ceas petrecut la Old-Bailey n-a fost deloc agreabil... În afară de asta, trebuie să-ți mai spun că am de mult o poliță de plătit excentricului ăluia smintit... El a întreținut-o din banii lui pe contesa White-Manor la Londra, și, dacă ea ar fi avut încredere în el, aș fi fost nevoit să-mi iau catrafusele... Dar proasta era atît de înspăimîntată de mine, încît nici Brian, nici altcineva n-a putut scoate de la ea numele meu sau adăpostul fiicei sale... Îi spusesem că-i voi ucide copilul...

— Nu știam — îl opri Moore — că Brian a fost amantul soției fratelui său.

— Amantul ei! exclamă Tyrrel. Lancester amantul contesei! Vai! doctore, te gîndești la prostii. Dar aș putea pune rămășag că nici dumneata nu crezi ceea ce gîndești... Brian este un smintit din specia cavalerilor romantici... Folosea în discuțiile cu contesa un ton atît de respectuos de parcă se adresa unei regine, iar...

— Destul! spuse Moore. Nu mă interesează.

— Foarte bine... nici pe mine... Cît despre cele două tinere, m-ai întrebat ce plan am: iată-l... Le vom expedia pe-amîndouă la casa noastră de plăceri din

Crewe, împreună cu Maudlin și doi băieți frumoși... Peste un an, se vor întoarce gata formate, afară doar dacă... Dar pentru asta avem timp, doctore.

Moore făcu un semn de aprobare plictisit.

— Era să uit! continuă Tyrrel. Nu mi-ai povestit amănuntele întrevederii dumitale cu marchizul de Rio Santo

Fruntea doctorului se încruntă brusc.

— Am făcut tot ce-am putut — răspunse el.

— Adică, doctore?

— Nimic!

Moore rosti acest cuvînt pe un ton sec, ca și cum ar fi vrut să evite subiectul. Totuși, reveni singur asupra lui și adăugă dînd din umeri:

— În definitiv, la ce ne-ar folosi moartea acestui om?

— Bine, bine! mormăi Tyrrel. Strugurii sînt prea acri... Doctore — continuă el cu glas tare. Întotdeauna am fost de părere că greu s-ar mai putea găsi un șef atît de potrivit ca marchizul... Dar dumneata voiai să-i iei locul, așa că te-nțeleg. Or, m-am obișnuit să vreau și eu ceea ce vrei dumneata... Cît despre taina lui, într-o bună zi tot o să i-o aflăm...

— Taina lui! repetă Moore cu-o strălucire în privire.

În momentul cînd Tyrrel deschidea gura să răspundă, în prag apăru fruntea îngustă și lucioasă a lui Rowley. Asistentul avea sub brațul drept *in-quarto*-ul său preferat, iar în mîna stîngă ținea o scrisoare.

Dînd ochii cu el, Tyrrel își duse repede mîna la nas, ceea ce-l făcu pe acest farmacist să ticăie disprețuitor printre dinți:

— Ta, ta, ta, ta!

Apoi, Rowley se îndreptă foarte încet spre stăpînul lui și-i puse în față scrisoarea pe care o avea în mînă.

— Să călătorim, maestre, să călătorim! spuse Tyrrel nerăbdător.

Rowley înțelese perfect că era invitat să-și plimbe în altă parte miresmele de laborator, dar, în loc să iasă, scoase repede din buzunar o sticluță lunguiață și se duse spre Tyrrel.

Instinctiv, acesta puse mîna pe vătrai să se apere.

— Ta, ta, ta, ta! făcu Rowley rîzînd cu gura plină — te rog să mă ierți, domnule...

Scoase deodată dopul sticlei și-o apropie de nasul lui Tyrrel care strănută zgomotos.

— Sănătate, domnule, dacă ai fi avut o riniță, ți-ar fi făcut foarte bine, zău așa...

În momentul acela Moore mototoli scrisoarea pe care-o citise și lăsă să-i scape o exclamație de furie înăbușită.

— Ieși afară! răcni el adresîndu-i-se lui Rowley.

Acesta se înclină umil. Apoi se îndreptă încet spre ușă și, ajuns în prag, șopti, făcîndu-i triumfător cu ochiul lui Tyrrel:

— Ta, ta, ta, ta!

— Ce s-a întîmplat, doctore? întrebă Tyrrel.

— Mă urmărește fatalitatea! tună Moore mînios. Nu mai sînt nimic... pare-se, nici măcar un medic abil.

Netezi scrisoarea mototolită, care era de la lady Campbell, și citi repede:

„Domnule doctor,

Sînt convinsă că veți împărtăși bucuria noastră. De două zile de cînd ne-ați privat de onoarea de a vă vedea, la Stewart-House s-au petrecut evenimente fericite. Boala îngrozitoare a nepoatei mele a cedat. În absența dumneavoastră, l-am chemat imediat pe doctorul Hartwell, medicul curant al doamnei Stewart...

— Hartwell! se opri Moore zîmbind acru. Un empiric!... Un ignorant!... Un pedant!...

— Un măgar — spuse cu răceală Tyrrel — zi-i mai departe.

— Un măgar — repetă doctorul. Ai găsit cuvîntul potrivit, Ismail. Unde am rămas? Scrisoarea asta idioată m-a scos din sărite, pe cuvîntul meu!

— „Medicul curant al doamnei Stewart..."

— Nu prea are gust milady, pe legea mea!

— „Al doamnei Stewart... domnul Hartwell a venit numaidecît".

— Cred și eu!... Oameni de teapa lui sînt totdeauna disponibili!...

— „... Numaidecît, și a început o serie de aplicații al căror succes a fost desăvîrșit. Scumpa noastră Mary și-a revenit. Dumnezeu s-a îndurat de noi făcînd din domnul Hartwell emisarul milostivirii sale!..."

— Care va să zică — țipă Moore — mizerabilul ăla de Hartwell a venit acolo tocmai la țanc, ca să profite de efectele tratamentului meu... Dar există și un *post-scriptum*... N-am citit *post-scriptumul*. „P.S. Veți înțelege desigur, domnule doctor, că în atari împrejurări, n-ar mai

avea nici un sens să vă neglijaţi importantele dumneavoastră lucrări, pentru a o vizita pe domnişoara Trevor care se poate dispensa de îngrijirile dumneavoastră."

Moore rupse scrisoarea cu furie.

— M-au trimis la plimbare! Cu forme în regulă — ţipă el. Se temeau cumva că le voi mai călca pragul după o asemenea scrisoare impertinentă?... Oh! Ce ghinion, Ismail!... O catalepsie perfect caracterizată, care dispare singură, ca o sincopă obişnuită!... Drăcesc hazard!...

— Această Miss Trevor e logodnica lui Rio Santo? întrebă Tyrrel.

— Da... aş fi pariat zece mii de lire că era pierdută!... Într-adevăr, e logodnica lui... Asta face parte din proiectul lui măreţ, din taina sa. Prin acest mariaj urmăreşte să dobîndească eventual demnitatea de pair... Pentru ce?.. Nu ştim.

— Dar cu timpul vom afla, doctore, dacă avem răbdare.

Moore nu răspunse, dar Tyrrel îl auzi mormăind printre dinţi:

— O catalepsie care se termină ca o migrenă!... Hartwell, mizerabilul! Are să se laude peste tot că a vindecat o catalepsie!...

Din camera vecină se auzi un zgomot de paşi apăsaţi şi vocea gravă a bravului nostru prieten, căpitanul Paddy O'Chrane, înălţîndu-se pînă la diapazonul nerăbdării.

— Trăzni-m-ar Dumnezeu! Scăfîrlie teşită cu perucă, stimate domn, vă repet pentru a şasea oară: *Gentleman of the Night!*

— Ta, ta, ta, ta! răspundea Rowley.

— Ta, ta, ta, ta! Mii de trăznete!... Ta, ta, ta, ta!... trei milioane de blesteme!... Ce-i aia ta, ta, ta, ta! împuţit ticălos, luate-ar naiba, stimate domn, vedea-te-aş în ştreang împreună cu mine!... Nu mă mai perpeli în flăcările iadului! *Gentleman of the Night*... Lasă-mă să intru!

Lui Tyrrel nu-i veni greu să recunoască vocea aceea şi tonul ei energic. Se ridică să-l întîmpine pe căpitan, cînd auzi un ultim ta, ta, ta, ta! al lui Rowley, urmat de un zgomot de încăierare şi o serie de înjurături dintre cele mai alese.

Aproape în acelaşi timp o violentă lovitură de picior deschise cele două batante ale uşii, iar Rowley, zvîrlit ca

din tun, căzu pe burtă în mijlocul camerei, însoţit în cădere de tomul I din *Toxicological Amusements*.

Căpitanul Paddy O'Chrane se aplecă spre a-şi feri pălăria să nu se lovească de canatul de sus al uşii şi-şi făcu intrarea cu un aer din cele mai grave.

— Ce-i gălăgia asta, domnule? întrebă Moore încruntîndu-şi sprîncenele.

— Dumnezeu să ne pedepsească pe toţi! răspunse O'Chrane scoţîndu-şi pălăria. Am onoarea să salut respectuos pe Înălţimile Voastre... Cît despre gălăgie, nu-s eu omul să facă scandal, lua-m-ar dracu, milorzi!... Cunosc mulţi băieţi liniştiţi care, în locul meu, ar fi sfărîmat scăfîrlia aia pleşuvă ca pe o nucă, trăsnetele iadului!

Rowley zăcea pe jos, nemişcat, înspăimîntat.

Paddy îl privea cu aerul acela liniştit, lipsit de orgoliu care şade atît de bine învingătorilor.

Chipul iritat al doctorului prevestea apropierea unei ieşiri violente. În dimineaţa aceea savantul era într-o vădită proastă dispoziţie.

Tyrrel încercă să intervină.

— Ce s-a întîmplat, Paddy?...

Dar Moore se ridică brusc.

— De ce-l întrebi! ţipă el. Doar n-o să stăm s-ascultăm ce spune neciopîitul ăsta. Ieşi afară, domnule!

Paddy se îndreptă numaidecît, făcu un semiocol şi se îndreptă spre uşă, iuţind pasul şi spunînd:

— Cum doriţi, fulgerele cerului!

— Probabil c-a adus vreun mesaj — spuse Tyrrel repezindu-se spre căpitan. Stai la biroul dumitale, doctore, şi lasă-mă pe mine să tratez această afacere... Ce vînt te-aduce, Paddy?

Acesta se opri, făcu un al doilea semiocol şi-i aruncă lui Moore o privire plină de ranchiună.

— În nici un caz — răspunse el cu minunatu-i dar de-a blestema, fără a-şi pierde vreun dram din bonomia sa flegmatică — nu m-a adus dorinţa de-a vedea mutra palidă a acestui lord, fir-aş al naibii să fiu. Cînd voi fi prea bătrîn, coarnele diavolului, ca să-mi cîştig beefsteakul de dimineaţă, roastbeeful de prînz, puddingul de la ora cinci şi cold-withoutul de seară, mă voi da pe mîna Seniorici Sale, să mă trimită mai repede pe lumea ailaltă... E meseria lui, trăsni-ne-ar Dumnezeu!

Moore întorsese spatele şi încerca să nu audă nimic.

— Haide, căpitane — spuse Tyrrel sever. Să ne-ntoarcem la oile noastre.

— Să ne-ntoarcem la oile noastre, milord... Îmi face plăcere să am de-a face cu dumneavoastră, fiindcă sînteţi un om de viaţă, deşi, ăsta-i adevărul, pe toate flăcările iadului, semănaţi ca două picături de apă c-un individ pe care l-am văzut în ştreang la Newgate şi avea o mutră de ticălos, milord... Dumneavoastră n-o să spuneţi niciodată unui gentilom să iasă afară!... N-o să luaţi drept un necioplit, blestemaţi să fim amîndoi, la naiba, şi toată lumea, pe-un om care a comandat onorabil sloopul *Hareng* afretat de...

Tyrrel bătu din picior, luîndu-şi aerul acela teribil care odinioară îi făcea să tremure pe Susannah şi Roboam. Paddy O'Chrane privi curios la el.

— ... de Gweën şi Gweën din Carlisle, milord — încheie el fără să se grăbească. Senioria Voastră este, sau mi se pare mie, cam bosumflată?

Tyrrel îşi încrucişă braţele pe piept, luîndu-şi un aer resemnat.

— În fond — spuse el — ai venit cu-o treabă... S-a întîmplat ceva în White-Chapel?

— Să mor dacă ştiu, milord, să mor ca un cîine în mlaştină!... Cît despre ţelul vizitei mele, jur pe funia care ne poate strînge de gît într-o bună zi, dacă aşa o vrea diavolul, că-i nenorocire mare! Aţi ghicit... Am venit fiindcă nu-i nimeni în *Purgatoriu*... nici un om cumsecade, vreau să spun. Căci diavoli sînt o sută şi tot atîtea lepre care urlă ca apucaţii... Am venit pentru că trebuie să stau de vorbă c-un lord al Nopţii, avînd de comunicat veşti de cea mai mare însemnătate, lua-ne-ar dracu! Şi nu ştiu, ca toată lumea dealtfel, unde se află locuinţa Înălţimii Sale...

— Ce fel de veşti? întrebă Moore fără să se întoarcă.

— Trăsni-m-ar Dumnezeu! răspunse O'Chrane, — ar fi o mare îndrăzneală din partea unui necioplit ca mine să se adrese unui personaj venerabil ca Senioria Voastră... Milord — adăugă el adresîndu-se lui Tyrrel. Jedediah Smith, ticălosul ăla prefăcut, căruia-i datorez respect căci mi-e şef, mă trimite la dumneavoastră ca să vă spun cum stăm cu văgăuna din Prince's Street.

— Şi cum stăm? întrebă Moore nerăbdător.

În loc de răspuns, O'Chrane se lăsă încet în jos şi-l

înşfăcă de umăr pe nenorocitul de Rowley care-şi freca coastele de covor. Paddy îl ridică şi îi imprimă o mişcare de rotaţie, făcîndu-l să treacă pragul cabinetului într-o clipită, în aşa fel încît Rowley, cînd se opri, ameţit, în mijlocul camerei alăturate avu impresia că vede cei patru pereţi învîrtindu-se în jurul lui şi nu reuşi să-şi exprime stupefacţia decît printr-un ta, ta, ta, ta, pronunţat, e drept, într-un mod deosebit şi menit să dea de gîndit celor ce l-ar fi auzit.

Paddy închisese uşa cabinetului.

— Jedediah Smith — spuse el fără nici o introducere — vă aduce la cunoştinţă, milorzi, că treaba-i terminată.

Moore se sculă în picioare şi nu se mai osteni să-şi ascundă bucuria.

— Cum! strigă el. Galeria-i terminată?...

— Terminată complet? adăugă Tyrrel frecîndu-şi miinile.

— Da, milorzi, pe coarnele lui Belzebuth! Era şi timpul, vă jur pe locul meu din rai, blestemaţi să fim cu toţii!... Bietul Saunder îi pe jumătate mort, acum cînd vă vorbesc.

— O să-l îngropăm — spuse Moore.

— Fără-ndoială, şarlatan afurisit! mormăi Paddy scandalizat. Eşti specialist în de-al de-astea.

Vestea străpungerii căii de comunicaţie între magazinul de apă gazoasă din Prince's Street şi subteranele de la Royal Exchange era, după cum ştim, aşteptată cu nerăbdare de toţi Lorzii Nopţii. De multă vreme membrii influenţi ai *Familiei* se bizuiau pe acest imens rezervor pentru a umple pînă la refuz seiful comun. Tyrrel şi Moore cerură şi obţinură toate amănuntele necesare. Elefantul ajunsese în noaptea precedentă la nivelul pivniţelor, şi-o lovitură de hîrleţ dată neatent aruncase în afara tunelului o piatră. Gaura făcută de această piatră în cădere comunica cu unul din subsolurile Băncii.

Ca şi cum ar fi aşteptat acest moment, Saunder căzuse ca o masă neînsufleţită în faţa deschizăturii, gîfîind şi năduşind. Paddy, care ţinea la Elefant, precum paznicul menajeriei la leul sau tigrul pe care trebuie să-l hrănească, încercase să-l ridice spre a-l conduce pînă la patul lui... Efort inutil: ca să-l ridici pe Saunder îţi trebuia un cric sau o macara.

Astfel încît nenorocitul gigant rămăsese culcat, să-și dea duhul pe pămîntul rece al galeriei.

Tot ce putuse face pentru el milosul Paddy O'Chrane fusese să-i pună la dispoziție imensul ulcior cu gin.

Isprăvindu-și raportul, căpitanul trase patru înjurături în chip de parafă, apoi tăcu.

Tyrrel și Moore se așezară numaidecît la birou, pentru a scrie niște scrisori.

— Bravul meu băiat — spuse Moore — trebuie să duci imediat biletul ăsta în Belgrave-Square, marchizului de Rio-Santo.

O'Chrane luă biletul.

— Îl voi duce unde trebuie, mii de trăsnete! răspunse el. Dar cum naiba a aflat Senioria Voastră că-s un băiat brav?... Am cunoscut lorzi adevărați, Satan și coada lui, care-mi spuneau căpitane...

Toți ai casei fură mobilizați să ducă la destinație scrisori asemănătoare celei încredințate lui Paddy. Pînă și Rowley fu expediat în grabă la S. Boyne, esq., cu misiunea de a-l găsi cu orice preț pe onorabilul funcționar al poliției metropolitane.

Ducesa de Gêvres, pe care titlul de noblețe n-o făcea să-și dea ifose, și, în momentele cruciale, era întotdeauna gata de acțiune ca și cum s-ar fi numit încă Maudlin Wolf, primi misiunea de-a se duce la Bancă și a înmîna o scrisoare din partea lui Tyrrel lui sir William Marlew, subcasierul central.

Rămași singuri, Moore și Tyrrel își apropiară scaunele și începură o convorbire în șoaptă, deși nimeni nu se afla acolo ca să-i audă. Aceasta dură destul de mult. Cînd se ridicară, Tyrrel spuse, punînd mîna pe brațul doctorului:

— Orice s-ar întîmpla, crede-mă că-i mai bine să-l lași pe el să ducă lucrurile pînă la capăt... după aceea vom vedea.

— Dar dacă, după cum mi se pare — obiectă Moore — are de gînd să facă din Familie și din noi înșine instrumentele planurilor sale secrete... dacă toți munții ăia de aur nu-i vor sluji decît lui?...

— Dacă toți munții ăia vor acționa în folosul lui, doctore, ai exact ce-ți trebuie ca să-i pui mîna în beregată... Acum hai, te rog, să ne grăbim s-ajungem în White-Chapel. ca să nu-ntirziem.

Ieşiră împreună. Tyrrel încuie în urma lui toate uşile, răsucind de două ori cheia în broască.

Cîteva secunde după plecarea lor, uşa care dădea din cabinet în camera unde fusese surghiunită Clary şi pe care Tyrrel n-o încuiase pentru că nu comunica în nici un fel cu exteriorul, se deschise încet şi Susannah îşi făcu apariţia.

Frumoasa fată străbătu repede cabinetul şi trase zăvorul celeilalte uşi prin care ieşiseră Moore şi Tyrrel.

Dădu din cap zîmbind.

Apoi, dispăru pentru a se reîntoarce numaidecît, împreună cu Clary Mac-Farlane, pe care o ajuta să meargă.

CAPITOLUL XXIV

LANŢUL UMAN

Clary Mac-Farlane arăta foarte schimbată. Urmele îndelungatului şi nemilosului supliciu pe care trebuise să-l îndure se vedeau limpede pe chipul ei palid şi slăbit. Trupul, odinioară atît de graţios prin proporţiile armonioase şi mlădierea mişcărilor; era acum gîrbovit, lipsit de vigoare. Mergea încet şi făcea eforturi pentru a se putea mişca.

Totuşi, era încă frumoasă, dar frumuseţea ei îţi strîngea inima şi îţi stîrnea mila. Dacă Angus, tatăl ei, ar fi văzut-o în clipa aceea, şi-ar fi amintit cu lacrimi în ochi de biata Amy Mac-Farlane. Aşa arăta şi Amy, albă ca varul, slabă şi încă foarte frumoasă, atunci cînd se afla în pragul morţii.

Dar Amy privea cu surîsul pe buze moartea care se apropia; blînda femeie nu suferea decît pentru viitorul copiilor ei. Trăsăturile ei păstrau încă acel calm suav şi senin al zilelor fericite. Or, Clary avea în privire o expresie de rătăcire, oribilul şoc transmis sistemului ei nervos o făcea să tresară din senin în chip dureros. Uneori, deschidea gura şi rostea cuvinte fără nici un sens.

Decrepitudinea fizică şi morală a fetei, odinioară atît de fermecătoare, era şi mai izbitoare în contact cu tine-

rețea debordantă a Susannei, care, plină de sănătate, de sevă, iradia o inteligență generoasă și noblețe sufletească.

Tristețea pe care o simțeai văzînd-o pe Clary se preschimba în atracție irezistibilă cînd te uitai la Susannah. Ea se afla acolo ca un geniu bun care veghează asupra slăbiciunii și suferinței, surîsul ei binefăcător, gingaș, consolator, reprezenta un balsam pe rana ascunsă a bolii, pentru că ori de cîte ori Susannah vorbea, ca o mamă tînără, aplecată deasupra leagănului copilului ei, biata Clary începea să trăiască din nou.

Intrară împreună în cabinetul doctorului Moore. Susannah, cu amîndouă brațele în jurul taliei fetei, o susținea și-i dădea curaj.

— Uite că poți merge și singură, surioară scumpă — spuse ea cînd trecură pragul cabinetului. Aproape că nu mai e nevoie să te-ajut... Știi, Clary, că noi două sîntem stăpîne aici?... Ne-au încuiat în casă. Dar nădăjduiesc să găsesc un drum pe care nu s-au gîndit să-l blocheze. Stai jos, frumoasa mea, și odihnește-te.

Miss Mac-Farlane se lăsă în fotoliul lui Tyrrel scoțînd un suspin de oboseală. Ochii ei, încercănați și măriți prin contrast cu obrajii supți, se îndreptară spre Susannah într-o expresie fugară de recunoștință, recăpătîndu-și apoi numaidecît aerul mohorît.

— Eram alături de el — bîigui ea — și mă simțeam foarte fericită, căci mă iubea... A venit însă Anna... A îngenuncheat lîngă ea... Inima mi s-a frînt!...

Gura i se contractă și pleoapele începură să-i tremure, cum se întîmplă atunci cînd lacrimile sînt pe cale de-a le podidi.

— Dar tot o mai iubesc pe Anna! continuă ea. Nu-i voi spune niciodată că ea m-a ucis...

Frumoasa fată se așeză lîngă ea și-o îmbrățișă.

— S-o iubești, scumpă suroară — spuse ea — căci e bună ca și tine... sărmană copilă! Nu-ți dai seama că toate aceste amintiri triste, care-ți fac atît de mult rău, nu-s decît visuri!... Ele, nemiloasele, ți-au schingiuit sufletul chiar mai mult decît trupul... Ascultă-mă, Clary, frumoasa mea Clary, vei fi liberă... Nu te mai gîndi la vedeniile acelea care ți-au tulburat singurătatea... Totul nu-i decît minciună, suroara mea...

— L-am văzut — șopti Miss Mac-Farlane tremurînd.

Apoi adăugă cu glas stins:

— Ştiu o poveste... Doica noastră ne-o spunea cînd eram în Scoţia... Tînăra se numea Blanche, iar fiul moşierului Bertram... Blanche îl iubea pe fiul moşierului...

Clary se opri şi-şi plecă ochii.

— Şi mai departe? întrebă Susannah rîzînd.

— Mai departe? repetă Clary ridicîndu-şi pleoapele şi pironindu-şi privirea în gol. Oh! toată lumea ştie ce s-a întîmplat... Blanche îl iubea pe fiul moşierului... Blanche îl iubea atît de mult, încît l-a ucis.

Clary îşi lăsă capul în piept. Mîna ei care se afla în mîna Susannei fu scăldată de sudoare şi deveni rece ca gheaţa.

Frumoasa fată îşi continuă mîngîierile. Exista în ea o putere de convingere atît de puternică, încît, în cele din urmă, izbuti să influenţeze inima închisă a bietei Clary. Miss Mac-Farlane, readusă pentru o clipă la viaţă, îşi aruncă braţele în jurul gîtului Susannei şi-i mulţumi plîngînd.

Susannah se folosi de-acest moment de luciditate.

— Te-ai odihnit destul, surioară! îi spuse ea. Nu vrei să mergi s-o îmbrăţişezi pe Anna?

— Anna! repetă Clary. Cine ştie ce s-a-ntîmplat cu ea, Doamne!... Oh! haide, haidem repede, să-ncercăm să dăm de ea.

Miss Mac-Farlane se ridicase singură. Susannah se grăbi s-o susţină şi-o făcu să părăsească direcţia uşii principale spre care Clary făcuse deja cîţiva paşi clătinîndu-se.

— Acolo-i închis — spuse ea. Vino, ştiu o altă ieşire... dar să ne grăbim, căci s-ar putea să nu mai avem un asemenea prilej...

Străbătuseră camera în lungime. Sprijinind-o cu-o mînă pe Clary Mac-Farlane, Susannah apăsă cu degetul un buton de aramă din dreptul unei draperii. Apăsă cu toată puterea. Se auzi un scîrţîit şi-o uşă mascată, care comunica cu locuinţa părăsită de la numărul 9 din Wimpole Street, se deschise larg.

— Victorie! exclamă frumoasa fată care o luă pe sus pe Clary şi-o duse fără să se mai oprească pînă în pragul casei de la numărul 9.

O jumătate de ceas mai tîrziu, o trăsură se oprea în Cornhill, în faţa locuinţei doamnei Mac-Nab. Susannah sări pe trotuar şi privi faţada cu lacrimi în ochi.

— Oh! De cîte ori am căutat-o! murmură ea. Acum n-am să mai uit niciodată drumul.

Bătu la ușă. Îi deschise Anna.

Frumoasa fată o sărută pe frunte înainte ca Anna, uimită, s-o poată recunoaște, apoi îi arătă trăsura.

— Sora dumitale e acolo, Anna — spuse ea.

— Sora mea! exclamă tînăra repezindu-se afară.

Susannah o văzu urcînd și ghemuindu-se la pieptul surorii ei. Rămase o secundă nemișcată și cu ochii inlăcrimați, apoi străbătu în grabă strada și urcă într-o trăsură care o porni în mare goană spre locuința ladyei Ophelia, contesa de Derby.

Anna vru să se întoarcă pentru a mulțumi necunoscutei care-i readusese sora. Nu mai văzu pe nimeni în prag. Doar ecoul unui glas blajin îi ajunse la urechi prin freamătul străzii.

— Mă voi întoarce — glăsuia ecoul.

Anna privi în direcția de unde venea vocea. Văzu un cap aplecîndu-se în dreptul ușii unei trăsuri, un cap frumos cu un zîmbet de madonă. Apoi mulțimea se interpuse între ele: Anna nu mai văzu nimic.

În seara aceea, cele două paturi albe, gemene, din cămăruța ocupată de cele două surori, nu mai erau goale. Doamna Mac-Nab mergea de la una la alta, sărutînd-o cînd pe Clary, cînd pe Anna, și mulțumind lui Dumnezeu cu lacrimi în ochi.

— Bess — se agita ea. Oh! Bess, unde o fi Stephen?... Găsește-mi-l numaidecît pe Stephen, să le vadă pe-amîndouă aici...

— Dumnezeu știe unde o fi la ora asta și ce face, doamnă!... N-a venit acasă toată noaptea și omul cu care l-am văzut plecînd ieri seară, n-aș vrea să vorbesc cu păcat, dar numai mutră de om cumsecade n-avea... Dar nu-i treaba mea să mă amestec în viața domnului Stephen.

Bătrîna doamnă nu asculta sau nu voia să asculte. Se dăruia cu totul bucuriei ei. Nu le avea lîngă ea pe cele două fete, pentru care plînsese atît de mult?...

Într-adevăr, acum se aflau alături de ea. Dar isprava lui Bob Lantern nu rămăsese fără urmări. Cunoaștem starea nefericitei Clary. Cîte zile de odihnă și de fericire aveau să-i fie necesare ca să șteargă urmele funeste ale mucenicíei ei?

Anna era de asemenea schimbată. Din fericire, schimbarea petrecută cu ea nu avea un caracter atît de durems. Din punct de vedere fizic, puțină oboseală; din punct de vedere moral...

Aceasta însemna o mare taină pentru toți, ca și pentru ea însăși. Anna nu și-o mărturisea nici sieși. Știa oare despre ce era vorba?

Greu de spus. Sigur era doar faptul că în noaptea aceea somnul ei agitat nu-i evocă deloc imaginea lui Stephen. Sau dacă Stephen apăru în visurile ei, tînărul medic căpătase, printr-o transformare ciudată, trăsăturile unui erou de roman, ochi mari negri care tînjeau de dor și grăiau despre dragoste, o privire supusă, un zîmbet blînd, o siluetă... silueta suplă și nobilă, grațioasă și mîndră a frumosului cavaler Angelo Bembo...

Plecînd din Wimpole Street, Tyrrel și doctorul Moore se îndreptară grăbiți spre White-Chapel-Road, pentru a lua parte la consiliul Lorzilor Nopții.

După cum se poate deduce cu ușurință, ședința fu animată și foarte interesantă. Toată lumea era în fierbere. Nu se mai vorbea decît de milioane de lire sterline și dacă cineva ar fi deschis gura să pomenească despre cîteva mii de guinee sau alte asemenea bagatele, inoportunul orator ar fi avut de-a face cu bastonul de trestie, cu măciulie de smarald, al lordului Rupert Bell..., viconte Clé... cu cravașa Excelenței Sale John Peaton, sau chiar cu pumnul prea cucernic al lui Peter Boddlesie, viitorul decan de Westminster.

Firește, personajul principal al întrunirii era din nou William Marlew, sub-casierul central al Băncii Angliei.

Respectivul gentleman, ale cărui talente de orator și matematician ne sînt îndeajuns de binecunoscute, calculă pe degete că trebuiau o mie două sute de oameni și trei nopți pentru golirea tezaurului de la Royal-Exchange. Poate că se înșela în plus sau în minus, dar aprecierile lui nu puteau fi puse la îndoială, avînd în vedere că deținea funcțiile de membru corespondent al Academiei de științe din Chandernagor și vicepreședinte al Clubului Logarithm. În orice caz, calculul lui fu acceptat ca autentic și real.

Rămînea de văzut prin ce mijloace urmau să fie introduși cei o mie două sute de oameni în Bancă.

Se înțelege de la sine că *Familia* era larg reprezentată

în corpul de paznici ai tezaurului, faimos prin cinstea-i incoruptibilă. Nu în asta consta dificultatea. Dar, totuși, o mie două sute de oameni!...

O mie două sute de oameni și trei nopți!

S. Boyne, esq., bancherul Fauntlevy, Sir Georges Montalt și mulți alții încercară să găsească soluția problemei, dar nu izbutiră, în ciuda sprijinului lordului Rupert care rosti cu glas tare cunoscutul:

— Ascultați! Ascultați!

— Și totuși — spuse reverendul Peter Boddlesie văzînd că toată lumea șovăia — este o datorie de onoare pentru noi să nu lăsăm nici o monedă de șase pence în tezaur.

— Evident — îl susținu Marlew.

Toată lumea își îndreptă privirile spre șef, spre mister Edward, de parcă creierul lui infailibil trebuia să aibă soluții pentru toate imposibilele.

Marchizul de Rio Santo se afla la postul său, în fotoliul prezidențial, dar nu lua parte la discuție, întreținîndu-se foarte volubil cu sir Paulus, Bembo, Smith, Falkstone și doctorul Müller, care nu era altul decît vechea noastră cunoștință, scoțianul Randal Graham. Acești cinci lorzi alcătuiau *camarilla* marchizului. Printre ei vom regăsi pe toți conjurații din pădurea Eagle-River, în afară de negrul pleșuv Absalon, care comanda pe-atunci un post de observație plutitor în mările Chinei și de veselul *rege Lear*, mort cu cîțiva ani mai înainte.

— Domnilor — spuse Rio Santo — trebuie să vă previn că, folosindu-mă de puterile pe care mi le-ați conferit odinioară, am pus astăzi în stare de alarmă milițiile și cohortele *Familiei*. Ar dura prea mult ca să vă expun în amănunt rolurile diverse pe care oamenii noștri le vor avea de jucat astă-noapte în toate punctele Londrei. În privința aceasta m-am consultat cu doi membri marcanți ai poliției care se află acum printre noi.

S. Boyne esq. și comisarul metropolei se înclinară în semn de confirmare.

— În caz că va interveni o situație critică neprevăzută — continuă marchizul — atenția agenților guvernului trebuie abătută. Mă voi mărgini să vă informez că totul e pregătit la Londra, pentru ca o revoltă formidabilă să izbucnească la primul semnal.

— Dar cele douăzeci și cinci de milioane de lire ster-

line, dacă nu vă e cu supărare, Înălţimea Voastră? insinuă reverendul Peter Boddlesie care nu pierdea uşor din vedere latura practică a lucrurilor.

Această întrerupere nu displăcu nimănui.

— Ascultaţi! Ascultaţi! spuse lord Rupert.

— Cele douăzeci şi cinci de milioane de lire sterline vor fi ale noastre — răspunse Rio Santo. Deşi timpul mă zoreşte, vă voi împărtăşi ceea ce am stabilit în această privinţă. Oamenii noştri vor fi postaţi în Prince's Street şi în Lokbury, în Cornhill, în Cheapside şi în King-William Street, în sfîrşit peste tot în preajma tunelului. Un drum va rămîne totuşi deschis în Threadneedle Street, la capătul căruia vor staţiona furgoanele noastre. Lumina felinarelor va fi stinsă în faţa sifoneriei şi la intersecţie. Sir William Marlew se va afla în interiorul băncii împreună cu paznicii ce ne sînt devotaţi... Trebuie să-i atrag atenţia lui Sir Wiliam că totul depinde aici de aplombul şi iuţeala lui. Va avea sub ordinele sale atîţia oameni cîţi va socoti necesar, dar îl invit să nu depăşească numărul de treizeci, întrucît o eventuală dezordine ar fi obstacolul cel mai de temut.

— Treizeci! protestă Marlew. Credeţi, milord, că douăzeci şi cinci de milioane de lire sterline, adică şase sute douăzeci şi cinci de milioane în franci francezi, care transformaţi în dolari...

— Cred, domnule — îl întrerupse marchizul — că tunelul nostru nu-i larg cît Regent Street... dacă ne-am sluji de mijloace obişnuite, circulaţia ar fi lentă. Cea mai mică perturbare ar face-o imposibilă. Într-o acţiune ca a noastră orice întîrziere poate fi fatală. Mi-am dat avizul. Dumneavoastră, Sir William, nu va trebui să vă ocupaţi decît de interiorul Băncii şi de transportul prin deschizătura interioară a galeriei noastre.

Rio Santo nu se mai adresă sub-casierului central, întorcîndu-se spre grosul adunării.

— Iată ce-am hotărît — continuă el — fără aprobarea dumneavoastră, domnilor. Pentru a evita un du-te-vino într-un spaţiu îngust, unde ar fi trebuit să acţionăm cu un număr imens de oameni, m-am gîndit să stabilim un lanţ dublu care să lege subsolurile Băncii de Prince's Street. În felul acesta, prada noastră, trecînd din mînă-n mînă, fără întrerupere, va ajunge mult mai sigur la destinaţie...

— Ura! strigă John Peaton. Pe cuvîntul meu de onoare, ideea-i grozavă!

— Dați-mi voie!... spuse reverendul Boddlesie care nu înțelegea prea bine.

— Propun să votăm aici în adunare mulțumiri pentru nobilul marchiz — declară pair-ul Angliei. Va fi, dacă-mi este permis să folosesc o imagine poetică în fața Seniorillor Voastre, va fi un fluviu de aur avînd drept izvor subsolurile Băncii...

— ... Un fluviu care se va revărsa în buzunarele noastre — îl întrerupse John Peaton. Ideea-i într-adevăr grozavă... Aș vrea să mă văd deja mîine.

— Dar... interveni Peter Boddlesie.

John Peaton voia să explice viitorului decan de Westminster imaginea poetică a nobilului lord. Se apropie și-i trase un bobirnac în nas.

— Transmite-l vecinului dumitale, spuse el.

— Dar, milord!... strigă omul bisericii luînd poza clasică a boxerului.

— Transmite-l vecinului dumitale! repetă John care era familiarizat cu umorul englezesc.

Probabil că reverendul Boddlesie spusese „Lua-m-ar dracu!" sau ceva asemănător.

— Ei bine, domnule — continuă John Peaton — oamenii noștri vor face ceea ce nu vrei dumneata să faci. În locul unui bobirnac vor primi un lingou sau un sac cu cinci sute de monede pe care-l vor pasa vecinului lor...

— Ah!... făcu Peter Boddlesie cu un aer nehotărît.

Apoi, înțelegînd subit, lovi cu pumnul în masă și-i întinse cordial mîna lui John Peaton.

— În fața sifoneriei — continuă în timpul acesta Rio Santo — la capătul lui Prince's Street, se va afla primul dintre furgoane protejat de-un grup format din oamenii noștri.

Odată încărcat, fiecare furgon va porni în galop prin Threadneedle Street spre a ajunge în Leaden-Hall, apoi în White-Chapel-Road, unde avem și noi subteranele noastre, domnilor.

— Cine va fi însărcinat cu supravegherea transportului? întrebă Moore.

— Dumneata, domnule, și Sir Edmund Mackensie — răspunse Rio Santo. Celelalte funcții aparțin voinței gentlemenilor aici de față, afară de domnii polițiști al căror

rol l-am stabilit. Ar fi bine ca fiecare să se ocupe personal şi să susţină grupurile.

— Dar Senioria Voastră, milord — întrebă iar doctorul — unde se va afla în acest timp?

— Acolo unde se va ivi primejdia şi unde va fi nevoie, domnule — replică Rio Santo. Acţiunea trebuie începută în tunel la orele unsprezece seara precis. Pînă atunci, Prince's Street va rămîne pustie. Am dat toate ordinele. Poliţia va avea suficient de lucru în alte cartiere, ca să nu ne dea bătăi de cap.

Rio Santo se sculă în picioare. Lorzii Nopţii se despărţiră lăsîndu-l acolo doar pe Jedediah Smith, care primise ordinul de-a deschide porţile *Purgatoriului* la căderea nopţii, pentru ca gloata adunată acolo să năvălească în stradă şi să amplifice, în momentul crizei, dezordinea generală.

Rio Santo se urcă în trăsura sa, împreună cu Bembo şi Randal Graham.

În spate, în altă trăsură, Falkstone şi Paulus Waterfield urmară acelaşi drum, astfel încît cele două echipaje ajunseră simultan în Belgrave-Square.

Era ora patru după-amiaza. În împrejurimile de la Irish-House nici ţipenie de om. Stephen şi Perceval aveau să se posteze în Belgrave-Square o oră mai tîrziu.

Cînd marchizul şi cei trei însoţitori intrară în salonul din Irish-House, găsiră acolo doi oameni aşezaţi în faţa căminului. Unul dintre ei, pe lîngă care se gudura Lovely, era moşierul Angus Mac-Farlane. Angus avea capul plecat în piept, părea profund absorbit în meditaţiile lui şi nu făcu nici o mişcare la intrarea noilor veniţi.

Celălalt străin, dimpotrivă, se ridică în picioare şi-l salută cu un aer grav pe marchizul de Rio Santo. Era un om covîrşit de bătrîneţe, cu faţa deschisă şi gînditoare, cu o frunte lată pe care meditaţia săpase cute adînci.

Semăna şi cu un tribun şi cu un apostol. Ar fi fost greu de precizat, dacă chipul acela energic avea fermitatea şi blîndeţea unui propovăduitor al păcii sau înfocarea unui predicator al războiului.

Rio Santo se îndreptă cu pas grăbit spre el şi îi întinse mîna cu cordialitate şi respect.

— Fiţi binevenit, monseniore — spuse el. Vă aşteptam.

CAPITOLUL XXV

ÎNAINTEA BĂTĂLIEI

Străinul căruia marchizul de Rio Santo i se adresase cu „monseniore“ răspunse acestei primiri respectuoase și cordiale printr-o atitudine cel puțin la fel de respectuoasă și cordială.

Era Daniel O'Connel, marele tribun irlandez, în care unii vedeau mai degrabă un scut pentru Anglia, decît un instrument de pedeapsă și represalii.

— I-am văzut pe băieți plecînd — spuse bătrînul continuînd să țină mîna marchizului și să-l privească drept în ochi. N-am avut curajul să-i opresc... I-ai chemat, milord, în calitatea dumitale de părinte, căci doar și dumneata ești tatăl lor?... E-adevărat că datorează în mare parte viața lor și a familiilor lor binefacerilor dumitale nesfîrșite. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce urmărești?

— Sînt zece mii, nu-i așa, monseniore? întrebă Rio Santo.

— Da, milord, și-ar mai fi venit și alții, dacă nu i-ar fi împiedicat cheltuielile drumului. Nu știu dacă-i bine, dar țăranii noștri din Connaught își pierd încrederea în făgăduielile marelui eliberator... Ei cred în dumneata care le dai pîine, în loc să ridici povara dijmei de pe umerii lor... Și eu îmi pun speranțele în dumneata, milord, dar aș vrea să am certitudinea că nu te vei lăsa împins și nu-i vei atrage și pe bieții fii ai Irlandei într-un război inegal, ale cărui mijloace ar fi condamnate de toată lumea și pe care însuși Dumnezeu...

— Monseniore, așteaptă pînă mîine, — îl opri Rio Santo cu o oarecare emoție în glas. Scrisoarea care mi-a vestit venirea fraților noștri în Irlanda pomenea și despre vizita dumitale... Mîine îți voi explica totul... Mîine vei ști absolut tot.

— Dar pînă mîine, milord?... întrebă bătrînul.

Continuînd să discute în șoaptă, se îndepărtară de cămin, în jurul căruia se aflau acum laolaltă Waterfield, Randal și Bembo, iar ceva mai departe Angus, cu același aer sumbru și absorbit.

Bembo era și el trist și preocupat. Mîngîia cu degetele sale lungi și subțiri părul mătăsos al frumosului Lovely și nu acorda nici o atenție celor doi care schimbau din cînd în cînd cîte o vorbă.

— Signore — i se adresă în sfîrșit Paulus. Se spune că dumneata ești mai bine informat decît noi în multe privințe. Ai putea să ne spui cine-i acest *monsenior* cu care stă de vorbă marchizul?

Bembo nu auzi, sau se făcu că nu aude. În afară de Rio Santo, îi disprețuia și detesta pe toți cei ce făceau parte din organizație.

Waterfield învățase între timp să mascheze, cu-o atitudine de nepăsare, mînia lui brutală de altădată, dar de îndată ce ochii lumii nu erau ațintiți asupra acțiunilor sale, redevenea într-o oarecare măsură parlagiul din Eagle-River.

— Ei! signore — continuă el, zîmbind sarcastic și grosolan — lasă-l pe Lovely, rivalul dumitale în grațiile Senioriei Sale, și răspunde cînd ești întrebat.

Bembo îndreptă încet asupra lui o privire plină de indiferență și dispreț, apoi reîncepu să-l mîngîie liniștit pe Lovely.

— Cine se-aseamănă se-adună! mormăi Paulus.

Un surîs ușor apăru pe buzele cavalerului.

— Domnule — spuse el — întrucît nu prea am de ales, exceptîndu-l pe Don José, tovarășul său și acest gentleman — adăugă el salutîndu-l pe moșier — îți mulțumesc că nu m-ai comparat cu unul mai rău decît Lovely.

Privirea lui batjocoritoare, completîndu-i gîndul, trecu de la Paulus la Randal și de la Randal la Paulus.

Acesta din urmă își manifestă brusc mînia printr-un gest. Randal avea ochii ațintiți asupra moșierului.

— Stăpînește-te! șopti el strîngîndu-l de braț pe Paulus. Ce-i cu dumneata, Mac-Farlane — adăugă el apoi cu voce tare. Cine dracu ți-a spart capul în halul ăsta?

Această întrebare distrase atenția lui Waterfield și chiar pe cea a lui Bembo care abia îl zărise pe moșier în ajun, cînd acesta evada de la Irish-House, dar nu-l recunoscuse. Ca și Paulus, Bembo observă abia atunci nenumăratele răni ale lui Mac-Farlane la cap și pe față.

Acesta luă vătraiul și ațîță focul.

— Acum cincisprezece ani a venit într-o seară la ferma din Leed — şopti el îndreptîndu-şi ochii rătăciţi asupra lui Randal. A fost o noapte blestemată. M-a vrăjit... De-atunci, am devenit un răufăcător... Eu sînt asasinul lui Mac-Nab... Şi-acum... copiii mei, copiii mei!

Îşi lăsă capul în piept.

— Să mor — spuse Randal cu voce înăbuşită — dacă maniacul ăsta n-are ceva în cap... Îl cunosc... Cine ştie ce-i trece prin minte!

— Ce poate face? spuse Paulus dînd din umeri.

Bembo se ridicase, apropiindu-se în dreptul unei ferestre care dădea în piaţa Belgrave. Pămîntul şi arborii desfrunziţi ai scuarului erau acoperiţi de zăpadă. Bembo observă, nu fără uimire, pe fondul alb monoton, mai multe forme negre, cînd nemişcate, cînd agitîndu-se, fără să-şi schimbe locul, ca un om care se clatină. Dealtfel, petele acelea erau foarte greu de desluşit căci se întunecase, iar felinarele nu fuseseră încă aprinse. O vagă nelinişte i se cuibări, împotriva voinţei sale, în suflet.

Îşi îndreptă privirea spre Rio Santo spre a-i atrage atenţia asupra umbrelor acelora nemişcate din zăpadă, care, pe-o vreme atît de friguroasă, nu puteau fi nici trecători, nici plimbăreţi, dar marchizul era acaparat cu totul de interlocutorul său.

Siluetele negre care pătau zăpada aparţineau lui Donnor d'Ardagh şi tovarăşilor săi postaţi acolo de Stephen. Tînărul medic şi Frank Perceval stăteau mai retraşi, lîngă parcul interior al scuarului.

Rio Santo şi interlocutorul său reveniră cu paşi lenţi în dreptul căminului.

— Gîndeşte-te, milord — spunea bătrînul cu-o voce solemnă — în lupta noastră, trebuie s-avem o spadă fără pată, iar căile providenţei, deşi misterioase şi adesea întortocheate, nu urmează niciodată drumul iadului... Eşti puternic şi-ai conceput un plan generos şi nobil. Dar mijloacele trebuie să fie la fel de curate, pe cît de măreţ este ţelul!... Pe mîine, deci, milord. Mă bizui pe făgăduiala dumitale. Mîine voi şti dacă bieţii mei supuşi, care au regăsit în Saint-Giles-ul Londrei o mizerie mai mare decît însăşi mizeria Irlandei, fac bine dăruindu-şi braţele şi inimile, urmîndu-ţi orbeşte drumul şi murind alături de dumneata.

— Mîine, monseniore — răspunse Rio Santo — nu voi mai avea nimic să-ţi ascund.

Îl conduse pe bătrîn pînă la uşa exterioară a palatului şi dacă cineva s-ar fi aflat acolo l-ar fi văzut sărutînd în umbră mîna pe care-o strînsese adineauri.

În clipa cînd să treacă iar pragul salonului, se opri şi rămase pe gînduri.

— Mîine! şopti el după cîteva secunde. Ah! Omul acesta are dreptate: sabia trebuie să fie curată şi nepătată... dar binele pe care-l voi face va cîntări mai greu în balanţă decît greşelile mele... Şi-apoi, am muncit douăzeci de ani!

Alungă gîndurile triste şi îşi înălţă fruntea. Cînd intră în cameră, hotărîrea şi strălucirea din privire nu lăsau să se bănuie că o adiere de şovăială şi nelinişte îi tulburase sufletul.

— Frate Angus — spuse el moşierului întinzîndu-i mîna — sînt fericit că te găsesc aici Ar fi fost păcat să nu participi la această întrunire la care iau parte toţi cei ce deţin o parte din secretul meu. Dumitale, frate, ţi l-am dăruit în întregime, încă de multă vreme.

— Acum cincisprezece ani, într-o noapte, la ferma din Leed — rosti Mac-Farlane.

În acelaşi timp, răspunse cu-o mişcare şovăielnică strîngerii de mînă a marchizului.

Randal Graham dădu din cap. Pe faţa lui se citea teama şi îndoiala.

— Ascultaţi-mă, prieteni — continuă Rio Santo cu-o privire înflăcărată de entuziasm şi cutezanţă. Ascultaţi-mă. A venit ceasul să nu vă mai ascund nimic... S-au scurs douăzeci de ani de cînd am declarat, singur, război Angliei, în numele tatălui meu mort şi-al Irlandei oprimate. Au trecut douăzeci de ani de cînd lovesc fără încetare... În noaptea asta voi stabili ordinea de bătaie şi voi hotărî destinul războiului printr-o singură lovitură... V-am ales drept aghiotanţii mei.

— Mulţumesc — spuse Bembo.

Randal şi Paulus se apropiară: primul se dăruise conştient ţelului marchizului; celălalt fusese subjugat. Cutezanţa neobişnuită a lui Rio Santo îi influenţase în asemenea măsură, încît îi anihilase complet voinţa.

Cît despre moşier, acesta îşi încrucişă braţele pe piept şi spuse nepăsător:

— Ah! în noaptea asta? Bine, frate Fergus. Sînt mulțumit c-am venit.

— Totul este pregătit — continuă Rio Santo. Măsurile chibzuite cu răbdare de-atîta vreme își vor arăta roadele... Să nu credeți că porniți la luptă ca niște victime oarbe ale devotamentului vostru; victoria este sigură, mai sigură decît dacă aș fi Ferdinand sau Nicolai și-aș avea în spatele meu armatele Austriei sau ale Rusiei... La ceasul cînd vă vorbesc, Irlanda înarmată așteaptă semnalul de război; țara Galilor, gata de luptă, își ascunde vasta conspirație a țăranilor săi sub mascarade grotești și-și lustruiește armele; Birmingham și comitatele manufacturiere se agită pentru carta poporului: există acolo cincizeci de mii de soldați care n-așteaptă decît un semnal de la Londra, pentru a-și strînge rîndurile și-a începe să mărșăluiască. În sfîrșit, în jurul Londrei, nenumărate mitinguri au proclamat de asemenea carta poporului și-acest termen nou de *cartiști* i-a făcut pe miniștrii regelui să tremure în consiliu... La Londra... Ah! La Londra sînt foarte tari! Dar chiar astăzi zvonuri alarmante au înspăimîntat bursa. Anglia se crede amenințată de-o a doua blocadă continentală. Se pare că spiritul lui Napoleon, străpungînd marmura mormîntului său îndepărtat, a transversat mările pentru a insufla gînduri de ură și de război tuturor cancelariilor europene... Vă dați seama, se tem; comerțul se clatină; capitalul, acest sînge din vinele Angliei, va înceta să curgă; colosul se va prăbuși paralizat... Tocmai în acel moment o lovitură năprasnică, neașteptată, îl va zdrobi... Aceasta, în timp ce Compania Indiilor nu și-a revenit încă de pe urma nenumăratelor lovituri care i-au fost administrate; în timp ce deplînge pierderea reprezentanților, a vapoarelor și-a sutelor de milioane anuale pe care recentul edict al împăratului Chinei împotriva opiumului i le va răpi din seifuri; în timp ce înrolează noi soldați pentru a purta nenumăratele războaie de mici proporții cu care rajahii spoliați din Hindustan îi hărțuiesc; într-un cuvînt, în timp ce Anglia se apără, istovită, împotriva atacurilor îndepărtate, războiul și jaful se află la porțile sale...

— Și toate acestea le-ai făcut sau le vei face tu, nu-i așa, frate Fergus? întrebă moșierul.

— Eu, eu singur — răspunse Rio Santo în privirea căruia se putea citi un licăr de orgoliu.

— Dar noi, noi ce trebuie să facem? întrebă Bembo tremurînd de nerăbdare.

— Fratele meu Fergus este un om foarte puternic! continuă moşierul înainte ca Rio Santo să fi putut răspunde. Cînd el îţi porunceşte, te supui... Oare eu n-am uitat, cînd mi-a spus: uită ura împotriva călăului surorii mele?... Ah! ce bine-mi pare c-am venit!

Rio Santo îi luă mîinile şi le strînse într-ale sale.

— Îţi mulţumesc, frate — bîigui el emoţionat. Şi eu sînt fericit să-ţi string mîna în ceasul primejdiei, ţie pe care, dintre toţi, te-am ales ca să-ţi încredinţez taina mea...

Mîna moşierului tremură uşor; cicatricele i se înroşiră părînd gata să sîngereze.

Rio Santo urmă:

— Compania reprezintă jumătate din Anglia. Cealaltă jumătate, inima şi mintea, cu un cuvînt guvernul, este minată cu-aceeaşi vigoare şi va fi lovită cu-aceeaşi violenţă... În momentul de faţă camerele Parlamentului ţin şedinţă; toţi tac; se tem să dea glas unor revoluţii ucigătoare; whigs şi tories, printr-un acord tacit, nu scot o vorbă despre nenumăratele încurcături şi primejdii în care, prin ceea ce ei numesc fatalitate, au împins Anglia... Nu spun că Papineau, ilustrul agitator al Americii de Nord, prezintă adunarea Canadei de jos şi se împotriveşte victorios dominaţiei lor asupra Europei... Nu suflă o vorbă despre faptul că Statele Unite ameninţă şi că din toate colţurile globului s-a stîrnit deodată o furtună care înaintează, înaintează mereu întunecînd orizontul şi acoperă deja soarele mîndru al Angliei, al cărei sol tremură sub paşii fiilor săi... Oh! ei o ştiu prea bine, dar n-o spun. Ca să reziste acestor atacuri, Anglia ar avea nevoie de sănătate, de tinereţe, de sevă. Dar totul este şubred, uzat, îmbătrînit. Sărăcia, înveninată de viciu, îşi întinde plaga imensă peste tot. Nu există de lucru. Munţi de aur, şi pîinea lipseşte... În sfîrşit, în locul forţei, care s-o ajute să se înzdrăvenească şi să facă faţă primejdiei, nimic altceva decît slăbiciune şi apatie, produse de acel triplu cancer: sărăcimea, cartismul, Irlanda. Ei bine, asupra acestui corp sleit se vor abate astăzi loviturile noastre... Sîntem puternici... Atît de puternici încît, vă dau cuvîntul meu, mi-ar fi ruşine să atac dacă în joc nu s-ar afla cauza noastră atît de sfîntă, căci sol-

daţii noştri vor fi douăzeci contra unu în încleştare... Număraţi împreună cu mine armata noastră; Spitael-Fields trebuie să-şi fi spus cuvîntul aducînd, astă-seară, la Londra, miile sale de ţesători curajoşi, răzvrătiţi, indignaţi de recenta micşorare a salariilor; Saint Giles a deschis porţile cocioabelor sale şi şi-a aruncat în stradă nenumăraţii flăminzi, ca o inundaţie furioasă pe care nici un dig n-o poate zăgăzui; Irlanda ne-a trimis zece mii de soldaţi care aşteaptă ordinele mele; în sfîrşit, *Familia*, al cărei şef am devenit spre a-l putea dirija marile resurse împotriva duşmanului, *Familia*, cu nenumăraţii ei membri, îmi va sluji scopurile fără s-o ştie... Ce părere aveţi despre armata mea?

— Uneori, am impresia că izbutesc să vă-nţeleg, milord — răspunse Bembo — ca acei copii care, nevăzînd niciodată marea imensă, măresc în închipuire eleşteul din satul lor şi-şi spun: aşa-i marea. Dar gîndul dumneavoastră rămîne întotdeauna mai presus de ceea ce-mi imaginez, precum oceanul nemărginit este mai presus de eleşteul închipuit.

— Fantastic plan! adăugă Randal meditativ.

— Să mă bată Dumnezeu — spuse Waterfield — nu era nevoie de toate astea, pentru a veni de hac cîtorva sute de horse-guards, life-guards şi mari ticăloşi galbeni, ablaştri sau albi.

Moşierul ridică încet capul.

— Da, da — şopti el — fratele meu Fergus face tot ce vrea... Au trecut doisprezece ani de cînd Mac-Nab a murit şi încă nu l-am răzbunat... Dacă poţi opri răzbunarea unui om fără să-l ucizi, înseamnă că eşti la fel de tare ca destinul... Dar oare glasul visurilor minte? Acum Mac-Nab şi cele două fiice ale mele... Îmi pare bine c-am venit.

Aceste ultime cuvinte se pierdură, nedesluşite, confuze, în zgomotul vătraiului ce lovea cu putere în cărbunii aprinşi care înroşeau grilajul.

Nimeni nu le dădu nici o atenţie, în afară, poate, de Randal care continua să se uite la Mac-Farlane neliniştit şi bănuitor.

Rio Santo, care pînă atunci vorbise cu însufleţire şi căldură, se reculese o clipă şi reluă cu glas calm:

— Iată, acum, prieteni, care sînt posturile voastre de luptă: Ange, tu te vei duce numaidecît în Saint James

Street, care este în acest moment ticsit de lume. Există acolo numeroşi oameni ai *Familiei* şi cinci sute de irlandezi care au arme ascunse sub veşminte. Şefii poartă o batistă în jurul pălăriei. Îşi aşteaptă comandantul: te vei face recunoscut prin cuvîntul de ordine care este ERIN, apoi vei aştepta, apropiindu-te cît mai mult posibil de palatul Buckingham, unde este regele.

— Ce voi aştepta? întrebă Bembo.

— Vei aştepta ca o lovitură de tun să-ţi dea semnalul de atac împotriva palatului Majestăţii Sale.

— Bine — spuse Bembo — vă puteţi bizui pe mine, milord.

— Dumneata, Paulus — urmă marchizul — te vei duce în White-Hall, unde te vei ocupa de amiralitate, trezorerie şi horse-guards... Vei găsi acolo şefi subalterni care te-aşteaptă şi nu vei duce lipsă de oameni.

— Parola este aceeaşi? spuse Paulus.

— Aceeaşi, ca şi semnalul.

— Să-ţi spun verde O'Breane, sau, dacă preferi, milord — strigă fostul parlagiu — mă doare-n cot de Irlanda asta a ta, dar am să mă supun totuşi...

— Dumneata, Randal — continuă iar Rio Santo — dumneata vei avea în grijă cele două camere ale Parlamentului şi, în mod special, pe miniştrii pe care i vei face prizonieri. Smith şi Falkstone, care sînt preveniţi, vor împresura birourile Companiei Indiilor şi Somerset-House. Celelalte instituţii guvernamentale vor fi lăsate în seama irlandezilor noştri şi-a răzmeriţei.

— Dar dumneata, milord? — întrebă Randal.

— Eu — răspunse marchizul — vă voi da semnalul cu unul din vechile tunuri din Turnul Londrei, unde ştiu cum se poate pătrunde.

— Ah!... murmură moşierul care asculta nemişcat şi cu ochii plecaţi.

— Dumneata, frate Angus — replică Rio Santo — dumneata mă vei urma peste tot. Acum nu trebuie să ne mai despărţim.

— Îmi pare bine — spuse moşierul.

Rio Santo privi pendula care arăta orele opt şi se ridică.

— Domnilor, e timpul să plecăm — continuă el. La revedere, Ange, Dumnezeu să te aibă în pază, dragul

meu. La revedere, prietene Randal, și dumneata, bravul meu Waterfield ... sper să ne reîntîlnim curînd.

— Să dea Dumnezeu, milord — șopti Bembo emoționat.

Strînse mîna pe care i-o întinse Rio Santo. Randal și Paulus făcură la fel și tustrei ieșiră prin ușa din spate care dădea în Belgrave-Lane, spre a-și lua posturile în primire.

Angus și marchizul rămaseră singuri.

Rio Santo își vîrî sub haină o pereche de pistoale și-și strecură în sîn un pumnal scurt cu lama închisă la culoare și ornamentat cu incrustații.

În timpul acesta, moșierul, livid și nesigur pe picioare, străbătu salonul în direcția ferestrei pe care o deschise.

— Nu te simți bine, Angus? întrebă Rio Santo.

Moșierul avea pe frunte broboane de sudoare.

— Da, frate O'Breane — bîigui el. Oh! da ... nu mă simt bine ... fiindcă încă mai țin la dumneata ... de-ai ști cît de mult!

Moșierul își apăsa capul cu mîinile și glasul îi era podidit de lacrimi.

— Doamne! Doamne! continuă el. N-am curaj ... Nu vreau să merg cu dumneata ... nu! ... Glasul visurilor ...

— Iarăși! îl întrerupse marchizul zîmbind. Tot mai ai febră?

— Febră! repetă Angus cu privirea rătăcită. Ascultă-mă! ... Oare de ce te iubesc? ... Adineauri eram hotărît ... Acum ... Ah! frate, nu te duce, te implor, nu te duce!

Rio Santo nu-l luă în seamă. Credea că teama aceasta neașteptată era legată de primejdiile inerente luptei la care avea să purceadă.

— Vai! Mac-Farlane — spuse el — astea-s temeri de femeie. Dacă mor, nu vrei să mori alături de mine?

Înaintă spre fereastră și vru să-l prindă de mînă pe moșier. Pradă unei emoții de nebiruit, acesta se aruncă în brațele lui hohotind.

Umbrele negre se agitau pe zăpadă, ca soldații pe cîmpul de luptă la comanda „Atenție, fiți gata!"

CAPITOLUL XXVI

ULTIMUL PAS

Abia atinsese obrazul marchizului de Rio Santo şi Angus Mac-Farlane se dădu brusc îndărăt. Pe chipul lui se putea citi groaza, iar privirea, rotindu-i-se în gol, devenea din ce în ce mai rătăcită.

— Iuda! Iuda! bîigui el. Mi-am sărutat frate pe obraz...

Marchizul se afla din nou în dreptul şemineului, de unde agită un clopoţel.

— Caii să fie înhămaţi numaidecît — spuse el groomului care se înfăţişă. Am nevoie de gabrioletă şi de cel mai bun cal.

Valetul ieşi. Cîteva minute mai tîrziu, Rio Santo cobora peronul, tîrîndu-l literalmente pe moşier după el.

La bordura trotuarului se afla o elegantă gabrioletă la care era înhămată o iapă splendidă. Lordul John Tantivy se îndrăgostise nebuneşte de ea, de la prima vedere.

— Urcă, Mac-Farlane — spuse Rio Santo.

Moşierul rămase neclintit.

De-a lungul grilajului scuarului se stîrni o agitaţie lentă, aproape imperceptibilă printre oamenii care aşteptau acolo de mai bine de trei ceasuri. Se strecurau lipiţi de grilaj, ajungînd în faţa casei.

Frank Perceval şi Stephen, care erau postaţi mai departe, dincolo de colţul părculeţului în formă pătrată din mijlocul scuarului, trecură drumul şi ajunseră pe trotuar Apoi înaintară cu precauţie spre gabrioletă.

Rio Santo, care făcuse un ocol în jurul atelajului spre a-şi mîngîia iapa favorită, reveni în clipa aceea şi apucă braţul moşierului spunînd:

Să mergem, frate, să mergem!

Mac-Farlane se smulse brusc din strînsoarea marchizului şi făcu un pas înapoi.

- Nu, nu, nu! spuse el.

Rio Santo îl privi drept în ochi.

— Ce-i cu tine, Angus? Timpul ne zoreşte... Nu vrei să vii cu mine?

— Ba da... frate! oh! frate Fergus, fie-ți milă de mine!... întoarce-te în casă!... Întoarce-te!... repede... îți voi spune tot... Dac-ai ști!...

Rio Santo șovăi o clipă, nu fiindcă s-ar fi temut de viața lui, ci pentru că ținea la Angus la fel de mult ca odinioară și voia să cunoască motivul neobișnuitei lui tulburări. Dar un astfel de incident nu-l putea reține mult timp. Se uită la ceas și puse piciorul pe scara trăsurii.

— Rămîi sau vii, frate — spuse el — faci cum vrei. Dar hotărăște-te repede, căci minutele mele sînt numărate.

Angus aruncă o privire furișă în jurul lui și zări formele negre înaintînd din toate părțile și rînduindu-se în așa fel, printr-o manevră înceată, încît să împresoare gabrioleta.

Se urcă după Rio Santo.

— Ei bine! Da — spuse el. Să plecăm... imediat!... Dă bice calului... în galop... mai repede!

Rio Santo apucă hățurile și, ridicînd capul să-și aleagă direcția, zări pentru prima oară doi sau trei oameni chiar în mijlocul drumului.

O vagă bănuială îi încolți în gînd.

— Haide, frate, pentru numele lui Dumnezeu, dă-i drumul! striga Angus din ce în ce mai emoționat.

Marchizul avusese timp să arunce în jurul său o privire circulară.

Văzuse la dreapta, la stînga, pe șosea, pe trotuare, în sfîrșit peste tot, oameni care păreau că așteaptă ceva.

— Foarte ciudat! îngînă el.

— Oh! Dă-i drumul o dată, frate!... spuse Angus care tremura tot.

Rio Santo își aținti privirea asupra lui și-i văzu trăsăturile descompuse de neliniște.

— Milord, milord — strigă în clipa aceea un groom coborînd în grabă scările peronului. Oamenii care împresoară de departe pe Senioria Voastră sînt înarmați. Sînt sigur... Am văzut...

— Da! Da! îl opri Angus. Treci peste ei, frate... e bun calul?...

Rio Santo măsură dintr-o privire terenul pe care urma să-l străbată și porțiunile lăsate liber de cei ce i se înfățișau drept inamici.

— Clary, frumoasa mea Clary! murmură el încet.
Iapa se opinti, întinse gîtul și ciuli urechile.
— Clary! bolborosi moșierul punîndu-și mîna în dreptul inimii care bătea puternic.
Rio Santo întinse hățurile și continuă:
— Dii! Clary! Dii! Frumoasa mea!
Iapa o porni în galop.
— Clary! Clary! repetă moșierul. Ah! ah! Clary!... Uitasem... Ce-ai făcut cu Clary, Fergus O'Breane?
Se sculase în picioare și, smulgînd hățurile din mîinile marchizului, le trase cu toată puterea, astfel încît gabrioleta care se și lansase în goană, se opri și dădu îndărăt pînă sub peronul de la Irish-House.
Oamenii postați de Stephen și Frank rămăseseră nehotărîți pînă în clipa aceea, așteptind zadarnic semnalul stabilit între ei și Mac-Farlane.
Cînd moșierul opri trăsura, toți se năpustiră în același timp asupra ei, împresurînd-o într-o clipă.
— Ah! frate Fergus — continuă Mac-Farlane cu asprime. Ce-ai făcut cu Clary?... Și cu Anna?
Aceste ieșiri furioase constituiau o enigmă pentru Rio Santo.
La început crezu că acei care-l înconjuraseră erau polițiști și că Smith, sau altcineva, îl trădase.
Rămase tolănit, în aparență liniștit, pe pernele gabrioletei în timp ce Mac-Farlane, în picioare, lîngă el, gesticula, cu spume la gură, victimă a unei crize furibunde.
Doi oameni țineau calul de căpăstru.
Lumina celor două felinare din fața casei, între care se afla acum gabrioleta, cădea puternic pe chipul semeț și palid al marchizului de Rio Santo. Stephen îl recunoscu lesne pe magnificul străin de la Temple-Church. Dar între insul din biserică, inamicul său de ieri, și cel ce-i asasinase tatăl, omul sortit de ani de zile răzbunării sale, exista mereu acea deosebire care derutase atîta amar de vreme bănuielile lui Stephen. Tînărul medic avea acum mărturia moșierului, nu se mai îndoia; dar el continua să caute, pe fruntea aceea nobilă descoperită de atacul brusc al lui Angus, o altă mărturie ce nu putea fi recuzată: cicatricea întipărită atît de adînc în amintirile lui de copil.
Frank se afla în aceeași dilemă. În fața lui se găsea marchizul de Rio Santo, omul detestat, rivalul fericit,

tiranul nemilos al bietei Mary. Era oare unul şi acelaşi cu călăul lui Harriet?

Marchizul de Rio Santo nu făcea nici un efort spre a se sustrage privirilor. Se uita cu un aer surprins, dar calm, la oamenii aceia necunoscuţi care-i înconjurau îndîrjiţi trăsura şi păreau că aşteaptă o explicaţie.

Chipul marchizului de Rio Santo, care putea să exprime atît de bine toate simţămintele şi toate nuanţele acestora, ştia, la nevoie, să se transforme într-o mască de nedescifrat. Îşi păstra seninătatea şi calmul, dar dincolo de seninătatea aceea, rezultat al unui efort disperat, se afla o nelinişte teribilă.

Peste un ceas, toate forţele reunite ale capitalei celor Trei Regate n-ar fi fost probabil suficiente ca să-i stăvilească avîntul. Acum, doar cîţiva oameni erau în stare să-i bareze calea.

Ultimele evenimente pe care le-am istorisit se succedaseră cu iuţeala gîndului. Nu trecuseră nici zece secunde între schimbarea bruscă a moşierului şi asaltul oamenilor lui Stephen Mac-Nab.

Credem că nu mai e nevoie să spunem că moşierul, nestatornic în ideile lui tulburi, suferise pe neaşteptate, tocmai cînd se gîndea la răzbunare, efectele puterii dominatoare pe care marchizul Rio Santo o exercita pretutindeni în jurul lui. Uitase de ura sa, nemaiamintindu-şi decît de acea dragoste fraternă, aproape pătimaşă care-l lega de Fergus O'Breane. Dar numele de Clary, răsunîndu-i în ureche, rupsese vraja.

Îşi adusese brusc aminte de mînia lui; această rememorare era cu-atît mai violentă, cu cît moşierul se afla mai aproape de pierderea prilejului de-a pedepsi şi de-a se răzbuna.

În jurul trăsurii oprite se aşternuse o linişte desăvîrşită. Uşa de la Irish-House se deschise: opt sau zece valeţi priveau de pe peron.

Moşierul ţinea cu-o mînă hăţurile, iar cu cealaltă strîngea reverul hainei lui Rio Santo.

Gifiia şi nu mai era în stare să vorbească.

Rio Santo îl împinse uşor.

— Domnilor — spuse el cu o voce calmă, vibrînd puternic în liniştea cumplită — mă numesc don José-Maria Tellès de Alarcaon, marchiz de Rio Santo. Sînt grande

de Portugalia și îndeplinesc o misiune diplomatică pe lîngă guvernul englez. Dacă sînteți gentlemeni, vă rog, după această explicație pe care nu v-o datoram, să lăsați frîul calului meu și să-mi faceți loc să trec; dacă sînteți polițiști, vă somez să vă dați la o parte, fără a vă mai pretinde scuze pentru această insultă brutală și contrară dreptului.

Nici unul dintre cei care încercuiseră trăsura nu se clinti din loc; doar Frank și Stephen părăsi în același timp trotuarul și se așezară unul în stînga, celălalt în dreapta marchizului.

— N-a trecut prea multă vreme — spuse Frank clocotind de mînie, — de cînd domnul de Rio Santo și cu mine ne-am văzut de aproape, ca să mai fie nevoie să-i spun cum mă numesc și ce titluri posed...

Marchizul se aplecă să vadă mai bine.

— Excelența Sa Frank Perceval! murmură el cu amărăciune. Se spune că oamenii cărora le cruți viața îți devin dușmani necruțători... Ce doriți de la mine, domnule?

— Vreau să vă cer socoteală, milord — răspunse Frank care abia se putea stăpîni — pentru o crimă lașă.

Se ridică în vîrful picioarelor și rosti în șoaptă:

— Sînt fratele Herrietei Perceval, — milord.

— Și iubitul nefericit al domnișoarei Mary Trevor. — adăugă ironic marchizul. Vă declar, domnule, că n-am avut niciodată onoarea de-a o cunoaște pe sora dumneavoastră.

— Într-adevăr — spuse Frank. Ați ucis-o fără s-o cunoașteți.

În această acuzație laconică era un accent atît de profund de ură nemărginită și totodată de durere, încît marchizul voia să ceară explicații, cînd simți o mînă apăsîndu-i brațul.

Se întoarse și se trezi în fața lui Stephen.

— Eu sînt fiul lui Mac-Nab — spuse acesta din urmă.

Rio Santo tresări din cap pînă în picioare.

— Mac-Nab! Fratele Mac-Nab! rosti pe un ton lugubru moșierul. Sînge pentru sînge!... Îmi pare bine c-am făcut ceea ce-am făcut.

Avu loc un scurt moment de tăcere. Marchizul se transformase parcă într-o statuie. Avea privirea fixă, ațintită drept înainte...

Cine putea ști ce se petrecea în sufletul lui în ceasul acela suprem? Muncise douăzeci de ani, biruise obstacole pe care alții le-ar fi socotit de netrecut, pusese o lume întreagă în mișcare! Și acum, tocmai cînd trebuia să facă ultimul pas, o prăpastie i se ivea în cale...

Își spunea oare că această pedeapsă era un act de dreptate în urma crimelor săvîrșite care-i apăsau conștiința?

Sau își spunea că Dumnezeu îl pedepsea tocmai pentru clemența sa, pentru faptul că salvase de două ori viața celui ce-l trăda acum și, în plus, îi cruțase pe cei doi oameni care acum îi voiau moartea?...

De altfel, nu avu prea mult timp de gîndire.

— Domnule — spuse Stephen rece — vă rog să coborîți. Vă dați, desigur, seama că orice rezistență ar însemna o nebunie și ar fi mai bine pentru dumneavoastră să ne scutiți de trista necesitate de-a folosi violența.

Valeții și lacheii marchizului erau cu toții englezi. Urmăreau scena cu foarte mult calm și nu păreau mai impresionați decît dacă ar fi fost vorba de marele vizir. Stăteau înșirați pe peron, cu vestele lor de culoare cafenie. Doi sau trei dintre ei purtau bastoane lungi, care la nevoie puteau fi transformate în arme.

— Taci, Mac-Nab! strigă moșierul din ce în ce mai agitat. Nu vorbești cum trebuie!... Ah! Cînd urăști, trebuie să urăști din tot sufletul... Țic ți-a ucis tatăl! ... Mie mi-a răpit cele două fiice! ...

— Eu! ... încercă să-l întrerupă marchizul.

— Clary și Anna! ... Amîndouă! ... Amîndouă! ...

Se repezi țipind la Rio Santo și-l apucă de gît.

Timp de-o clipă, se dădu o luptă neclară în care mișcările celor doi adversari abia se deslușeau. Mac-Nab și Perceval se repeziră în același timp să-i despartă.

În momentul acela, Rio Santo care se desprinsese din strînsoarea moșierului, înălță capul. Privirea sa scăpăra de furie, un roșu sumbru și uniform, rezultat al eforturilor lui Angus sau al miniei, înlocuise paloarea mată a trăsăturilor marchizului, sprîncenele lui erau încruntate și pe fruntea-i împurpurată, apăru o linie lividă care se prelungea pînă la rădăcina părului.

Frank și Stephen exclamară în același timp:

— Cicatricea!

Dar Rio Santo nu se încrunta niciodată pentru orice fleac. O singură secundă fusese lăsat nesupravegheat: o secundă și era de-ajuns.

Împins cu violență, moșierul căzu în brațele lui Stephen. Se auzi o voce poruncitoare.

— Dați drumul calului sau vă ucid!

Cei doi oameni care țineau calul nu se supuseră. Două detunături răsunară una după alta.

— Hop, Clary! Hop, frumoasa mea! porunci marchizul.

Iapa, docilă, răspunse hățurilor lăsate libere de cei doi oameni care se rostogoliseră în zăpadă.

Gabrioleta țîșni ca din pușcă.

— O sută de guinee cui o oprește! strigă Stephen avîntîndu-se pe urmele lui Rio Santo.

Donnor d'Ardagh răsuci un lung pumnal pe care-l avea în mînă.

— Oh! Înălțimea Voastră — spuse el. Donnor o va opri fără nici un ban... Lordul are un cal bun, nimic de zis, dar pe Belgrave-Street se lucrează la pavaj și va fi obligat să se întoarcă.

Donnor era deja departe. Ajunse în colțul lui Belgrave Street cu mult înaintea celorlalți, chiar în momentul cînd marchizul, oprit de obstacolul arătat, întorcea pentru a o lua pe cealaltă parte a scuarului.

Fu văzut aruncîndu-se cu capul înainte. Gabrioleta nu-și încetini mersul. Numai că Donnor, agățat de trăsură, se lăsa tîrît și nu-i dădea drumul în ciuda eforturilor marchizului.

După o sută de pași, Clary se poticni.

— Hop, frumoasa mea! spuse Rio Santo.

Clary sări înainte, apoi se poticni din nou. După zece pași se prăbuși și nu se mai ridică. Murise!

Donnor se întinse, sleit, în zăpadă, scoțînd un strigăt de izbîndă. Izbutise să înfigă cuțitul în pîntecele frumoasei iepe.

— Oh! Înălțimea Voastră! îi spuse el lui Stephen care venise în grabă. Nu făcusem încă nimic pentru dumneavoastră, pentru a răscumpăra pîinea pe care mi-ați dat-o și îmbrăcămintea fetiței.

CAPITOLUL XXVII

EFECTUL GERULUI ASUPRA UNEI RĂSCOALE

Cele două hulube ale gabrioletei se făcuseră țăndări în cădere, iar marchizul Rio Santo fusese azvîrlit la pămînt. Rămase cîteva secunde amețit de șoc, dar se ridică totuși înainte ca adversarii lui să poată pune mîna pe el.

Se afla în picioare în mijlocul drumului și ținea în mînă pumnalul.

Toate ferestrele din Belgrave-Square se deschiseseră la auzul celor două împușcături. Valeții coborîseră în stradă.

Cîteva grupuri grăbite și curioase năvăliră din străzi învecinate.

Urmăritorii care ajunseră primii în apropierea marchizului se opriră neîndrăznind să-l atace, căci lumina puternică a felinarelor scotea în evidență atitudinea lui hotărîtă și trupu-i suplu și viguros. Stephen și Perceval se năpustiră asupra lui.

— Cum! amîndoi în același timp! spuse marchizul batjocoritor.

Evitase lovitura lui Frank și ținea pumnalul ridicat asupra lui Stephen care se împiedicase de-o țandără a hulubei.

Dar nu lovi.

Dinspre Chapel Street se auzeau zgomote îndepărtate și confuze.

— Predă-te, milord — spuse Stephen care avusese timp să se ridice. Vezi bine că orice împotrivire este inutilă.

— Văd că sînteți douăzeci contra unu, domnilor — răspunse Rio Santo. În orice altă țară din lume, asta se cheamă lașitate. La Londra, este o măsură obișnuită de prudență ... Mă predau lui Frank Perceval.

În timp ce vorbea, trăgea cu urechea. Zgomotul venind dinspre Chapel Street creștea în intensitate. Era un fel de murmur imens care se întețea din cînd în cînd, apoi se stingea ca să renască o clipă și să piară iarăși.

Rio Santo aruncase pumnalul din mînă și stătea acum, neînarmat, între Stephen și Perceval.

— Milord — îi spuse acesta din urmă, — nu-i momentul să ne indignăm pentru învinuirile aduse sau să facem

caz de amărăciunea jignitoare pe care ați strecurat-o în ele. Atrag totuși atenția Senioriei Voastre că douăzeci de vînători sînt în stare să-l facă pe mistreț să lunece în băltoaca lui... Vă rog să binevoiți a ne urma.

Se îndreptară cu toții spre Chapel Street, pentru a ajunge la comisariatul de poliție din Westminster.

Chipul marchizului își pierduse calmul disprețuitor și provocator, luînd o expresie de răceală indiferentă. În clipa aceea nimeni n-ar fi putut spune ce se petrecea în sufletul lui. Poate că era stăpînit de apatia apăsătoare care urmează înfrîngerii. Cel puțin așa puteau gîndi cei care nu cunoșteau decît latura exterioară a caracterului său și nu avuseseră niciodată prilejul să-i măsoare forța sufletească. Sau poate că mai avea vreun motiv tainic să spere.

Fapt este că, ori de cîte ori un zgomot mai puternic răzbătea dinspre Grosvenor-Place prin Chapel Street, marchizul grăbea pasul involuntar, ca și cum ar fi vrut s-o ia înaintea paznicilor săi. Ajunseră la întretăierea cu Belgrave-Square. Nu era greu de presupus că o mulțime foarte mare avea să le blocheze drumul spre Grosvenor-Place. Micul grup continuă totuși să înainteze.

Fața marchizului căpătă un aer de satisfacție disimulată cînd ajunseră în Chapel Street care începuse să se umple de strigătele mulțimii.

— Să ne grăbim — spuse Stephen — dacă nu vrem să găsim drumul blocat.

— S-ar zice că-i vorba de-o răscoală! adăugă unul din oamenii care-l însoțeau.

Într-adevăr era o răscoală. O parte dintr-o armată imensă începuse să-și scurgă batalioanele pe străzile Londrei. Erau oamenii din Saint-Giles, hoții *Familiei* și irlandezii care, urmînd instrucțiunile primite, se precipitau de-a lungul parcurilor spre Buckingham-Palace.

Odată ajuns în mijlocul acelei mulțimi, al cărei suflet era, Rio Santo nu trebuia decît să rostească un singur cuvînt spre a fi salvat. Iată de ce fruntea i se însenina, iată de ce grăbea pasul, să ajungă mai repede în Grosvenor-Place.

Dar în calea lui se afla un obstacol viu, un om pe care Dumnezeu îl alesese pare-se dintre toți ca să-i dejoace planurile. Angus Mac-Farlane asistase la sfatul secret ținut în salonul din Irish-House. Știa deci ce scop

urmărea mulțimea aceea ale cărei țipete ajungeau pînă la urechile marchizului ca un semn de salvare.

Amețit încă de lovitura primită în cădere, se tîrî prin zăpadă pînă la intrarea în Chapel Street unde strigă camarazilor săi să se oprească.

Auzind vocea, atît de dragă odinioară, care acum aparținea celui mai neîndurat dușman al său, Rio Santo păli.

Moșierul vorbi. Stephen și Frank schimbară numaidecît direcția și întrucît marchizul refuză să meargă în partea opusă, fu luat de braț și dus cu de-a sila.

În Belgrave-Street dădură peste niște polițiști atrași în sfîrșit de cele două detunături. Rio Santo le fu predat și ajunse la comisariatul de poliție din Westminster escortat de toți cei care contribuiseră la arestarea lui.

În timpul acesta, populația Londrei tremura de spaimă și se retrăgea în fundul caselor sale întunecate, ca melcul care se vîră în găoacea lui cînd simte primejdia.

Răzmerița se întindea, se întindea mereu. Încotro se îndrepta? De ce se înarmase mulțimea? Ce scop urmărea revolta?

Mulțimea nu flutura nici un drapel. Nu striga nici pentru whigs, atunci la putere, nici pentru tories, nici pentru radicali. O mînie cu-atît mai teribilă, cu cît era misterioasă și inexplicabilă.

Buckingham-Palace era împresurat, White-Hall și împrejurimile sale, concentrînd sediile instituțiilor publice se puteau considera ca și luate cu asalt, dat fiind că numărul asediatorilor excludea orice idee de rezistență. Înspăimîntați, membrii celor două camere ale Parlamentului tăceau ascultînd glasul poporului răzvrătit la ușile lor.

Oh! totul fusese prevăzut, absolut totul, în afară de rolul pe care avea să-l joace providența.

Londra era atacată simultan, ca și Anglia, în toate părțile sale vulnerabile. Același geniu întocmise planul dublei bătălii...

Dar semnalul nu venea. Aghiotanții lui Rio Santo, nerăbdători așteptau, însă tunul din Turn tăcea.

Orele se scurgeau. Cernea cu fulgi deși de zăpadă. Răscoala îngheță.

Or, răzmerița se stinge precum se naște. Cine știe de unde vine furtuna și încotro se îndreaptă? Pe la orele zece seara, polițiștii străbăteau străzile Londrei, nemai-

întîlnind în drumul lor decît un surplus de noroi lăsat de trecerea mulţimii.

Într-un singur loc, la intersecţia dintre Prince's Street şi Poultry, revolta nu cedase. Ştim că acolo *rush*-ul avea un scop, şi nu era nevoie de nici un semnal pentru a se purcede la jefuirea Băncii.

Totul era stabilit. La orele unsprezece trebuia să se înceapă operaţiunile.

Dar moşierul avusese timp să-şi completeze declaraţia la postul de poliţie din Westminster. Pe la orele zece îşi făcu apariţia, prin Threadneedle Street, lăsată liberă, un batalion de gărzi pedestre care se instală liniştit în faţa uşii sifoneriei.

Oamenii *Familiei* se uitau la ei. Paddy înjura, Snail mieuna.

La miezul nopţii, toată lumea dormea în oraş, în afară de-o echipă de zidari care, la lumina făcliilor, lucrau la zidirea uşii sifoneriei.

Din fericire, domnul Smith mulţumi călduros cerului pentru aceasta: nu se mai afla nimeni în galerie.

Nimeni, în afară de Saunder Elefantul, care era astfel zidit împreună cu rămăşiţele mesei din ajun şi ulciorul său de gin.

Era deja tîrziu, cînd Susannah o părăsise pe Clary Mac-Farlane, pe care o salvase, în Cornhill, în faţa casei doamnei Mac-Nab.

Se duse numaidecît în Regent Street, la contesa Derby acasă.

Trecuseră două zile de cînd frumoasa fată fusese despărţită de Brian de Lancester, chiar în clipa cînd îi istorisea povestea ei. De atunci nu mai ştiuse nimic despre Brian. Neîndrăznind să se ducă singură acasă la Lancester, ceea ce ar fi contrazis principiile de etichetă morală, pe care şi le însuşise atît de repede, se gîndea fireşte că va afla noutăţi de la lady Ophelia, singura ei prietenă.

În decursul celor două zile, Susannah uitase de necazurile ei proprii, dăruindu-se cu totul rolului de ocrotitoare, pe care starea de suferinţă a domnişoarei Clary i-l impunea. Rolul îi era pe măsură; se simţea bine în el. Firea ei avea un fond inepuizabil de bunătate. Nici cea mai grijulie mamă n-ar fi fost în stare să manifeste atenţii atît de tandre, solicitudini atît de delicate ca acele cu care

frumoasa fată o înconjurase pe Clary, „surioara ei" cum o numea. Prin felul ei de-a fi, Susannah își iubea prietenii pînă la devotament, iar în dragoste, mergea pînă la adorație.

Îndată ce Clary, fu redată familiei și nu mai avea nevoie de îngrijirea ei, amintirea lui Brian de Lancester puse din nou stăpînire pe Susannah. Plecind din Cornhill spre Regent Street, în drum se gîndi de nenumărate ori să schimbe ruta și să-i ceară vizitiului s-o ducă în Clifford Street, acasă la Lancester, dar se stăpîni. Oare Lancester nu dezaprobase el însuși dinainte un asemenea demers, cînd îi spusese că locuința ladyei Ophelia era un refugiu firesc pentru ea?

O găsi pe contesa Derbi singură și bolnavă.

Întrucît iubirea ei era nesocotită și înșelată, iar gelozia îi chinuia zilele și nopțile, biata femeie slăbea văzînd cu ochii. Sănătatea ei destul de precară ajunsese la un moment critic.

Susannah o găsi culcată pe-un șezlong, palidă, slăbită și vădit descurajată.

Văzînd-o pe frumoasa fată, Ophelia schiță un zîmbet aproape vesel.

— Credeam că m-ai părăsit — spuse ea. Sînt fericită să te revăd.

Susannah îi luă mîna și-o strînse ușor.

— Ce palidă și schimbată ești, scumpă lady! replică ea. Nu te simți bine?

Contesa își puse mîna în dreptul inimii.

— Da — răspunse ea. Nu mă simt bine... și răul de care sufăr nu poate fi lesne vindecat de-un medic... Îți voi istorisi suferințele mele, Susannah... Dar cu dumneata ce-i, ce s-a-ntîmplat?

— Eu nu pot spune că-ți voi istorisi suferințele mele, Ophelia — continuă frumoasa fată surîzînd trist. Necazurile mele sînt o taină și această taină nu-mi aparține... De cînd nu te-am văzut am suferit și eu, dar am avut și clipe plăcute... Va fi pentru mine o zi fericită, scumpă lady, ziua cînd îmi voi putea deschide inima în fața dumitale, așa cum am făcut-o față de Brian de Lancester căruia îi voi fi soție.

Contesa se ridică în capul oaselor și-o trase pe Susannah lîngă ea.

— Știam c-ai să-mi aduci mîngîiere — spuse ea c-un fermecător avînt de prietenie. Îmi pare atît de bine că te văd fericită, Susannah! Eu, care-l cunosc pe Brian de Lancester, știu că-i un om bun și nobil. Cu-atît mai bine! Oh! Cu-atît mai bine, scumpa mea! Cel puțin dumneata nu vei mai suferi!

O sărută pe frunte pe Susannah care se aplecă asupra ei roșind și zîmbind.

— Am venit să-ți cer adăpost, Ophelia — continuă Susannah. Dacă nu-ți pot dezvălui secretul meu, trebuie totuși să-ți mărturisesc încurcătura în care mă aflu... nu mai am unde locui.

— Cum! exclamă năucită Ophelia. Ducesa de Gêvres?...

Susannah tăcu.

— Iartă-mă, scumpa mea — continuă contesa. Îți mulțumesc c-ai înțeles: locuința mea-i și-a dumitale.

Spuse aceasta cu-o undă de căldură sinceră, și totuși lady Ophelia rămase pe gînduri numaidecît ce-și isprăvi spusele.

Lady Ophelia nu putea fi suspectată de naivitate sau de meschine sentimente burgheze, dar era femeie. Cu-o promptitudine aproape magică, fără să-și dea seama, mintea ei distrată aduna laolaltă o mulțime de indicii. Își aminti de ciudata ignoranță pe care frumoasa fată o manifestase în toate privințele, de apariția ei subită, de semiconfidențele scăpate în clipele de slăbiciune. Legă acele împrejurări de înaltul titlu purtat de Susannah, o văduvă ce părea cu totul neinițiată în tainele căsătoriei, și-ajunse în cele din urmă să se întrebe cum era posibil ca prințesa de Longueville să aibă nevoie de-un adăpost.

Raționamentul dură exact un sfert de secundă.

Drept rezultat, contesa de Derby se mînie pe ea însăși și-o sărută pe frumoasa fată cu și mai multă dragoste.

— Îți cunoșteam bunătatea, scumpă lady — continuă Susannah roșind tulburată. De-aceea am îndrăznit să-ți cer un adăpost... În afară de asta...

— În afară de asta?... repetă încet contesa.

— De două zile nu l-am văzut pe Brian de Lancester — încheie frumoasa fată înălțînd capul, de parcă ar fi vrut să protesteze împotriva timidității ei.

Lady Ophelia se ridică repede, fără prea mare efort, și scutură un clopoțel de aur.

— Vezi, Susannah — spuse ea veselă — m-ai vindecat... Joan — adăugă ea adresîndu-se cameristei care răspunsese apelului — adu-mi cele necesare pentru scris.

Joan depuse pe pat un elegant pupitru de marochin. Contesa își muie pana în cerneală.

— Trebuie să-i facem o surpriză, scumpa mea. N-am să-i spun că ești aici și mîine, cînd va veni...

— Nu! Oh! Nu, Ophelia — o opri Susannah. Spune-i că sînt cu dumneata... O noapte e mult și probabil își va-nchipui că mă pîndește vreo primejdie...

— Bine, bine... atunci am să-i spun domnului de Lancester ca te afli sub aripa mea ocrotitoare.

Pana ei așternu trei sau patru rînduri pe hîrtie.

— Joan — reluă ea închizînd scrisoarea — Tom să plece imediat cu biletul acesta în Clifford Street, la Excelența Sa domnul de Lancester și să-mi aducă răspunsul numaidecît. Îl aștept.

Joan ieși. Frumoasa fată îndreptă asupra prietenei ei o privire de recunoștință.

Apoi convorbirea lor continuă. Contesa se simțea ușurată. Adesea sunetul unui glas drag este de-ajuns ca să-ți risipească simțămîntul singurătății și-al părăsirii.

Susannah se uita mereu la acul ceasornicului.

Și de fiecare dată cînd o surprindea, lady Ophelia zîmbea tristă, fiindcă își amintea fără îndoială de multele priviri nerăbdătoare și pline de speranță aruncate de ea însăși asupra aceleiași pendule, în împrejurări asemănătoare.

În sfîrșit, Joan își făcu reapariția. Avea în mînă o scrisoare.

— Dă-mi-o, dă-mi-o! spuse contesa.

Susannah păli de emoție.

Joan întinse scrisoarea stăpînei sale care-și dădu numaidecît seama că era scrisoarea ei de adineauri ce nu fusese deschisă.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea.

— Iertați-mă — răspunse Joan — dar Excelența Sa lipsește de acasă de trei zile și de-atunci n-a mai dat nici un semn de viață.

Susannah se clătină și, tremurînd, se sprijini de pat.

CAPITOLUL XXVIII

OSPICIUL

A doua zi, pe la orele două după-amiază, vicontele de Lantures-Luces se prezentă acasă la contesa Derby.

Lady Ophelia se afla în budoarul ei împreună cu prințesa de Longueville, care-și petrecuse noaptea la Barnwood-House.

Numele franțuzului, anunțat în timp ce cele două tinere femei stăteau de vorbă, ar fi produs poate, în altă împrejurare, un efect neplăcut, dar în ziua aceea fu întîmpinat aproape cu bucurie. Amîndouă voiau să afle ce se întîmplase, iar în ceea ce privește informațiile vicontele reprezenta o valoare egală cu aceea a cincisprezece gazete.

Intră cu capul plecat, avînd în mîna dreaptă pălăria, iar în stînga lornionul. După ce-și depuse pălăria pe-un gheridon, vicontele se îndreptă spre lady Ophelia.

— Contesă — spuse el luînd mîna Opheliei — îmi permiteți?

Apoi, făcînd o mișcare bruscă spre Susannah, adăugă:

— Îmi permiteți, prințesă?

După ce sărută cele două mîini, Lantures-Luces începu conversația în felul următor:

— Frumoasă doamnă — spuse el — n-am observat încă această splendidă agrafă...

— Ba da, viconte — răspunse Ophelia — ați mai declarat acest lucru pînă acum.

— Serios? se bîlbîi franțuzul. Ei bine, frumoasă doamnă, calitatea specifică a lucrurilor fermecătoare este că par totdeauna noi... Apropo de lucruri noi, cred că Senioria Voastră îmi va ierta acest nevinovat joc de cuvinte: avem o recoltă strașnică de noutăți în clipa de față...

— Despre ce-i vorba, domnule? întrebă nerăbdătoare lady Ophelia.

— Frumoasă doamnă! Iată ce mi-am zis — continuă vicontele luînd în posesie formală fotoliul pe care pînă atunci il mîngîiase doar în treacăt — mi-am zis: fermecătoarea contesă al cărei gust minunat este proverbial stă izolată în saloanele ei din Barnwood-House, vorbesc

foarte serios. Senioria Sa nu vede nimic, n-aude nimic, nu ştie nimic, aşa încît poate că-mi va îngădui să-i prezint omagiile mele... Prin urmare...

— Dar vorbeaţi de nişte noutăţi, viconte?

— Fireşte, frumoasă doamnă... Dar mai înainte de toate, întrucît păreţi nerăbdătoare să-mi ascultaţi ştirile, vă voi spune un lucru care nu-i cu putinţă să nu vă intereseze... Mary Trevor a revenit la viaţă...

— Era deci în primejdie de moarte? întrebă contesa.

Lantures-Luces rămase năucit, într-atît de uluitor i se părea faptul să existe cineva care să nu cunoască un lucru petrecut cu şase zile în urmă.

— Cum! Frumoasă doamnă!... Cum, milady!... exclamă el. Nu m-aşteptam la aşa ceva... Dar, la urma urmei, cu-atît mai bine! Voi avea avantajul de-a vă aduce la cunoştinţă straniul eveniment în cele mai minuţioase detalii ale sale... Închipuiţi-vă, frumoase doamne... căci poate prinţesa de Longueville ignoră întîmplarea... Da?... Ah! ah! pe legea mea, cu-atît mai bine!... Închipuiţi-vă...

Francuzul povesti pe îndelete, în felul său, ceea ce ştim despre ciudata maladie a domnişoarei Mary Trevor, apoi adăugă:

— Era vorba de-o catalepsie! O adevărată catalepsie... Ştiţi, Moore, doctorul, susţinea că niciodată nu se supravieţuieşte unei catalepsii... Eroare, frumoase doamne, aşa cum mă vedeţi, am fost douăzeci şi nouă de zile în catalepsie... În tot acest timp, n-am înghiţit decît o linguriţă de supă de cocoş... Dar asta are mai puţină importanţă. Ceea ce-i sigur, e faptul că Miss Trevor a scăpat în ciuda lui Moore şi-a medicinei, vorbesc foarte serios, frumoase doamne... A scăpat, e pe picioare şi umblă ca mine şi ca dumneavoastră.

— Asta-i o veste bună, viconte — spuse Ophelia. Biata Mary! Îmi pare bine s-aud că s-a vindecat, deşi nu ştiam că fusese bolnavă.

— Frumoasă doamnă, aveţi o inimă adorabilă!... Dar povestea nu se sfîrşeşte aici. Cînd şi-a revenit, Mary a început să vorbească cu totul altfel decît înainte... Toată lumea credea, şi eu eram primul, c-avea o inclinaţie foarte pronunţată pentru marchizul de Rio Santo... Ei bine, deloc. Îl iubeşte pe Frank Perceval, un băiat foarte drăguţ, doamnă, dar care nici nu se poate compara cu marchizul.

— Și-asta-i încă o veste bună — murmură contesa.

— Lady Campbell turbează de ciudă! continuă Lanturres-Luces. Dar știți, frumoase doamne, această catalepsie mi se pare un rău eminamente pastoral și poetic, de vreme ce readuce pe tinerele domnișoare infidele la prima lor iubire... Sper că gluma mea nu vi se pare a depăși limitele convențiilor... Dar nu asta-i vestea cea mare... E vorba de scumpul nostru Brian de Lancester...

Susannah își lăsă brațele în jos și rămase atît de încremenită, încît putea fi luată drept o statuie.

— Ce s-a-ntîmplat cu el? întrebă contesa.

— Aș putea, fără nici un risc, să vă relatez faptul în mii de cuvinte, frumoasă doamnă, dar am socotit întotdeauna de-un gust îndoielnic obiceiul de a-ți pune pe jăratic auditoriul... Iată faptul, e-aproape de necrezut... Brian a-nnebunit.

Susannah tresări, dar tăcu mîlc.

— Crezi acest lucru, viconte?! exclamă înspăimîntată Ophelia.

— Da, o cred, și sînt sincer mîhnit, milady... Bietul Brian!... Ziarele de alaltăieri îl acuzau c-a tras cu pistolul asupra prințesei Victoria de Kent...

— Dar nu-i adevărat nimic, sper?...

Lantures-Luces dădu din umeri.

— Fapt este — replică el — și-o știu dintr-o sursă demnă de încredere, ca dealtfel tot ce știu eu, că Brian a escaladat, acum trei zile, sera japoneză a castelului din Kew.

— Pentru ce? Dumnezeule!

Susannah respiră și-și duse mîna la inimă.

— Ca să culeagă o camelie, frumoasă doamnă, o camelie pe care ar fi putut-o cumpăra cu șase pence de la orice negustor de flori.

— A mai dat și alte semne de nebunie? întrebă Susannah care, amintindu-și de povestea lui Lancester, strălucea de bucurie și orgoliu.

— Frumoasă doamnă — răspunse Lantures-Luces — sînteți cam pretențioasă. Sper că nu veți găsi cuvîntul prea tare... Se spune că Brian ar fi înfruntat tirul gărzilor călare și l-ar fi omorît pe Ruby, un cal de rasă, valorînd cinci sute de guinee, pentru o camelie de șase pence... Mi se pare...

— Dar dacă floarea aceea avea pentru el un preț de care dumneavoastră nu vă puteți da seama, domnule?

— Ah!... făcu francuzul. Dacă vrem să vorbim serios, nu văd...

— Și pînă la urmă ce s-a întîmplat cu Brian de Lancester? îl întrerupse contesa.

— Nu v-aș putea spune. frumoasă doamnă, în care ospiciu a fost închis.

Auzind acestea, Susannah își pierdu aerul radios.

— Închis — spuse ea — deținut?

— Da, da, milady, în privința asta știrea-i absolut oficială... Trebuie să recunoaștem că excentricitatea lui depășea uneori limitele permise... dar poanta poveștii e faptul că, în aceeași zi, White-Manor, fratele mai mare al lui Brian, a-nnebunit și el... Există asemenea epidemii de familie... Așa cum vă văd și mă vedeți, am avut doi nepoței, copiii surorii mele vitrege, care au murit de tuse măgărească la un interval de douăzeci și patru de ore... vorbesc foarte serios.

Susannah își ținea capul plecat și nu mai asculta.

— Senioria Sa contele de White-Manor a fost transportat numaidecît la Denham-Park, ospiciul marilor seniori... Poate că și Brian a fost internat acolo... Voi încerca să aflu.

Francuzul se ridică. Ajunsese la capătul reprezentației și se grăbea să dea în altă parte un al doilea spectacol înainte de ora cinei.

După ce plecă, contesa încercă să micșoreze impresia puternică pe care povestea relatată de Lantures-Luces o stîrnise asupra Suzannei, strădania ei fu zadarnică. În loc să-și recapete buna dispoziție, frumoasa fată devenea din ce în ce mai tristă.

— Trebuie să-l caut, Ophelia — spuse ea în sfîrșit ridicîndu-se. Bănuiesc că-n clipa de față e victima unei mașinațiuni perfide. Cunoșteam aventura temerară de la castelul regal din Kew. Mi-o istorisise el însuși... dar floarea aceea era pentru mine, scumpă lady... E oare o nebunie să iubești?

— Ești o femeie fericită, Susannah! nu se putu opri să spună contesa, gîndindu-se fără vrere la situația ei.

— Fericită! repetă Susannah. Da, sînt foarte fericită că mă știu iubită!... Dar nu-ți dai seama, scumpă Ophelia, cîte dușmănii nemiloase și de temut i-au adus lui Brian

această dragoste! ... Inamicii lui nu cunosc mila, orice armă-i bună pentru ei. Apoi, sînt foarte puternici ... Poate că, în momentul de față, el suferă simțindu-se singur și mă acuză că l-am dat uitării! ... Trebuie să-i vin în ajutor ...

Contesa nu găsi nici un cuvînt pentru a se împotrivi acestei hotărîri, pe care de-altfel ar fi luat-o ea însăși într-o împrejurare asemănătoare. Neputînd s-o însoțească pe Susannah din pricina stării sănătății sale, îi dădu instrucțiuni și scrisori către directorii principalelor ospicii și sanatorii din împrejurimile Londrei, deoarece amîndouă erau convinse că dușmanii nu îndrăzniseră să-l trimită pe Brian la închisoare.

Susannah plecă în aceeași zi chiar.

Se duse mai întîi la Wakefield, în comitatul York. Acolo se afla un ospiciu model.

Apoi, părăsi Wakefield și vizită ospiciul din York, după aceea se îndreptă spre Hanwell, situat la numai opt mile de Londra, pe drumul care duce la Uxbridge. Dar, ca și la Wakefield, nici la Hanwell nu găsi vreun indiciu care s-o ducă pe urmele lui Brian; cu același insucces, cutreieră celelalte așezări publice și particulare, pînă ce ajunse la *Refugiul Prietenilor* (quakers) din comitatul York. O dată, totuși, avusese impresia că ajunsese la capătul drumului. Aceasta s-a întîmplat în luxosul și aristocraticul sanatoriu întemeiat la Denham-Park de către Benjamin Rotch, fost membru al Parlamentului. Cînd Susannah rostise la sosire numele Lancester, i se răspunsese că, într-adevăr, un gentleman cu acest nume se afla la castel de două zile. Bucuroasă și nerăbdătoare, Susannah îi imploră pe funcționarii stabilimentului s-o conducă la gentlemanul acela.

I se deschise poarta unei grădini umbroase în care cîțiva oameni părînd liniștiți și distinși se plimbau preocupați.

— Așteptați, milady — i se spuse — gentlemanul va veni însoțit de paznicii săi.

Frumoasa fată se instală sub un umbrar și așteptă. Fără să vrea, auzi o discuție între trei sau patru dintre oamenii aceia preocupați, a căror comportare demnă de respect o izbise la intrarea în parc.

Unul dintre ei se credea Napoleon, celălalt Luther, al treilea luna, iar al patrulea o mumie egipteană perfect conservată de două mii de ani.

De altfel, bolnavii erau foarte curtenitori și-și ascundeau cu grijă mila pe care o nutreau unii față de alții.

După cîteva minute, Susannah văzu venind spre ea un bătrîn cu-o figură exprimînd suferință și totodată răutate, ale cărui mișcări spasmodice și-a cărui privire stupidă sugerau pregnant nebunia. În dreapta și în stînga lui se aflau doi gentlemeni eleganți care-l susțineau și-l copleșeau cu atenții filiale.

Bătrînul era omul pe care dorise să-l vadă Susannah, iar gentlemenii paznicii lui.

— Milady dorește să vorbească cu milord? spuse unul din cei doi gentlemeni.

— Nu, domnule, nu — răspunse Susannah tristă. Credeam... E vorba de-o eroare.

Vru să se retragă, dar se întîmplă un lucru bizar. Auzindu-i vocea, contele de White-Manor, tresărise ușor. În clipa cînd Susannah se înclina, el înșelă printr-un salt vigilența paznicilor și-o apucă violent de braț pe frumoasa fată.

Paznicii șovăiră. Cazul era primejdios. Cea mai mică mișcare putea ațîța furia contelui și pune în pericol viața fetei.

În timp ce paznicii se furișau tiptil, încercînd să se apropie pe nesimțite de lord, acesta o privea cu lăcomie pe Susannah.

— Nu! Nu! Nu! bolborosi el. Nu-s eu tatăl copilului, doamnă! Dacă Dumnezeu mi-ar fi dăruit un copil, cred c-aș fi devenit un om bun.

Auzi în spatele lui pașii înăbușiți ai paznicilor și se întoarse brusc.

— Să nu v-apropiați! spuse el poruncitor.

Susannah era stăpînită de-un sentiment de dezgust amestecat cu groază.

— Gilbert! continuă lordul izbucnind într-un hohot de rîs sinistru. Adu funia... funia de cînepă... Copilul seamănă cu cerșetorul ăla irlandez... nu-i al meu!

Se prefăcu că ia un obiect pe care i-l înmîna o ființă invizibilă și trecu de două sau trei ori mîna închisă în jurul gîtului fetei, ca și cum ar fi înfășurat o funie.

Ceilalți nebuni, împrăștiați prin grădină, se apropiară privind curioși scena. Cum fiecare dintre ei era însoțit de mai mulți paznici, se adună o mulțime imensă.

— Priviți! Priviți! spuse lordul. Ce tînără și frumoasă a rămas! ... Iar eu am îmbătrînit ... Nu-i o nedreptate? ... Au trecut douăzeci de ani de cînd m-a-nșelat ... Oh! mi-aduc foarte bine aminte ... Dar s-a-ntîmplat acum douăzeci de ani sau ieri? ... Nu mai știu ... Dar ce contează! ... Gentlemeni! care dintre voi vrea să-mi cumpere această femeie?

Cei doi paznici ai lui White-Manor interveniră și puseră mîna pe el.

Cînd își simți brațele imobilizate, ațintí asupra frumoasei fete o privire înveninată de ură și spuse:

— Copilul tău! ... Ai vrea să-ți săruți copilul, nu-i așa? Ei bine, află că a murit! A murit! ...

Rosti aceste cuvinte cu un rînjet oribil, se clătină și căzu, fulgerat de un atac al bolii sale.

— Luați-l de aici! spuse împăratul Napoleon scoțîndu-și tutunul istoric din buzunarul vestei.

Apoi toți pensionarii ospiciului își reluară plimbarea obișnuită, spunîndu-și ce trist lucru e să întîlnești în cale un nebun.

Susannah încremenise, stupefiată. Știa că omul acela nu era în toate mințile, totuși, privirea și cuvintele lui produseseră asupra ei o impresie pe care în zadar încerca s-o alunge ...

CAPITOLUL XXIX

CELULA

Trecu o bucată de vreme pînă ce Susannah își reveni în urma șocului suferit la Denham-Park. Fusese peste tot. Cînd revăzu Londra, își dădu seama că lipsise trei zile.

Întreprinse imediat noi cercetări în metropolă. Se duse la Saint Lukes, ospiciul săracilor din Old-Street, Bethnal-Green.

În sfîrșit, Susannah vizită Bethlen-Hospital (Bedlam). Văzu sute de bolnavi, dar i se spuse că nimeni n-avea voie să ia contact cu alienații ținuți la secret.

Susannah plecă încredințată că Brian de Lancester se afla internat la Bedlam.

Nu se înșela deloc. Lancester fusese condus la Bedlam la cererea fratelui său, sau mai bine spus în urma cererii semnate de Tyrrel.

Cînd Susannah se întoarse la Barnwood-House, după patru zile de absență, lady Ophelia o îmbrățișă emoționată.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putință, scumpă Susannah — îi puse ea. De îndată ce m-am simțit în stare să ies din casă, am cules informații și l-am găsit...

— Unde-i întrebă frumoasa fată.

— La Bedlam... N-a fost greu să-l găsesc dar... Nu îndrăznesc să-ți spun, scumpa mea... Domnul Lantures-Luces nu ne-a indus în eroare... Se află la Bedlam sub dubla acuzație de nebunie și crimă împotriva statului...

— Bine, dar — o întrerupse Susannah — va fi ușor să se dovedească...

Se opri, descurajată de-o privire a Opheliei.

— Totul s-a petrecut la cererea contelui de White-Manor — spuse aceasta din urmă — și contele-i un om puternic.

— Dar contele a-nnebunit! exclamă Susannah.

— Se pare că-i vorba de-un zvon fals...

— Nu, milady, zvonul e-ntemeiat! L-am văzut pe contele de White-Manor la Denham-Park, și întîmplător am fost martoră la una din crizele lui îngrozitoare.

Ophelia își sprijini capul în mîini și rămase pe gînduri. Susannah se uita la ea cu atenție, încercînd să găsească o lumină de speranță pe trăsăturile delicate și gingașe a căror armonie nu fusese tulburată de suferință.

— Brian este moștenitorul titlului de pair — șopti în cele din urmă contesa.

Era o verigă desprinsă din lanțul reflecțiilor ei. Se ridică, fără să mai spună un cuvînt, și se așeză la birou pentru a scrie. Dar, după două sau trei rînduri așternute pe hîrtie, aruncă pana.

— Nu, nu — spuse ea — trebuie s-o văd personal... Brian este moștenitorul demnității de pair și poate...

— Fie-ți milă, scumpă lady — o opri Susannah. Împărtășește-mi și mie speranțele pe care le nutrești.

Ophelia îi luă amîndouă mîinile și-o sărută pe frunte surîzînd.

— Nu cunoşti îndeajuns lumea noastră, ca să mă-nţelegi, frumoasa mea — replică ea amuzată. Moştenitorul unui lord zdravăn este un personaj lipsit de importanţă; dar cînd lordul se îmbolnăveşte, lumea începe să-i acorde atenţie moştenitorului său...

În timp ce vorbea, îşi aruncă pe umeri o eşarfă elegantă şi-şi aranjă părul sub pălărie, fără ajutorul cameristei.

— Lady Jane B. — urmă ea — mi-a refuzat sprijinul azi-dimineaţă, dar Senioria Sa nu ştia că Godfrey de White-Manor a-nnebunit...

— Şi ce poate face o femeie într-o asemenea situaţie, Ophelia?

— O femeie, frumoasa mea!... Lady Jane nu-i o femeie, cu un whig... Se bucură de încrederea lordului preşedinte al consiliului de miniştri şi de afecţiunea Alteţei Sale Regale ducele de... Dacă izbutesc s-o conving pe lady Jane că domnul de Lancester va vota cu cabinetul, victoria-i a noastră.

— Oh! încearcă, încearcă, scumpă lady! exclamă Susannah căreia această explicaţie nu-i spunea absolut nimic.

Ophelia deschise uşa pentru a ieşi.

— Trăsura-i pregătită — spuse ea — ai răbdare, Susannah. Într-o jumătate de oră sînt înapoi.

După un minut, contesa se afla instalată pe pernele moi ale trăsurii.

În timp ce caii alergau pe pavajul străzilor largi din West End, fermecătoarea lady îşi ticluia planul de acţiune. Cunoştea perfect lumea, era spirituală, iscusită şi se pricepea să stîrnească interesul oamenilor cărora urma să le ceară ceva.

Biata Susannah aştepta. Oh! Ce lungă i se părea acea jumătate de oră! Îşi amintea perfect cele mai neînsemnate gesturi, cele mai insignifiante cuvinte ale contesei, un flux de speranţă îi năvălea în suflet şi-o făcea fericită, apoi o descurajare profundă îi împietrea inima. Îşi amintea că văzuse lacrimi în ochii ladyei Ophelia, şi-această amintire îi dezvăluia soarta lui Brian. Ghicise că fusese închis la Bedlam cu intenţia de-a nu i se mai da niciodată drumul de acolo.

Lady Ophelia o găsi stînd în genunchi pe covor, cu mîinile împreunate şi cu obrazul scăldat de lacrimi.

— Victorie! strigă ea aruncîndu-i-se de gît. Un lord nu-i prea greu de cumpărat... Victorie, frumoasa mea.

Susannah rămase o clipă buimăcită de fericirea ei. Apoi, negăsind cuvinte ca să-și exprime recunoștința, duse mîna Opheliei la gură și-o sărută.

— Acum, e rîndul tău să acționezi, Susannah — continuă contesa mîngîind-o. Trebuie să duci scrisoarea asta medicului-șef de la Bedlam... Este o *rugăminte* a primului lord al Consiliului Privat... O rugăminte a Excelenței Sale reprezintă ceva mai mult decît un ordin... Înseamnă libertatea domnului de Lancester.

— Libertatea lui — repetă Susannah. Oh, dă-mi-o, dă-mi-o repede.

În vremea aceea, la Bedlam, într-unul din saloanele corpului de clădiri afectat administrației, trei gentlemeni gravi stăteau de vorbă.

Unul dintre ei, doctorul Bluntdull, medicul-șef al Bedlamului, își încheia un lung discurs spunînd:

— În starea în care se află, domnii mei, scumpi confrați, nebunia onorabilului gentleman mi se pare dovedită mai mult decît e necesar, fie prin tezele extravagante pe care le-a susținut cu prilejul interogatoriilor sale, fie prin actul nemaiauzit spre care l-a împins tulburarea facultăților sale mintale. Cred că nu mai este nevoie să invoc principalele mele argumente...

— Nu, nu, domnule — îl întrerupseră precipitat ceilalți doi gentlemeni.

— Prin urmare, în fața simptomelor imposibil de negat ținînd seama de alienarea mintală evidentă a domnului Brian de Lancester, declar în concluzie...

— O scrisoare urgentă pentru domnul doctor — spuse în clipa aceea un paznic deschizînd încet ușa.

— Foarte bine!... Cum spuneam, declar în concluzie...

— O lady așteaptă răspunsul în anticameră — îl întrerupse din nou paznicul.

— Foarte bine!... Spuneam deci că, în concluzie...

— Scrisoarea poartă sigiliul Consiliului Privat — adăugă paznicul.

— Ah!... Ah! Ce vorbești — spuse Mr. Bluntdull. Sigiliul consiliului... Permiteți, domnilor... Conchid numaidecît.

Domnul Bluntdull deschise scrisoarea și-și fixă lornionul asupra celor patru rînduri pe care le conținea. În timp ce citea, chipul lui nu exprima nimic. Era expresia obișnuită a savantului.

— Ah!... ah!... ei! bîigui după ce termină. Peter, transmite-i acestei lady omagiile mele respectuoase și spune-i că-ntr-o clipă voi fi la ordinele Senioriei Sale... Ca să revenim la problema noastră, domnilor, bazîndu-mă pe motivele enunțate mai înainte, ajung la concluzia că dacă vreodată un om a fost mai deplin sănătos și în toate facultățile sale mintale, acest om este Excelența Sa Brian de Lancester.

Ceilalți doi medici săriră de pe scaune.

— Dar parcă spuneați... — începu unul dintre ei.

— Eram convinși că... — încercă să adauge celălalt.

Domnul Bluntdull se ridică și curmă discuția cu un gest.

— Asta-i părerea mea — rosti el cu emfază, lovind involuntar cu dosul palmei scrisoarea deschisă.

Cei doi bieți doctorași care gravitau, ca niște sateliți modești, pe o orbită avîndu-l drept astru principal pe domnul Bluntdull.

— Văd — reluă acesta de urmă — că ne-nțelegem de minune... Vă rog, domnilor, să întocmiți raportul în sensul acesta... Între timp, îmi voi asuma eu însumi misiunea de-a deschide porțile ospiciului onorabilului Brian de Lancester...

— Cum! Așa de repede? bodogăni unul din medici.

— Domnule — răspunse doctorul Bluntdull — nu-i niciodată prea repede cînd trebuie să redăm societății pe unul din membrii ei cei mai distinși, din toate punctele de vedere.

Ieși. Cei doi medici subalterni se priviră din nou, dădură simultan din cap și-și uniră eforturile pentru a întocmi raportul.

Cît de ușor poate o rugăminte, purtînd sigiliul consiliului, să influențeze sufletul sensibil al unei comisii medicale de anchetă!...

Brian de Lancester se afla de trei zile într-una din acele celule cu gratii în care sînt închiși nebunii furioși, nebunii

agitați, cum se spune la Bedlam. Era legat fedeleș de-un „scaun de forță".

Ar fi necesare volume întregi pentru a descrie suferințele îndurate de Brian în cele trei zile nesfîrșite.

În dreapta, în stînga, existau celule asemănătoare. În aceste cuști, răcneau oribil zi și noapte niște creaturi care nu mai aveau nimic omenesc în ele, niște brute care spumegau, horcăiau și-ai căror ochi injectați, biciuiți de furie, păreau să iasă din orbitele lor inflăcărate, damnați care se schimonoseau urlînd și oferind o imagine a infernului...

Brian de Lancester era o fire energică dar exaltată. Supliciul atroce îndurat ar fi putut să-l scoată realmente din minți. Dan voința lui puternică îl ajutase să reziste în tot timpul celor trei zile de tortură. Nu era deloc înfrînt. Numai că efortul făcut pentru a se stăpîni se citea pe fața-i suptă și palidă, iar privirea sa avea un aer sumbru, de hotărîre disperată.

În nenorocirea lui cumplită, Susannah îi apărea ca o imagine luminoasă. La început i se păru că visează și închise ochii, pentru a păstra cîteva secunde în plus o iluzie scumpă. Fu de-ajuns să audă vocea terestră, foarte puțin angelică a doctorului Bluntdull, ca să se întoarcă la realitate.

Într-adevăr, doctorul, după ce citise scrisoarea ministrului, o introdusese el însuși în celulă pe Susannah.

— Sluga dumneavoastră, milord, sluga dumneavoastră — spuse el. Hm! neplăcută situație... Dar, la urma urmei, nu-i așa, de trei ori douăzeci și patru de ore nu-nseamnă un secol.

Cînd deschise ochii, Brian o văzu pe Susannah îngenuncheată, străduindu-se zadarnic să dezlege curelele scaunului de forță.

— Nu vă obosiți, milady — continuă doctorul. Desfacem noi aparatul.

Eliberat din chingi, Brian se îndreptă de șale, ochii îi străluceau, pe buze se ivi un zîmbet imposibil de descris.

Apoi luă mîna Suzannei, în care se afla ordinul de eliberare, și ieși fără să scoată un cuvînt.

— Ah!... ah! mormăi domnul Bluntdull. Putea măcar să-mi mulțumească.

Trăsura în care se aflau Susannah și Brian se îndrepta

spre West End. Brian o privea pe Susannah în tăcere, parcă vrăjit.

— Îți mulțumesc — spuse el luîndu-i mîna și sărutîndu-i-o prelung. Îți mulțumesc, îngerul meu salvator!

— Cît de mult trebuie să fi suferit, Brian! murmură frumoasa fată. Și toate astea din pricina mea...

Lancester se încruntă.

— Într-adevăr — replică el în șoaptă.

— Prin urmare, te-au azvîrlit în această temniță?

— Da, ei... ei și fratele meu, lordul... Dar acum sînt liber și știu cum mă voi putea revanșa față de dumneata, draga mea Susannah... Există un lucru pe care inima ta nobilă și-l dorește mai presus de orice pe lume...

— Ce spui! exclamă frumoasa fată pălind. Ai aflat?...

Se opri, murmurînd abia inteligibil:

— Mama!...

Brian își retrase mîna și-o opri punîndu-i un deget pe buze. Zîmbea fericit auzind numele acela rostit atît de curind, ceea ce îi oferea prilejul să descopere sufletul minunat al iubitei sale.

Dar bucuria i se risipi într-o clipă.

— Nu mă-ntreba nimic — replică el. Spune-mi doar unde poate fi găsit omul pe care-l numești Tyrrel Orbul.

— Oh! milord — strigă Susannah tremurînd. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i mai înfrunta mînia!

— Mînia lui e neputincioasă împotriva mea, milady. Trebuie să dau ochi cu el.

Susannah șovăi.

— Trebuie să-l văd numaidecît — continuă Brian.

Rosti aceste cuvinte pe un ton atît de grav, încît frumoasa fată nu mai îndrăzni să se opună. Îi dădu adresa doctorului Moore.

Brian scoase capul pe fereastră și porunci vizitiului să meargă în Wimpole Street 10.

— Milady, te rog să m-aștepți aici, — spuse el în momentul cînd trăsura se opri. Mă-ntorc curînd... Dacă nu mă-ntorc...

Se opri, dar continuă aproape imediat:

— Uită-te la ceas... Dacă nu mă-ntorc într-o jumătate de oră, te duci la postul de poliție din Hing Street și-l rogi pe magistrat să vină să constate o crimă.

— Oh! Milord! Milord! Fie-ți milă de mine — țipă Susannah.

Brian nu răspunse şi coborî. În clipa următoare, trecea, dezarmat, pragul locuinţei doctorului.

Îl întîmpină Rowley. Cum probabil vă închipuiţi, Rowley nu deschise imediat uşa sanctuarului. Îl examină pe toate feţele pe noul venit şi rosti pe diverse tonuri faimosul ta, ta, ta, ta, înainte de-a lua o hotărîre. Dar cele trei zile petrecute la Bedlam marcaseră obrazul lui Brian cu semne de suferinţă atît de puţin echivoce, încît Rowley văzu în el un client şi încă unul foarte grăbit.

— Vă rog să luaţi loc, domnule — spuse el deosebit de amabil. Îl voi anunţa imediat pe domnul doctor.

— Inutil — replică Brian aşezîndu-se pe un scaun.

Rowley, care era deja la jumătatea drumului spre uşă, făcu o piruetă pe călcîiele peste măsură de proeminente şi începu să-l examineze din nou pe clientul straniu ce declarase „inutil" cînd îi spusese că îl va anunţa pe doctor.

Rezultatul concret al acestui examen fu un ta, ta, ta, ta, energic, însoţit de-o scărpinare semnificativă a urechii.

— Domnul este cumva vreun membru de la Royal-College? întrebă el apoi cu-o uşoară amărăciune. Slavă Domnului, avem zilnic de-a face cu chipuri noi... Ta, ta! ... Am onoarea să vă-ntreb cu ce vă pot servi.

— Spune-i maestrului Tyrrel — răspunse Brian — că un gentleman doreşte să-i vorbească într-o chestiune particulară.

— Maestrul Tyrrel — repetă Rowley — maestrul Tyrrel ... Nu cunosc ...

— Maestrul Spencer, dacă preferi.

— Cunosc mulţi Spencer, domnule ... E un farmacist care s-a stabilit anul trecut în Ludgate-Hill ... dar ...

— Mă grăbesc, domnule! îl întrerupse Brian. Oricare ar fi numele sub care se ascunde acest om, Tyrrel, Spencer sau Edmund Mackensie, vreau ...

— Ce doriţi cu el, domnule? spuse Tyrrel care trecu în clipa aceea pragul.

Brian se întoarse. Zărindu-l abia acum, Tyrrel, schimbindu-se la faţă, făcu cîţiva paşi înapoi.

— Ah! doar atît apucă să spună Tyrrel stupefiat.

Apoi adăugă printre dinţi:

— Hotărît lucru, diavolul şi-a vîrît coada!

Reflecţia era legată de necazurile avute recent: fuga

Suzannei și a fetei lui Mac-Farlane, Clary, pe care își asumase misiunea s-o păzească, tristul deznodămînt al complotului împotriva băncii etc. etc. Tyrrel se afla într-o zodie proastă.

— Avem mai multe probleme de lămurit împreună, maestre Ismail — îi spuse Brian.

Făcînd eforturi să-și revină, Tyrrel înaintă încet și-l alungă pe Rowley c-un gest.

— Și cele mai încîlcite probleme se pot lămuri, milord — răspunse el — cînd știi cum să procedezi... Ce doriți de la mine?

— Mai întîi, vreau să știu numele tatălui Suzannei.

— Și-apoi?

— Întîi numele lui, îți spun! rosti poruncitor.

— Iar eu v-am întrebat: și apoi? continuă Tyrrel impingînd cu piciorul un fotoliu în fața lui Brian și instalîndu-se. Deoarece n-aș fi vrut să începem discuția printr-un refuz... Nu sînt dispus să vă divulg numele tatălui Suzannei.

Bagă de seamă, Ismail!...

Tyrrel dădu din umeri, luîndu-și aerul acela provoeator al oamenilor care vor să sondeze terenul, să afle de ce resurse dispune adversarul lor.

— Eh, milord, glumiți — spuse el — dacă-mi ziceți să bag de seamă! Toată viața n-am făcut altceva decît să bag de seamă. Prudența este prima condiție a comerțului pe care-l fac... Dar dumneavoastră nu v-ați gîndit deloc să băgați de seamă cînd ați trecut pragul acestei locuințe?

— Ba da — răspunse simplu Brian.

Tyrrel așteptă cîteva secunde, sperînd că Lancester îi va furniza explicațiile dorite. Dar Lancester tăcu, ceea ce-l puse pe gînduri pe adversarul său.

— Milord — continuă el după o pauză — îmi cereți să vă divulg un secret care-i de vînzare.

— Sînt dispus să plătesc — spuse Brian.

— Dar sînteți foarte sărac, milord! adăugă Tyrrel surizînd. Mai sărac decît vă-nchipuiți... Mîna care, din umbră, vă punea la dispoziție, în fiecare lună, o sută de guinee, este astăzi mîna unui biet prizonier.

— Știai deci!... exclamă furios Lancester.

— Acest secret nu-i de vînzare, milord — continuă Tyrrel cu un aer grav. Așadar, urmă el, iată-vă mai sărac decît un cerșetor. Dar, pe de altă parte, deasupra capului dumneavoastră se află o avere de prinț... atîrnă de-un fir de păr... Nu vă obosiți să mă interogați prin amenințări: sînt dispus să vă dau lămuriri în privința asta... White-Manor este epileptic și nebun.

— Fratele meu nebun! spuse Brian al cărui glas exprima o sinceră tristețe.

Tyrrel izbucni în rîs.

— S-ar zice că nu v-ați străduit îndeajuns să obțineți acest rezultat! replică el batjocoritor.

Brian lăsă capul în jos, copleșit nu de sarcasmul mizerabilului, ci de învinuirea conștiinței sale.

— Dacă doriți — continuă Tyrrel — vă pot spune, cu lux de amănunte, de ce boală suferă Goffrey de Lancester care, în timp ce dumneavoastră erați închis la Bedlam, se află la Denham-Park... Închipuiți-vă că bietul conte are o nebunie foarte ciudată. I se pare că vă vede pe dumneavoastră tot timpul, și asta-l ucide.

— Destul! șopti Brian.

— Da, da, destul! continuă Tyrrel prefăcîndu-se că nu înțelege. Într-adevăr, poți muri din asta!... Ah! Senioria Voastră s-a descurcat strașnic în duelul cu contele!...

— Destul, îți spun! strigă Lancester. Am venit aici să aflu numele tatălui Suzannei. Și-l voi afla, de bună voie sau cu forța.

— Și eu aș vrea să aflu multe lucruri — replică rece Tyrrel. De pildă, m-ar interesa grozav să aflu cine-i zîna aceea atît de puternică, încît a izbutit să vă deschidă porțile de la Bedlam...

Lancester se ridică.

— Maestre Ismail — spuse el încercînd să-și păstreze calmul — crede-mă, nu poți cîștiga de două ori partida pe care ai jucat-o odinioară împotriva ștreangului.

— Asta-i și părerea mea — milord.

— Îți dau cuvîntul meu de nobil — continuă Brian — că dacă nu-mi spui cine-i tatăl Suzannei, mă duc de aici direct la magistrat și...

— Amenințarea dumneavoastră are o bază șubredă, milord, căci nu se știe dacă vă voi lăsa să ieșiți de aici!

— Atunci, maestre Ismail, pregătește-ți antidotul împotriva funiei. Am prevăzut această eventualitate.

Tyrrel își acoperi deodată chipul cu masca aceea blajină și bonomă, pe care i-am cunoscut-o la începutul povestirii. Ochii săi își pierdură strălucirea fixîndu-se mohoriți, în gol, cu privirea orbilor.

— Senioria Voastră — spuse el umil — a dobîndit o victorie facilă asupra unui biet om... să binevoiască a lua loc... Sînt cu totul la ordinele sale și gata să-i spun ceea ce dorește atît de mult să afle.

Brian se așeză din nou.

Tyrrel îl privi o clipă, cu un aer supus. Apoi pupilele i se aprinseră treptat, pînă ce căpătară acea forță într-adevăr diabolică, care o făcuse odinioară să tremure pe biata Susannah. În același timp, pe buzele-i subțiri apăru un zîmbet amar și crud.

— Din cauza dumneavoastră, milord, am fost spînzurat — spuse el cu o voce tăioasă și stridentă care, lovind pe neașteptate auzul lui Lancester, îl irită. Dacă n-ați fi existat dumneavoastră de mult a-și fi fost un om bogat, aș fi avut milioane... Susannah era averea mea: mi-ați furat-o!... Bănuiesc că a-ți luat măsuri spre a vă pune la adăpost de pumnalul meu... Vai! milord, ar trebui să fiu nebun să vă ucid, atîta timp cît capriciul dumneavoastră va face singur această treabă... Ați venit s-aflați un nume. La început am refuzat să vi-l spun, ca să mă amuz pe seama neliniștii dumneavoastră, să-mi bat nițel joc de speranța și teama ce se înfruntă în sufletul dumneavoastră... Căci numele pe care vreți să-l aflați milord, l-ați ghicit demult!

Brian căpătase o paloare spectrală, avea fruntea acoperită de sudoare și gîfîia.

— Pe onoarea mea — îngăimă el — nu, nu pot crede... nu!

— Mințiți nobile domn — continuă Tyrrel cu-o satisfacție sadică. Nici nu-i nevoie să-i rostesc numele... conștiința dvs. vi-l strigă... Ei bine! Nu vă-nșelați. El este tatăl ei, milord, iar dumneavoastră nu-i veți putea fi niciodată soț.

Brian gemu înăbușit, apoi, ridicîndu-se cu greu, se îndreptă clătinîndu-se spre ușă, în timp ce Tyrrel continua să rînjească.

Brian iuți pasul și dispăru. Deschise ușa portierii trăsurii, dar nu se urcă. Susannah, care se pregătea să-l întîmpine fericită, strigă de spaimă văzîndu-i tulburarea.

— Milady — murmură el trist — Susannah! Du-te! Nu te pot urma acum... Adio!

Făcu un semn vizitiului care se aplecase pentru a primi ordine. Trăsura plecă.

Brian rămase o clipă nemişcat, pironit locului, apoi, se îndepărtă, lăsîndu-se azvîrlit cînd la dreapta, cînd la stînga, de valul trecătorilor...

Seara, Susannah primi o scrisoare conţinînd următoarele cuvinte semnate de Brian:

„Nu pot să te mai văd, Susannah, deoarece te iubesc şi sînt fratele tatălui dumitale. Uită c-am putut fi fericiţi. Voi veghea de departe asupra dumitale. Vei avea o consolare în faptul că-ţi voi reda mama".

Susannah citi printre lacrimi şi, deznădăjduită, căzu în braţele contesei.

CAPITOLUL XXX

VERDICTUL

Trecură şase săptămîni...

De aproximativ şapte zile, curtea cu juri din Middlesex îşi ţinea şedinţele în Old-Bailey.

Era ora unsprezece dimineaţa. O mulţime imensă se îmbulzea în jurul tribunalului; niciodată curiozitatea publicului nu fusese aţîtată atît de mult. Poliţiştii făceau cu greu faţă misiunii lor de-a păzi ieşirile tribunalului, unde locurile rezervate se vindeau cu preţuri exorbitante, ajungînd pînă la zece lire sterline. Doar era vorba de-un proces ieşit din comun. Ziarele dăduseră cazului o amploare uriaşă, pe deplin meritată.

Frumosul, strălucitorul, faimosul marchiz de Rio Santo se afla de două zile pe banca acuzaţilor.

Lorzi şi doamne elegante se înghesuiau laolaltă cu micile negustorese din Poultry şi redutabilele neveste ale sacagiilor. Era o harababură înspăimîntătoare. Cu greu ai fi putut distinge în mulţime pe prietenii şi cunoscuţii noştri. Totuşi, căutînd bine, l-ai fi putut recunoaşte pe franţuzul Lantures-Luces, alături de profilul lordului John

Tantivy. Puţin mai departe, opt pălării de paie, ornate cu panglici extravagante, ascundeau cele opt capete ale cumetrelor din Finch-Lane, doamnele Dood, Bull, Crosscairn şi celelalte ale căror nume armonioase le-am dat uitării.

În imediata apropiere a uşii de la intrare stătea o femeie în doliu, a cărei faţă era ascunsă de-un văl negru gros.

Pe la unsprezece şi un sfert, conetabilii, ajutaţi de cîţiva poliţişti, făcură loc trăsurii acuzatului.

Cei zece mii de spectatori se înălţară în vîrfurile picioarelor, dar nu văzură nimic.

Marchizul de Rio Santo, arborînd pe chipul său nobil un aer distrat şi indiferent, coborî în faţa clădirii Old-Bailey.

În clipa aceea, femeia îmbrăcată în negru îşi ridică vălul, lăsînd să se vadă trăsăturile palide ale contesei de Derby. Ochii marchizului se îndreptară întîmplător spre ea şi, de îndată ce-o zări, expresia fizionomiei sale se schimbă complet. Un respect tandru, o recunoştinţă plină de afecţiune îi însufleţiră privirea care mîngîie o clipă fruntea plecată a Opheliei. Era un semn mut de mulţumire, dar elocvent, în care admiraţia se împletea cu recunoştinţa.

Ophelia îşi coborî vălul, dar nu atît de repede încît să nu i se vadă zîmbetul trist şi două lacrimi tăcute care i se prelingeau încet pe obraz. Era de nerecunoscut! Ochii ei obosiţi de-atîta plîns exprimau descurajare şi nelinişte!

În clipa în care Rio Santo trecea pentru ultima oară pragul de la Old-Bailey, Ophelia simţi un leşin şi începu să se clatine. Un braţ îi cuprinse talia şi-o susţinu cu blîndeţe.

Ophelia se întoarse. Cea care-i venise în ajutor era o femeie înaltă şi corpolentă, îmbrăcată tot în doliu şi purtînd ca şi dînsa un văl.

Continuînd s-o sprijine pe Ophelia, femeia dădu mulţimea la o parte şi astfel ajunseră pe una din străzile laterale.

— Dumnezeu să vă ajute, milady! murmură ea oferind contesei o sticluţă cu săruri. Aş fi vrut să fac şi eu ceea ce-aţi făcut dumneavoastră... dar nu-s decît o femeie simplă, în vreme ce dumneavoastră sînteţi o lady... Dumnezeu să v-ajute!

— Cine ești dumneata? întrebă contesa.

— Numele meu e Fanny Bertram — răspunse femeia voalată. Odinioară, l-am iubit, așa cum îl iubiți dumneavoastră acum... Veți vedea că nu poate fi dat uitării!... Știu că v-ați rugat pentru el, c-ați plîns pentru el... Vă mulțumesc, vă mulțumesc, doamnă, fiți binecuvîntată!

Fanny Bertram atinse cu buzele mîna contesei și se pierdu în mulțime.

Marchizul de Rio Santo se afla în fața judecătorilor. Se aștepta ca această ședință să pună capăt dezbaterilor și să aducă verdictul juriului.

Principalul martor, Angus Mac-Farlane, de la castelul din Crewe, lipsea de la proces. Toate încercările de a-l găsi rămăseseră zadarnice: nimeni nu știa ce se întîmplase cu el.

Frank și Mac-Nab se aflau acolo în locul lui. Lîngă el, în calitate de martor benevol, excelența sa prințul Dimitri Tolstoi, ambasadorul Rusiei, a cărui depoziție îl doborîse de mai multe ori pe Rio Santo în cursul dezbaterilor.

Afară, mulțimea se mai rărise, dar se aflau încă destui oameni.

Dealtfel, majoritatea celor care părăsiseră locul nu se aflau prea departe, așteptind, în vreun local public din apropiere, terminarea procesului și ieșirea condamnatului, căci în ceea ce privește faptul că avea să fie condamnat nu mai încăpea nici o îndoială.

Toată *Familia* era în mișcare. Nici unul din membrii ei, cu excepția marchizului, nu fusese implicat, deoarece depoziția lui Mac-Farlane, făcută la postul de poliție din Westminster, nu-l menționa decît pe marchiz, făgăduind în același timp revelații ulterioare și-o listă cu principalii *Lorzi ai Nopții*. Chiar din seara aceea moșierului i se pierduse urma și se bănuia că fusese asasinat de către *Familie*.

Oamenii *Familiei* știau acum cine era șeful acela misterios care îi îndruma din umbră mișcările și domnea asupra lor în chip de monarh absolut. Fiecare încercase să-l vadă, fiecare îi văzuse și înfățișarea într-adevăr regească a acelui om ciudat produsese asupra tuturor o impresie profundă.

În timp ce procesul își urma cursul, personajele secundare ale dramei noastre se aflau adunate în *spirit-shop*-ul

lui Jack Gibbet din Fleet-Lane, la cîțiva pași de Old-Bailey.

Era o bombă în genul circiumei „Pipa și Cana", numai că avea un salon rezervat avocaților și slujbașilor mărunți ai tribunalului care reprezentau elita cartierului.

La o masă din salonul rezervat, căpitanul Paddy O'Chrane lua obișnuita sa porție de gin cu apă rece, fără zahăr, cu puțină lămîie. Era singur. Nu departe de el, Snail, Madge, Loo și Mich, a cărui mutră tristă păstra încă urmele pumnului necrutător al lui Turnbull, ocupau primul separeu al salonului comun. La masa următoare, Bob Lantern și Temperance împărțeau o cană cu bere. În sfîrșit, într-un loc mai îndepărtat, Donnor d'Ardagh lua masa de dimineață. Se retrăsese într-un colț și nimeni nu-i luase în seamă prezența.

Se vorbise mai întîi despre proces. Apoi, epuizînd acest subiect, reveniseră la marele eveniment al jafului ratat al Băncii și la incidentele care urmaseră.

— Ar fi fost un *fun* nemaipomenit! spuse Snail. Eu și soră-mea Loo eram postați în colțul străzii Poultry... Săraca Loo. Ia te uită ce greu răsuflă!... Mich, dă-i ceva de băut nevesti-tii, cumnate!

Mich umplu un pahar cu gin pe care Loo vru să-l dea pe gît, dar sărmana fată nu reuși să-l ducă decît pînă la buze. Paharul îi scăpă din mîna tremurîndă și se sparse.

— Semn de moarte — spuse Mitchell.

— Aiurea! strigă Snail. Umple-i alt pahar, Mich. Eu fac cinste...

Loo se ridicase, gîfîia și-și puse amîndouă mîinile pe pieptul care-o ardea. Se întinse pe o bancă.

— Vezi, Temperance — spuse părintește Bob Lantern adresîndu-se soției sale — vezi unde duce abuzul de băuturi tari, comoara mea?

— Oh! frumosul meu Bob — răspunse Temperance mîngîind bărbia oribilă a cerșetorului — în dimineața asta n-am pus în gură nici măcar o cană întreagă de gin.

— La urma urmei — continuă Snail — s-ar putea să fie într-adevăr un semn de moarte, căci Înălțimea Sa a rupt-o-n fericire... Dar, ca să ne-ntoarcem la mine și la soră-mea Loo, cînd s-au ivit soldații... Ascultă, soțioară Madge, și-ai să-ți dai seama dacă bărbățelul tău e-un adevărat bărbat, lua-m-ar dracu... cînd au venit soldații, s-au găsit niște proști care-au vrut să-i atace. Sol-

daţii şi-au încărcat armele şi ne-au luat pe sus, ducîndu-ne pînă la *Purgatoriul* din White-Chapel, care era pustiu, deoarece toate păsărelele îşi luaseră zborul... Joe, care era de pază, a pus în mişcare resortul intrării ce dă în *lane;* zidul de la parter s-a deschis, după cum ai putut vedea şi tu şi sor-mea Loo, şi-apoi alte ziduri fermecate s-au deschis... Ne-am îmbulzit în sala joasă; soldaţii după noi... Ah, ah, stai să vezi!... Noi, care cunoşteam drumul, am luat-o repede la stînga, în vreme ce nenorociţii ăia de soldaţi s-au oprit pe loc de-ndată ce uşa s-a închis în urma lor... S-au oprit şi au tăcut chitic.

Spre a înţelege relatarea lui Snail despre actele sale de vitejie, cititorul trebuie să-şi amintească de descrierea intrării secrete a *Purgatoriului*, făcută atunci cînd lady Jane B... a venit în birlogul acela, condusă de contesa Pantazino, pentru a răscumpăra diamantul coroanei furat la Covent-Garden.

Snail continuă:

— Trage din pipa mea, frumoasă Madge, o să mi-o dai înapoi după ce termini... Era beznă ca-ntr-un mormînt. Am început să merg încet, pînă aproape de groapa care se găseşte între stradă şi uşa sălii... Cînd am ajuns în dreptul gropii, am strigat: Haideţi, camarazi, haideţi!... Ţi-aduci aminte, surioară Loo?

Loo deschise ochii stinşi, apoi îi închise la loc fără să răspundă.

— Loo e bolnavă — urmă Snail. N-o să păţească nimic, dacă i se dă de băut... Soldaţii m-au auzit şi s-au avîntat... Ah! ah! ce groapă adîncă!... Ăştia n-or să mai poată spune unde se află *Purgatoriul!*

— Să mă fiarbă — spuse căpitanul — să mă fiarbă-n cazanul Satanei, dacă băiatul ăsta nu-i mai gingaş decît noi toţi la un loc.

— Auzi, nevestică Madge — ţipă Snail — auzi ce se spune despre bărbăţelul tău? Milioane de blesteme!

— Soldaţii trebuie să fi fost tare nemulţumiţi — observă Bob, — c-au avut parte de o astfel de moarte, pe fundul unei gropi... Cîţi erau?

— Vreo doisprezece, prietene Bob.

— Dacă socotim că fiecare din ei a avut cel puţin trei şilingi în buzunar... şi-un soldat al regelui poate s-aibă trei şilingi... înseamnă că s-au dus de rîpă vreo două guinee!

Bob oftă calculînd aparte.

— Oh! oh! mi-e tare rău! horcăi în clipa aceea micuța Loo. Măicuța mea sfîntă, roagă-te pentru mine!

Donnor d'Ardagh, care era singur în separeul lui, tresări auzind vocea fiică-sii și se apropie involuntar. La rîndul său, Snail se ridicase ținînd în mînă un pahar plin cu gin.

— Deschide gura, surioară Loo — spuse el.

Fetița se supuse și Snail o făcu să înghită ginul pînă la ultima picătură.

Loo își întoarse o clipă ochii holbați brusc și se sculă în picioare, de parcă ar fi suferit un șoc electric.

— Mai dă-mi, mai dă-mi! strigă ea.

Urcîndu-i-se băutura la cap, începu să danseze și să cînte ca de obicei monotonul ei refren. Inspira milă! Nefericita copilă abia mai răsufla în urma efortului nesăbuit. Donnor d'Ardagh, în picioare, sprijinindu-se de un stîlp, o privea cu ochii plini de lacrimi.

— Bună, dad — spuse Snail, zărindu-l de departe. Madge, salută-l pe socru-tău!

Căpitanul Paddy scoase capul din salonul rezervat.

— Poate careva dintre voi — întrebă el — nemernici păcătoși, copilașii mei dragi, să-mi spună dacă-i adevărat că domnul și doamna Gruff de la hanul *Regele George* au pierit?

— Eu, căpitane, eu, Satan și coarnele lui! răspunse Snail. Numai eu îți pot spune asta, și încă multe altele, zău așa!... Ascultați cu toții. E-o chestie... S-a-ntîmplat tot în noaptea de pomină. Ieșind din Purgatoriu, unde i-am vîrît pe soldați în groapă, ce mi-am zis: Snail, un gentleman ca tine trebuie să fi fost semnalat în mod special poliției... Asta era părerea mea, la naiba!... Am lăsat-o pe surioara mea Loo să se ducă singură acasă și am luat-o pe marginea apei, ca să fiu mai sigur, spre hanul *Regele George*, unde voiam să m-ascund... Dar cînd am ajuns la podul Black-Friars... să vedeți ce chestie hazlie... zăresc un afurisit de nebun care privea apa de pe parapet, și cînta un vechi cîntec scoțian. M-am apropiat de el... M-a auzit și s-a repezit la mine furios. „Privește, mi-a zis el, privește... Îi vezi? Uite-i pe Gruff și pe nevastă-sa... Uite-o pe Clary... Clary și Anna!... Da, da, iată-l! pe fratele meu Fergus!" Arăta înspre Tamisa unde nu se vedea nimic... Nu-i așa că-i hazliu?

— Şi după aceea, sămînţă de bandit? întrebă căpitanul.

— După aceea? Pe legea mea, dacă n-aş fi fost bărbat, mi s-ar fi făcut frică! urmă Snail. Dar, slavă Domnului, puţini gentlemeni sînt curajoşi ca mine... Ce-a mai fost după aia? Al naibii să fiu dacă n-a-nceput să dea apă la şoareci ca o fîntînă. „Morţi... toţi sînt morţi!" spunea tipul. „I-am omorît pe toţi!" Şi tocmai cînd mă gîndeam mai puţin c-o să scap, mi-a dat drumul şi s-a aruncat în Tamisa. Eu ştiu să-not dar era cam frig şi, la urma urmei, ce treabă aveam eu cu scrintitul ăla. M-am uitat cu atenţie. L-am văzut ieşind din umbra podului şi plutind ca şi cum n-ar fi putut să se scufunde în apă, căci nu-nota... După cîteva secunde, i-am auzit din nou vocea... cînta... A cîntat mult timp... apoi vocea i s-a stins şi n-am mai văzut nimic pe unda apei.

— Dar Gruff? Stîrpitura lui Satan!

— Răbdare, căpitane, trăsni-m-ar cerul!... După ce nebunul s-a-necat, mi-am văzut mai departe de drum spre hanul *Regele George*. Uşa era deschisă... Nimeni în sala de jos. Sus... pe legea mea, poate nebunul avea dreptate: s-ar putea să fi văzut în Tamisa trupul lui Gruff şi al nevestei sale, căci sus erau urme de sînge... asta-i tot.

— Uite-aşa se duce pe gîrlă în fiecare an — mormăi Bob — „marfă" în valoare de peste o sută de lire!

— Deci, pe coarnele lui Belzebuth! spuse căpitanul. Gruff şi nevastă-sa au murit... Erau camarazi de nădejde, deşi s-ar putea spune că în toată lumea n-ai fi găsit doi ticăloşi mai nărăviţi ca ei...

În clipa aceea se auzi un zgomot provocat de prăbuşirea unui corp pe duşumeaua localului. Toţi îşi întoarseră privirea spre Loo, de care uitaseră.

Stătea întinsă pe jos, leoarcă de sudoare.

— Ard toată!... Ard toată! şopti ea... Scoateţi-mi... Oh! fie-vă milă! Scoateţi-mi focul care mă frige aici!

Îşi apăsă cu amîndouă mîinile pieptul scofîlcit.

Domnor d'Ardagh se repezi spre ea. Îngenunche.

— O să-i treacă, dad — spuse Snail.

— Daddy! rosti încet Loo. Dumnezeu s-a-ndurat şi mi l-a adus pe tatăl meu... Oh! daddy! Te implor... stinge-mi focul, focul ăsta care mă perpeleşte.

— Bea, surioară Loo — continuă întreprinzătorul Snail. O să-ți treacă.

Fata scutură din cap respingînd paharul cu gin, spre uimirea de nedescris a Temperancei care, fără să vrea, întinse mîna să-l ia.

— Daddy — îngînă Loo — mă simt atît de bine știindu-te aici... Ce să-i spun mamei din partea dumitale?... Mă duc la buna mea mamă!... Oh! focul se stinge... nu mă mai arde.

Închise ochii. Pe trăsăturile ei chinuite se așternuse acum un zîmbet liniștit de copil adormit.

— I-a trecut! spuse Snail.

Donnor, continuînd să stea în genunchi, se aplecă deasupra frunții fetei și-o sărută plîngînd. Apoi își împreună mîinile ca pentru o rugăciune. În sfîrșit, o acoperi pe Loo cu mantaua lui de pînză.

— De ce faci asta, daddy? îl întrebă Snail.

— Fiindcă a murit, băiatule — îi răspunse Donnor.

În același timp ridică în brațe firavul trup al micuței Loo, și ieși cu pași repezi.

În local se lăsă o liniște de mormînt.

— Vezi, Temperance? — șopti Bob. Asta-i o lecție groaznică!

— Oh! da, frumușelul meu — răspunse namila. Vezi, așa am să mor și eu, dacă nu-mi dai șase pence să-mi cumpăr gin!

— Nevestica mea, Madge — spuse Snail străduindu-se să nu plîngă. Eu sînt un gentleman și n-aș vrea să mă port ca un copilaș... Dar cred că-i voie să-ți pară rău de soră-ta... Sărmana mea Loo! biata Loo! Nu plîng, Madge!

Snail se întoarse brusc la perete, deoarece o lacrimă îi muia pleoapa și se simțea rușinat.

Tăcerea care domnea în local fu tulburată deodată, cînd de afară se auzi o agitație gălăgioasă.

— S-a dat verdictul! se auzi de peste tot.

— S-a dat verdictul! repetă Tom Turnbull care își făcu apariția în clipa aceea, împingînd ușa cu-o lovitură zdravănă de picior.

— Și care-i verdictul, camarade Tom? îl întrebă Paddy O'Chrane uitind, din pricina grabei, să mai blesteme.

În loc să iasă afară, ceilalţi oameni ai *Familiei* făcură cerc în jurul lui Tom Turnbull.

Acesta se trînti pe-o bancă şi rămase o clipă tăcut. Chipul lui aspru şi grosolan exprima o adîncă emoţie, în contrast cu felul lui obişnuit de-a fi, nepăsător şi cinic.

— Îl cunosc abia de ieri — spuse el brusc în cele din urmă — dar dacă mi s-ar fi cerut pielea pentru a-l salva, aş fi dat-o.

— A fost condamnat? ... bolborosi căpitanul, tulburat şi el, pentru prima oară după mulţi ani.

— Condamnat la moarte! răspunse Turnbull.

CAPITOLUL XXXI

TEMERARUL

Fergus O'Breane, supus englez, zis don José Maria Tellès de Alarcaon, marchiz de Rio Santo, grande de Portugalia etc., fusese declarat vinovat de asasinarea lui James Mac-Nab, esq., avocat pe lîngă curtea de justiţie din Glasgow. De asemenea i se imputase delictul de asociere ilicită şi complicitate la o tentativă de jefuire a băncii.

În ceea ce priveşte acuzaţia de înaltă trădare, procurorul o eliminase, în prealabil, în urma unui ordin primit de la forurile sale superioare.

Fergus O'Breane se declarase de acord cu sentinţa juriului, recunoscînd că săvîrşise acţiunile care motivau verdictul şi afirmînd că nu regreta nimic.

Se acordă o scurtă amînare pentru execuţia lui publică, prin ştreang, în faţa închisorii Newgate. Se părea că întreaga Londră va asista la acel spectacol monden.

Dar pe lîngă declaraţiile sale, care fuseseră considerate îndrăzneţe, temerare şi subversive de toţi cei ce purtau peruci în cele Trei Regate, Fergus O'Breane afirmase, clar şi răspicat, în chiar incinta tribunalului Old-Bailey, în faţa judecătorilor, consilierilor municipali, grefierilor, avoaţilor etc., stupefiaţi de atîta cutezanţă, că nu va fi spînzurat niciodată.

Afirmaţia era luată drept o simplă lăudăroşenie, iar no-

bilimea din West End se pregătea serios să ofere un ultim semn de simpatie Leului, regelui modei, astrului strălucitor al atitor nopți de neuitat, venind cu toții, înmănușați, dichisiți, împopoțonați, să-l vadă, poate după un spectacol, atîrnînd în ștreang.

Era vreo zece seara. A treia zi după condamnarea marchizului de Rio Santo, Anna și Clary Mac-Farlane stăteau culcate în pat. Dar, în timp ce Anna dormea adînc, Clary își privea neliniștită sora, ca și cum ar fi vrut să se asigure că doarme.

Odată trecute momentele de bucurie provocate de întoarcerea nesperată a celor două surori, tristețea se instalase din nou în căminul doamnei Mac-Nab. Cei ai casei își dădură repede seama că Anna și Clary, deși din motive diferite, se schimbaseră mult. Anna, odinioară o copilă blîndă și naivă, avea acum un secret. Doamna Mac-Nab surprindea adesea în ochii ei frumoși, altădată obișnuiți să zîmbească mereu, urme de lacrimi. Cît despre Clary, mintea și inima ei păreau să fi fost afectate de-aceeași lovitură funestă. Biata fată suferea în tăcere de-o boală necunoscută, iar facultățile ei mintale manifestau un dezechilibru vădit. Stephen era foarte atent cu ea și-o îngrijea tot timpul. Anna încerca să zîmbească pentru a-i alunga tristețea adîncă. Totul era zadarnic. Șocul fusese prea violent. Ar fi fost necesare săptămîni, luni întregi de fericire ca acea maladie a sufletului și trupului să se vindece.

Or, Clary nu putea fi fericită din moment ce iubea cu înfocare, nebunește, un necunoscut, un om pe care nu știa dacă-l va mai revedea vreodată.

Ziua și-o petrecea stînd ceasuri de-a rîndul în spatele perdelei de la fereastră, privind fără întrerupere casa de peste drum, pîndind o mișcare a draperiilor, un semn care să-i anunțe prezența lui Edward.

Dar nu zărea absolut nimic. Iar atunci cînd Stephen sau doamna Mac-Nab veneau la ea și încercau s-o smulgă din tristele visări ale singurătății, ea îi urma supusă, tăcută, posomorîtă...

Părăsea fereastra, așa cum te desparți de-un prieten la care ții și care știe să-ți ogoiască durerea, dacă nu să te consoleze. Pleca de lîngă ea, pentru a se reîntoarce curînd și a veghea din nou.

Odată, doamna Mac-Nab urcă scara mai repede decît de obicei şi-i spuse cu acea veselie pe care ştiu s-o simuleze mamele în faţa copiilor lor suferinzi:

— Hai, Clary, hai, copila mea, vino să vezi şi tu portretul faimosului marchiz de Rio Santo.

Doamna Mac-Nab habar n-avea că Stephen îl bănuise pe marchiz de răpirea celor două fete. Cumpărase pe stradă una din acele litografii, mai mult sau mai puţin asemănătoare, care se vînd la Londra în sute de mii de exemplare în timpul şi după fiecare proces celebru. Îşi spusese: litografia o s-o amuze pe Clary.

Clary o urmă docilă ca de obicei şi coborî în salon unde Anna, în picioare în faţa litografiei desfăcute, admira nobilele trăsături cărora creionul stingaci al unui artist de duzină nu izbutise să le distrugă în întregime minunata armonie.

Clary îl recunoscu numaidecît pe Edward. Inima i se umplu de bucurie, dar îşi ascunse bine emoţia, rămînind neschimbată la faţă.

— Priveşte, Clary — spuse doamna Mac-Nab. Acest gentleman a vrut să-i ucidă pe rege, pe miniştri, pe toţi membrii Parlamentului... Reverendul Josuah Butler, care-i bine informat, mi-a spus toate astea ieri... Nu-i aşa că are aerul unui descreierat, copila mea?

Clary nu răspunse.

— E foarte frumos! şopti sora ei. Nu credeam că poate exista un bărbat atît de frumos!

Clary începu să zîmbească şi-şi strînse uşor mîna. Apoi, deodată, încercă un sentiment de teamă şi rosti în şoaptă:

— Cei ce vor să-l ucidă pe rege, nu sînt condamnaţi la moarte?

— Ba da, ba da, draga mea — răspunse doamna Mac-Nab. Fără îndoială că sînt condamnaţi la moarte... Chiar astăzi, brigandul va fi judecat...

— Unde va fi judecat? întrebă Clary.

De multă vreme Clary nu mai rostise atîtea cuvinte.

Anna şi doamna Mac-Nab schimbară o privire plină de speranţă.

— La Old-Bailey, scumpa mea — răspunse aceasta din urmă.

Clary îşi duse un deget la frunte.

— Ştiu unde-i Old-Bailey — spuse ea după o clipă de

tăcere. Și, după judecată, unde sînt închiși cei ce urmează să moară?

— La Newgate, iubirea mea.

— Știu unde-i Newgate, doamnă — se adresă ea mătușii căreia odinioară îi spunea mamă. Vrei să-mi dai mie portretul?

— Cu plăcere, scumpa mea, tot ce dorești.

Clary luă numaidecît litografia și urcă în grabă scara care ducea spre camera ei.

În ziua aceea și în ziua următoare păru mai puțin tristă și fu văzută de mai multe ori surizînd.

— O vom salva! spunea doamna Mac-Nab.

— Să te-audă Dumnezeu, măicuță! îi răspundea Anna.

În seara aceea, adică a treia zi după condamnarea marchizului, Clary își petrecuse cea mai mare parte a zilei la fereastră, profitînd de orice clipă în care sora ei nu-i spiona mișcările, ca să contemple portretul marchizului.

Cînd îl privea, simțea parcă un șuvoi de viață însuflețind-o. Frumoșii ei ochi își recăpătau strălucirea, înfocarea pudică în care, pentru prima oară, Stephen văzuse oglindindu-se, în biserica Temple, acea dragoste misterioasă, ascunsă în inima fecioarei. Silueta ei își regăsea aerul impunător de altădată. Redevenea fata grațioasă și vioaie, plină de sevă și căldură.

Cînd se înseră, Clary rămase cîtva timp pe gînduri, apoi se urcă în pat, cu mult înainte de ora obișnuită. O rugă pe sora ei să facă la fel. Anna, întotdeauna dispusă să îndeplinească orice rugăminte a bolnavei, se culcă pe la ora nouă.

La zece, dormea.

Clary își ținea răsuflarea și nu făcea nici o mișcare. Dar nu dormea și ochii ei larg deschiși spionau somnul Annei.

După cîteva minute, printr-o mișcare aproape insesizabilă, dădu la o parte pledul, și ieși încet din pat. Era îmbrăcată.

Anna nu se trezi. Clary își luă pantofii în mînă, ca să nu facă zgomot, deschise ușa și coborî scara.

Cînd ajunse la parter, bătrîna Betty era încă trează și trebăluia prin bucătărie. Clary se strecură în sufragerie și se ascunse acolo.

Așteptă răbdătoare ca Betty să se ducă la culcare, apoi, cînd socoti că bătrîna slujnică trebuia să fi adormit, luă

cheia de la ușa de afară pe care o deschise. Astfel, la orele unsprezece și jumătate noaptea, se trezi singură pe strada pustie.

— Știu foarte bine unde-i Newgate! își spuse ea. Sau, mai bine zis, știam.

Încercă să se orienteze, rămînînd o clipă nehotărîtă chiar în pragul casei. Apoi, deodată, stimulată probabil de-un gînd care-i încolțise în mintea tulbure, o porni la drum, dispărînd în întretăierea cu Poultry.

La aceeași oră, bravul, conștiinciosul și incoruptibilul temnicer Noll-Brye vizitase personal celula în care marchizul de Rio Santo aștepta, culcat pe paie, executarea sentinței. Se înțelege de la sine că administrația închisorii luase măsuri de precauție speciale, cu atît mai mult cu cît nobilul prizonier își afirmase, în plină ședință, intenția de-a evita eșafodul. Or, odată ce ai trecut pragul sinistrei celule denumite „camera de așteptare", eșafodul nu poate fi evitat decît prin sinucidere sau evadare.

Administrația, care se temea în egală măsură și de una și de alta, plasase chiar în celula unde Rio Santo se afla cu lanțuri la picioare, un om sigur și zdravăn, recomandat chiar de inspectorul poliției metropolitane S. Boyne, esq.

Omul sigur și zdravăn, garantat de S. Boyne, esq., era scoțianul Randal Graham, ales de *Familie* pentru a organiza din interiorul închisorii o tentativă de evadare, pe care Lorzii Nopții, în frunte cu S. Boyne, urmau s-o sprijine din afară.

Dar cei ce cunosc Newgate, știu că o evadare din „camera de așteptare" prezintă dificultăți enorme.

— Ești gata, milord? întrebă Randal cînd pașii greoi ai bătrînului Noll-Brye încetaseră de-a se mai face auziți afară.

— Sînt gata — răspunse Rio Santo ridicîndu-se de pe patul lui de paie.

Randal se apropie de fereastra care dădea în strada Newgate și aruncă printre masivele bare de fier o jumătate de coroană. Moneda căzu pe pavaj scoțînd un sunet ascuțit.

Numaidecît, din colțul lui Giltspur Street, se auzi un mieunat prelung.

— Sînt acolo — spuse Graham. Haide, O'Breane, a venit clipa să ne despărțim... Ascultă... Îți jur că nici

pentru tatăl meu n-aş fi făcut ceea ce am să fac pentru dumneata... Dacă nu ne vom mai revedea, O'Breane, nu uita să te gîndeşti uneori la bietul Randal.

— Mă voi gîndi ca la un prieten drag şi devotat — răspunse marchizul emoţionat. Dar de ce să vorbim astfel, Graham? Ne vom revedea cu siguranţă.

Randal scutură din cap.

— Cunosc scara morţii — spuse el. E ca şi cum te-ai arunca din turnul lui Saint Dunstan în gol... Dar ai dreptate, Fergus — continuă scoţianul prefăcîndu-se vesel — în definitiv, poţi scăpa, au mai scăpat şi alţii.

— N-am văzut niciodată această scară a morţii, cum îi spui — şopti Rio Santo. Există într-adevăr pericolul de moarte?

— Da şi nu, O'Breane, da şi nu ... Cu aripi, te-ai putea descurca de minune... E-o scară verticală cu şaizeci de trepte, în josul căreia se află zidul de piatră al unei case... Dacă ar trebui să rişti ziua n-ai cuteza, dar noaptea... Haide, Fergus! La treabă.

— Dar — spuse Fergus — cine te sileşte să o iei pe-acest drum primejdios?

— Vai, milord — replică scoţianul — ar trebui să-ţi închipui că, dacă am ales acest drum, n-am altul... Administraţia închisorii ţine la Senioria Voastră ca la ochii ei din cap. A fixat posturi de pază la toate ieşirile. Există asemenea posturi în Ludgate-Hill, în Fleet-Lane şi la capătul lui Cheapside... O singură cale e liberă, cea spre Skinner Street şi curtea Arborelui-Verde, amîndouă păzite de poliţiştii aleşi de domnul Boyne. O dată ajuns în Green-Arbour-Court, trebuie să ieşi.

Rio Santo îşi duse mîinile la frunte şi reflectă timp de cîteva secunde. După aceea, se ridică, lăsînd pe paie lanţurile tăiate dinainte şi strînse mîna lui Randal.

— Îţi mulţumesc — spuse el. N-aş accepta sacrificiul pe care eşti gata să-l faci, dacă ar fi vorba de persoana mea, dar am dat semnalul de începere a luptei şi o înfrîngere ar însemna un dezastru şi mai mare pentru fraţii mei...

— La treabă! repetă Randal. Trebuie să-ţi mărturisesc, nu-mi pasă de irlandezii dumitale nici cît de negrul de sub unghie. Dacă-mi risc viaţa, o fac pentru dumneata, O'Breane!

Își descheie în grabă haina și scoase o funie de mătase pe care și-o înfășură pe corp. Apoi, smulse fără efort două din barele de la fereastră, pe care le pilise el însuși în cursul serii. Una din aceste bare, pusă de-a curmezișul celor rămase, îi sluji la fixarea funiei.

Randal luase toate măsurile necesare, cu sînge rece și precizie, tot astfel cum vorbise despre Green-Arbour și despre scara morții, fără emfază, la fel cum anunțase, pe un ton simplu, lipsit de patos și exaltare, intenția lui de-a muri pentru Rio Santo.

Și totuși, niciînd cineva nu înfruntase, în deplină cunoștință de cauză, moartea cu atît de puține șanse de scăpare. Scara morții din Green-Arbour-Court prezenta un pericol înspăimîntător: nu se cobora pe ea decît foarte încet și cu precauțiuni care nu împiedicau totuși accidentele să se înmulțească în fiecare zi.

Cum spusese, în josul scării se înălța un zid de piatră care părea ridicat acolo anume pentru a lua și cea mai mică posibilitate de reușită acțiunii gîndite de Randal.

Scopul lui este de-a ușura drumul marchizului de Rio Santo, urmînd să abată atenția patrulelor care vegheau în împrejurimile Newgate-ului, atrăgîndu-le pe propriile lui urme. Or, spre-a acționa eficace în acest sens, urmărirea trebuia prelungită cît mai mult posibil, întrucît curtea de la Green-Arbour era foarte aproape de închisoare.

Randal spera poate să *revină*, ca să folosim limbajul lui, dar trebuie spus că nu-și făcea prea multe iluzii și că timpul pierdut de polițiști cu identificarea cadavrului său intra în mod sigur în calculul privind posibilitățile de evadare ale marchizului.

Cînd funia de mătase fu solid fixată, Randal se îndreptă spre marchiz și-i întinse mîna.

— Rămîi cu bine — spuse el. Folosește-te de clipele acestea și amintește-ți de mine.

Se strecură încet printre bare și într-o clipă ajunse jos.

Santinela de la poartă auzi zgomotul pe care-l făcuse în cădere și strigă:

— Cine-i acolo?

În loc să răspundă, Randal alergă spre Giltspur Street. La colțul străzii, îl aștepta calul. Randal sări în șa.

— Alarmă! strigă santinela. Condamnatul a evadat!

Efectul strigătului fu magic. De pretutindeni apărură

poliţişti. Randal o luă pe Skinner Street, neîmboldindu-şi calul decît atît cît trebuia ca să nu fie ajuns, dar evitînd să-l lanseze în galop. Poliţistul care păzea intrarea din Green-Arbour-Court jucă o scenă cunoscută nouă, deoarece am mai văzut-o reprezentată pe *Cumberland*, cu prilejul evadării ocnaşilor, în rada portului Weymouth, de Paddy O'Chrane şi camarazii săi. Cînd Randal se apropie de el, poliţistul se trînti pe jos, strigînd ajutor, ca şi cum ar fi primit o lovitură violentă.

Randal trecu, urmărit îndeaproape de toţi cei ce supravegheau împrejurimile închisorii. Ajuns în mijlocul curţii, izbi cu călcîiele pîntecele calului. La lumina unicului felinar atîrnat la capătul întunecatului pasaj, fu văzut zburînd ca fulgerul şi dispărînd pe scara morţii.

Poliţiştii se opriră. Auziră copitele calului izbind primele trepte ale scării. Apoi se produse un zgomot surd, rostogolirea unui corp azvîrlit cu violenţă. În sfîrşit, un sunet înăbuşit, apăsător, urmat de-o linişte de moarte.

Un fior de groază îi străbătu pe poliţişti.

După o clipă de şovăire, desprinseră felinarul din curte şi începură să coboare scara cu multă grijă. Încă de la primele trepte întîlniră urme cu sînge. În josul scării, pe ulicioara îngustă care dădea în stradă, găsiră o masă informă de carne sîngerîndă. Calul fusese zdrobit de-a binelea.

Dar nu se zăreau decît rămăşiţele calului. Oricît ar fi căutat, poliţiştii n-ar fi descoperit nimic care să semene cu un cadavru omenesc. Nimic, nici măcar o zdreanţă.

Se uitară unii la alţii, năuciţi, apoi cutreierară ulicioarele de sub scara morţii.

Nu se gîndiră să cerceteze Green-Arbour-Court, deoarece era într-adevăr puţin probabil ca prizonierul să fi urcat din nou, după cădere, cele şaizeci de trepte ale scării morţii.

În timpul acesta, Newgate Street era complet pustie; iar în Old-Bailey nu se mai afla decît santinela de la poarta închisorii.

Cînd spunem pustie, ne referim numai la poliţişti, căci în jurul închisorii se aflau mai multe persoane pe care fuga lui Randal nu le clintise din loc. Erau, mai întîi, oamenii *Familiei*, ascunşi în Giltspur Street, apoi cavalerul Bembo care ţinea de căpăstru un cal din cei mai viguroşi.

Mai era apoi o femeie îmbrăcată în negru, care stătea nemișcată în colțul lui Skinner Street.

În clipa cînd Randal dăduse pinteni calului, tînăra femeie tocmai sosise prin Ludgate-Hill și Old-Bailey. Examinase chipul fugarului la lumina felinarului și murmurase:

— Nu-i el!

Apoi, privirea ei tulbure se plimbase de-a lungul zidurilor negre ale închisorii.

— Știam că voi găsi Newgate — șopti ea. Oare cum se poate ajunge pînă la el!... Ce triste sînt pietrele... Ce rece trebuie să fie dincolo de zidurile înalte!...

Clary, căci ea era, își strînse tremurînd eșarfa în jurul taliei și-și coborî vălul pe față.

În aceeași clipă marchizul de Rio Santo, urmînd același drum ca și Randal Graham, cobora pe funia de mătase, și ajungea teafăr jos. De îndată ce atinse pămîntul, se furișă înspre Giltspur Street.

— Sînt aici signore! spuse un glas de după o ușă.

Bembo desprinse în grabă hățurile calului și i le întinse lui Rio Santo.

— Cine-i acolo? strigă santinela de la Old-Bailey.

— În șa, milord, în șa! spuse Bembo.

Rio Santo își desfăcu brațele și tînărul italian se ghemui înduioșat la pieptul lui.

— Cine-i acolo? — întrebă iar santinela.

Rio Santo încălecă și trecu, la pas, colțul străzii.

Clary își ridică vălul și-l recunoscu.

Fără să scoată un cuvînt se avîntă spre el. Colțul străzii bara lumina felinarului. Marchizul își coborî privirea asupra femeii în negru pe care o luă drept contesa Derby.

— Dumneata ești, Ophelia? șopti el.

— Eu sînt — răspunse încet Clary.

— Vrei să-ți iei rămas bun de la mine?...

— Vreau să merg unde mergi și dumneata... Vreau să te urmez oriunde...

Rio Santo se aplecă înconjurînd cu brațele mijlocul bietei Clary...

Apoi, în clipa cînd santinela întrebă din nou cine este acolo, marchizul înfipse pintenii în pîntecul calului, care se încordă sub povara celor doi stăpîni ai săi și se avîntă ca o săgeată.

CAPITOLUL XXXII

GLASUL VISELOR

Calul marchizului de Rio Santo zbura ca vîntul. Călătoria se desfăşura în tăcere, dar Clary, lipită de Edward, se simţea fericită.

Era visul ei, frumosul vis pe care-l avusese în timpul captivităţii din casa doctorului Moore.

Aspira fericită aerul rece al nopţii care-i mîngiia fruntea încinsă. Privea gonind, în stînga şi în dreapta, ca nişte năluci, siluetele întunecate ale caselor şi liniile strălucitoare ale luminilor.

Încotro mergea? N-avea nici o importanţă. Chiar dacă Edward ar fi condus-o la moarte, Clary tot ar fi continuat să surîdă.

Curînd, casele Londrei dispărură din cîmpul vederii lor. În primul sat, marchizul coborî de pe cal. Acolo, îl aştepta o diligenţă pregătită de Bembo. Marchizul urcă împreună cu Clary.

Călătoria avea un aspect ciudat. Marchizul de Rio Santo îşi dăduse între timp seama de confuzia făcută şi de starea în care se găsea frumoasa lui însoţitoare. Cîteva cuvinte rostite de Clary îl aduseră la realitate. În acelaşi timp află şi numele ei şi amănuntul că era sora Annei, fermecătoarea fată care aduna danii la Temple-Church. Marchizul nutrise pentru cea mai mică dintre fiicele moşierului, înainte de a şti cine era, una din iubirile acelea aprige şi trecătoare care la el aveau durata unui capriciu şi intensitatea unei pasiuni, dar de îndată ce aflase din ce familie făcea parte Anna, tandreţea lui devenise alta, împărţindu-se deopotrivă între cele două surori.

Îl iertase pe Angus căruia îi cunoştea boala. Fiicele lui Angus erau şi ale sale.

Tot drumul se purtă cu domnişoara Mac-Farlane ca un părinte faţă de un copil iubit. Dar sub impresia vie şi profundă pe care i-o produsese cîndva Anna, în cursul convorbirii bizare şi lipsite de sens pe care o avu cu Clary, marchizul rosti de mai multe ori numele surorii ei mai mici. De fiecare dată, cînd auzea numele surorii ei, Clary se simţea cuprinsă de gelozie, ca în vis, astfel încît feri-

cirea pe care i-o aducea prezenţa lui Edward se schimba într-o nelinişte amară.

Rio Santo se ducea la Sfînta Maria din Crewe, unde urma să se întîlnească cu Waterfield, Smith, Falkstone, Bembo şi Randal, dacă Randal scăpase cu viaţă. În ciuda interesului tandru pe care i-l inspira Clary Mac-Farlane, fiinţa aceea atît de frumoasă şi-atît de nefericită, Rio Santo era absorbit de planurile sale. Neobosit, ticluia planuri noi de luptă, gîndindu-se să reînceapă pe alte căi războiul îndelungat şi necruţător pe care-l declarase Angliei.

În fond, planul lui era încă în picioare. Eşecul pe care-l înregistrase îi întîrzia loviturile, dar nu i le putea opri.

În afară de voinţă şi geniu, dispunea încă de resursele acumulate în decursul celor cincisprezece ani.

Însuşi faptul că-şi redobîndise libertatea îl situa din nou, la fel de temut ca şi mai-nainte, în faţa inamicului său, năucit încă de îndrăzneţul atac.

Totuşi, îşi dădu seama că, într-un asemenea război, este firesc să nu învingi de la început, dintr-odată. Nu avea de gînd să lovească imediat a doua oară un adversar puternic şi pus în gardă.

Harul de-a aştepta este o însuşire proprie oamenilor tari. Rio Santo făcuse dovada acestei calităţi, aşteptînd douăzeci de ani.

În acest timp, îşi calculase în aşa fel atacul încît, fără trădarea celui mai bun prieten al său, nimeni nu poate şti cîte dintre instituţiile engleze, cîte părţi din Anglia însăşi ar fi rezistat exploziei.

Or, mina nu sărise încă în aer; trebuia aşteptată doar ziua în care i se va putea da din nou foc.

În timp ce marchizul era frămîntat de aceste gînduri, Clary îl privea cu admiraţie; nu făcea nici o mişcare, cufundîndu-se cu plăcere în extazul ei.

Trecură frontiera Scoţiei. Acolo încetau legăturile *Familiei*. Marchizul fu silit să încalece din nou, împreună cu Clary.

Era începutul lunii martie. Una din acele zile în care primăvara şi iarna îşi dispută întîietatea.

Noaptea cobora, precedată de învolburările furtunoase ale unor nori cenuşii, deşi, schimbători şi agitaţi de misterioasele conflicte ale forţelor contrare din natură. Clary, al cărui sistem nervos nu-şi regăsise încă echilibrul, su-

ferea vădit efectele acelei temperaturi anormale. Mai intîi fusese copleşită de un aflux de viaţă şi beatitudine, apoi se ivise reacţia: era sub povara unei suferinţe de neinvins.

La un moment dat, Rio Santo simţi cum braţele care-l înconjurau îşi slăbesc strînsoarea. Se întoarse în şa. Clary era palidă şi avea ochii închişi.

Spre a ajunge la castelul din Crewe trebuiau să parcurgă mai puţin de o jumătate de milă. Totuşi, marchizul opri calul şi o aşeză pe Clary pe marginea drumului. Pămîntul era foarte rece. Marchizul îşi întinse mantaua pe iarbă şi luă şaua de pe cal, făcînd din ea o pernă pentru Clary, după ce avusese grijă să scoată pistoalele şi să le azvîrle pe iarbă.

Clary rămase mai întîi nemişcată.

Apoi, deschise ochii şi aruncă în jur priviri vrăjite.

Recunoştea Scoţia, iar locurile acelea vizitate adesea îi aminteau de copilărie. Dar, în acelaşi timp, îi aduceau şi-o altă amintire... Visul, visul dureros în care-l văzuse pe Edward între ea şi sora sa Anna.

— Azi ea nu-i aici — şopti Clary cu o veselie umbrită de nelinişte. Spune-mi, Edward... nu-i aşa că ea nu trebuie să vină?

Rio Santo îşi dădea seama că biata fată era pradă unui început de delir, dar nu ştia despre ce vorbea.

— Sîntem singuri — răspunse el. În apropierea casei tatălui dumitale, Clary.

— Tata! repetă Miss Mac-Farlane. Da, da, Edward... Ferma din Leed e dincolo de munţi... Acolo vom fi foarte fericiţi...

Se opri, apoi continuă ţinînd capul plecat:

— Dacă nu vine soră-mea, ca data trecută!

Rămase cîteva secunde tăcută, sprijinindu-şi fruntea înfierbîntată de mîna marchizului.

— Data trecută! urmă ea. Oh! Dac-ai şti cît de mult am suferit, Edward!... Fusesem fericită toată ziua, ca acum... Noaptea se lăsa tot ca acum... Ah! da... aşa era!... Cred că stăteam cu toţii aici... Dumneata, în locul unde te afli... eu, tot unde stau... Doamne! Doamne! o să vină iarăşi?

— Nu, scumpa mea — răspunse într-o doară Rio Santo. Îţi făgăduiesc că nu va veni.

— Iți mulțumesc... iți mulțumesc — șopti Clary. Ar fi ea oare în stare să iubească atît de mult ca mine?...

Spunînd acestea izbucni într-un hohot de plîns tînguitor. Apoi tresări brusc și holbă ochii cuprinsă de-o spaimă inexplicabilă.

— Îndurare!... Îndurare!... spuse ea gîfîind. Uite-o... Îndurare!... Să nu stai lîngă ea, ca data trecută... Nu mă respinge... Edward!... Oh! ce cruzime din partea-ți să mă uiți pe mine și s-o iubești pe ea!...

— Clary!... Scumpa mea Clary — rosti marchizul încercînd s-o liniștească.

Dar tînăra fată, din ce în ce mai exaltată, gîfîia, se agita, plîngea. Marchizul nu izbutea s-o potolească.

— Mă respingi! urmă ea cu glasul podidit de lacrimi. Îi zîmbești!... O strîngi la piept... Ah! la seama!... În locul ăsta... Aici l-a ucis Blanche pe Bertram de Jedburgh... pentru un sărut.

Își frămîntă mîinile agitată.

— Pentru un sărut! repetă ea... Ah!... Și dumneata!... îi săruți buzele!...

O scînteie de mînie nefirească îi scăpără în privire. Se trase îndărăt și mîna ei întîlni întîmplător mînerul rece al unuia din pistoale...

Gestul avu iuțeala gîndului.

În liniștea cîmpiei solitare răsună o detunătură.

Marchizul de Rio Santo, primind un glonte drept în piept, se prăbuși.

Sărmana Clary, cu mintea rătăcită, scoase un țipăt de spaimă și fugi.

Orizontul nu se întunecase încă de tot. Marchizul de Rio Santo, răsturnat pe spate, cu fața îndreptată spre cer, nu scotea nici un geamăt! Dar în ultimele pîlpîiri ale luminii nesigure a amurgului, ai fi putut citi pe trăsăturile sale expresia unei dureri amare, nemărginite.

Simțea că moare și murea învins.

Singurul om pe care-l iubise îl trădase. Cădea doborît de singura femeie pe care-o respectase.

Nu-i oare o ironie cumplită și de neînțeles să fii pedepsit, nu pentru greșelile tale, ci pentru binele pe care l-ai făcut?

Vălul nopții devenea din ce în ce mai gros. Curînd nu se mai putea desluși corpul care se confunda cu verdeața întunecată a ierbii. Dar cînd luna, trecînd pe deasupra

cimplei, lumină din nou scena, în strălucirea ei albicioasă putea fi văzută o femeie care stătea în genunchi lingă trupul lui Rio Santo.

Femeia se ruga.

Părea să fi trecut de mult vîrsta tinereții, și totuși era încă nespus de frumoasă. În jurul frunții palide avea un fel de aureolă, de sfîntă resemnare...

Era Mary Mac-Farlane, contesă de White-Manor, care îl recunoscuse în cel întins pe iarbă pe Fergus O'Breane, prima, unica ei dragoste.

Terminîndu-și rugăciunea, puse mîna pe inima lui Fergus care nu se mai simțea bătind.

Luna urca la orizont, dînd la iveală, trăsăturile celui căzut.

Mary Mac-Farlane se aplecă asupra lui și-i sărută fruntea. Luna rătăcea pe bolta cerească, adierea nopții unduia încet în frunziș.

Era o moarte tihnită și frumoasă, înconjurată de splendorile tăcute ale nopții și avînturile neprihănite ale rugăciunii...

Trebuie să străbatem un cuprinzător spațiu de timp pentru a ajunge la momentul cînd s-a potolit furtuna stîrnită în viața personajelor noastre de popasul la Londra al marchizului de Rio Santo.

Șocul suferit de unele dintre ele, cum ar fi Mary Trevor, Clary Mac-Farlane și contesa Derby, lăsă urme de neșters. Toate trei se apropiaseră prea mult de razele astrului, ca să le uite vreodată. Contesa Derby se expatrie plecînd în Franța, în căutarea unei vieți liniștite, ferite de ochii lumii.

În urma unei convalescențe îndelungate și dificile, Mary Trevor își regăsi frumusețea și aerul aristocratic de odinioară. Cum nu încetase nici o clipă să-l iubească pe Frank Perceval, se întoarse la el fericită.

Mary Trevor este acum lady de Fife, deoarece Perceval a moștenit demnitatea de pair a fratelui său.

Sărmana Clary a fost mai puțin fericită: Stephen, mama lui și Anna s-au retras, împreună cu ea, la castelul din Crewe, lăsat moștenire de moșierul Angus Mac-Farlane, care se aruncase în Tamisa după ce-l denunțase pe fratele său Fergus. Deși înconjurată de multă atenție și afecțiune, Clary păstra încă urmele prea grelelor încercări

prin care trecuse. Stephen folosise toate cunoştinţele sale de medic pentru a-i alina suferinţele. Cu cit o vedea suferind mai mult, cu atit o iubea mai adinc; blinda şi încîntătoarea Anna îi arătă o prietenie tandră şi, în sfîrşit, Susannah de Lancester pe care Brian o redase mamei sale contesa de White-Manor, o copleşi cu afecţiunea ei binefăcătoare. Dar trebuia să treacă multe luni pentru ca toate aceste eforturi împletite să ducă la vreun rezultat. În cele din urmă, căldura atitor iubiri reunite reuşi să-i lumineze gîndurile. Clary îşi recăpătă echilibrul, dar rămase profund afectată de-o stare de melancolie pe care Stephen, soţul ei, nu izbuti s-o tămăduiască niciodată.

Păstrase în mintea ei amintirea crimei pe care-o săvîrşise într-un moment de nebunie? Nu credem. Nimeni nu fusese martor la drama aceea singeroasă, care rămăsese o taină între noapte şi Dumnezeu.

Contesa de White-Manor se bucura nespus de prezenţa fiicei sale, pe care-o jelise atita amar de vreme. Nu voia să se despartă de ea, şi dacă o lacrimă discretă se furişa din frumoşii ochi ai Suzannei, cînd se gîndea la Brian, sărutările fierbinţi ale mamei ei reuşeau s-o facă să dispară. Totuşi, frumoasa fată nu-şi putea uita fericirea zdrobită. Se resemna fiindcă era tare şi mulţumea cerului care adusese în tenebrele descurajării ei lumina surisului blind şi radios al unei mame. Încetul cu încetul lacrimile secară. Cînd mai plîngea din cînd în cînd, în lacrimile ei nu mai era amărăciune.

Pe scurt, în familia Mac-Farlane, alcătuită din contesă, Susannah, cele două fiice ale moşierului şi Stephen, exista o linişte senină şi odihnitoare, sub care resemnarea aducea a fericire.

Doar Anna, altădată cea mai veselă din toată familia, avea momente de visare dureroasă, pe care le ascundea cu grijă de surorile ei. Dar, într-o bună zi, la castelul din Crewe îşi făcu apariţia un străin cu înfăţişare de nobil şi Anna îşi regăsi surisul cuceritor. Străinul era cavalerul Angelo Bembo. El ceru şi obţinu mîna celei mai tinere dintre domnişoarele Mac-Farlane.

Bembo renunţase la toate legăturile sale cu *Familia*, din care nu făcuse parte decît spre a fi alături de Rio Santo. Totuşi, înainte de-a se căsători cu Anna, îi mărturisi că nu-şi aparţinea în întregime şi că, poate, cindva, într-o

bună zi, va fi silit să-și riște viața pentru o cauză pe care nu avea dreptul s-o dezvăluie.

Vom explica numaidecît care era, după părerea noastră, secretul lui Angelo Bembo.

Susannah îl revăzu o singură dată pe Brian de Lancester. Faptul s-a petrecut cu prilejul morții contelui de White-Manor decedat în urma unei crize de nebunie la sanatoriul din Denham-Park. Brian sărută mîna nepoatei sale și îi aduse la cunoștință că moștenise titlul de pair. Plecă fără să fi dormit sub același acoperiș cu Susannah.

Brian suferea, el nu avea o mamă care să-i aducă mîngîierea. Era singur. Respingea societatea și n-avea nici un fel de prieten.

Dragostea lui nu se putea stinge prin uitare. Brian n-avea să se mai vindece niciodată. Încercă absolut totul; zadarnic. La ora cînd scriem, Brian uimește Camera Lorzilor prin exploziile neașteptate ale elocvenței sale excentrice. Brian nu va fi niciodată un om de stat; în felul lui este un mare orator.

Acum, cîte un cuvînt despre unele din personajele secundare ale povestirii noastre.

Snail nu s-a mai căsătorit cu Madge și-a devenit polițist, pentru a se întoarce la virtute.

Într-un sezon cînd cîinii aveau niște prețuri imposibile, Rowley a vrut să-și încerce unul din „preparatele" sale pe-un irlandez și, drept urmare, își continuă la Botany-Bay interesanta lectură a lucrării *Toxicological Amusements.*

Doctorul Moore se retrase la Denham-Park. Prietenii săi spuneau că a înnebunit. Elabora lucrări foarte savante, determinînd accidentele de origină nervoasă la pisici. A murit. Royal-College a bătut o medalie pentru cinstirea lui.

Tyrrel Orbul este bancher în Thames Street. A luat în antrepriză o cale ferată și învîrtește afaceri de milioane.

Paddy O'Chrane, ex-căpitanul bricului *Hareng*, afretat de Gween și Gween din Carlisle, s-a căsătorit cu doamna Burnett și deține, în calitate de prinț consort, *Armele Coroanei*.

Pentru a da de urma celorlalte personaje ale noastre, trebuie să ne întoarcem în unele ospicii.

Bon Lantern se află la Saint-Lukes. Comoara lui, ascunsă în pivnița din Saint Giles, l-a cam făcut să-și piardă mințile. Se crede lord-primar și nu mai fură decît în mo-

mentele de luciditate. Temperance, ca o bună creştină ce se află, a urmat soarta soţului ei. Ginul i-a răpit minţile, şi, ca să fim exacţi, nu numai ginul, ci şi romul.

La Bedlam, îl putem întîlni de asemenea pe reverendul Peter Boddlesie pe care eşecul atacului împotriva băncii l-a scos din balamale.

În sfîrşit, ni s-a spus în mare taină că lady Campbell se află într-un sanatoriu din împrejurimile Londrei, unde pune la cale, între personaje imaginare, un număr infinit de căsătorii himerice.

. . . .

Orice romancier este într-o măsură mai mică sau mai mare un om superstiţios. Am descris moartea marchizului de Rio Santo, aşa cum ne-a fost relatată, dar cei ce l-au cunoscut pe Fergus O'Breane păstrează o speranţă misterioasă, căreia gîndurile noastre i se alătură involuntar.

Randal Graham, care se aruncase de pe cal înainte de-a ajunge la scara morţii din Green-Abour-Court, în noaptea evadării, este plin de optimism şi aşteaptă în casa tatălui său. Primeşte uneori mesaje, dar nimeni nu ştie de la cine.

Pe de altă parte, am reţinut declaraţia făcută de Bembo logodnicei sale că viaţa lui nu-i aparţine.

Ca şi Randal, şi el aşteaptă.

Ce aşteaptă cei doi bărbaţi al căror devotament faţă de marchiz era nemărginit?...

Uneori, cînd politica sinuoasă a consiliului de miniştri din Saint James uită să arunce între popoare sămînţa discordiei, naţiunile se înţeleg: atunci se face auzit un murmur de dezaprobare universală. Nori negri se adună ameninţători întunecînd orizontul Angliei.

Dincolo de aceşti nori se ascunde furtuna din care într-o bună zi s-ar putea ivi, cu trăsnetul in mînă, Fergus irlandezul, simbolul unei uri nemuritoare.

A fost oare deajuns mîna unei tinere fete ca să-l doboare pe uriaşul acela, a cărui forţă rivaliza cu aceea a unui imperiu?...

Posibil. Dar la fel de posibil este ca lava să se fi adunat în craterul vulcanului stins, aşteptînd doar scînteia care să reaprindă văpaia.

SFÎRŞIT

CUPRINS

Partea a treia **MAREA FAMILIE** (urmare)

Editura „Universul familiei"

Administrator unic: Marga Popa
Director executiv: Octavian Popa
Redactor şef: Gh. Buzatu

Str. Dr. Staicovici nr. 8, sector 5,
COD. 70700, P.O. BOX 1—720
Telefon: 37-69-00; 38-33-00
Bucureşti — România

Format: 16/54×84. Nr. de coli: 29.
Apărut: 1992.

Tiparul executat sub cda. nr. 103/1992,
la Imprimeria de Vest, Oradea,
str. Mareşal Ion Antonescu nr. 105.
România

